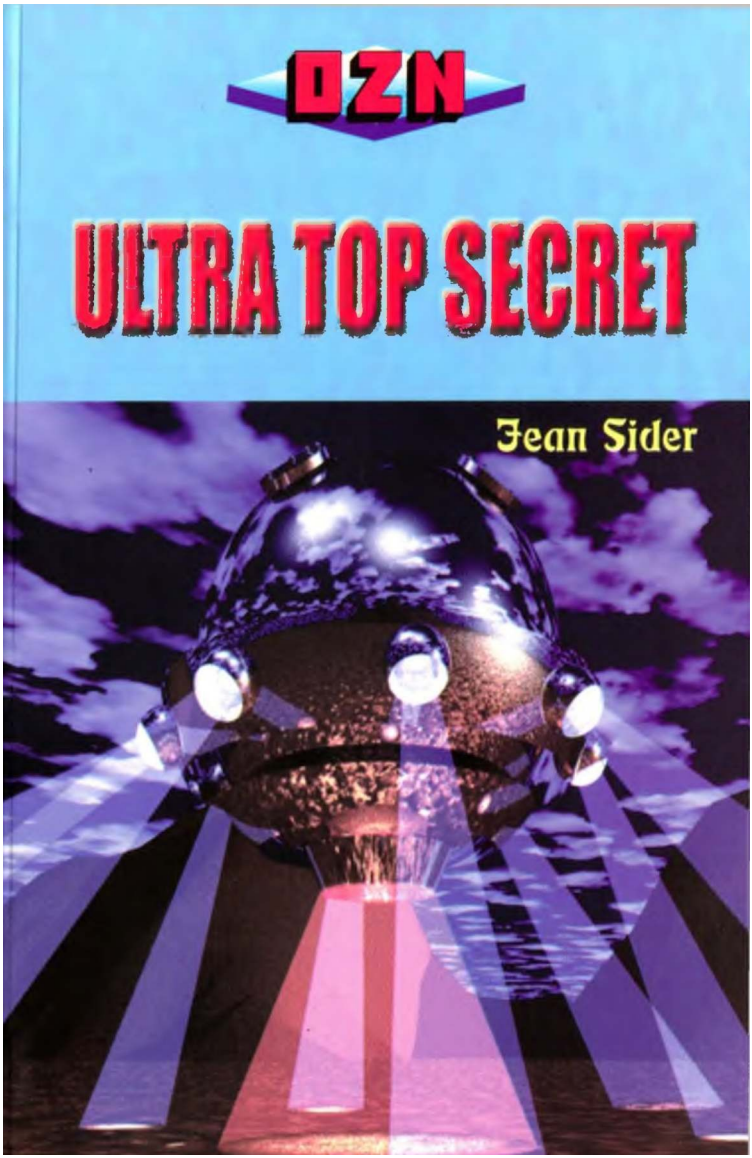

Jean Sider
ULTHA TOP SECRET
Editor: Lucian Borleanu Tehnoredactarea: Ela Trandafir Coperta: Grupul DUCOMY
Titlul original: *ULTRA TOP-SECRET – CES OVNIS QU1 FONT PE UR*
Copyright © Editions Axis Mundi

Translation copyright © 22.000 Editura LUCMAN
Editura LUCMAN – Bucureşti
ISBN 973 – 9439 – 71 – 3
Jean Sider

ULTRA TOP SECRET

Traducere de:
Marinela Nedelcu

— FRAZE ENIGMATICE, CARE AR TREBUI SĂ NE DEA DE GÂNDIT, PRONUNŢATE DE RONALD REAGAN ŞI MIHAIL GORBACIOV

Preşedintele Ronald Regan:

Nu cred cd ne putem aştepta să apară vreo rasa străina de Pămdnfcare să constituie o ameninţare pentru noi. Dar cred, între noi fie spus, că putem provoca realizarea unui astfel de lucru.

Comunicat de presă al Casei Albe din 4 decembrie 1985

(Extras dintr-un discurs ţinut la Fallston High School, Fallston, Maryland)

Secretarul general Mihail Gorbaciov:

În timpul întâlnirii noastre de la Geneva, preşedintele Statelor Unite a spus ca dacă Pământul ar avea de-a face cu o invazie a extratareştrilor, Statele Unite şi Uniunea Sovietică şi-ar uni forţele pentru a respinge o astfel de invazie. Nu voi contesta o astfel de ipoteza, deşi e încă prea devreme pentru a fi îngrijoraţi de o invazie de acest gen.

Soviet Life, mai 1987, Ediţia americană, Supliment, paginile IA şi 7 A

(Extras dintr-un discurs ţinut la 16 februarie 1987 în faţa Comitetului Central al PCUS, Ia Kremlin)

Preşedintele Ronald Reagan:

În obsesia noastră, cu antagonismele momentului, uităm deseori legăturile care îi unesc pe toţi oamenii.

Poate că avem nevoie de vreo *ameninţare universală exterioară ca să punem în lumiţia aceste legături. Deseori m-am gândit cât de repede ar dispărea diferenţele din această lume dacă am avea de-a face cu o ameninţare străină Pământului. Deşi mă întreb dacă nu cumva această forţă străină se află deja printre noi*!

A 42-a Adunare Generală a Naţiunilor Unite din 21 septembrie 1987.

(Extras dintr-un discurs ţinut la ONU, Raportul dezbaterilor A/42/PV.4, p.26)

INTRODUCERE

A elabora o lucrare despre fenomenele aeriene neidentificate fără a cita cazuri concrete de observări ar putea, *a priori*, îl interpretat ca un gest de sfidare la adresa logicii celei mai elementare.

Şi asta, n-ar fi nimic. Două argumente fundamentale pot explica această opţiune. În primul rând, cu mult înaintea mea, o mulţime de oameni s-au străduit să povestească în amănunţime sute de mărturii de orice fel. De altfel, anumite cazuri sunt reluate atât de des, încât un număr considerabil de raporturi se regăsesc de tot atâtea oH câţi autori suntx ca să nu spun în tot atâtea cărţi.

— În al doilea rând, am vrut să demonstrez, cu ajutorul dovezilor, existenţa unei stări de fapt de care foarte puţini oameni – ca să nu spun aproape nimeni – s-au sinchisit până-n prezent, şi anume că cercetările oficiale despre OZN-uri, făcute de autorităţile americane din 1947 până în 1969 (şi ele încă se mai desfăşoară…) duc la recunoaşterea realităţii lor materiale, dar toate acestea la modul cel mai secret cu putinţă, deoarece rezultatele n-au parvenit niciodată publicului larg.

Iată de ce am preferat aspectul istoric al acestor cercetări.

Am împărţit cartea în trei. Prima parte va fi consacrată, după cum spuneam mai sus, interesului acordat de autorităţile americane observării OZN-urilor. Această retrospectivă este interesantă mai ales în lumina faptului că ea se sprijină pe documente elaborate de

organisme militare, obţinute la adăpostul legii *Freedom of Inform*ation *Act* (FOIA), o lege despre libertatea informaţiei, aflată în vigoare în Statele Unite. Cele mai multe dintre aceste piese din sursă sigură sunt complet necunoscute cercetătorilor, mai ales pentru că nu s-a făcut niciun fel de publicitate în legătură cu divulgarea lor, pe de-o parte, şi pe de altă parte, pentru că este nevoie de o bună cunoaştere a acţiunilor întreprinse de către U.S. Air Force în cadrul cercetărilor despre OZN-uri pentru a aprecia întreaga valoare pe care ele o reprezintă.

A doua parte va fi rezervată mutilărilor de animale. Şi aici se va recurge într-un procent foarte ridicat la surse administrative, alcătuite din corespondenţa trimisă de poliţişti, veterani şi diverse organisme de stat. Aceste scrisori au fost obţinute în urma unei ample cercetări personale, derulată de-a lungul mai multor ani. Un capitol dedicat răpirilor la bordul OZN-urilor, a cărui elaborare a pornit de la lucrările efectuate de către cercetători americani particulari, renumiţi prin seriozitatea lor – cea mai mare parte dintre ei sunt de formaţie ştiinţifică – va da o concluzie pentru această a doua parte.

Cea de-a treia va face un tur de orizont al folclorului ufologic american şi va expune cele mai nebuneşti ipoteze care circulă de câtăva vreme, plecând de la documente obţinute „pe sub mână” sau în circumstanţe care prin natura lor mă obligă să privesc deţinerea lor cu o prudenţă enormă. Având în vedere că pot fi puse în practică acţiuni de intoxicare, vizând „subminarea” cercetării private, considerată fără îndoială ca fiind periculoasă de către o facţiune a Armatei, cum doreşte probabil să păstreze numai pentru sine privilegiul unui secret, se pare din ce în ce mai greu de menţinut, cititorul va fi invitat să dovedească multă circumspecţie. Această a treia parte va permite mai ales persoanelor pasionate de sociologie şi psihologie să analizeze mecanismele propagării unor anumite zvonuri, indiferent dacă sunt fondate sau nu.

Astfel, cititorul va avea în mâini un dosar consistent care îi va da posibilitatea să-şi susţină el însuşi propria sa

ipoteză, ceea ce mă va scuti pe mine de eforturi în încercarea de a-l face să-mi împărtăşească propriile idei în această chestiune. În acest mod, fiecare va avea, supusă percepţiei sale, o sumă de informaţii formată din elemente vechi, dar uitate sau ignorate, şi de date noi categorice şi plauzibile, putând avea o structură solidă în ciuda denaturărilor şi adăugărilor fanteziste, întotdeauna posibile.

Cu ajutorul acestor numeroase dovezi puse la dispoziţia sa, cititorul, în postura judecătorului care stabileşte un element de probă, va putea să găsească el însuşi dovada, nu numai a unui uriaş „camuflaj" al OZN-urilor la scară mondială, dar şi despre existenţa materială a unor OZN-uri sau cel puţin dovada că unele din aceste fenomene aeriene ţin de o anume fizică, iar preocuparea de a-l determina o las în seama altora, mult mai în măsură decât mine.

PARTEA ÎNTÂI *SECRETE*

CAPITOLUL I

În ufologie, există mai multe aspecte inerente cercetării, iar dintre acestea, unele suferă adesea modificări în funcţie de metodele de lucru, şi mai ales în funcţie de curentele de gândire. Din păcate, prea des după părerea mea, cercetătorii neglijează un factor important în căutarea informaţiei care este strâns legat de istoria fenomenului OZN, mai precis de istoria interesului oficial al guvernului american faţă de el.

Dacă anumite detalii ale acestei istorii pot să fie câteodată contestate, altele dimpotrivă nu suportă nici cea mai mică critică, ca fiind definitiv dovedite de documente oficiale provenind de la agenţii militare şi civile, cea mai mare parte dintre ele fiind specializate în informaţii şi protecţia secretelor. Într-o proporţie foarte ridicată au început să fie divulgate tocmai din Statele Unite, în 1977, datorită legii *Freedom of Information Act* (FOIA), legea despre libertatea informaţiei, aflată în vigoare în această ţară.

Pentru această carte m-am decis să mă sprijin în

esenţă pe câteva din aceste documente pentru a-mi susţine schema istorică pe care îmi propun să o reconstitui. Acestea vor apărea mai ales în capitolele III şi IV Bineînţeles, a trebuit să apelez şi la alte surse. Şi nu oricare, fiţi siguri. Efectiv nu se va face referinţă decât la cele mai serioase: E.J. Ruppelt, A.J. Hynek, D.E. Keyhoe, raportul NICAP. Mai departe, voi fi constrâns să mă refer şi la alte elemente de provenienţă diferită, dar recentă. Acestea prezintă mai puţină autoritate decât primele citate şi nu vor fi propuse decât cu titlu de curiozitate şi pentru a da posibilitatea persoanelor interesate de aspectele sociologice şi folclorice ale ufologiei să aibă în mod echitabil acces şi la alte date care ar putea să le fie utile.

Această încercare de reconstituire istorică dezvoltată în primele capitole mi s-a părut indispensabilă din mai multe motive:

1. Mulţi cercetători ignoră numeroase detalii legate de cercetările oficiale asupra OZN-urilor. Acest lucru este de asemenea valabil pentru numeroşi ziarişti care abordează acest subiect în articolele lor. Ignoranţa lor la acest capitol şi chiar contestarea sunt atât de importante, încât se ridică multe întrebări asupra integrităţii lor profesionale.

2. Alţi cercetători le-au uitat de-a binelea şi nu fac niciun efort ce să fie la curent cu elementele noi carcase ivesc într-un ritm din ce în ce mai rapid în ultima vreme. Ufologia, chiar cea valabilă, practicată la nivelul Hexagonului, bate pasul pe loc. Puţini sunt cei care acceptă să se intereseze cu atenţie de ceea ce se întâmplă în Statele Unite, tară care poate să focalizeze manifestările de OZN-uri.

3. În sfârşit, unii, mai puţin numeroşi, nici măcar nu ţin cont de aceste fenomene (cu toate că le cunosc), preferând să se folosească de raţionamente de o subtilitate excesivă pentru a construi un „model socio-psihologic” care să le permită să explice fenomenele OZN prin diverse scamatorii, dezvăluind adesea lipsa de onestitate intelectuală.

Multe date descoperite în ultimii doi ani, adăugate la cele pe care le cunoaştem deja, îmi vor permite să desprind o imagine mult mai precisă asupra realităţii fenomenelor care fac obiectul cercetărilor noastre de patruzeci de ani şi mai bine, în special o imagine asupra debutului manifestărilor acestor fenomene, în vara anului 1947, perioadă crucială foarte importantă de studiat pentru a contura şi a înţelege comportamentul trupelor U.S. Air Force, confruntate cu o situaţie faţă de care erau departe de a fi pregătite. De altminteri, aceasta avea să le împingă să comită numeroase stângăcii dintre care unele sunt suficient de edificatoare pentru a ne lămuri asupra adevăratei naturi a misterului care se prezenta.

BLOCAJE

A. Ale administraţiei americane

De multă vreme, se ştie că în materie de ufologie, mai mult decât în oricare alt domeniu, codul deontologic care a fost adoptat de către autorităţi, în toate ţările implicate în fenomenele OZN, încă de la apariţia acestora, sfida regulile cele mai elementare ale datoriei de informare a publicului larg. Este adevărat că în 1947 masele nu erau încă mature pentru a accepta adevărul în forma sa brutală. Politica urmată cerea ca anumite secrete să rămână pentru totdeauna privilegiul guvernanţilor; adăugaţi la aceasta şi dorinţa de a nu înnebuni populaţia şi de a evita punerea la grea încercare a stabilităţii unor ţări: astfel consensul a fost stabilit. După al doilea război mondial, s-a decis ca existenţa OZN-urilor să fie ţinută ascunsă pentru muritorii de rând, pur şi simplu şi definitiv. Raţiuni de stat!

În consecinţă, politica ţărilor implicate în observările de fenomene OZN imita punct cu punct pe cea a Statelor Unite, deoarece în Statele Unite a început întreaga istorie, pe de-o parte, şi, pe de altă parte deoarece Forţele Aeriene americane se ocupau, cel puţin în aparenţă, de dezlegarea misterului prin intermediul proiectelor oficial elaborate în acest scop, pe de altă parte. Cuvântul de ordine adoptat de toată lumea a fost: „*Walt and see*”. Să vedem ce spune

Hynek în legătură cu aceasta:

„Air Force a intrat într-o perioadă lungă de relaţii cu publicul neîndemânatice şi chiar nefericite. Broşuri de propagandă şi comunicate de presă, adesea prost inspirate şi contradictorii, au inaugurat o eră de confuzie care avea să dureze douăzeci de ani (1950 – 1970) … În toată această perioadă, rolul jucat de U.S. Air Force a fost esenţial şi enigmatic în acelaşi timp. A fost esenţial deoarece pretutindeni înjumeţ…] lucrurile se aranjau în funcţie de atitudinea sa. În cazul în care, în celelalte ţări, mi s-a întâmplat să mă informez despre ceea ce se făcea în legătură cu problema OZN-urilor, adesea mi. s-a răspuns că, din moment ce Statele Unite, deţinătoarele fondurilor şi ale materialului necesar, au abordat acest mister, ce-ar mai putea întreprinde ţări mult mai puţin înzestrate? Se aştepta deci să se vadă la ce rezultate vor ajunge investigaţiile americane. Rolul jucat de USAF a fost enigmatic atâta timp cât o întrebare dăinuie: dacă, în ansamblu, fenomenul OZN se reduce la erori, iluzii, mistificări etc., atunci de ce să se continue în această privinţă un program de studiu? De ce în materie de informare a publicului larg, problema devine ocultă sau este deformată prin publicaţii care adesea sfidează inteligenţa persoanelor competente?”

Cu alte cuvinte, tergiversările, subterfugiile, absurdităţile, nonsensurile, minciunile, schimbările bruşte de atitudine şi toate aceste scamatorii, de care diverse comisii de anchetă se fac vinovate, au fost acceptate ca literă de Evanghelie de către guvernele străine, care s-au încrezut în cercetările oficiale conduse de americani.

Cât despre rolul enigmatic al acestor comisii invocat de Hynek, voi discuta la sfârşitul acestei prime părţi, în lumina a ceea ce va fi expus în paginile următoare.

Încă din iulie 1947, guvernul american făcuse cunoscut presei că OZN-urile n-ar fi fost decât nişte meteoriţi, în ciuda afirmaţiilor profesorului Gerard Kuiper, director al Observatorului din Chicago, care spunea că acest lucru nu este posibil, mergând chiar până la a

pretinde următoarele: „Probabil că aceşti meteoriţi sunt construiri de oameni!” Acest om de ştiinţă onest din punct de vedere intelectual nu îşi dădea seama imediat că declaraţia sa era prima cărare croită în mlaştina guvernamentală. Confratele său, Oliver Lee, director la Northwestern University, avea să facă o declaraţie identică în aceeaşi zi. Este adevărat că la momentul respectiv nu exista încă niciun secret asupra OZN-urilor. Dar lucrurile nu vor întârzia să se precipite… şi să se schimbe.

Cu toate acestea, ca răspuns pentru cei doi oameni de ştiinţă citaţi mai sus, guvernul aflat la putere făcea cunoscut în seara zilei de 7 iulie 1947, printr-un purtător de cuvânt al Secretariatului pentru Apărare, că Marina (care avea un program de studiu asupra unui nou avion: Chance-Vought Flying Flapjack, cu aripile de dimensiuni mari, cu o formă neobişnuită) nu construieşte niciun aparat aerian care ar putea să semene cu „farfuriile zburătoare”. Există câteodată nişte coincidenţe extraordinare. Puţin mai devreme, în aceeaşi zi, o echipă de militari condusă maiorul Jesse A. Marcel recupera o cantitate mare de fragmente dintr-un – ciudat material metalic, uşor şi suplu precum lemnul de balsa, reprezentând resturile parţiale ale unui „disc zburător” – cum se spunea în acea vreme în cercurile militare – care se prăbuşise (sau explodase în timpul zborului la momentul căderii sale) nu departe de Corona, în New Mexico, la 75 km de baza aeriană din Roswell. A doua zi, pe 8 iulie, generalul Ramcy, şeful celei de-a Opta Regiuni Aeriene, convoca presa, pusă pe jar de un comunicat de presă dat de un ofiţer de la relaţii cu publicul „neinstruit” pentru a înăbuşi incidentul. Generalul a declarat că este vorba de o confuzie provocată de căderea unui balon-sondă care şi-a pierdut direcţia, pe care-l va arăta reporterilor, care la rândul lor s-au întors dezamăgiţi în sălile de redacţie, fără să-şi fi dat seama că au fost traşi pe sfoară de un şiretlic regizat până în cele mai mici detalii, în mod special cu această intenţie.

Cazul a rămas îngropat ceva mai bine de treizeci de

ani.

La 9 iulie 1947, generalul G. Schulgen de la Serviciile de Informare ale U.S. Air Force, a asigurat FBI-ul că nici U.S. Army, nici U.S. Navy nu aveau vreun proiect de cercetare în materie de construcţie aeronautică, care ar putea să aibă o legătură cu „discurile zburătoare”.

În sfârşit la 5 septembrie 1947, acelaşi general Schulgen certifica FBI-ului că U.S. Air Force n-avea niciun proiect aeronautic ale cărui caracteristici puteau să fie asociate cu cele ale *discurilor zburătoare*.

U.S. Air Force nu avea niciun motiv să ascundă celebrului *Federal Bureau of Investigation* testele pe care ar fi putut să le facă pe unul, ba chiar pe mai multe prototipuri ale unui aparat de concepţie revoluţionară cu o formă discoidală. Dacă despre aceasta ar fi fost vorba, l-ar fi făcut cunoscut şi *mitul farfuriei zburătoare* ar fi fost ucis din faşă. Prin urmare, toate ipotezele care apar periodic cu privire la pretinsele arme secrete naziste recuperate de către americani în cel de-al doilea război mondial, şi care ar fi fost cauza primelor observări, sunt nule şi neavenite. Ele nu corespund deloc realităţii istorice a faptelor, în pofida unor cercetători indispuşi de poveştile cu aterizări brutale ale OZN-urilor raportate de corespondentul meu american Leonard Stringfield, dar şi de anchetele unui alt corespondent american William Moore cu privire la cazul Roswell invocat mai sus.

B. Ale comisiilor oficiale de anchetă

Toate comisiile de anchetă însărcinate de U.S. Air Force şi constituite sub pretextul de a soluţiona problema OZN-urilor n-au fost decât momeli cu două ţinte, iar acest lucru este acum un fapt stabilit, indiscutabil. Intenţiile autorităţilor militare, prin intermediul acestor proiecte, aveau ca substrat următoarele, două scopuri reale:

1. Să aprovizioneze cu *rapoarte bune* grupurile de studii foarte secrete, având o mare *nevoie de a şti*;

2. Să dezinformeze personalul militar care *nu avea nevoia de a şti* şi, prin intermediul lor, mijloacele de informare în masă, care trebuiau să fie îndepărtate pe cât

posibil de situaţia reală prin toate căile legale.

Militarii au fost mult mai uşor de strunit. Disciplina fiind o regulă de aur în această corporaţie, cine nu ia poziţie de drepţi destul de repede îşi compromite serios cariera. Dar pentru a reuşi să-şi inducă în eroare propriul personal care „nu trebuia să ştie”, marii strategi ai U.S. Air Force, care, evident „ştiau”, au recurs la un mijloc foarte simplu, care aparent nu trezea nicio bănuială: au mizat pe supunerea personalului la ordinele date. Ruppelt citează mai multe exemple edificatoare:

„Când am sosit la *Project Grudge*... m-a izbit atitudinea aparent incoerentă a mai multor membri ai ATIC (*Air Tehnical Intelligence Center*, serviciul de informaţii al U.S. Air Force). Ei se raliau la opinia celor ce luau în râs problema, dar dacă în particular încercai să ridiculizezi subiectul, reacţionau invers.

„... Dar de unde vine toată această ostilitate care se manifestă în rapoartele asupra OZN-urilor? spun eu.

— Autorităţile sunt ostile acestui subiect şi, ca să ne bucurăm de aceleaşi favoruri adoptăm aceeaşi atitudine, mi s-a răspuns”.

Să dai un ordin categoric verbal, ba chiar în scris, ar fi fost suspect în ochii acestor subalterni priviţi ca fiind cei ce furnizează răspunsurile exacte în acest mister care ridica tensiunea lumii mediatice şi, deci, a marelui public. Faţă de autoritatea pusă în pericol de un asemenea demers, eşalonul superior al U.S.A.F. a preferat un calcul subtil bazat pe factorul uman. Ruppelt explică astfel această manevră:

„... Facţiunea «anti-farfurii zburătoare» s-a născut ca o reacţie psihologică naturală: oamenilor nu le place să se afle pe terenul celor care pierd. În ziua de 23 septembrie 1947, când şeful ATIC scria comandantului aviaţiei că OZN-urile existau într-adevăr, el se angaja în numele personalului său, care se vedea obligat, din acel moment, să dovedească justeţea acestei poziţii... Superiorii şi presa s-au neliniştit după 18 luni, cerând un răspuns (despre natura misterului). ATIC a încercat să arate prin raportul

«Starea problemei» (o proastă traducere a sintagmei *Estimate of the situation*) care «dovedea» existenţa OZN-urilor. Autoritatea a respins această situaţie. Oamenii din ATIC s-au temut să nu se facă acuzaţi de nerozie şi s-au mulţumit să formuleze o nouă ipoteză: OZN-urile nu existau. Foarte repede, au constatat că era mai simplu de demonstrat şi mult mai bine primit. Mai înainte, când Pentagonul punea o întrebare despre un raport foarte interesant, se răspundea: «Este fără îndoială adevărat, dar nu putem să-l demonstrăm.» De acum înainte se declara: «E vorba de un balon» şi toată lumea era mulţumită".

Nu poţi fi mai explicit de atât. Din partea fostului şef al proiectului *Grudge*, apoi al proiectului *Blue Book*, este o mărturie incontestabilă a stupidităţii umane exploatată în mod deliberat de o mână de generali „instruiţi" ai Pentagonului (îi voi identifica mai încolo în aceste pagini), bazându-se mai mult pe josnicia sufletului subalternilor decât pe loialitatea lor. Într-adevăr, la militari, perspectiva de a nu plăcea „sus" putând să se traducă printr-o blocare a avansării, este uşor de imaginat pentru ce motive anumiţi anchetatori, convinşi de realitatea materială a OZN-urilor, îşi schimbă opinia pentru a se conforma dorinţei implicite a autorităţilor superioare.

Sabotarea anchetelor nu era, fără îndoială, evidentă pentru presă şi pentru mase. Dar a fost pentru Ruppelt şi Hynek, care erau cu siguranţă cei mai în măsură să judece (astronomul Allen Hynek a fost consilier ştiinţific în cadrul proiectului *Blue Book* timp mai mulţi ani). Ruppelt descrie mentalitatea care domina în următorii termeni:

„... Acest *new look* primeşte consacrarea oficiată în 11 februarie 1949, când *Project Sign* devine *Project Grudge*...

Toate studiile pleacă de la principiul că OZN-urile nu puteau exista. Deviza era: «Orice vedeţi sau auziţi, nu credeţi!» Personalul a fost reînnoit. Specialiştii cei mai eminenţi în informaţii au dispărut. Unii şi-au schimbat brusc părerea constatând că Pentagonul nu arăta nicio simpatie faţă de teza existenţei OZN-urilor şi şi-au

consacrat talentul unor datorii mai puţin ingrate. Alţii, care au refuzat să-şi abandoneze prima lor credinţă, au fost pur şi simplu «concediaţi». De acum înainte obiectivul putea fi enunţat astfel: să ne debarasăm de OZN-uri. Bineînţeles că el nu a fost niciodată formulat în scris, dar spiritul tuturor rapoartelor „al tuturor notelor şi directivelor îl indica foarte clar. Pentru a-l atinge, *Project Grudge* întreprinde o campanie care inaugurează în istoria OZN-urilor o eră comparabilă cu perioada1 cea mai întunecată a Evului Mediu, cunoscută ca fiind o perioadă de «stagnare intelectuală». *Project Grudge* a adoptat un program de anihilare în două etape: mai întâi, să se găsească o explicaţie pentru fiecare raport; apoi, să se aducă soluţia la cunoştinţa publicului. Astfel, se urmărea stoparea rapoartelor despre existenţa OZN-urilor”.

Dacă, după ce s-a aflat o asemenea înşelăciune recunoscută ca venind din partea unuia din foştii şefi, mai există oameni care să creadă că acele comisii oficiale create de U.S. Air Force au fost destinate să dezlege misterul obiectelor zburătoare neidentificate, atunci mi-am pierdut speranţa să-i mai pot convinge altfel.

Voi face totuşi o altă tentativă, citându-l din nou pe Ruppelt:

„… Rapoartele demne de încredere au continuat să parvină în ritmul de vreo zece pe lună, dar nu mai erau verificate. În arhive, nu se găseşte urma lor decât în registrele unde era notată sosirea lor…”

Hynek merge chiar până la a preciza că:

„… De altfel, se înţeleg greşit consemnările oficiale ale tăcerii sau clasificarea frecventă” a documentelor ca fiind «secrete», dat fiind că Pentagonul declarase problema ca inexistentă”.

Aş putea să dau numeroase alte exemple de acest fel, demonstrând duplicitatea celor care puneau sechestru pe programele oficiale însărcinate cu elucidarea misterului.

UN COMPORTAMENT MAI MULT DECÂT STRANIU

Autorul atrage atenţia cititorului că ceea ce va urma are o importanţă capitală, ajutându-l să înţeleagă mai bine

explicaţiile care au ca punct de plecare faptele descrise.

De asemenea, îi recomandă să citească cu meticulozitate toate detaliile relatate aşa cum s-au petrecut în realitate şi să se gândească bine înainte de a trage învăţăminte pripite, deoarece riscă să-i scape înţelegerea uneia din cheile de boltă excepţionale din toată această chestiune.

Ruppelt citează un exemplu neobişnuit de refuz de a face cercetări al autorităţilor, dovedind incontestabil că în vremea aceea (ianuarie 1949), militarii americani s-au confruntat cu un eveniment de o asemenea amploare încât literalmente au intrat cu toţii în panică. Acest incident nu are nicio legătură cu cel care se referă la prăbuşirea din apropierea bazei aeriene Roswell din 7 iulie 1947, când a fost posibilă recuperarea unor fragmente dintr-un OZN accidentat (şi probabil, chiar a cadavrelor celor aflaţi la bord), întâmplare care va face subiectul unui capitol viitor. Incidentul evocat de Ruppelt s-a petrecut tot în New Mexico şi ar putea fi un al doilea caz de prăbuşire forţată despre care, din păcate, n-am reuşit încă să adun toate datele precise. Voi face mai târziu câteva comentarii legate de ceea ce ar trebui să credem despre acest caz dar, până atunci, să examinăm mai degrabă ceea ce spune Ruppelt cu privire la această perioadă fertilă în evenimente importante:

În ianuarie 1949, într-un moment de mare proliferare a sferelor luminoase, alte întâmplări misterioase se petreceau într-o altă parte a ţării, concentrate într-o regiune atât de secretă, încât era interzis să i se spună numele. De data asta, era vorba de grupuri de luminiţe de care s-a ocupat mai ales armata americană.

Luminiţele au fost semnalate de către patrulele care asigurau paza regiunii. La început, au fost văzute o dată la trei, patru nopţi, apoi din ce în ce mai des, ca până la urmă să fie observate aproape în fiecare noapte. Patrulele au anunţat că au văzut chiar trei-patru asemenea formaţiuni în aceeaşi noapte. O dată, întreaga garnizoană le-a văzut trecând pe deasupra terenului de manevră.

Descrierile variază, ca de obicei, dar majoritatea observatorilor vorbesc de trei luminozităţi în formă de V. Se deplasau pe cer, îşi schimbau culoarea, trecând de la albastru deschis la portocaliu şi invers, timp de aproape două secunde. Adesea mergeau de la vest la est şi nu făceau niciun zgomot. Viteza nu o atingea pe cea a unui meteor, dar o depăşea pe «aceea a unui avion cu reacţie». Ca dimensiuni, erau «puţin mai mari decât steaua cea mai mare». Rapoartele au fost transmise aşa cum se cuvenea celor de la ATIC, dar aceştia erau atât de preocupaţi de sferele luminoase încât n-au dar, prea multă atenţie fenomenului semnalat. Cum după două săptămâni n-au primit nicio reacţie din partea ATIC-ului, comandantul garnizoanei s-a decis să ia iniţiativa. Astfel, s-a întocmit repede un plan de acţiune. Patrulele se vor întâlni într-un punct determinat din zona de securitate cu instrumentele de observare. Se va stabili un punct de control. În jurul lui vor acţiona pe o rază largă echipe alcătuite fiecare din câte patru oameni: un observator, un cronometrist, un secretar şi un radiotelefonist.

La vederea unui OZN, radiotelefonistul va semnala poziţia şi sensul de deplasare. Observatorul va localiza cu luneta, determinând unghiurile de orientare şi înălţime în timp ce cronometristul va urmări timpul. Secretarul va nota toate aceste indicii pe care punctul de control le va comunica patrulei următoare.

Era o ocazie excelentă de a obţine în sfârşit informaţii foarte precise cel puţin despre acest tip de OZN şi putea constitui o cotitură radicală în istoria OZN-urilor. Planul părea perfect şi toţi participanţii manifestau un mare entuziasm. Toţi militarii s-au înscris voluntari. Deoarece aviaţia avea misiunea de a conduce anchetele asupra OZN-urilor, i s-a trimis acest plan pentru aprobare, pregătindu-se totul pentru a se trece neîntârziat la acţiune, existând temerea că apariţiile luminoase ar putea să înceteze de la o noapte la alta.

Aviaţia nu a dat aprobarea. Planul a fost pur şi simplu suprimat. Nu ştiu de către cine, dar gestul a provocat două

reacţii: mulţi oameni s-au gândit că la mijloc se afla dorinţa de a ascunde adevărul despre OZN-uri; alţii n-au văzut altceva decât o mare inepţie. Niciuna din aceste opinii nu corespundea cu realitatea. Fusese luată această decizie deoarece atitudinea autorităţilor faţă de OZN-uri se schimbase radical în cursul lunilor precedente…

Această transformare a atitudinii oficiale este foarte greu de explicat…

Eram intrigat. Se decreta că toată această afacere cu OZN-uri nu are niciun temei, în vreme ce rapoartele deveneau din ce în ce mai precise şi, după câte ştiam, opinia ar fi înclinat mai degrabă de cealaltă parte. Oare serveam drept paravan pentru o amplă acţiune de pamuflaj?…”

Astfel, după cum bine a remarcat Ruppelt, această atitudine neverosimilă care nu permitea obţinerea de informaţii vitale pentru apărarea naţională, ascundea fără îndoială ceva ce nu cunoştea, dar cred că avea o oarecare bănuială, deoarece lua în considerare posibilitatea de a nu fi decât o aparenţă înşelătoare urmărind disimularea adevăratei naturi a OZN-urilor, la fel ca şi acţiunile unor grupuri foarte secrete din care unele au fost identificate şi vor fi divulgate într-un alt capitol.

Un astfel de comportament, incompatibil cu cel pe care eram îndreptăţiţi să-l aşteptăm din partea U.S. Air Force, în aparenţă dornică să culeagă un maximum de informaţii despre OZN-uri, tinde să arate că Forţele Aeriene Americane considerau că informaţiile pe care le deţineau erau de acum înainte suficiente pentru a identifica intruşii. Această identificare deja parţial realizată după prăbuşirea de la Roswell din 7 iulie 1947, trebuia să fie desăvârşită de un incident pe care l-am localizat a se fi petrecut în aceeaşi regiune a statului New Mexico, la 30 ianuarie 1949. Numai această versiune poate explica această renunţare uluitoare notată de Ruppelt cu privire la fenomenele luminoase semnalate deasupra unei baze „atât de secrete încât este interzis să i se spună numele”. Versiunea poate fi confirmată şi de un alt

element, din păcate neoficial, referitor la o informaţie inclusă pe cale anonimă într-un document obişnuit asupra căruia voi reveni într-un capitol special consacrat acestui fapt, de care am aflat pentru prima dată din cea mai bună revistă franţuzească de specialitate, *Lumières dans la nuit*. Este vorba de planul MI-1949 – 04P/78, întocmit pentru a dezvălui publicului adevărul despre OZN-uri (măcar parţial), în caz de urgenţă, şi care ar fi fost alcătuit încă din 31 ianuarie 1949, deci la numai douăzeci şi patru de ore de la incidentul citat mai sus.

Personal sunt convins că acest stânga-împrejur executat de U.S. Air Force semnalat de Ruppelt „la sfârşitul lui ianuarie 1949" (din păcate nu precizează exact ziua) a fost provocat de incidentul din 30 ianuarie. Efectiv mi-e greu să cred că n-ar fi decât rezultatul unei simple coincidenţe. Atunci când se ajunge la un asemenea nivel de importanţă şi de secret în informaţie, hazardul nu mai poate fi invocat.

Amploarea incidentului în cauză care dădea la iveală acest comportament aparent inexplicabil (cel puţin la momentul respectiv, dar şi o bună bucată de vreme după aceea), trebuie să se fi situat la un nivel superior celei înregistrate la Roswell, la – 7 iulie 1947. Voi aminti că prăbuşirea de la Roswell, ca urmare a unei enorme gafe a unui ofiţer de relaţii cu publicul *neinstruit* (din motive temeinice, deoarece *secretul cel mai absolut* nu trebuia să intervină decât după această *scurgere*), chiar dacă a provocat un adevărat scandal câteva zile, nu ar fi împiedicat ca U.S. Air Force să redreseze situaţia destul de uşor şi să păstreze admirabil controlul.

Ca să înspăimânte *mahării* Pentagonului într-atât încât să nu pună în practică un plan care ar fi permis strângerea de informaţii de cea mai mare importanţă despre OZN-urile care survolau baza cea mai secretă din ţară, a fost nevoie de un eveniment care să facă inutilă această acţiune.

Să încercăm să facem o paralelă cu activitatea poliţiei când caută să descopere autorul unei crime. Deci

se poate depune o plângere, se pot audia martorii, se pot aduna date, dovezi, probe. Atât timp cât vinovatul nu e găsit, strângerea de informaţii continuă. Când acesta este Identificat, dacă nu şi prins, investigaţia devine mai puţin vitală, poate chiar inutilă.

În consecinţă, se pare că incidentul din 30 ianuarie 1949 a furnizat suficiente informaţii pentru ca planul descris mai devreme să fie considerat depăşit, ceea ce spune multe despre adevărata sa natură, care probabil că nu a avut cine ştie ce legătură cu un fenomen natural, nici cu un artefact convenţional.

CONFORMISMUL OAMENILOR DE ŞTIINŢA

Nu numai autorităţile superioare americane au fost implicate în acţiunea de obstrucţionare a dezvăluirii adevărului despre OZN-uri. Chiar şi cele mai înalte cercuri din mediile ştiinţifice, aşa-zişii *oficiali*, au contestat în general faptele raportate, cel puţin în aparenţă, faţă-n faţă cu presa şi marele public. Totuşi, la adăpost de urechile şi ochii indiscreţi, un număr mare de cercetători au avut o atitudine diferită, după cum se poate constata:

„... Am luat legătura cu savanţii din Statele Unite şi, indirect, cu savanţii din Europa, expunându-le datele problemei şi cerându-le opinia. Am izbutit să facem acest lucru ţinând conferinţe savanţilor americani şi informându-i pe cei care trebuiau să meargă în Europa pentru a putea discuta neoficial problema cu confraţii lor de peste ocean.

Interesul manifestat de mediile ştiinţifice era pentru mine un prilej de permanentă uimire. Nu ne adresam decât unor grupuri asociate pe lângă un oarecare organism oficial, dar care prezenta toate garanţiile de rigoare privind, păstrarea secretului. Asistenţa era întotdeauna numeroasă şi atentă. N-am văzut niciodată ca vreunul din savanţi să ia în derâdere problema, cu toate că stând de vorbă cu ziariştii foloseau termeni ca: «halucinaţii», «absurdităţi», «pierdere de timp şi de bani». Cu siguranţă, nu erau fanatici, nici într-un sens, nici în altul...

În mod normal, savanţii sunt oameni prudenţi care se mărginesc la fapte şi nu-şi mărturisesc părerile personale

decât într-un cerc restrâns de prieteni; în cadrul acestui tip de conferinţe, ei spun ceea ce gândesc. Aş putea, ca mulţi alţii care au scris despre OZN-uri, să citez opinia unui savant ales la întâmplare, ferm convins că farfuriile zburătoare vin din spaţiul interplanetar şi că alte planete sau corpuri cereşti sunt locuite. Dar noi căutăm fapte dovedite şi nu opinii personale…

Dintre întrebările puse, cea mai discutată a fost fără îndoială aceea referitoare la existenţa unor fiinţe inteligente pe alte corpuri cereşti. Nimeni n-a putut să dea un răspuns sigur, dar părerea generală a fost că ideea în sine n-are nimic uimitor”. (Eward J. Ruppelt)

Cititorul va trage concluzia că: într-un cerc restrâns, oamenii de ştiinţă admiteau ideea, dar în faţa unui microfon făceau glume batjocoritoare. Vreau să cred că cititorul va evalua corect acest exemplu simpatic de laşitate. intelectuală.

Aş putea să vă dau mai multe citate care demonstrează această lipsă de curaj a savanţilor. De aceea, prefer să închei acest subiect propunând încă Un exemplu deosebit de semnificativ, care la vremea respectivă a avut un oarecare răsunet şi chiar a găsit un ecou larg în presă, inclusiv în cea franceză.

„… Geniştii declară că unul din savanţii lor a construit în laborator o farfurie zburătoare. Maiorul Dewey Foumey începea investigaţiile. Era vorba de o glumă. Dar savantul cu pricina a refuzat la început să cadă de acord asupra acestei versiuni. Astfel, a câştigat o oarecare publicitate, dar prestigiul său a suferit un mare neajuns, confraţii judecându-i sever atitudinea” (Edward J. Ruppelt)

Orice comentariu ni se pare zadarnic, dar cititorul nu trebuie să uite acest comportament aberant…

ATITUDINEA SERVILĂ A UNUI ZIARIST

În toată această poveste, presa n-a dat întotdeauna dovadă de principialitate. Dacă multe organe mediatice au exploatat uneori caracterul senzaţional al anumitorobservaţii, altele n-au făcut economie de ironii şi aluzii răuvoitoare la adresa sănătăţii „mintale a martorilor.

Mai rare au fost actele deliberate de sabotaj şi extrem de rar s-au întâlnit oameni din presă care „să se fi vândut” pentru a împărţi în dreapta şi-n stânga aserţiunile cusute cu aţă albă formulate de autorităţile dornice să menţină masele în starea de necunoaştere a realităţii.

Într-adevăr, n-am găsit decât un singur exemplu mărturisit despre acest tip de „colaborare” îndoielnică, dar ţin să-l citez, deoarece este foarte revelator.

Şi de această dată, tot Ruppelt relatează faptul:

…De câteva luni, ziariştii şi scriitorii de specialitate încercau să străpungă zidurile de la fortăreaţa secretului; dar fără succes. Ei făceau marea greşeală de a lăsa să se înţeleagă că nu dau crezare piloţilor militari sau civili, savanţilor şi altor cetăţeni demni de încredere, care ar fi avut «halucinaţii», ar fi pus în scenă «mistificări» sau ar fi fost duşi de nas «de obiecte din cele mai banale». Oamenii implicaţi în *Project Grudge* căutau un autor care i-ar fi ascultat şi ar fi scris tot ceea ce doreau.

N-au întârziat să-l găsească în persoana lui Sidney Shallet, redactor la *Saturday Evening Post* (din Washington D.C.), care părea să aibă toate calităţile necesare. Au obţinut din partea Pentagonului autorizaţia de a-l informa şi l-au delegat în acest scop pe Harry Haberer, un «as» din cadrul relaţiilor publice din aviaţie. Am auzit în repetate rânduri că îi dicta lui Shallet ceea ce acesta trebuia să povestească: să ridiculizeze OZN-urile, să lămurească publicul că bolta cerească nu adăposteşte nimic necunoscut. Şi am toate motivele să cred că acest Shallet a avut o atitudine docila”.

Cititorul ar putea să se întrebe din ce cauză *Project Grudge* a trebuit să ceară aprobarea Pentagonului pentru a acţiona astfel, deoarece ar fi fost mai logic să se procedeze invers. La limită, s-ar putea încerca să se afle dacă, din întâmplare, Ruppelt n-ar fi inversat rolurile! Cu toate că este cam târziu pentru verificarea acestui punct, demonstraţia poate fi totuşi făcută cu ajutorul elementelor următoare:

De exemplu, citind ce a scris maiorul Donald E.

Keyhoe în această privinţă, se înţelege că, deşi versiunea sa este apropiată de cea a lui Ruppelt, totuşi are, anumite detalii diferite, dintre care unul este în mod special plin de învăţăminte, după cum urmează:

„… Ziaristul Sidney Shallet a scris articolul din *Washington Post*. Este susţinut de Forrestal. Aviaţia s-a interesat de el, a organizat interviuri; cred că i-a furnizat şi materialul. A petrecut două luni căutând informaţii. Aviaţia şi-a dat acordul pentru articolul său care afirma în esenţă că farfuriile zburătoare sunt nişte minciuni. Apoi a dezminţit…

De ce această schimbare bruscă? S-a dorit să se ascundă adevărul prin *Post* în interesul securităţii naţionale? Este posibil. Cu toate că nu-mi prea vine a crede. Se poate să-i fi spus o istorie complet inventată. Dar de ce să se contrazică când *Post* obţinuse rezultatul scontat?… Probabil că s-a întâmplat ceva după redactarea articolului”.

După spusele lui Keyhoe, decizia de a se apela la talentul lui Sidney Shallet a fost luată la cel mai înalt nivel. Faptul că a fost solicitat în cercurile sus-puse este întărit de sprijinul efectiv acordat de secretarul apărării James Forrestal. Când Keyhoe vorbeşte de „aviaţie”, vrea să spună USAF – a ov înţelege cartierul general al U.S. Air Force situat la Pentagon. Contactarea unui ziarist din Washington este un alt element care demonstrează că de această chestiune s-a ocupat un organism din capitala federală americană, iar Pentagonul îndeplineşte acest criteriu. *Project Grudge* era centralizat la Dayton, în Ohio. Prin urmare, versiunea lui Ruppelt este falsă şi trebuie mai degrabă să fie pusă pe seama cenzurii, înainte ca textul final al cărţii sale să fie încredinţat tiparului la prima ediţie.

Ruppelt nu dă data exactă a acestei publicări. Nici Keyhoe n-o dă, dar graţie acestuia din urmă se poate face reconstituirea. Într-adevăr, la pagina 29 a primei sale cărţi, spune următoarele: „Când Purdy mi-a telegrafiat, la începutul lunii mai…”. Purdy era redactor la *True*

Magazine, pentru care Keyhoe scria articole despre OZN-uri. Vorbele citate de Keyhoe mai devreme, din acea zi de început de mai, îi aparţin. Or, dacă lui Shallet i-au trebuit două luni pentru strângerea de informaţii pe lângă U.S. Air Force şi apoi să scrie articolul de „bagatelizare", atunci lucrurile sau petrecut la sfârşitul lui februarie 1949, căci ziaristul de la *Washington Post* a fost solicitat probabil cu câteva zile sau chiar cu câteva săptămâni mai devreme pentru prima contactare. Iar aceasta ne trimite şi mai departe, în timp, la sfârşitul lui ianuarie 1949, atunci când la Pentagon era situaţia de spaimă generală pe care am descris-o mai devreme.

De altfel, Keyhoe nu se înşală când îi răspunde lui Purdy: „Ceva s-a întâmplat". Dar el se gândea la un alt element contradictoriu, demolând impactul articolului lui Shallet, dar care, de această dată, venea de la *Project Grudge*. Ceea ce dovedeşte că versiunea „Forrestal/C.G. al USAF" a redactorului Purdy era cea adevărată cu privire la Shallet, şi nu cea a lui Ruppelt care atribuia acţiunea ziaristului celor implicaţi în *Project Grudge*.

Într-adevăr, la numai douăzeci şi patru de ore de când Shallet semnase primul din cele două articole defăimătoare în *Saturday Evening Post*, *Project Grudge* comunica presei naţionale americane concluziile primului raport de sinteză asupra unui studiu preliminar referitor la OZN-uri. Studiul este datat din 27 aprilie 1949, iar până a primit aprobarea din partea forurilor ierarhice ale direcţiei informaţii din USAF (ATIC), a mai trecut o săptămână, ceea ce plasează dezvăluirea sa la începutul lunii mai 1949, deci în momentul în care era publicată proza lui Shallet.

Altfel spus, în timp ce *Washington Post*, „manipulat" de către înaltele cercuri militare din ţară, distrugea ideea de OZN, calificându-le drept interpretări greşite sau mistificări, specialiştii de la *Project Grudge*, în aceeaşi perioadă, făceau cunoscute cele ce urmează (am rezumat):

„… Numai faptul că există obiecte de natură încă necunoscută necesită vigilenţă din partea personalului de

la Comisia «farfurii zburătoare» (*Project Grudge* – n.a.) şi din partea populaţiei… Farfuriile nu sunt glume. Dar nici nu trebuie să stârnească teamă…”

Toate acestea demonstrează cum nu se poate mai bine că ziaristul Sidney Shallet a fost realmente împuternicit de James Forrestal şi statul major al U.S. Air Force, probabil prin intermediul comisiei secrete pentru securitatea naţională, care nu avea nicio legătură directă nici cu ATIC şi cu atât mai puţin cu *Project Grudge*. Aşa se explică faptul că iniţiativa luată de această comisie secretă a fost ignorată de către experţii de la *Project Grudge* şi că impactul celor două articole succesive ale lui Shallet a fost aproape anulat prin comunicatul de presă al anchetatorilor oficiali trimişi de USAF. Un frumos exemplu de gafa, arătând clar care sunt cele două baze ale cercetării oficiale cu privire la OZN-uri: una, cunoscută de toată lumea, servind drept paravan, menită să liniştească publicul larg; alta, acţionând *underground* (în secret), supervizând adevăratele cercetări despre OZN-uri.

La un asemenea nivel, gafa este pe măsură şi această situaţie contradictorie, deşi semnalată în presa vremii care pândea cea mai mică greşeală în comportamentul U.S. Air Force, n-a provocat niciun scandal. Şi nimeni nu poate să demonstreze că Shallet a fost sluga zeloasă a consiliului de securitate naţională foarte secret, de a cărui existenţă nimeni nu bănuia nimic. În definitiv, toată lumea (şi puţin a lipsit să nu fie aşa!) a crezut că Shallet n-a făcut altceva decât să redea impresiile sale, deoarece organul de presă unde lucra avea obiceiul să-şi orienteze atitudinea după cea a guvernului aflat la putere.

Dar odată cu trecerea timpului, ţinând cont de elementele noi foarte importante care au apărut în ultima vreme, nu mai poate fi nici cea mai mică îndoială: o asemenea situaţie a fost posibilă deoarece un grup ocult de control acţiona fără ştirea şi peste proiectele oficiale ale U.S. Air Force.

ELEMENTE CARE CONFIRMĂ INCIDENTUL DIN IANUARIE 1949

Anchetatorii de la *Project Grudge* nefiind „instruiţi” în legătură cu ceea ce se petrecea în realitate în culisele Pentagonului, este de netăgăduit că acţiunea întreprinsă prin intermediul ziaristului Shallet a fost neapărat prilejuită de un imperativ provocat de un eveniment cu un înalt grad de ciudăţenie, aflându-se la originea panicii de la sfârşitul lui ianuarie 1949.

Keyhoe a intuit foarte bine la vremea respectivă: „ceva s-a întâmplat” (sic!). Dar, din lipsă de informaţii, n-a putut să distingă adevărata natură a evenimentului aflat la originea acestei agitaţii. Ruppelt chiar s-a întrebat dacă nu servea drept paravan „pentru această vastă acţiune de camuflaj” (sic!), aşa cum am spus mai devreme. În ceea ce-l priveşte pe Hynek, acesta ajunsese să bănuiască faptul că diversele proiecte oficiale de cercetare nu erau altceva decât „un văl de ceaţă, o acoperire, o faţadă, în timp ce un alt departament făcea investigaţii şi prelucra informaţiile”.

Deci nu sunt victima propriei imaginaţii când pun accentul pe faptul că a existat un consiliu special de securitate naţională, care fără ştirea publicului ar fi putut să acopere grupuri secrete, în vreme ce investigaţiile publice se ocupau de „îngroparea problemei” şi de liniştirea maselor. Alţii, cu mult înaintea mea şi nu puţini, au emis această ipoteză şi printre aceştia au fost doi anchetatori însărcinaţi să lucreze în cadrul acestor faimoase „proiecte”.

Un alt element important vizând acreditarea ipotezei existenţei a doua nivele de cercetare diferite: pe 15 februarie 1949, în momentul când *Project Grudge* se pregătea să organizeze „funeraliile” problemei OZN-urilor, generalul C.P. Cabel, şeful serviciilor de informaţii ale U.S. Air Force, sempa un memorandum care a fost difuzat diferitelor agenţii specializate în informaţiile referitoare la apărarea naţională (FBI, CIA etc.), dar şi celorlalte mari servicii şi unităţi ale Armatei Aeriene a Statelor Unite din întreaga lume. Acest memorandum anunţa necesitatea informării USAF-ului despre – observarea OZN-urilor. Documentul reproducea pe şapte pagini toate detaliile

descrierilor care puteau îndruma potenţialii observatori.

Dacă OZN-urile nu existau pentru cercetările publice, pentru cele secrete existau realmente, şi asta e încă o dovadă…

Menţionăm şi un raport al FBI-ului în care se semnalează că agentul din postul de la San Antonio, într-un raport din 31 ianuarie 1949, afirma că tocmai fusese informat de către serviciul de informaţii G_2 din Armata a Patra că:

„… În ceea ce priveşte «aparatele aeriene neidentificate» sau «fenomenele aeriene neidentificate», cunoscute şi sub numele de «discuri zburătoare», «farfurii zburătoare» şi «sfere luminoase», această chestiune este considerată foarte secretă (*Top Secret*) de către ofiţerii Armatei Uscatului şi ai celei Aeriene”.

Dacă se ia în considerare faptul că evenimentul pe care l-am identificat ca fiind la originea „panicii” de la sfârşitul lunii ianuarie 1949 pare să se fi întâmplat în ziua de 30 a aceleiaşi luni, acest raport al FBI-ului capătă mai multă importanţă, iar cititorul perspicace nu va putea să nu remarce că la un an şi jumătate după ce au fost plasate la nivelul cel mai înalt al secretului, după Ruppelt, OZN-urile – figurează încă în eşalonul cel mai înalt al clasificării, după FBI. În consecinţă, toate răspunsurile pe care le pot aduce denigratorii OZN-urilor cu privire la aceste fenomene naturale, sunt zdrobite aici, deoarece, n-a existat niciodată un grad de clasificare oarecare, şi cu atât mai puţin la nivel înalt, instaurat pentru fenomenele rare dar naturale, nici în armata aeriană americană, nici în altă parte.

Este interesant de ştiut că acest incident din 30 ianuarie se petrece într-un moment când un „val” de „sfere luminoase” se revărsa într-o zonă din New Mexico, unde se găseau mai multe baze militare strategice de interes vital pentru ţară. În raportul FBI din 31 ianuarie, la care m-am referit mai înainte, chiar este precizat ceea ce urmează:

„M. Recentele observaţii arată că aceste fenomene neidentificate se deplasează cu o viteză situându-se între

un minimum de trei mile pe secundă şi un maximum de douăsprezece mile pe secundă, fie cu o medie de şapte mile şi jumătate pe secundă adică 27.000 de mile pe oră… (sau 43200 km/oră). Au fost observate deplasându-se la o înălţime variind între şase şi zece mile, pe o dreaptă tangentă la suprafaţa pământului. Câteodată au fost văzute plonjând (către sol) la capătul traiectoriei, iar în două cazurj, a fost notată o schimbare verticală de traiectorie. Totuşi aceste fenomene nu sunt cunoscute ca să fi fost observate undeva, într-un punct situat între Rusia şi Los Alamos, ci au fost observate mai ales la capătul zborului spre „ţinta" lor aparentă: Los Alamos.

Era vorba de manifestări limitate ia o zonă specifică, fiind şi cea mai sensibilă în domeniul nuclear din Statele Unite, al cărui punct central era Los Alamos, un oraş unde se aflau în aceea vreme importante instalaţii strategice destinate punerii la punct a unei bombe atomice.

Părerea că ar fi un fenomen natural, avansată pentru a induce în eroare personalul „neinstruit" (presa nu va fi deseori informată despre aceste fenomene, deoarece mărturiile venite din partea militarilor sau a civililor lucrând pentru militari, nu au fost făcute publice) este deci nulă şi neavenită. De altfel, în mediile legate de informaţii, circula o versiune diferită, şi iată dovada:

„… Confidenţial, pentru informarea dumneavoastră, biroul a fost informat dintr-o sursă sigură că discurile zburătoare sunt estimate a fi mai degrabă maşini ghidate, de fabricaţie umană, decât fenomene naturale…"

Acest fragment dintr-o scrisoare semnată de John Edgar Hoover, director al FBI-ului în acea vreme, se baza pe informaţii credibile date de o persoană foarte bine „plasată", după cum se poate constata:

„… Confidenţial, pentru informarea dumneavoastră, datele conţinute în scrisoarea nr. 38 (cea a lui J.E. Hoover, citată mai înainte) au fost obţinute din destăinuirile unui colonel din U.S. Air Materiel Command, care a avut aceste informaţii de la persoanele implicate în investigaţiile asupra acestui subiect…"

Air Materiel Command reunea serviciile de informaţii din USAF, dintre care ATIC era organismul care masca toate acele „Projects” ale Armatei aeriene americane destinate studierii rapoartelor referitoare la OZN-uri. În consecinţă, acest colonel bine informat reprezenta, în principiu, curentul „oficial” de gândire, expus în rândul anchetatorilor din *Project Grudge* faţă de colegii lor militari şi nu cel manifestat la adresa presei. Deci, această ipoteză pur materială era dominantă pentru ei, dar era totuşi foarte departe de acea opţiune socio-psihologică devenită „cal de bătaie” în scopul liniştirii publicului.

Să recapitulăm pe scurt, elementele care arată că „panica” de la sfârşitul lui ianuarie 1949 a fost determinată de un eveniment de amploare:

1) Respingerea unui plan de strângere a informaţiilor capitale despre OZN-urile care survolau o bază „atât de secretă încât este interzis să-i spui numele”, sfârşit de ianuarie 1949.

2) Revărsarea impresionantă a valului de sfere luminoase verzi deasupra zonelor strategice militare cu armament nuclear, din New Mexico, sfârşit de ianuarie 1949.

3) Angajarea unui ziarist de la *Washington Post* susţinut de James Forrestal, de la Cartierul General al USAF, pentru a bagateliza OZN-urile, sfârşit de ianuarie sau început de februarie 1949.

4) Confirmarea nivelului de clasificare cel mai ridicat cu privire la subiectul OZN-uri (top secret) de către un agent al FBI-ului, 31 ianuarie 1949.

5) Transformarea *Proiectului Sign* în *Proiectul Grudge*, cu misiunea de a bagateliza OZN-urile în ochii publicului, 11 februarie 1949.

6) Memorandumul generalului C.R. Cabel, şeful serviciilor de informaţii din U.S. Air Force, enunţând necesitatea de informare cu privire la OZN-uri, 15 februarie 1949.

Astfel, fără să fie nevoie să se apeleze la planul MI-1949 – 04P/78 care ar fi fost întocmit în 31 ianuarie 1949

în scopul divulgării unei părţi din adevărul despre OZN-uri dacă era necesar, toate aceste elemente arată cum nu se poate mai clar că ambiguitatea şi neclaritatea acestei situaţii neverosimile au fost provocate de o conjunctură excepţională ce a pus în practică un incident care a adus militarilor americani răspunsul la unele din multele întrebări pe care şi le puneau.

Pentru a reveni la chestiunea „sferelor luminoase verzi" survolând instalaţiile strategice destinate cercetării nucleare din New Mexico, faptul că aceste observaţii rămân necunoscute publicului este confirmat de Ruppelt, care spune. următoarele:

„Aceasta nu putea să provină de la un efect psihologic, deoarece nu s-a făcut niciun fel de publicitate acestor fapte..."

Pe de altă parte, Ruppelt nu a auzit niciodată vorbindu-se de ele în perioada când a fost împuternicit să organizeze proiectul *Blue Book*, în vara anului 1951. Abia în cursul unei conferinţe la Los Angeles cu mai mulţi ofiţeri din ATIC; doctorul Joseph Kaplan, o autoritate mondial Inn materie de fizică a atmosferei superioare, l-a întrebat pe Ruppelt ce s-a mai întâmplat cu acele faimoase „sfere luminoase verzi" din New Mexico. Ruppelt i-a mărturisit că nu cunoaşte subiectul, iar savantul i-a explicat despre ce este vorba. Această ignoranţă a lui Ruppelt era cauzată de faptul că ancheta i-a fost încredinţată neoficial doctorului Lincoln LaPaz, meteorolog care lucra în serviciul armatei, în New Mexico. Un *Project Twinkle* a fost întocmit la sfârşitul lunii martie 1950, dar oamenii de la *Project Grudge* n-au participat la investigaţii. Numai laboratoarele de la Cambridge (Massachusetts), au luat parte.

Cu alte cuvinte, când Ruppelt spune că n-a putut trimite personal ca să facă investigaţii cu privire la grupurile de trei luminiţe care survolau în fiecare seară o bază „atât de secretă încât era interzis să-i spui numele", deoarece oamenii din *Project Grudge* erau prea absorbiţi de „sferele luminoase", aceasta înseamnă că cenzura a trebuit să modifice în mare grabă versiunea originală.

Pe când acest manuscris se afla în mâinile editorului, am obţinut ah alt document graţie amabilităţii cercetătorului americati William Moore, care merită să fie adus la cunoştinţa cititorilor.

Este vorba despre o corespondenţă semnată de generalul C.P. Cabell, şeful serviciilor de informaţii din USAF către omologul său din U.S. Army, în care precizează printre altele:

„Anchetele detaliate asupra incidentelor semnalate ca fiind obiecte zburătoare neobişnuite, din perioada iunie 1946 până azi, au fost conduse de un grup special de cercetare al Cartierului General, Air Materiel Command, Wright-Patterson Air Force Base, Ohio…”

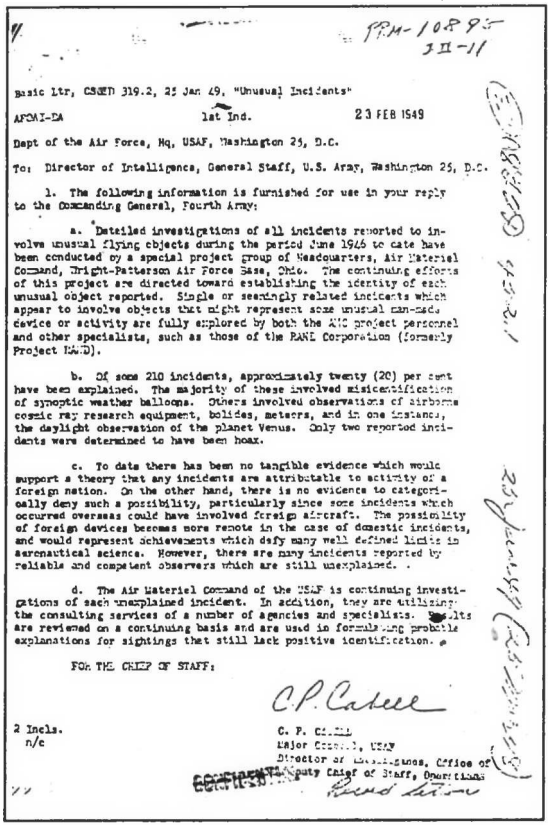

Basic Ltr, CSGID 319.2, 25 Jan 49, "Unusual Incidents"

AFOAI-DA 1st Ind. 23 FEB 1949

Dept of the Air Force, Hq, USAF, Washington 25, D.C.

To: Director of Intelligence, General Staff, U.S. Army, Washington 25, D.C.

1. The following information is furnished for use in your reply to the Commanding General, Fourth Army:

a. Detailed investigations of all incidents reported to involve unusual flying objects during the period June 1946 to date have been conducted by a special project group of Headquarters, Air Materiel Command, Wright-Patterson Air Force Base, Ohio. The continuing efforts of this project are directed toward establishing the identity of each unusual object reported. Single or seemingly related incidents which appear to involve objects that might represent some unusual man-made device or activity are fully explored by both the AIC project personnel and other specialists, such as those of the RAND Corporation (formerly Project RAND).

b. Of some 210 incidents, approximately twenty (20) per cent have been explained. The majority of these involved misidentification of synoptic weather balloons. Others involved observations of airborne cosmic ray research equipment, bolides, meteors, and in one instance, the daylight observation of the planet Venus. Only two reported incidents were determined to have been hoax.

c. To date there has been no tangible evidence which would support a theory that any incidents are attributable to activity of a foreign nation. On the other hand, there is no evidence to categorically deny such a possibility, particularly since some incidents which occurred overseas could have involved foreign aircraft. The possibility of foreign devices becomes more remote in the case of domestic incidents, and would represent achievements which defy many well defined limits in aeronautical science. However, there are many incidents reported by reliable and competent observers which are still unexplained.

d. The Air Materiel Command of the USAF is continuing investigations of each unexplained incident. In addition, they are utilizing the consulting services of a number of agencies and specialists. Results are reviewed on a continuing basis and are used in formulating probable explanations for sightings that still lack positive identification.

FOR THE CHIEF OF STAFF:

C.P. Cabell

2 Incls.
n/c

C. P. Cabell
Major General, USAF
Director of Organizations, Office of
Deputy Chief of Staff, Operations

Memorandul din 25.01.1949

Pare a fi un proiect special încredinţat cercetării cu privire la observarea OZN-urilor, creat în… 1949! *De notat*

că din 210 incidente, doar 20% au putut fi explicate, dintre care… două sunt mistificări!

Aceasta este o dovadă indubitabilă că înaintea punerii în practică a proiectului *Sign*, şi chiar înaintea observaţiei făcută de Kenneth Amorid, U.S. Air Force se apucase deja de treabă în investigaţiile asupra OZN-urilor.

Pe de altă parte, această notă pune într-o altă lumină bilanţurile care erau publicate cu regularitate cu procentele cazurilor identificate şi ale celor neidentificate, după cum urmează:

„Din 210 incidente, aproape 20% au fost explicate! Majoritatea acestora erau nişte confuzii cu baloanele meteorologice. Altele se refereau la observarea unor aparate aeriene având la bord material pentru studiul razelor cosmice, a bolizilor, a meteoriţilor şi chiar pentru observarea pe timpul zilei a planetei Venus. Numai în două cazuri se făcea referire la… mistificări.

Când te gândeşti că, în general, bilanţurile divulgate erau invers proporţionale, adică spunându-se că 80% din cazurile studiate puteau fi explicate raţional, prin cauze naturale, se va evalua mult mai bine importanţa reală a acestei politici mincinoase care continuă să fie adoptată de către guvernul american şi de cele ale altor ţări care aveau aceeaşi atitudine ca Statele Unite.

Această notă a fost redactată în 25 ianuarie 1949 şi orice alt comentariu ar fi inutil. (De notat că în octombrie 1989 am obţinut un memorand de la A.F.O.A.I. redactat de către maiorul Boggs, în 18 februarie 1949, confirmând fiecare cuvânt, ceea ce spulberă orice urmă de îndoială cu privire la autenticitatea acestui document).

CAPITOLUL n

PĂSTRAREA SECRETULUI

UN RAPORT PREA REVELATOR PENTRU A FI DIVULGAT

Aşadar, în capitolul precedent, ne-am putut da seama de dorinţa înverşunată a guvernului aflat la putere care, încă din iulie 1947, era hotărât să ascundă cu orice preţ adevărul publicului. Totuşi, înainte de greşeala din

ianuarie 1949, autorităţile au scăpat întotdeauna ieftin, iar stângăciile făcute au fost uşor compensate prin acţiuni, adesea ambigue, putând fi puse pe socoteala unui exces de zel din partea unor subalterni repeziţi, dar ratând prilejul favorabil. Contradicţiile cele mai flagrante n-au fost cunoscute de public decât cu mulţi ani după, iar cu timpul, uitarea le-a şters din memorie. Aceasta explică aparenta inerţie a gazetarilor, mult mai interesaţi de informaţia la zi decât de „poveştile vechi”.

Astfel, în august 1948, prima generaţie de experţi din *Project Sign*, întocmeşte un raport consistent destinat autorităţilor superioare la cel mai înalt nivel. Iată ce spune Ruppelt:

„… Specialiştii din ATIC au considerat că a venit momentul să treacă la redactarea unei «Estimări a Situaţei». Au tras concluzia că OZN-urile erau vehicule interplanetare. Era un dosar gros, într-o copertă neagră, purtând eticheta «Foarte Secret». Aici se aflau expunerile detaliate ale incidentelor menţionate mai înainte [în cartea lui Ruppelt] şi multe altele similare, relatate de savanţi, piloţi şi alţi martori demni de încredere, dintre care niciunul n-a primit o explicaţie admisă. Se preciza că incidentul Kenneth Arnold nu fusese primul…”

În consecinţă, concluziile experţilor primei comisii oficiale de anchetă trimisă de U.S. Air Force erau foarte clar orientate spre o ipoteză extraterestră, fără cel mai mic echivoc. Ele fuseseră formulate nu pornind de la mărturiile unor persoane oarecare, induse în eroare de ignorarea chestiunilor cereşti sau chiar de propriile fantasme, ci de la observaţiile militarilor, tehnicienilor şi cercetătorilor civili care lucrau pentru armată şi, în mod excepţional, ale unor civili independenţi obişnuiţi cu examinarea cerului.

În acea vreme, generalul Hoyt S. Vandenberg era şef al statului major al Armatei aeriene americane. Când „Estimarea Situaţiei” i-a parvenit pe birou, cu toate că a urcat toate treptele ierarhiei din USAF, a avut o reacţie uluitoare. După spusele lui Ruppelt:

„… Generalul a respins cu violenţă această «Estimare

a Situaţiei». Personal, nu dorea să audă vorbindu-se de vehicule interplanetare şi sublinia că oricum, raportul nu aducea nicio dovadă în acest sens. O delegaţie de la ATIC s-a deplasat la Pentagon pentru a-şi apăra punctul de vedere. În zadar. Raportul a cunoscut un sfârşit rapid prin ardere. Numai câteva copii s-au mai păstrat dintre care şi cea pe care am citit-o, ca mărturie a acestei vârste de aur a OZN-urilor…”

Un astfel de comportament al şefului Armatei Aeriene americane din Statele Unite, în asqmenea împrejurări, este incompatibil cu funcţiile sale de responsabil al securităţii spaţiului aerian al ţării. Într-adevăr, în mediile militare este obiceiul, dacă nu chiar este o regulă, ca să faci apel la competenţa şi la decizia lor. Fără analizele acestor tehnicieni şi cercetători, o armată, deşi puternică, bine antrenată şi susţinută de o logistică fără cusur, pierde o mare parte din potenţialul său de eficienţă.

Pe de-o parte, se poate spune foarte clar că generalul Vandenberg, renegând expertiza propriilor specialişti, demonstrează că ştia deja despre ce era vorba, iar pe de altă parte, este evident că proiectul *Sign* era întocmit numai pentru a amăgi personalul „neinstruit” şi mijloacele de informare în masă.

După Keyhoe, maiorul Dewey Foumet a citit şi el o copie a faimoasei „Estimări a Situaţiei”, în vremea când era ofiţer de legătură în cadrul Proiectului *Blue Book* între ATIC de la Wright Patterson A.F.B., Dayton (Ohio) şi statul major al U.S. Air Force, instalat în Pentagon, Washington, D.C. Fostul maior Foumet a confirmat şi existenţa documentului pe care l-a redactat personal, în forma iniţială de ansamblu, înainte ca el să fie trimis serviciului de dactilografiere.

La puţin timp după ce a părăsit U.S. Air Force, Dewey J. Foumet avea să recunoască o parte din ceea ce tocmai am scris înainte, într-o scrisoare datând din 4 mai 1958 adresată asociaţiei private N.I.C.A.P. Totuşi, el afirmă că nu era autorizat să dezvăluie conţinutul documentului, cât

timp acesta era clasificat.

Keyhoe a aflat de la Ruppelt, în vremea când acesta din urmă se afla în fruntea proiectului *Blue Book*, că generalul Vandenberg a respins „Estimarea situaţiei” deoarece se temea de debandadă (sic!) şi că ar fi fost dificil să convingă publicul că străinii (de planeta noastră) nu aveau intenţii ostile, în timp ce Armata Aeriană nu ştia nimic despre acest subiect.

Aceasta demonstrează că, în mod cert, şeful suprem din U.S. Air Force nu a fost atât de scandalizat de concluziile experţilor cu privire la o ipoteză extraterestră, cât mai ales de implicaţiile eventuale ale acestora asupra opiniei publice. Deci, implicit le-a acceptat, cu atât mai mult cu cât trebuia să se aştepte la un asemenea rezultat final, dacă se ia în considerare faptul că prăbuşirea de la Roswell furnizase deja înaltului Comandament al Forţelor Aeriene americane, elemente dovedind materialitatea „fenomenului”.

Bineînţeles, faptul că Ruppelt i-a spus lui Keyhoe că USAF nu deţinea nicio dovadă, nicio navă spaţială capturată, nu înseamnă că lucrurile stăteau într-adevăr aşa. Dacă ar fi ştiut de existenţa unor asemenea probe materiale, fapt pe care îl pun la îndoială, ar fi fost obligat să păstreze seqretul, aşa cum a făcut-o, mai înainte, maiorul Foumet. Totuşi, analizând problema dintr-o altă perspectivă, s-ar pune întrebarea dacă această insistenţă a lui Ruppelt de a-l convinge pe Keyhoe că nu există nicio navă spaţială capturată, n-ar fi altceva decât traducerea unei dorinţe de a recomanda stăruitor falsul despre un lucru pe care cu îndreptăţire îl ştia adevărat. Efectiv, nu exista, aparent, nitâi un motiv pentru ca Ruppelt să resimtă nevoia de a nega un eveniment de o asemenea anvergură. Keyhoe, în cărţile despre OZN-uri pe care le-a publicat (cinci în total), nu a evocat niciodată această problemă, în afară de poveştile lui Frank Scully şi două sau trei bârfe din redacţie care circulau în acea vreme, toate legate însă de diverse scorneli. Prăbuşirea de la Roswell, de exemplu, a rămas totalmente necunoscută timp de

aproape treizeci de ani, deoarece a fost foarte bine ascunsă presei de către un jongler abil, în acest caz, generalul Roger M. Ramey.

Evident, este vorba de o speculaţie de-a mea, dar dacă incidentul de la Roswell ar fi dat naştere unor zvonuri ceva mai consistente, care puteau (sau trebuiau) să circule în anumite medii militare pe care le frecventa şi Ruppelt, atunci, plecând de la această premisă, sunt permise orice fel de supoziţii. Cu atât mai mult cu cât aceste supoziţii sunt departe de a fi gratuite, ţinându-se cont de memorandumul scris de un agent al FBI-ului în 1950, şi al cărui conţinut e următorul:

„... Informaţia care urmează a fost furnizată de către agentul special... (numele şi locul încorporării erau şterse);

...Un anchetator de la Air Force a declarat că trei pretinse farfurii zburătoare au fost descoperite în New Mexico. Ele au fost descrise ca având formă circulară, prevăzute cu câteva puncte proeminente, cu un diametru de aproximativ 50 de picioare (15 m). Fiecare dintre ele avea la bord trei corpuri de formă umană, de o înălţime de numai trei picioare (adică 90 cm), îmbrăcate cu veşminte metalizate, foarte fin lucrate. Fiecare trup era complet acoperit în maniera echipamentului negru utilizat de piloţii de curse şi de aviatori. După spusele informatorului maiorului... (numele era şters), farfuriile au fost găsite în New Mexico, aceasta din cauza faptului că guvernul are în această regiune instalaţii radar de mare putere şi s-a presupus că undele radarului au interferat şi au dereglat mecanismul de control al farfuriilor. Nicio evaluare suplimentară n-a fost făcută de către agentul special... (nume şters) cu privire la informaţia indicată mai sus 1

Agentul FBI care a redactat acest memorandum ocupa un post la Washington D.C., deci informatorul său trebuia să fie salariat al Pentagonului. Probabil făcea parte din categoria „persoanelor cu vază", acei rari privilegiaţi „instruiţi". Este foarte cunoscut că printre agenţii secreţi circulă istorii cu agenţi secreţi, dar acest text, obţinut dintr-un lot de câteva sute de documente provenite de la

FBI – aflate sub incidenţa legii F.O.I.A. – de către doctorul Bruce Maccabee, din Silver Springs (Maryland), capătă în zilele noastre o importanţă mai mare decât cea pe care a avut-o în 1978, la momentul divulgării sale.

Dar*, să revenim la „Estimarea Situaţiei" redactată de către cei de la *Project Sign*. De notat că şi Hynek vorbeşte de aceasta în prima sa carte, într-un mod mult mai concis. Nu lasă impresia că ar fi citit-o, nici măcar că a văzut-o, deoarece face parte din a doua generaţie de experţi din cadrul proiectului Sign. În plus, s-ar putea spune chiar „independent", deoarece lucra detaşat de ceilalţi anchetatori, care îi furnizau rapoartele pe care avea sarcina să le traducă în termeni de astronomie, atât cât putea, din moment ce aceasta era specialitatea sa.

Deci, în ciuda acestor trei surse absolut credibile (Ruppelt, Foumet şi Hynek) care au confirmat realitatea raportului numit „Estimarea Situaţiei", U.S. Air Force a fost nevoită să-i nege existenţa când a fost cerut de numeroşi cercetători, puţin după apariţia cărţii lui Ruppelt în 1956. De altfel, dovezile acestei nesinceităţi se pot găsi într-o broşură scoasă de N.I.C.A.R. asemenea celor ce urmează:

Din partea generalului W. Fisher, director al U.S. Air Force Legislative Liaison, către domnul Larry Bryant, 27 octombrie 1957:

„... Nu a existat niciodată o concluzie emisă de U.S. Air Force care să susţină că farfuriile zburătoare sunt reale şi sunt nave ale spaţiului interplanetar. Documentul din 1948 la care faceţi referinţă în scrisoarea dumneavoastră nu există".

De la maiorul W.T. Coleman, de la relaţii cu publicul din U.S. Air Force, către maiorul George W. Earley, 7 septembrie 1961:

„... Credem că documentele la care vă referiţi sunt primele estimări asupra situaţiei cu privire la OZN-uri, estimări făcute înaintea proiectului de cercetare. Aceste prime documente arată că OZN-urile erau probabil reale, în sensul de obiecte sau fenomene, dar nu precizează în

niciun fel că ar putea fi vorba de vehicule din spaţiul interplanetar”.

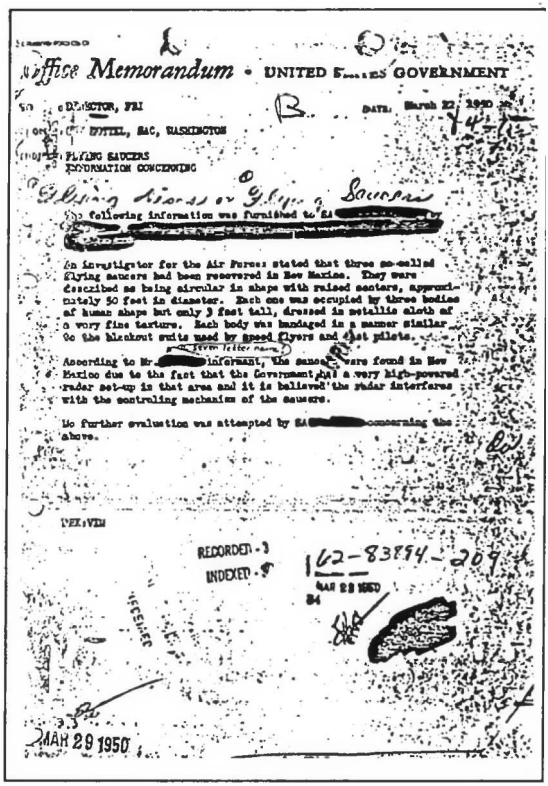

Office Memorandum • UNITED STATES GOVERNMENT

TO : DIRECTOR, FBI
FROM : SAC, WASHINGTON
SUBJECT: FLYING SAUCERS
INFORMATION CONCERNING

The following information was furnished to SA [redacted]

An investigator for the Air Force: stated that three so-called flying saucers had been recovered in New Mexico. They were described as being circular in shape with raised centers, approximately 50 feet in diameter. Each one was occupied by three bodies of human shape but only 3 feet tall, dressed in metallic cloth of a very fine texture. Each body was bandaged in a manner similar to the blackout suits used by speed flyers and jet pilots.

According to Mr. [redacted] informant, the saucers were found in New Mexico due to the fact that the Government has a very high-powered radar set-up in that area and it is believed the radar interferes with the controling mechanism of the saucers.

No further evaluation was attempted by SA [redacted] concerning the above.

RECORDED - 3
INDEXED - 9

62-83894-204

MAR 29 1950

Memorandumul FBI din 22 martie 1950, care menţionează resturile epavelor de OZN-uri şi cadavrele celor de la bord care ar fi fost recuperate.

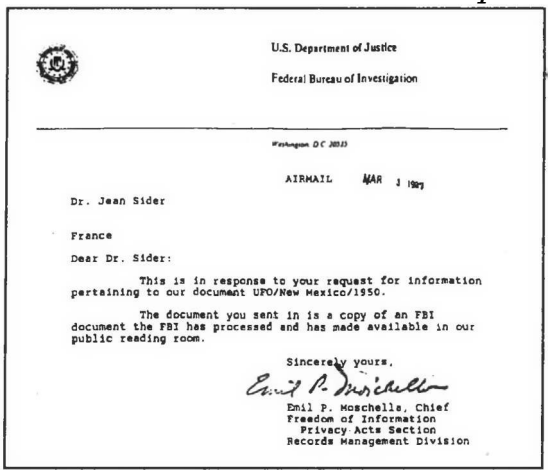

U.S. Department of Justice

Federal Bureau of Investigation

Washington, D.C. 20535

AIRMAIL MAR 1 1987

Dr. Jean Sider

France

Dear Dr. Sider:

This is in response to your request for information pertaining to our document UFO/New Mexico/1950.

The document you sent in is a copy of an FBI document the FBI has processed and has made available in our public reading room.

Sincerely yours,

Emil P. Moschella

Emil P. Moschella, Chief
Freedom of Information
Privacy Acts Section
Records Management Division

Scrisoarea din partea FBI-ului primită de autor care certifică autenticitatea memorandumului citat în documentul prezentat pe pagina anterioară. De notat că alţi cercetători, precum Ray W. Boeche şi Larry Bryant au făcut deja investigaţii în acest sens în 1983 şi 1984.

Când nu aceeaşi persoană răspundea solicitatorilor, ca în cele două cazuri de mai sus, credem că ar fi fost de dorit pentru U.S. Air Force ca oamenii care aveau sarcina să se ocupe de răspunsuri să se fi pus de acord asupra unei versiuni. Dar cum să interpretezi contradicţiile flagrante, răspunsurile care se bat cap în cap, redactate de acelaşi ofiţer? Iată un exemplu edificator:

De la colonelul C.M. Nelson, U.S. Air Force, *Congressional Inquiry Division*, *Office of Legislative Liaison* către deputatul Porter Hardy, 31 martie 1960:

„... În ceea ce priveşte raportul foarte secret din 1948 în care este recunoscută existenţa OZN-urilor, un astfel de raport nu există... Niciodată n-a existat un raport oficial al Air Force care să conţină asemenea concluzii".

În: De la aceiaşi colonel C.M. Nelson, către senatorul B. Everett Jordan, 20 septembrie 1961:

„... Este sigur că o estimare a fost redactată foarte curând, probabil în 1948, cu privire la situaţia referitoare la OZN-uri, de către Divizia de Informaţii, din care ulterior s-a constituit Air Materiel Command. Nu se ştie cu exactitate în ce constă această estimare, nici ce orientare aveau concluziile trase, nici ce se urmărea să se obţină. Nu se poate spune că un asemenea document a putut exista".

Cu siguranţă, că cititorul va fi remarcat că Nelson se contrazice în aceeaşi scrisoare (a doua citată), recunoscând existenţa unui document... pe care îl pune apoi la îndoială.

ALTE EXEMPLE DE SUBTERFUGII

În mai 1952, cu prilejul unei conferinţe bilunare, ţinută de Ruppelt în faţa ofiţerilor superiori ai Pentagonului (de fiecare dată sala era plină), un colonel a propus un plan pentru a obţine fotografii reuşite cu OZN-uri. Acest proiect a făcut obiectul unui studiu foarte lung şi

elaborat. În cele din urmă, când a fost terminat, planul a fost abandonat, nu din cauză că ar fi fost considerat absurd, ci pentru că era nevoie de alocarea a douăsprezece avioane de vânătoare F 94C pentru programul de cercetare prevăzut, ceea ce nu era posibil… În discuţiile care au avut loc pe această temă cu ocazia conferinţei, printre anumiţi ofiţeri superiori cu mare autoritate a circulat expresia „vehicule interplanetare”…

Ruppelt arată cauzele exacte ale acestei imposibilităţi. Dat fiind potenţialul aerian de care dispunea în acea vreme U.S. Air Force în materie de avioane de vânătoare, oricare ar fi fost tipul lor şi importanţa informaţiilor care puteau să fie strânse fotografiind şi filmând OZN-urile (este vorba mai ales de camere speciale adaptate sub aripile fiecărui aparat, capabile să realizeze filme destul de lungi, puse în funcţiune sau oprite după dorinţă, de către pilot), se înţelege foarte uşor că obstrucţia nu este cauzată de lipsa de avioane de vânătoare disponibile, ci mai degrabă de voinţa neclintită a înalţilor responsabili ai Forţelor Aeriene americane de a evita tocmai obţinerea de informaţii care ar fi afectat dorinţa şi mai aprigă de a sufoca adevărul despre acest subiect.

Să facem cunoştinţă cu un alt exemplu de acest fel pe care îl dă Ruppelt:

„… Câţiva dintre noi apreciau situaţia ca fiind foarte serioasă (în mai 1950) şi considerau că dispun de acum înainte de suficiente fapte dovedite pentru a putea declara printr-un comunicat oficial că OZN-urile reprezentau o realitate şi, pentru a fi sinceri până la capăt, nu aparţineau acestei planete. Acest grup ar fi vrut ca noi să abandonăm atitudinea de a încerca să aflăm dacă observatorii n-au zărit un obiect oarecare sau un fenomen cât se poate de terestru, pentru a ne canaliza eforturile în direcţia descoperirii adevăratei naturi a OZN-urilor. În paralel, se dorea ca totul să se desfăşoare în cel mai mare secret până în clipa când se va găsi o soluţie, iar în acest scop vor fi înrolaţi savanţii cei mai eminenţi. Entuziasmul este

contagios, s-a tot spus, şi într-adevăr entuziasmul acestui grup a cuprins o mulţime de persoane din Pentagon, de la Apărarea Aeriană, de la Biroul de Cercetări şi din mai multe alte organisme guvernamentale. Dar generalul Stamford, singurul în măsură să dea ordine, a dispus să se acţioneze în continuare ca în trecut".

Generalul Stamford, în mai 1952, era comandantul şef al Serviciului de Informaţii al U.S. Air Force. Nu lui i-a revenit rolul de a lua o asemenea decizie, ci cu siguranţă, aceasta s-a întâmplat la cel mai înalt nivel al ierarhiei, fie la cel al generalului-şef al statului major al Armatei Aeriene, fie, cel mai probabil, la cel al secretarului apărării. În consecinţă, se poate paria că de la cel mai înalt nivel au fost transmise ordine stricte generalului Stamford în ceea ce priveşte atitudinea care trebuie adoptată. Nu este nevoie de niciun glob de cristal pentru a ghici ce s-a întâmplat, ţinând cont şi de ceea ce ştiam deja.

Un alt exemplu edificator care pune în lumină refuzul autorităţilor americane de a aduna informaţiile de primă importanţă:

În decembrie 1952, ATIC a aprobat un plan elaborat de Ruppelt. El prevedea amenajarea unor staţii în nordul statului New Mexico de unde rapoartele veneau în continuare la serviciile de informare ale U.S. Air Force, cu o frecvenţă mai mare decât din orice altă regiune. Aceste staţii ar fi fost dotate cu un instrument asemănător vizorului unui bombardier. Rolul observatorului s-ar fi limitat la urmărirea obiectului cu acest instrument, înregistrând automat timpul, unghiul cuprins între meridian şi planul vertical al direcţiei (azimutul), unghiul de înălţime. O reţea de radiotelefoane ar fi făcut legătura între staţii, putând să s-o avertizeze reciproc. Dacă ş-ar fi întâmplat ca două dintre ele să urmărească acelaşi obiect, ar fi fost posibil să calculeze viteza şi altitudinea. Reţeaua ar fi fost conectată la cea a staţiilor radar din regiunea Albuquerque-Los Alamos. Ruppelt propunea ca în fiecare din aceste staţii să instaleze o cameră de mare distanţă focală, sincronizată cu antena, astfel încât operatorul să

poată, numai apăsând pe un buton, să fotografieze partea de cer unde a fost reperat OZN-ul.

Ruppelt prevăzuse şi strângerea a numeroase alte informaţii despre OZN-urile astfel urmărite, dar şi costul operaţiunii. Deşi estimările se cifrau la 250.000 de dolari pentru instalare şi aproximativ 25.000 de dolari pentru funcţionarea anuală, sumele nu păreau să pună probleme pentru U.S. Air Force dacă ne gândim la bugetele enorme care îi sunt alocate în fiecare an. Planul a fost aprobat de ATIC şi n-a întâmpinat niciun obstacol ca să ajungă până la înaltele autorităţi ale armatei aeriene.

Dar, ca de obicei, răspunsul Pentagonului a fost negativ. Planul a fost respins, în ciuda faptului că generalul Gerland, şeful ATIC-ului, din aceea vreme, a dus o bătălie crândenă, dar zadarnică, pentru a încerca să obţină aprobarea.

Acesta dovedeşte cât se poate de clar că obstrucţionarea cercetătorilor nu venea de la nivelul Serviciilor de Informaţii din USAF, ci de la nivelul celor mai înalte foruri decizionale ale acestui organism.

Această politică, putând fi luată de profani drept un reflex al unei imbecilităţi cronice, deoarece ea a persistat (şi şi-a pus semnătura!) oficial, timp de mai mult de douăzeci de ani, se explică mai bine în zilele noastre, în lumina faptelor aduse la zi despre prăbuşirea de la Roswell, dar şi despre multe altele. Persoanele importante din USAF au ştiut încă din vara anului 1947 cu ce şi cu cine aveau de-a face. Şi astfel se justifică într-o mare parte refuzurile succesive pentru planurile propuse de comisiile oficiale al căror personal nu era *instruit* în ceea ce priveşte elementele doveditoare, aflate deja în mâinile unor anumite grupuri de cercetare şi clasificate ca fiind *top secret*. Mai rămâneau de definit motivaţiile acestor „vizitatori”. În încercarea de a afla acest lucru, aceste grupuri *underground* de cercetare au trimis note confidenţiale, ba chiar secrete, către comandamentelemarilor unităţi, pentru a strânge cât mai multe rapoarte. Într-adevăr, studiul acestor rapoarte putea

fi hotărâtor în delimitarea cauzelor care ar explica aceste incursiuni *străine*, cu atât mai mult cu cât un număr considerabil dintre ele se situau deasupra unor zone strategice dintre cele mai remarcabile din zonă.

New Mexico este un stat al cărui nume a fost adesea pomenit în aceste pagini şi va mai fi în cele ce urmează. Geografia sa specifică alcătuită din regiuni întinse aproape deşertice din cauza pământului sterp, bolnăvicios, unde flora şi fauna sunt la fel de rare ca şi oamenii, a oferit poziţii prielnice pentru implantarea centrelor militare ale căror activităţi necesitau distanţarea de zonele urbanizate şi mai ales o discreţie absolută.

Astfel au înflorit în New Mexico numeroase baze militare ocupându-se cu armamentul nuclear. Primul pas în experienţele nucleare fusese făcut în timpul celui de-al doilea război mondial cu experimentarea primei bombe atomice în cadrul proiectului Manhattan. De atunci, bazele aeriene strategice, laboratoarele, zonele de stocare a rachetelor, uzinele de tratare a deşeurilor radioactive s-au înmulţit ca ciupercile; în egală măsură a proliferat şi dispozitivul militar indispensabil pentru securitatea acestor instalaţii diverse.

Probabil că prin această particularitate a statului New Mexico se poate explica focalizarea interesului manifestat de OZN-uri pentru această regiune, într-o mai mare măsură decât pentru altele, încă din 1947.

Într-adevăr, numărul observatorilor de OZN-uri deasupra zonelor militare vitale pentru, apărarea naţională a fost atât de mare, încât, aproape pentru fiecare caz, aveau loc largi dezbateri cu cei mai competenţi cercetători din ţară şi cu militarii de rangul cel mai înalt de la cele trei arme. Amintim un exemplu dat de Ruppelt pentru a ilustra această idee:

„… Odată, eu şi colonelul Kirkland am petrecut o zi întreagă cu «Beacon Hill Group», nume de cod reprezentând o grupare formată din savanţii şi industriaşii cei mai remarcabili din lume, consultaţi în privinţa celor mai secrete probleme militare. Toţi au acordat o atenţie

deosebită expunerii noastre şi ne-au dat sfaturi excelente. La Los Alamos şi la baza din Sandia, auditoriul era întotdeauna numeros…”

Din întreaga lume? M-aş mira ca persoane străine să fi fost invitate la reuniuni de acest gen, special organizate pentru cetăţeni americani aleşi cu mare grijă. Informaţia dată de Ruppelt a fost vizibil cosmetizată (probabil de cenzura Pentagonului), iar „Beacon Hill Group” trebuie să fi fost un nume de împrumut care ascundea de fapt unul din acele grupuri de cercetare „ultra top-secret” care avea într-adevăr *nevoie de informare*. Dintre acestea, amintesc că numai câteva au fost precis identificate în documente oficiale, aşa cum se va vedea mai departe.

MISTERELE SFERELOR LUMINOASE VERZI

Cazul „sferelor luminoase verzi” din New Mexico constituie numai el singur o enigmă încă neelucidată, cel puţin oficial. Faptul că militarii americani n-au părut impresionaţi de aceste fenomene, ar fi o a doua enigmă. În sfârşit, cel de-al treilea mister – despre care voi vorbi curând – este legat de o întâmplare complet ignorată de cercetători, în ciuda vechimii sale. Motivul este că mulţi au aflat de ea graţie legii F.O.I.A., prin intermediul documentelor oficiale declasificate provenind de la U.S. Air Force.

Totul a început în momentul în care un val de „sfere luminoase verzi” se rostogoleau deasupra zonelor strategice militare, cele mai secrete din New Mexico, destinate experimentelor nuclearo. Debutul acestui val de apariţii se plasează în decembrie 1948. Amintesc că dintr-o cauză pe care nu am putut s-o aflu cu exactitate, anchetele oficiale asupra acestor fenomene nu au fost încredinţate Proiectului Grudge care era o comisie a U.S. Air Force, considerată, în aceea vreme, a fi singura în măsură să conducă toate investigaţiile referitoare la OZN-uri. O echipă de cercetători din Laboratoarele Armatei Aeriene, de la Cambridge (Massachusetts), secondată de experţii societăţii Land Air Inc., Vaughan (New Mexico), a primit oficial misiunea să conducă cercetările ştiinţifice asupra

acestor fenomene. Land Air Inc., obţinuse un contract din 1 aprilie până la 15 septembrie 1950. În cursul acestei misiuni, experţii au observat fenomenele aeriene neidentificate din 30 august 1950, cu prilejul experimentării avionului-rachetă Bell. A doua zi, aceeaşi echipă a observat din nou fenomenul cu ocazia unui tir de rachete V.2, la Baza Holloman a Air Force, în New Mexico.

Land Air Inc. a obţinut un al doilea contract care expira pe 31 martie 1951. Înainte ca problema să stârnească interesul autorităţilor, rapoartele asupra acestor fenomene erau strânse de doctorul Lincoln LaPaz, meteorolog la Universitatea din New Mexico „care a acceptat neoficial să conducă primele investigaţii.

Programul oficial, numit *Project Twinkle*, a fost gata odată cu dispariţia progresivă a observaţiilor legate de acest vaP al „sferelor luminoase verzi”, în toamna lui 1951. Urmarea investigaţiilor a fost încredinţată serviciilor de informaţii de la Holloman AFB, unde erau testate toate tipurile de aparate aeriene secrete, precum şi rachetele copiate după rachetele V_2 naziste. Ducerea la bun sfârşit a investigaţiilor în acest caz a fost încredinţată maiorului Edward A. Doty.

O precizare importantă: în aceasta perioadă, deasupra acestor zone strategice, nu au fost observate doar fenomene de tipul „sfere luminoase verzi”. Au mai fost observate nişte maşini rotunde, în formă de disc, care se deplasau cu o viteză foarte mare, emiţând sau reflectând o lumină strălucitoare albă.

Raportul final al *Proiectului Twinkle* semnalează observarea de către nouă martori diferiţi, toţi lucrând pentru societatea aeronautică Bell, în perimetrul Bazei Holloman, a unor „corpuri” (sic!), între 14 şi 30, deplasându-se în zbor grupat, numărul variind în funcţie de martori şi de unghiul de observare. Concluziile acestui raport utilizau o frazeologie ambiguă, un fel de şperaclu potrivit pentru orice situaţie, traducând mai ales neputinţa anchetalorilor (toţi oameni de ştiinţă remarcabili), de a da o explicaţie raţională pentru ceea ce a fost observat.

Această absenţă recunoscută a rezultatelor pozitive era însoţită şi de un comentariu în care se punea accentul pe poziţia inactivă actuală de la Baza Holloman (sic!), ceea ce nu permitea să se spună cu certitudine că fenomenele observate aveau legătură cu existenţa obiectelor aeriene inexplicabile. Raportul, deşi nu excludea categoric posibilitatea unor fenomene meteorice rare, lăsa un enorm semn de întrebare, deoarece nu aducea niciun răspuns sigur.

De altfel, în februarie 1952, ca urmare a unei cereri de declasificare a raportului" final al Proiectului *Twinkle*, formulată de *Air Research and Development Command*, Biroul Consultativ Ştiinţific al acestui organism a dat veto unei asemenea acţiuni, stipulând cele ce urmează:

„... Sugerăm ca raportul final al Proiectului *Twinkle* să nu fi (declasificat din diverse motive, principalul fiind că n-a fost găsită nicio explicaţie ştiinţifică pentru «sferele luminoase» şi pentru alte fenomene şi că unii oameni de ştiinţă foarte cunoscuţi mai cred că fenomenele observate sunt legate de obiecte de concepţie umană..."

Acest refuz de declasificare a fost de altfel semnalat maiorului Dewey Foumet care era căpitan în aceea vreme şi ofiţer de legătură între ATIC de la Wright Patterson, Dayton (Ohio) şi Pentagon (în martie 1952). Semnatarul acestei scrisori pune accentul mai ales pe citez:

„... riscurile la care ne expunem printr-o asemenea divulgare care ar putea să crească nejustificat sentimentele de frică în rândul populaţiei..."

Această poziţie inactivă a celor de la Baza Holloman semnalată în raportul final al Proiectului *Twinkle* traducea mai ales o dorinţă aparent deliberată de a refuza orice formă de ajutor anchetatorilor care investigau. Lucru ce pare de necrezut cititorului, dar este totuşi purul adevăr! Militarii „instruiri" arătau pe faţă că nu ţineau ca adevărul să fie ştiut. Proiectul *Twinkle* a fost elaborat pentru a mai domoli neliniştea care-i cuprinsese pe cercetătorii care lucrau pentru armată în zonele survolate de obiectele necunoscute. Voi cita câteva elemente care dovedesc

această afirmaţie.

Cercetătorii din laboratoarele Comisiei de Energie Atomică din Los Alamos au fost uimiţi de acest dezinteres al militarilor. Laboratoarele lor se situau în zona aflată „sub supravegherea totală a armatei”, unde erau grupate mai multe instalaţii adăpostind tehnica de vârf destinată experimentării armamentului nuclear, una dintre cele mai sofisticate baze din Statele Unite la momentul respectiv. Imaginaţi-vă ce-au putut să creadă cercetătorii în faţa acestei inerţii aparente a militarilor, când ei înşişi erau la curent cu observările „sferelor luminoase” şi „discurilor”, ba chiar le-au văzut personal. Primele apariţii remarcate au fost înregistrate pe 5 decembrie 1948, în apropiere de Baza Kirtland (New Mexico), unde se găseau faimoasele laboratoare din Sandia (şi ele destinate cercetărilor nucleare), lângă Albuquerque.

Apoi, încetul cu încetul, toate celelalte sectoare din nord-estul statului New Mexico, aparţinând potenţialului nuclear şi securităţii naţionale a Statelor Unite, au fost survolate de obiecte aeriene neidentificate, un tip care nu a mai fost observat în altă parte: faimoasele „sfere luminoase verzi”.

Şi alte sectoare sensibile situate în Las Vegas (nu are nimic de-a face cu omonimul său din Nevada), Lucy, Albuquerque, Levy, Santa Fé, Sandia, Los Alamos, Baza Kirtland a Forţelor Aeriene, Wagon Mound, au fost succesiv implicate în seria straniilor „incursiuni” din decembrie 1948.

Pe data de 3 ianuarie 1949, solicitat de responsabilul laboratoarelor de la A.E.C. (*Atomic Energy Commission*) din Los Alamos unde situaţia creată stârnise panică, colonelul Rees, responsabil cu securitatea, anunţa că n-a primit încă autorizaţia de a începe investigaţiile din partea cartierului general al U.S. Air Force. Totuşi agentul FBI de la Los Alamos, Jerry Maxwell, a primit asigurarea din partea superiorului său la El Paso, că O.S.I., organism de care depindea colonelul Rees, avea jurisdicţia indispensabilă pentru a începe o anchetă.

Această situaţie confuză a durat cincisprezece luni în care nicio investigaţie oficială n-a fost făcută. În urma unei iniţiative personale a doctorului Lincoln LaPaz, numai Universitatea din New Mexico s-a ocupat să strângă un număr maxim de rapoarte. Doctorul LaPaz a fost martorul uneia dintre aceste manifestări insolite. Întâmplarea a avut loc la 12 decembrie 1948. Cercetătorul era însoţit de un maior de la Baza Kirtland şi de un laborant de la Baza Sandia. Chiar în aceea seară a semnalat observarea serviciilor de securitate din Los Alamos şi a cerut agenţilor afectaţi acţiunii să fie cu ochii în patru şi să facă rapoarte dacă zăreau asemenea fenomene. Plecând de la acest fapt, O.S.I.* a obţinut cooperarea doctorului LaPaz. Era un ajutor benevol pe care îl aducea în calitate de consultant pe lângă. USAF, titlu pe care îl deţinea din 1943. Deci presta această muncă fără remuneraţie, fără să fie răsplătită cu un contract sau un mandat semnat cu forme în regulă. Am putut să verific explicit acest lucru.

Cea mai bună dovadă că nu primiseră oficial împuternicirea să înceapă o anchetă este faptul că, deşi nu ştiau nimic despre acordul tacit dintre doctorul LaPaz şi militarii responsabili de securitatea zonelor survolate de aceste fenomene (A.F.O.S.I.), cercetătorii din laboratoarele de la Los Alamos au decis să organizeze propriile investigaţii, arătând astfel cât îi neliniştea apatia de neînţeles manifestată de forurile superioare ale epocii. Acest grup era complet independent, iar cercetătorii care îl alcătuiau au lucrat în afara orelor de serviciu în laboratoarele A.E.C. Liderul său era doctorul Richard Taschek, iar ceilalţi membri, nouă la număr, erau următorii: Homer T. Gittings jr., George A. Jearvis, J. Fred Kalbach, Stan H. Simmons, Jud Nicholas.

Harold Agnew, W.J. Masilum, Howard Parsons şi Robert Potter. Printre ei erau specialişti în astronomie, meteorologie şi în fizică. Bineînţeles, toţi aveau acces la un înalt nivel de securitate în activităţile profesionale. Ofiţerul comandant al Districtului 17 de la Baza Kirtland a fost avertizat verbal despre această iniţiativă privată, la fel şi

reprezentantul local al FBI. Baza Kirtland a informat cartierul general al USAF de la Pentagon, printr-un memorandum.

Astfel, în aparenţă, militarii s-au complăcut în această situaţie curioasă, deoarece nimeni nu se gândea – cel puţin eu nu am găsit nicio dovadă – să încurce activitatea doctorului Lincoln LaPaz, pe de-o parte, şi a doctorului Richard Taschek, pe de altă parte.

Iată şi alte elemente care demonstrează anomalia creată în această conjunctură excepţională.

O cercetătoare care lucra pentru U.S. Air Force, al cărei nume a fost şters de pe documentul care vorbeşte despre ea, a formulat o teorie despre „sferele luminoase verzi”, asociind aceste fenomene cu aparatele sovietice aflate în misiune de spionaj şi de sabotaj. Ea a emis această părere bazându-se pe observaţiile luminilor inexplicabile văzute într-un sector sensibil din Los Alamos. Într-un memorandum secret, un ofiţer al Pentagonului face cunoscut că:

„… După părerea responsabilului serviciului de informaţii din Air Materiel Command, teoriile doamnei… (nume şters) sunt estimate a fi complet dăunătoare şi, în plus, ceea ce ea a semnalat ca fiind asociat cu simpatizanţi comunişti cunoscuţi este considerat a fi periculos”.

Pe ce se bazau aprecierile Cartierului General al U.S. Air Force, pentru a respinge o ipoteză aparent logică? Am fi unit s-o ştim…

În fine, picătura care a umplut paharul va fi propusă în cele ce urmează. Întâmplarea îl are ca protagonist pe un ofiţer din cadrul A.F.O.S.I. de la Baza Kirtland (New Mexico), şi o supun judecăţii dumneavoastră:

„… La început, doctorul Lincoln LaPaz spera să dovedească că sfereje luminoase verzi erau meteori sau un alt fenomen natural. Mai târziu, s-a convins că nu era vorba de fenomene naturale…

Căpitanul Neef (Melvin E. Neef, districtul 17, O.S.I., USAF, Baza Kirtland) a reafirmat că, având în vedere faptul că misterioasele sfere luminoase verzi îşi desfăşuraseră

activitatea în imediata apropiere a instalaţiilor Comisiei de Energie Atomică, oamenii respectivi au început să se neliniştească, această situaţie putând constitui o ameninţare pentru securitatea lor. Personalul de la A.E.C. a cemtribuit la eforturile autorizate pentru investigaţii, dar căpitanul Neef a fost informat că nu există efective suficiente pentru a da tot ajutorul necesar.

Lucru incredibil, dar adevărat. Am două documente oficiale care vorbesc de această pretinsă lipsă a efectivelor din care unul provine de la cartierul general (C.G.) al Air Materiel Command de la Baza Wright-Patterson, Dayton (Ohio).

Amintiţi-vă expresia folosită de cel care a redactat raportul elaborat în cadrul Proiectului *Twinkle**, poziţia inactivă actuală de la Baza Holloman. Mai clar ar fi putut spune că pur şi simplu nu exista personal disponibil pentru a face investigaţiile. Era o portiţă de scăpare un pic cam mare, dar unii cercetători au înghiţit din belşug această gogoaşă, mult prea voluminoasă ca să fie şi cinstită. Cum căpitanul Neef făcea parte din personalul de la Baza Kirtland, înseamnă că două din cele mai mari baze strategice ale ţării erau prevăzute cu un serviciu de securitate deficient şi că un duşman potenţial putea, fără niciun risc, să survoleze instalaţiile cele mai secrete.

De ce a fost această situaţie cu totul anormală? Foarte simplu. Deoarece, în acea perioadă cheie, americanii şi sovieticii se aflau în plin război rece, o tensiune enormă domnea între cele două mari puteri. Tensiunea se va accentua mai mult în 1950, când Statele Unite, susţinute de O.N.U., au luat parte la apărarea Coreei de Sud invadată de turbulentul său vecin nordic care avea asigurată asistenţa militară a Moscovei prin interpunerea Chinei comuniste.

Obsesia de a vedea spioni peste tot era galopantă în ograda unchiului Sam, iar agenţiile de securitate (FBI, CIA etc.) erau cu ochii în patru pentru a lichida reţelele de agenţi ai estului care, printre altele, râvneau şi la secretele legate de armamentele nucleare. Cazul soţilor Rosenberg

n-a fost uitat nici azi…

În plus, de ce *Project Grudge* n-a fost implicat în anchetă Am semnalat în capitolul precedent contradicţia lui Ruppelt în legătură cu acest subiect. Dar am ceva mai bun să-i propun cititorului: un document semnat de un oarecare colonel James H. Rothroon din USAF, răspunzând unei cereri a serviciului de securitate a Laboratoarelor A.y. C.-ului, de la Los Alamos. Citez:

„… Un rezumat al incidentelor referitoare la «sferele luminoase verzi» vă va fi pregătit şi va fi trimis. Efectiv, volumul dosarelor şi numărul elementelor incluse sunt atât de mari, încât nu se poate pune ptoblema să vi le trimitem în totalitate. Aceste dosare sunt cele care au fost alcătuite pentru a fi expediate la *Proiect Grudge*, iar cea mai mare parte dintre ele au fost declasificate, ca de altfel întregul proiect (*Twinkle*) …”

Nu mai încape nicio îndoială. Echipa de la *Project Grudge* a fost ţinută la distanţă de afacerea „sferelor luminoase verzi” Probabil că la nivel înalt nu se dorea ca Ruppelt şi colaboratorii săi să tulbure „ordinea stabilită”, ceea ce ar fi putut alerta presa care, inclusiv cea din New Mexico, n-a aflat niciodată de acest subiect.

O altă contradicţie. S-a vorbit până acum de dosarele „declasificate în cea mai mare parte; proiectul, de asemenea”. Or, doi ani mai târziu, doctorul LaPaz a făcut o cerere ca un grup de cercetători californieni să primească autorizaţia de acces la aceleaşi dosare. Răspunsul primit de la C.G. al A.F.O.S.I. de la Pentagon, aflat sub comanda generalului Joseph F. Caroll, a fost următorul:

„… N-am idee ce fel de ajutor ar putea primi domnul Milligan vorbind cu agenţii O.S.I. despre acest subiect, deoarece, după cum bine ştiţi, rapoartele de anchetă sunt clasificate… Aşa cum v-am semnalat mai devreme, dacă se consideră că proiectul este clasat în arhiva noastră, n-ar mai avea niciun rost să mai discutăm despre el…”

În primul caz citat, solicitatorul dorea să dea un număr maxim de rapoarte echipei de ce» etători ai Laboratoarelor A.E.C., de la Los Alamos, condusă de

doctorul Taschek. Chiar dacă dosarele ar fi fost clasificate, trebuia să se dea curs dorinţei lor, deoarece toţi aveau un grad de acces la secret suficient de ridicat pentru a evita decepţia unui refuz. În consecinţă, dosarele erau declasificate într-adevăr şi se poate trage concluzia fără ezitare că doctorul LaPaz a ocolit un refuz categoric, recurgând la „minciuna diplomatică”.

De notat că FBI-ul era şi el neliniştit cu privire la acest comportament anormal. Directorul FBI, Edgar Hoover, l-a însărcinat pe unul din adjuncţii săi să contacteze U.S. Air Force pentru a-i aminti că FBI-ul avea abilitarea de a face investigaţii în cazurile care aveau legătură cu spionajul sau sabotajul. Agentul şi-a executat misiunea şi iată ce răspuns a dat:

„… U.S. Air Force este conştientă de abilitarea noastră în materie de spionaj, sabotaj şi securitate internă. I-am contactat şi pe cei ne la O.S.I. pentru a pe Sa amănunte cu privire la fenomenele care ar fi interesante pentru noi, în măsura în care se află sub jurisdicţia noastră… O.S.I. ne-a transmis că agenţii săi urmăresc îndeaproape investigaţiile din aceste cazuri şi vor avertiza serviciile noastre dacă vor fi găsite elemente care să prezinte pentru noi un oarecare interes…”

Edgar Hoover, după ce a citit mesajul agentului său, a notat deasupra textului următoarea menţiune:

„O.S.I. continuă lucrările Proiectului Grudge. Astfel, nu există niciun grup special pentru cercetări, şi totuşi ele sunt continuate!”

Semnul de exclamaţie din această frază există în versiunea originală… El transpune pe hârtie incapacitatea de a înţelege a directorului FBI-ului, căci într-adevăr, totul era de neînţeles.

Să vedem efectiv cum stau lucrurile:

Conform FBI-ului (în mai 1950) din decembrie 1948 au fost semnalate mai fault de 150 de apariţii putând fi incluse într-una din cele trei categorii de mai jos:

1) sfere luminoase verzi;

2) obiecte rotunde cu fundul plat, în formă de disc;

3) fenomene asemănătoare meteorilor, deplasându-se cu viteze uriaşe şi având culori diferite.

Toate aceste observaţii au fost înregistrate în New Mexico, deasupra zonelor interziseaccesului publicului, destinate experimentelor nucleare. În alte zone n-au fost semnalate, excepţie făcând două sectoare strategice de la Camp Hood, Texas şi Oak Ridge, Tennessee, unde A.E.C. avea ca „din întâmplare" alte instalaţii sensibile.

Martorii puteau fi împărţiţi în mai multe categorii: oameni de ştiinţă, agenţi ai O.S.I., piloţi din USAF, piloţi care conduceau avioanele pe liniile comerciale, inspectori de securitate de la Los Alamos şi personal militar de toate gradele. Toţi aceşti martori prezentau o credibilitate care nu putea fi pusă la îndoială, deoarece era vorba de persoane dintre care cei mai mulţi erau ulservatori antrenaţi.

Iată câteva opinii:

Doctorul Lincoln LaPaz. În februarie 1950 a anunţat că jumătate din cazuri se refereau la obiecte de fabricaţie umană, adică la aparate americane testate în secret. Dar, în mai 1950, îşi modifică afirmaţia, precizând de data aceasta că este vorba de maşini sovietice.

Doctorul Stanislasulam, din cadrul A.E.C., Los Alamos: afirmă, cu prilejul unei reuniuni consacrate sferelor luminoase verzi, că acestea erau rachete sovietice lansate de submarine pentru a crea o adevărată psihoză.

*Agenţii din serviciul G_2 al U.S. Army, din Oak Ridge, Tennessee**, credeau că este vorba de proiectile radioghidate.

Unii oameni de ştiinţă cunoscuţi, precum doctorul LaPaz „gândeau că fenomenele nu erau altceva decât obiecte fabricate de sovietici.

Chiar dacă era preferabil să împărtăşeşti punctele de vedere ale Pentagonului, care pretindea că era vorba de fenomene meteorice naturale, s-ar fi putut crede că părerea oamenilor de ştiinţă ar fi incitat puterea să fie precaută în acordarea jurisdicţiei FBI-ului. Oricum, n-ar fi fost decât un acord de principiu, în cadrul celor mai

elementare măsuri de securitate, deoarece erau afectate instalaţii indispensabile pentru apărarea ţării.

Trebuie ştiut că, încă de la începutul întregii afaceri, ipoteza rachetelor americane testate în cel mai mare secret făcuse deja obiectul unor atente verificări. În ceea ce priveşte toate observările de „sfere luminoase verzi”, semnalate în decembrie 1948, organismul care superviza testele de rachete, aflat la White Sands Proving Ground din Alamogordo, a făcut cunoscut că n-a fost lansată nicio rachetă de când au fost observate aceste fenomene.

În acelaşi timp, FBI împreună cu agenţiile de securitate militare din Kirtland A.F.B. şi baza de la Sandia au făcut verificări pentru a determina originea acestor sfere luminoase. Fără succes.

De altfel, opinia generală a acestor agenţii de securitate se axa – şi aceasta, dacă ar fi să credem o notă confidenţială provenind de la colonelul Eustis L. Poland, de la C.G. al Armatei a IV-a, din Fort Sam, Houston (Texas) – pe citez:

„… o putere străină efectua lansări de proiectile dintr-un aparat aflat în straturile superioare ale atmosferei, prevăzut cu un mecanism de autodistrugere. Dacă aparatul nu era interceptat, mecanismul de dezintegrare era eliminat, acţionând o sursă de încărcare… O altă teorie face, de asemenea, caz de experimentările efectuate de o putere străină, de armele radiologice care răspândesc radiaţii ucigătoare, ceea ce ar explica unele accidente de avioane care s-au produs recent…”

Nota se încheia astfel:

„Suntem de părere că aceste incidente sunt atât de importante, deoarece se produc în preajma unor instalaţii esenţiale. De aceea, un grup ştiinţific ar trebui trimis la faţa locului pentru a studia, în scopul de a reuşi să explice aceste fenomene extraordinare într-un interval cât mai scurt cu putinţă”.

După cum se poate lesne constata, opinia care domina în lumea ştiinţifică şi militară, direct confruntate

cu aceste fenomene, se afla în totală contradicţie cu cea a Pentagonului.

Singura versiune rezonabilă, care poate fi avansată drept explicaţie pentru această lipsă de interes din partea înalţilor responsabili militari, se axează pe aceeaşi idee pe care am dezvoltat-o încă de la începutul cărţii. În sferele sus-puse se ştia foarte bine ceea ce se petrecea, „vizitatorii" fuseseră identificaţi şi nimeni nu putea să facă ceva pentru schimbarea situaţiei.

Pe 7 iulie 1947, U.S. Air Force a ştiut cu exactitate cu ce avea de-a face. Pe 30 ianuarie 1949, a ştiut şi cu cine avea de-a face. În capitolele următoare, voi explica şi care au fost motivele.

CAPITOLUL HI

ORIGINILE SECRETULUI

În cele două capitole anterioare, am demonstrat pe larg anomalia comportamentului înalţilor responsabili americani cu privire la fenomenele legate de OZN-uri, şi aceasta încă de la începutul verii anului 1947. De asemenea, am dovedit bazându-mă pe citate din documente oficiale că diferitele manevre de diversiune au fost făcute de U.S. Air Force, urmărind minimalizarea evenimentelor, conferindu-le o dimensiune limitată la explicaţii naturale. Scopul dorit era păstrarea unui secret absolut, disimularea fu orice preţ în faţa publicului. Totul din motive uşor de înţeles! Starea de spirit a maselor din acea vreme n-ar fi suportat impactul cu adevărul. O panică generalizată ar.fi putut destabiliza ţara făcând-o astfel vulnerabilă în faţa unei eventuale agresiuni sovietice. Şi mai ales din această ultimă cauză s-a derulat tot ceea ce, multă vreme, a părut a fi un fel de politică a statului.

Voi prezenta acum un pachet consistent de dovezi care arată cât se poate de clar că administraţia Truman a avut foarte repede o idee precisă despre adevărata natură a OZN-urilor. Şi probabil, cu mult înainte de faimoasa observaţie a lui Kenneth Arnold, din 24 iunie 1947.

SATELITUL PREŞEDINTELUI TRUMAŢI

Pe data de 30 octombrie 1947, preşedintele Harry S.

Truman notează în jurnalul său personal:

„… de discutat cu secretarul de stat:

Implicaţiile militare ale unui atac prin satelit:

a) Avem nevoie de un plan special pentru a face faţă?

b) Cum trebuie să acţionăm pentru a elabora un astfel de plan?”

Din punct de vedere lingvistic, nu se poate spune exact dacă termenul „satelit”, utilizat aici, se referă la un aparat de pe orbita terestră sau la o ţară din est aliată Uniunii Sovietice. Totuşi, ţin să atrag atenţia cititorului că preşedintele Harry Truman, în cartea în care am descoperit însemnarea de mai, sus, era întotdeauna foarte explicit, ori de câte ori făcea aluzie la vreo naţiune, oricare ar fi fost aceasta.

Conform cercetătorului Jacques Scomaux, căreia îi mulţumesc pentru ajutorul pe care mi l-a dat, expresia „ţară satelit”, referitoare la o ţară eliberată de Uniunea Sovietică de sub ocupaţia nazistă, apare abia în 1948. Începe să fie utilizată cam din octombrie 1947. Americanii folosesc, de obicei, expresia „soviet bloc country satellite”. Dar, se remarcă precizarea: „soviet satellite country”.

În concluzie, termenul „satelit”, utilizat singur, la modul general, se referă, indiscutabil, la un corp spaţial orbital.

Oricum, din punct de vedere istoric, ipoteza cu ţările satelite Uniunii Sovietice poate fi eliminată din următoarele motive:

În 1947, ţările din Est, considerate ca fiind ataşate cauzei Moscovei, se aflau în plină reconstrucţie în urma distrugerilor suferite în timpul celui de-al doilea război mondial. Toate structurile-industriale, economice, dar mai ales cele militare, necesitau să fie refăcute aproape în totalitate. În plus, în acea vreme, erau răvăşite de puternice tensiuni interne cauzate de faptul că sovieticii urmăreau infiltrarea unor simpatizanţi cu totul devotaţi marxismului în posturile cheie din administraţia şi politica acestor ţări, iar toate acestea nu s-au făcut fără agitaţie şi victime. Dincolo de asta, ţările din Est n-au devenit aliate

militare ale Uniunii Sovietice decât în 1955, prin semnarea Pactului de la Varşovia. Astfel, a spune că una din aceste ţări ar fi putut ataca Statele Unite ar fi la fel de ridicol ca şi cum ai prezenta Mexicul sau Venezuela, în 1947, ca o gravă ameninţare la adresa Uniunii Sovietice! De asemenea, s-ar putea pune întrebarea de ce ar fi avut aceste ţări intenţii războinice împotriva Americii, după înfrângerea Japoniei în condiţiile cunoscute. Nu cred că perspectiva de a fi nimiciţi de bombele atomice ar fi încurajat pe vreunul dintre conducătorii acestor ţări să se angajeze într-un conflict cu unchiul Sam... Să nu uităm că, Ta vremea respectivă, Uniunea Sovietică nu deţinea încă armament nuclear, prima sa bombă atomică fund produsă doi ani mai târziu, în 1949.

Dacă am accepta ipoteza satelitului plasat pe orbita terestră, surpriza ar fi şi mai mare, deoarece primul aparat de acest tip a fost Sputnik 1, care a fost lansat pe 4 octombrie 1957, adică la zece ani distanţă de însemnarea preşedintelui Truman. De altfel, studiul aprofundat al istoriei cuceririi spaţiale, elaborată după cercetarea atentă a zeci de lucrări de specialitate, a demonstrat cât se poate de clar că cele două mari puteri au început să se intereseze de sateliţii artificiali mai târziu: Statele Unite abia în noiembrie 1953, după respingerea unui proiect conceput de cei de la Navy în 1945 şi a proiectului R.A.N.D. În 1946, iar URSS-ul în ianuarie 1954. De fapt, cel care a recomandat lansarea unor mici sateliţi ştiinţifici a fost comitetul pentru anul internaţional al geofizicii (A.I.G.), cu prilejul celei de-a patra reuniuni, la Roma, pe 4 octombrie 1954. Lansarea trebuia să aibă loc pe durata desfăşurării Anului geofizicii, între 1 iulie şi 31 decembrie 1958. Mai întâi Statele Unite şi apoi Uniunea Sovietică au răspuns favorabil iniţiativei comitetului A.I.G., la sfârşitul lunii iulie 1955. În concluzie, nici ipoteza satelitului amplasat pe orbită nu ţine (cel puţin în versiunea unui satelit de fabricaţie umană); din perspectiva derulării faptelor ea n-ar fi decât o anticipare a ceea ce se va întâmpla.

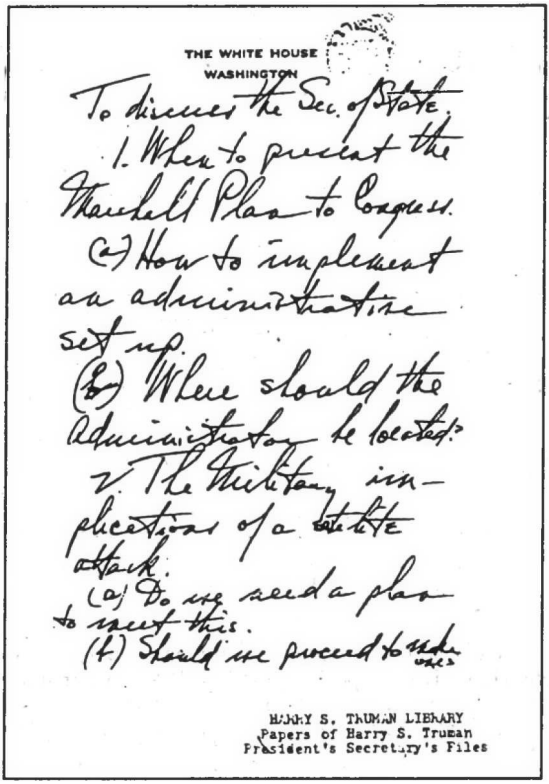

THE WHITE HOUSE
WASHINGTON

To discuss the Sec. of State.
1. When to present the Marshall Plan to Congress.
(a) How to implement an administrative set up.
(b) Where should the Administrator be located?
2. The military implications of a satellite attack.
(a) Do we need a plan to meet this.
(b) Should we proceed to make one?

HARRY S. TRUMAN LIBRARY
Papers of Harry S. Truman
President's Secretary's Files

Existența presupusa a unui satelit artificial aflat pe orbita terestra, în 1947, dovedită chiar de mâna președintelui Harry Trumart.

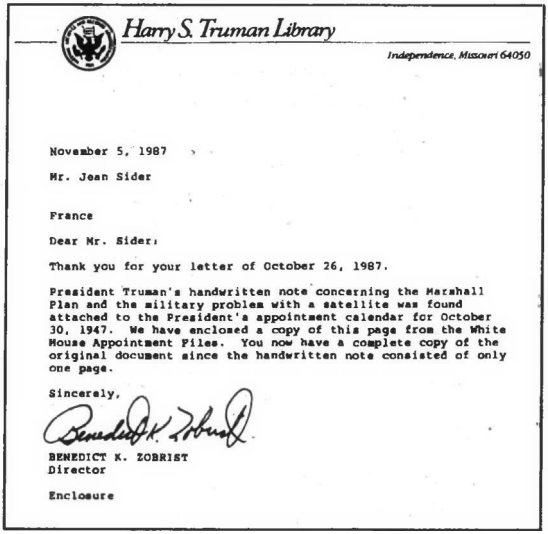

Harry S. Truman Library
Independence, Missouri 64050

November 5, 1987

Mr. Jean Sider

France

Dear Mr. Sider:

Thank you for your letter of October 26, 1987.

President Truman's handwritten note concerning the Marshall Plan and the military problem with a satellite was found attached to the President's appointment calendar for October 30, 1947. We have enclosed a copy of this page from the White House Appointment Files. You now have a complete copy of the original document since the handwritten note consisted of only one page.

Sincerely,

BENEDICT K. ZOBRIST
Director

Enclosure

Scrisoarea adresata autorului de Biblioteca Harry S. Truman, prin care este dovedită autenticitatea notei scrisă personal de preşedinte.

Ce era, atunci, „satelitul" la care făcea aluzie preşedintele, Harry Truman pe 30 octombrie 1947, în jurnalul sau personal. Voi încerca să lămuresc acest lucru din perspectiva elementelor care vor fi prezentate în acest capitol şi în cel care urmează.

PRĂBUŞIREA DE LA ROSWELL

Elementele care vor fi prezentate nu provin dintr-un document oficial, ci dintr-o anchetă care încă se mai derulează.

Această cercetare, condusă de corespondentul meu William L. Moore a fost subiectul unei cărţi scrisă în colaborare cu Charles Berlitz, publicată în 1980, în Statele Unite şi în 1981 în Franţa, la editura France-Empire. La vremea respectivă, negăsind niciun editor, Bill Moore a fost obligat să se asocieze cu Charles Berlitz pentru a face cunoscute primele rezultate ale muncii sale. Astfel, a publicat o anchetă mai completă în forma unei broşuri artizanale, pe care o va rezuma cu prilejul intervenţiei sale la Simpozionul asociaţiei *Mutual Ufo Network*, din Saint Louis, Missouri, în iunie 1985.

Provenind de la aceste două surse, am extras esenţialul acestui caz, reprezentând prima cheie de boltă a misterului OZN-urilor.

Oricât de extraordinar ar părea, afacerea a fost cunoscută iniţial de public, graţie unui comunicat de presă oficial al bazei militare din Roswell. Fără acest comunicat, ancheta făcută asupra incidentului n-ar fi mers niciodată pe calea cea bună. În primul capitol, l-am evocat pe scurt; acum îl reiau în totalitate, aşa cum a fost trimis presei americane din acea vreme:

„Baza armatei aeriene din Roswell, 8 iulie 1947:

Numeroasele zvonuri despre discurile zburătoare s-au adeverit ieri, când biroul de informaţii al grupei nr. 509 de bombardament din Regiunea a 8-a Aeriană din Air Force, a avut şansa să intre în posesia unui astfel de disc,

graţie cooperării dintre un fermier local şi şeful districtului Chaves. Săptămâna trecută, obiectul zburător a aterizat pe

BULLETIN

By United Press

ROSWELL, N. M., July 8.— Possession of a "flying disk" was disclosed today by the intelligence ofice of the 509th Bomb Group of the Roswell Army Air Base.

Oficers at the base say the "disk" was flown in a Super-Fortress to "higher headquarters" undisclosed.

The intelligence office reported that it gained possession of the "disk" through the co-operation of a Roswell rancher and George Wilson, sheriff at Roswell.

The disk landed on a ranch near Roswell sometime last week. Not having phone facilities, the rancher, whose name has not yet been obtained, stored the disk until such time as he was able to reach the Roswell sheriff's office.

The air base refused to give details of construction of the disk or its appearance.

Residents near the ranch on which the disk was found reported seeing a strange blue light several days ago about 3 a. m.

"THE NEWS", SAN FRANCISCO, CA, 8 JUILLET 1947

Réf. 46

„Prăbuşirea” de la Roswell, din iulie 1947 descrisă în presa americană a vremii un câmp în apropiere de Roswell. Neavând telefon, fermierul a depozitat discul până când a putut să ia legătura cu biroul şerifului. Acesta l-a contactat imediat pe maiorul Jesse A. Marcel, de la biroul de informaţii al grupei nr. 509 de bombardament. S-au luat imediat măsuri. Discul a fost recuperat de la ferma respectivă. A fost examinat la baza militară Roswell şi trimis ulterior de către maiorul Marcel, cartierului general al regiunii Aeriene”.

Din textul oficial rezultă că fermierul a transportat sau a tras epava obiectului până la magazia unde a depozitat-o. Maiorul Marcel, la rândul său, a strâns o

mulţime de resturi mărunte, rămase pe locul prăbuşirii. Nu se ştie cu certitudine cum s-au desfăşurat lucrurile; dar aşa arată concluzia investigaţiilor făcute de unii cercetători americani, precum William Moore, bineînţeles, dar, printre alţii şi Leonard Stringfield.

Comunicatul a fost redactat de locotenentul Walter Haut, care, la momentul respectiv, era ofiţer de relaţii cu publicul la baza de la Roswell. În vremea aceea, nu exista niciun fel de cenzură cu privire la OZN-uri. Bazele Armatei Aeriene (la fel şi cele ale infanteriei şi marinei) nu primiseră niciun ordin special pentru a ţine presa la distanţă de tot ceea ce însemna „discuri zburătoare", aceasta fiind numele cu care au fost botezate în mediile militare. După cum am văzut în capitolul precedent, Ruppelt precizează clar că păstrarea „unui secret absolut" va fi impusă abia la sfârşitul lunii iulie în 1947.

După ce comunicatul a fost făcut cunoscut presei, o mulţime de ziarişti au luat cu asalt Fort Worth, Texas, unde se află cartierul general al Regiunii a 8-a aeriene, unde, în zorii zilei de 8 iulie, au fost aduse sub escortă resturile aparatului necunoscut. Totuşi, generalul Roger M. Ramey, care era comandant-şef la Fort Worth, a anticipat această sosire masivă, astfel dovedindu-se justificată teama că presa va fi pusă pe jar de comunicatul locotenentului Haut.

În mare grabă, a cerut să i se aducă un balon-sondă, pe care l-a prezentat ziariştilor uluiţi. Generalul, jucându-şi foarte bine rolul, Le-a explicat personal că întreaga poveste a plecat de la o interpretare greşită a fermierului, care n-a făcut altceva decât să adune de pe câmp un balon obişnuit, de tipul celor utilizate de meteorologi în toate bazele aeriene din ţară. Locotenentul Haut care nu văzuse epava, a relatat cuvânt cu cuvânt ceea ce i-a spus şeriful George Wilcox la telefon. Mai mulţi ofiţeri au luat parte la această parodie de „conferinţă de presă", printre care şi personaje implicate direct în afacere. De exemplu, maiorul J. Marcel, care a trebuit să se supună ordinului generalului Ramey şi să „mărturisească" că a găsit un balon-sondă şi nu o epavă de „farfurie zburătoare", aşa cum se auzise în

mass-media. Un meteorolog al bazei, M. Irving Newton, a atestat că balonul arătat presei era un aparat de tip Rawin utilizat de meteorologii militari. Rezultatul: reporterii s-au întors dezamăgiţi la ziarele lor, jurând că nu vor mai reveni asupra problemei. Şi astfel, au fost organizate „funeraliile" prăbuşirii de la Roswell, afacerea fiind dezgropată abia peste treizeci de ani!

Maiorul Jesse Marcel a fost primul martor găsit, pensionar în Houma, Florida. Se pare că Leonard Stringfield a fost primul care l-a localizat. Oricum, n-a schimbat nicio iotă din ceea ce a raportat diverşilor anchetatori care l-au interogat. Iată esenţialul mărturiei sale:

„Cred că aparatul a făcut explozie în zbor şi s-a dezmembrat înainte de a se lovi de Pământ. Resturile epavei erau împrăştiate pe o suprafaţă cu o lungime mai mare de un kilometru şi o lăţime de câteva sute de metri. Şeriful districtului a comunicat bazei Roswell că un fermier pe nume Brazel a descoperit fragmentele unui obiect care a explodat pe domeniul fermei sale, aflată într-o zonă izolată, la sud-est de Corona, la o distanţă de 48 de kilometri de cel mai apropiat oraş. Ceea ce am adunat de pe câmp nu avea nimic de-a face cu un balon, deoarece ştiam foarte bine ce se putea vedea pe cer în vremea aceea. Nu erau nici bucăţi dintr-un avion sau dintr-o rachetă. De fapt, nici noi nu ştiam despre ce era vorba, nu mai văzusem niciodată astfel de lucruri şi nici n-am mai văzut de atunci.

Nu ştiu din ce material era făcut; cert este că nu era ceva fabricat de noi. În orice caz, nu era nici pe departe un balon-sondă.

Au fost găsite trei categorii de resturi. Primele *păreau a fi din lemn de balsa*, dar materialul nu era lemn. Era vorba de nişte plăcuţe mici conţinând semne sau simboluri, asemenea hieroglifelor, pe care nimeni n-a putut să ia descifreze. Erau flexibile, dar foarte rezistente şi, mai ales, nu ardeau. Fragmentele din cea de-a doua categorie semănau cu pergamentul; de culoare brună, foarte

rezistente. Celelalte resturi găsite semănau cu foiţele de staniol, dar nu erau din staniu.

Plăcuţele care semănau cu lemnul de balsa nu puteau fi nici sparte, nici arse. Am încercat cu propria-mi brichetă. La fel se comporta şi materialul care semăna cu pergamentul. Cel ce părea a fi din staniu era la fel de fin ca foiţa de staniol de la pachetele de ţigări. Am încercat, de asemenea, să-l fac bucăţele, lovindu-l cu ciocanul. Fără succes. N-am putut nici să-l tai, nici să-l rup. Se putea îndoi, însă fără să se imprime o cută clară. Se putea răsuci şi îndoi fără să se rupă. Ba mai mult, revenea la forma iniţială după ce înceta acţiunea de deformare. S-a încercat zadarnic să se facă o îndoitură cu ajutorul unei greutăţi de opt kilograme. Părea a fi un metal având unele proprietăţi ale materialului plastic, dar mult mai rezistent. Greutatea acestor fragmente recuperate era derizorie. Erau într-adevăr foarte uşoare.

Am expediat personal resturile adunate, pe calea aeru –, lui, până la Fort Worth. Acolo, au fost încărcate într-un avion B-29 cu destinaţia Wright Field, Dayton, Ohio. Eu trebuia să asigur escortarea până la Wright Field, dar transportul a fost trecut sub autoritatea directă a generalului Ramey, iar eu am fost înlocuit cu un alt ofiţer”[1].

Iată expuse pe larg elementele de bază ale acestei afaceri. Dar ea nu se termină aici. Timp de şase ani, William Moqre a reuşit să întâlnească nouăzeci şi doi de martori, dintre care treizeci şi unu de prima mână. Este absolut fantastic dacă te gândeşti că o parte din protagoniştii acestei istorii erau decedaţi la momentul începerii contraanchetei, în 1978. Voi cita pe scurt cele mai importante mărturii.

Doctorul Jesse A. Marcel, fiul maiorului, avea

1 Potrivit lui L. H. Stringfield („Status Report'*, Nr. 5, ianuarie 1989), este vorba de căpitanul O. W. Henderson, din grupa 509 de bombardamente, care a escortat fragmentele până la Fort Worth, la Dayton. Ofițerul a spus familiei sale că echipajul de la bordul straniului obiect era format din personaje având capul amormal de mare.

doisprezece ani la momentul producerii incidentului. În seara zilei de 7 iulie, tatăl său a adus acasă o serie de eşantioane din resturile găsite. Într-o scrisoare adresată cercetătorului Lee Graham, el confirmă faptul că a văzut acele fragmente şi că le-a păstrat o amintire de neşters. Rămăşiţele examinate nu semănau deloc cu ceea ce se poate recupera în urma prăbuşirii unui avion convenţional. Îşi aminteşte de „hieroglife şi simboluri ciudate" ce figurau pe unele fragmente aparent metalice, dar pe care n-a putut să ia asocieze cu nicio limbă cunoscută. În calitate de chirurg de rezervă în garda naţională Aeriană, a spus că a avut ocazia să examineze diverse resturi de epave ale unor avioane accidentate. Astfel a putut să remarce foarte uşor diferenţa enormă dintre fragmentele arătate de tatăl său şi ceea ce a văzut ulterior în profesia sa. Garda Naţională este compusă mai ales din rezervişti care veneau aici să-şi efectueze perioadele de serviciu prevăzute de lege în viaţa civilă. Doctorul Jesse Marcel era chirurg într-o clinică de otorinolaringologie din Montana.

Potrivit contraanchetei lui William Moore, s-a putut stabili că, în seara de 2 iulie 1947, obiectul a făcut explozie în zbor, la o înălţime foarte joasă. În seara cu pricina, către orele 21: 50, a fost observat deasupra bazei de la Roswell un aparat „de forma a doua farfurii zburătoare aşezate bord lângă bord" (sic!). Fapt confirmat într-un articol apărut într-un ziar local, *Daily Record*, numărul din 8 iulie. O explozie anormală, „diferită de zgomotul obişnuit al tunetului", a fost semnalată în acelaşi moment, deasupra bazei Brazel, sesizată de William Brazel jr., fiul fermierului W.W". „Mac" Brazel, decedat l-a începutul anilor şaizeci. Colonelul J.A. Marcel relatează că a fost auzit şi acest zgomot al exploziei, informaţie pe care o deţine de la principalul martor din toată această afacere: W.W. MacBrazel.

Pe lângă descrierile fragmentelor găsite, prezentate de colonelul Jesse A. Marcel şi fiul său, iată câteva obţinute de la alţi martori:

Doamna Bessie, Brazel-Schreiber, fiica lui W.W.

MacBrazel:

„Semăna cu o bandă de aluminiu, din acelea folosite pentru ambalaje. Unele bucăţi erau prevăzute cu un fel de «dublură», ca un fel de panglică adezivă, care nu putea fi desprinsă sau ruptă. Resturile erau foarte uşoare. Alte piese aveau un soi de scriere compusă din litere şi cifre; cel puţin aşa păreau a fi, deoarece niciun cuvânt n-a fost înţeles. Probabil nu erau decât nişte desene care erau aliniate precum numerele pe coloane. Totuşi, nu era vorba de cifrele şi numerele folosite de noi. Un alt fragment semăna cu o garnitură de conductă. Avea aproximativ zece centimetri lungime şi o lăţime aproape egală, cu o gaică la unul din capete. Erau şi bucăţi dintr-un material asemănător hârtiei cerate (ca pergamentul)".

Domnul William Brazel jr., fiul lui W.W. MacBrazel:

„Unele fragmente păreau a fi din lemn, o esenţă uşoară asemenea lemnului de balsa, dar culoarea era mai închisă şi erau mai mult viguroase. Se puteau îndoi fără să se rupă.

Aveau o greutate neglijabilă, dar nu puteai să le zgârii cu unghia. Personal, n-am văzut decât câteva bucăţi, care n-aveau nicio urmă de scriere pe ele. Dar tata mi-a spus că existau nişte «inscripţii», deoarece semănau foarte mult cu acestea, dar şi pentru că tata dorea să fixeze un termen de comparaţie. Am văzut şi un material filamentos semănând cu mătasea, dar nu era mătase. Era un material rezistent, fără resturi de aţe sau filamente, aşa cum are mătasea, părea mai mult un fel de fibră, o ţesătură dintr-o singură bucată, dintr-un material pe care nu-l mai văzusem niciodată".

Domnul Walter Whitmore jr" fiul domnului M.W. Whitmore, fost director al postului local de radio K.G.L.F., care, la vremea respectivă, s-a deplasat la faţa locului pentru a face o anchetă:

„Câteva fragmente păreau a fi din lemn, sau dintr-un material asemănător lemnului. Unele aveau un fel de scriere, asemănătoare numerelor aşezate pe coloane, ca şi cum ai face o adunare sau o înmulţire. Alte piese semănau

foarte bine cu nişte foiţe metalice. Nu puteai să ia pliezi sau să le tai. Erau foarte uşoare.

Domnul William „Bill” Rickett, fost membru al C.I.C. din Roswell, („Counter-Intelligence-Corps”), condusă de „Cav” Cavitt, adjunctul maiorului Jesse A. Marcel:

„Erau foarte rezistente, dar, în acelaşi timp, erau şi foarte uşoare. Puteai să le îndoi, fără să se imprime pliuri clare. Din câte ştiu eu, nimeni n-a reuşit încă să descopere din ce erau confecţionate”.

Potrivit spuselor colonelului Marcel (maior în vremea aceea) bucăţelele cele mai mari măsurau „trei sau patru picioare lungime” (între 1 m şi 1, 20 m). După estimările făcute în funcţie de volumul fragmentelor recuperate, lungimea aparatului a fost evaluată ca având între 25 şi 30 de picioare (între 7, 5 şi 9 m).

Domnul William Brazel a fost şi el chestionat cu privire la comunicatul oficial din 8 iulie 1947, redactat de locotenentul Walter Haut, care anunţa că „discul a fost depozitat de fermier, în aşteptarea autorităţilor”. A putut lămuri această problemă, aflând de la un apropiat de-al tatălui său că acesta efectiv a târât cel mai mare fragment al epavei până la ferma sa. Piesa avea între zece şi douăsprezece picioare lungime (aproximativ, între 3 m şi 3, 60 m). Cu ajutorul unei camionete, el a depozitat-o într-o clădire ce le servea ca adăpost pentru ei. Fiul lui MacBrazel n-a văzut fragmentul respectiv, dar un vecin, domnul Floyd Proctor a confirmat acest lucru, aflat de la MacBrazel, cu puţin timp înainte să moară, cu prilejul unei vizite amicale.

Reporterul Frank Joyce, care lucra pentru postul local de radio K.G.F.L., la Roswell, a auzit chiar de la fermier versiunea despre acea epavă voluminoasă transportată până la clădirile fermei. Mai târziu, după ce MacBrazel a fost „reţinut” timp de mai multe zile la baza Roswell pentru a fi „condiţionat” de militari, a povestit o versiune total diferită. Însă, am învăţat că nu trebuie să dăm crezare unei lecţii învăţate pe de rost şi care dorea să dezamorseze situaţia.

Domnul Walter Whitmore a confirmat şi faptul că tatăl său care conducea postul de radio K.G.F.L. a primit ordin de a nu mai transmite ipformaţii despre prăbuşirea de la Roswell, în urma unui apel telefonic primit de senatorul Chavez în persoană (senatorul statului New Mexico), chiar în dimineaţa zilei de 8 iulie 1947.

Doamna Lydia Sleepy, colaboratoare la postul de radio K.O.A.T., din Albuquerque, a declarat că a primit un telefon de la confratele său Johnny McBoyl, de la postul de radio K.S.W.S., din Roswell, cu privire la acest incident. McBoyl, pretindea că a fost la ferma lui MacBrazel şi a văzut aparatul pe care l-a descris ca semănând cu „o chiuvetă cu fundul plat care ar fi fost turtită" (sic!), pe care fermierul l-a cărat până la adăpostul vitelor.

Dintre ziarişti vremii, domnul Jud Roberts, directorul postului de radio K.S.W.S. din Roswell, îşi aminteşte că a trimis un reporter la faţa locului, încă de la anunţarea comunicatului de presă, redactat de locotenentul Haut. Reporterul s-a întors după puţin timp cu coada între picioare, spunând că s-a lovit de un baraj de militari care împiedica ieşirea din oraş, astfel, fiind nevoit să facă „stânga-împrejur".

MILITARII CONFIRMĂ PRĂBUŞIREA

Locotenentul Haut, ofiţer pentru relaţii cu publicul la baza Roswell, a fost găsit foarte uşor, fiind chiar în oraş, acum pensionar. El a confirmat redactarea comunicatului dat presei, făcând precizarea că atunci când a cerut să vadă obiectul (sau resturile acestuia), colonelul William Blanchard, comandantul bazei, i-a dat următorul răspuns: „Nu e nevoie să o vedeţi… faceţi numai ce vi s-a spus".

Fosta soţie a colonelului Blanchard, doamna Emily Sims, a declarat că fostul său soţ ştia foarte bine că rămăşiţele aparatului trimise la Fort Worth nu erau cele ale unui balon oarecare. Emily Sims precizează: „La început, se gândea că obiectul putea fi rusesc din cauza simbolurilor stranii de pe anumite piese. Apoi, şi-a dat seama că acesta nu era răspunsul bun".

Generalul de brigadă Woodrow P. Swancutt,

pensionar în rezervă la U.S. Air Force, prieten de-o viaţă cu colonelul Blanchard, îşi aminteşte şi el de incident, deoarece „se pricepea ca nimeni altul să dezlege limbile” Swancutt a declarat fără ambiguitate şi cu o sinceritate uluitoare că Blanchard bănuia că este unul din primii oameni care a văzut un OZN de aproape! Swancutt precizează că la vremea respectivă au fost numeroase convorbiri telefonice pe această temă între colonelul Blanchard şi generalul Ramey. Ideea balonului-sondă de tip Rawin, lansată pentru a induce în eroare presa, a aparţinut generalului Ramey. Colonelul Blanchard a fost încântat de această explicaţie, dar mai mult s-a simţit uşurat văzând „pachetele stânjenitoare” trecute în sarcina eşalonului superior.

Generalul de brigadă T.J. Dubose, de asemenea pensionar al U.S. Air Force, era adjunctul generalului Ramey la Fort Worth. T.J. Dubose a declarat că ordinele veneau de „foarte sus”. Astfel, baza Fort Worth a expediat resturile aparatului direct la Wright Field, cartierul general al ATIC, printr-un avion special. Generalul Dubose crede că fragmentele aparatului avariat au fost lăsate în responsabilitatea totală a generalului Ramey, iar povestea balonului-sondă a fost invenţia comandantului şef de la Fort North pentru a scăpa de hărţuiala ziariştilor şi, în acelaşi timp, pentru a stinge flacăra ce ar fi putut să se transforme într-un incendiu de proporţii.

Cu prilejul unui al doilea interviu, generalul Dubose avea să precizeze că ordinele fuseseră date generalului Ramey pentru a institui un „cover-up” (secret) peste întreaga afacere. Ordinele venite de „foarte sus” erau date efectiv, de generalul Clements McMullen din cartierul general al Air Force al Pentagonului. Generalul McMullen a dat instrucţiuni precise generalului Ramey ca incidentul să nu fie cunoscut de public sub nicio formă. Potrivit generalului Dubose, generalul McMullen era mereu arţăgos şi pus pe ceartă, un tip de „şcoală veche”, care credea că „cu cât publicul ştie mai puţin despre noi, cu atât este mai bine şi pentru noi, dar şi pentru el”.

Generalul Dubose a adăugat că a auzit vorbindu-se că Blanchard l-ar fi interogat personal pe fermierul MacBrazel, dar nu era decât un zvon, nu o informaţie primită din sursă sigură.

Funcţionarul de la serviciul de meteorologie de la baza Fort Worth, Irving Newton, a declarat că îşi aminteşte că a primit ordin, direct de la generalul Ramey, ca să se ducă în biroul lui unde erau strânşi toţi ziariştii, pentru a identifica balonul-sondă. Newton a precizat că ar fi fost imposibil ca militarii de carieră, precum maiorul Jesse Marcel şi adjuncţii săi, să nu-şi dea seama de acest truc ieftin. Obiectul a fost arătat ziariştilor Nu era altceva decât. un balon meteo de tip Rawin pe care cineva a avut grijă să-l rupă în mai multe bucăţi. De regulă, materialul unui astfel de balon era foarte fragil, încât, atunci când umblai cu el, era necesar să fii precaut pentru a evita să-l deteriorezi.

Robert R. Porter era copilot al maiorului Marcel în zborul de la Roswell la Fort Worth. Îşi aminteşte că s-a spus că avionul pe care-l conducea transporta resturile găsite ale unei farfurii zburătoare «şi a fost invitat după aceea „să nu pună întrebări în legătură cu acest subiect”. Mărturia lui Porter a fost confirmată de sora sa, doamna Floyd Proctor, care a aflat de la fratele său la puţin timp după ce evenimentul a avut loc.

Maiorul Jesse A. Marcel a specificat că nu a avut voie să discute cu ziariştii la Fort Worth. Trebuia să le spună strict ceea ce i se ordonase. El a confirmat faptul că generalul Ramey a avut ideea să amăgească presa cu un balon-sondă. Tot presei i s-a spus că trimiterea fragmentelor găsite la Wright Field s-a anulat, deoarece au fost „identificate” ca provenind de la un balon-sondă. În realitate, potrivit spuselor maiorului Marcel, în timp ce generalul Ramey îşi juca rolul în faţa ziariştilor, un B.29 special zbura spre Dayton, având încărcate bucăţile de OZN. Jumătate din carlingă era plină. Maiorul Marcel a fost scutit de escortarea zborului până la Wright Field în scopul participării la „conferinţa de presă” a generalului

Ramey, destinată să-i păcălească pe reporterii agitaţi.

Potrivit cotidianului *Washington Post*, din 10 iulie 1947, ofiţerii responsabili ai bazei Roswell au fost blamaţi de comandamentul U.S. Air Force pentru difuzarea comunicatului de presă în care se afirma că un „disc zburător" a fost recuperat de pe terenurile unei ferme din New Mexico. Dar, dacă îl credem pe Walter Haut, n-a fost luată nici cea mai mică sancţiune contra acestor ofiţeri. Şi aceasta este cu atât mai plauzibil, cu cât, la momentul respectiv, nu exista niciun secret cu privire la aceste „fenomene". Astfel, nimeni n-a încălcat niciun regulament. Mai degrabă, se putea vorbi de o gafă.

O MĂRTURIE RECENTĂ

Printre ultimele elemente găsite de William Moore cu privire la prăbuşirea de la Roswell, figurează şi mărturia lui William (Bill) Rickett, fost membru al serviciului de contraspionaj de la baza Roswell, aflat în subordinea lui „Cav" Cavitt, adjunctul maiorului Jesse A. Marcel.

Potrivit lui Rickett, în ziua de 7 iulie 1947, când maiorul Marcel şi adjunctul său „Cav" Cavitt erau la ferma lui Brazel pentru a încărca în trei vehicule resturile găsite, el se afla la Tucumcari, un orăşel din regiune, cu o misiune legată de un alt caz. A doua zi, dimineaţa, către ora 11, s-a întors la baza Roswell şi aici, superiorul său l-a pus la curent cu ceea ce se întâmplase în absenţa sa. Cavitt, împreună cu el şi cu un al treilea ofiţer, al cărui nume nu şi-l mai aminteşte, s-au întors la fermă pentru a analiza din nou situaţia presupusei prăbuşiri şi circumstanţele în care s-au produs. De această dată, însoţiţi de fermier. Toţi patru s-au întors în oraş, unde au aflat că prin comunicatul de presă al locotenentului Haut a provocat o agitaţie ieşită din comun în rândurile ziariştilor, MacBrazel intenţiona să-şi petreacă noaptea la Roswell, la prietenul său, Craighton Richards; astfel, a convenit cu Cavitt să vină la baza aeriană, a doua zi dimineaţa. Dar, situaţia devenind catştstrofală pentru militari, MacBrazel a fost invitat imediat să facă o declaraţie publică prin care să nege totul. În acest scop a fost dus acasă la Walter Whitmore sr.,

director al staţiei locale de radio K.G.F.L., a cărui „cooperare” a fost, în prealabil, asigurată. După o rapidă punere în scenă a scenariului, Cavitt, Whitmore şi Brazel s-au prezentat la biroul jurnalului *The Daily Record* din Roswell, unde fermierului i-a fost luat un interviu, care conţinea versiunea „revizuită şi corectată” a lui Cavitt. Apoi, aceeaşi manevră a fost făcută în studioul radio K.G.F.L., unde reporterul Frank Joyce a înregistrat cea de-a doua versiune.

În urma acestor acţiuni, Cavitt a luat măsuri împreună cu baza militară ca MacBrazel să fie „ţinut la distanţă” timp de şapte zile, cu gardă permanentă, formată din militari. Era ilegal, dar secretul de stat o cerea. În tot acest timp, zona unde aparatul s-a prăbuşit a fost examinată în amănunţime, pentru a şterge toate urmele şi pentru a evita venirea curioşilor, atraşi de noutate, care puteau să pună – mâna pe eventualele indicii, scăpate de ochiul vigilent al militarilor.

Potrivit lui Rickett, un avion încărcat cu „persoane de vază” a venit de la Kirtland A.F.B., în cea mai mare taină. O anumită cantitate de fragmente din ciudatul obiect a fost încărcată în avion. A doua zi de dimineaţă, avionul a decolat cu o destinaţie ce nu a putut fi precizată.

Tot în acest timp, doctorul Lincoln LaPaz, meteorolog, a sosit de la Albuqurque. Rickett nu-şi mai aduce aminte dacă LaPaz se afla în avionul „persoanelor cu vază” sau a sosit la Roswell cu un alt mijloc; cert este că fostul membru al C.I.C. a fost desemnat să-l însoţească în zona prăbuşirii.

Toate acestea par neverosimile, dar aşa cum am văzut mai înainte, doctorul LaPaz trebuia să fi avut un grad de securitate suficient de mare pentru a fi implicat în acest incident, dar probabil nu gradul cel mai mare. Am citat mai devreme un document oficial care arăta că era „consultant” pentru U.S. Air Force în timpul celui de-al doilea război mondial, mai exact din 1943, perioadă când era matematician în serviciul O.S.R.D. (*Office of Scientific Research Departament*), în New Mexico Proving Ground,

un post legat probabil de Proiectul Manhattan, privind crearea primei bombe atomice, unde forul ierarhic superior era O.S.R.D.

Potrivit spuselor lui Rickett, munca doctorului LaPaz consta în încercarea de a afla viteza şi traiectoria obiectului accidentat. Rickett avea datoria să-i furnizeze mijloacele de transport şi tot materialul de care meteorologul avea nevoie.

Meteorologul a cerut survolarea zonei prăbuşirii şi a împrejurimilor. Astfel, a descoperit un loc unde obiectul ar fi putut atinge solul pentru ca apoi să redecoleze. Nisipul din acest loc era ars; părea a fi fost supus unei temperaturi atât de ridicate, încât se transformase într-o substanţă asemănătoare sticlei. Au fost luate eşantioane de pământ, de nisip şi de material topit, de asemenea şi nişte bucăţele metalice găsite la faţa locului. Doctorul LaPaz a umplut o cutie întreagă. Acest loc se află la o distanţă de mai multe mile de zona propriu-zisă a prăbuşirii.

Doctorul LaPaz a fost. Întotdeauna amabil şi flecărea bucuros cu fermierii locali, mai ales cri cei care nu vorbeau englezeşte, dar se exprimau în spaniolă, limbă pe care doctorul o stăpânea perfect, el însuşi fiind de origine mexicană. Astfel, în cursul acestor întâlniri, a descoperit un cuplu care văzuse două OZN-uri survolând zona, la o altitudine foarte joasă, cu o seară înainte de momentul presupus al prăbuşirii. Cuplul vorbea de spaima care cuprinsese şi agitase animalele fermei. De notat că MacBrazel a amintit şi el de agitaţia vitelor, în seara de 2 iulie 1947, când pălăvrăgea cu doctorul LaPaz.

I-a mărturisit lui Rickett convingerea sa că obiectul a avut o dereglare de funcţionare; astfel, a fost nevoie să aterizeze urgent pentru a o repara. Şi-a reluat zborul, dar a explodat la câteva secunde după redecolare.

Rickett a recunoscut că explicaţia dată de U.S. Air Force, legată de balonul-sondă, era total falsă. Tot el a adăugat că niciodată n-a ştiut cu exactitate despre ce fel de aparat putea fi vorba, dar, cu siguranţă, nu era un aparat de fabricaţie americană. Împreună cu doctorul

LaPaz, el a emis ipoteza că obiectul putea să aparţină unei civilizaţii extraterestre. Doctorul, deloc potrivnic acestei posibilităţi, a estimat că totuşi este vorba de o speculaţie care nu va fi inclusă în raportul său.

După declaraţiile lui Rickett, când maiorul Marcel a revenit la Fort Worth, l-a întrebat pe Cavitt dacă putea să arunce o privire peste raport. Acesta i-a răspuns că nu avea un nivel de securitate suficient pentru a i se permite acest lucru. Maiorul Marcel s-a simţit ofensat şi a reluat atacul. Cavitt i-a spus că a primit ordine foarte stricte, direct de la Washington şi că, dacă vrea, n-are decât să se adreseze Pentagonului. Maiorul nu a mai insistat şi, potrivit lui Rickett, maiorul Marcel n-a ştiut niciodată ultimul cuvânt din această istorie.

ALTE ELEMENTE INTERESANTE

Conform declaraţiilor domnului Merle Tucker, fost director la staţia de radio K.O.A.T. din Albuquerque, în momentul în care reporterul Johnny McBoyle a trimis un mesaj despre cele aflate referitor la zona prăbuşirii, printr-un teleimprimator care lega staţia K.S.W.S. din Roswell, de postul său de radio, emisiunea a fost întreruptă în cursul transmisiei, iar operatoarea, doamna Lydia Sleepy, a fost invitată să anuleze operaţiunea de preluare a informaţiei. Motivul: incidentul făcea obiectul securităţii naţionale, fapt necesar şi suficient pentru a autoriza întreruperea. Doamna Lydia Sleepy a confirmat acest lucru.

Tot după spusele lui Tucker, reporterul Johnny McBoyle care a feuşit să intre în zona cu pricina înainte de instalarea barajelor rutiere ale armatei, a încercat să transmită informaţia prin telefon la Albuquerque. Se pare că a fost împiedicat s-o facă, într-un mod care nu este cunoscut nici astăzi cu exactitate, deoarece reporterul a refuzat sistematic să dea lămuriri. Se pare că McBoyle a intrat în slujba serviciilor de securitate militare şi a fost „condiţionat”, asemenea fermierului MacBrazel. Nimic n-ar fi de necrezut!

Stanton T. Friedman, asociatul lui William Moore din această lungă anchetă, a fost abordat în cursul unei

conferinţe, în noiembrie 1982, la Kansas, de către un bărbat pe nume Conrad W. Zerbe. Acesta a pretins că, la momentul derulării evenimentelor, făcea parte din Grupa a treia de Fotografiere Aeriană de la Baza Roswell. A confirmat şi „supravegherea permanentă”, timp deA şapte zile, a fermierului Brazel, într-o clădire militară. În această perioadă, zona prăbuşirii a fost curăţată de toate urmele care ar fi putut indica producerea unui accident al unui aparat de zbor. Zerbe a declarat că, deşi au fost făcute fotografii aeriene, niciun film n-a rămas la baza Roswell, totul fiind trimis în altă parte, probabil la Fort Worth; nu ştia cu siguranţă unde. Ofiţerul care superviza această misiune fotografică era un oarecare căpitan Ed. Guill, originar din California, care n-a putut fi încă identificat.

12 iunie şi 3 iulie 1947. În aceste două cazuri, rachetele au fost recuperate în condiţii normale de securitate, Afară să se întâmple vreun derapaj.

În ceea ce priveşte aparatele aeriene mai convenţionale, trebuie ştiut că generalul George F. Schuligen, i-a garantat Directorului FBI că cele trei arme (aer, uscat, apă) nu făceau nicio experienţă cu vreo maşină necunoscută, ale cărei caracteristici să semene cu cele ale „discurilor zburătoare”.

Toate informaţiile citate mai sus provin dintr-o ultimă anchetă dezvăluită de William Moore în iulie 1985.

BODIES OR NOT BODIES?

Cazul Roswell n-ar fi precizat în totalitate, dacă n-ar fi menţionate şi zvonurile care au circulat în Statele Unite cu privire la eventualitatea găsirii persoanelor care au fost la bordul obiectului prăbuşit.

Cititorul a putut constata că ancheta condusă de William Moore, descrisă în amănunţime mai devreme, a stabilit foarte clar că resturile aparatului aerian neidentificat au fost efectiv recuperate de armata aeriană americană, în schimb, zvonurile despre găsirea unor cadavre sunt mult mai puţin substanţiale.

Nu s-a demonstrat explicit că resturi ale unor cadavre au fost descoperite la Roswell, pe 7 iulie 1947. Un

document care va fi evocat într-un capitol viitor atestă acest lucru. Se pare că este vorba mai degrabă de o abilă mistificare, documentul nefiind autentificat. William Moore mărturiseşte că tot ceea ce ar fi putut să găsească cu privire la acest subiect este, din păcate, foarte puţin.

l: ste de înţeles că persoanele contactate în cadrul acestei an; hete, dintre care unele erau foşti militari, toate sau aproape toate, au arătat multă reticenţă în furnizarea unor informaţii importante. Unele, fiind întrebate de acest subiect, au amuţit, refuzând să răspundă.

Oricum, se pare că maiorul Marcel, locotenentul Haut şi membrii familiei Brazel n-au fost niciodată puşi la curent cu recuperarea unor eventuale cadavre.

Cu toate acestea, Frank Joyce a declarat într-o bună zi, ferit de microfoanele indiscrete, chiar şi de cele clandestine, că a auzit o poveste despre corpurile unor humanoizi, care ar fi fost găsite în cazul Roswell. Din câte ştia, era vorba de o informaţie adevărată. Într-o zi l-a întrebat pe fostul său angajat, Walter Whitmore, dacă era adevărat. Acesta, aflat pe patul de moarte, în 1952, i-a răspuns că ar fi mai bine să nu mai discute despre acest subiect şi a refuzat orice comentarii asupra cazului.

La fel ca McBoyle, Joyce detestă să revină asupra subiectului în public şi respinge orice întrebare. Este posibil ca şi el să fi suferit presiunile serviciilor de securitate. Doamna Sleepy îşi aminteşte că la telefon, McBoyle i-a semnalat existenţa unor trupuri, pe data de 8 iulie 1947, un detaliu important pe care acesta a refuzat întotdeauna să-l discute.

„Bill" Rickett, care s-a arătat cooperant, a sărit ca ars când a venit vorba de zvonurile cu privire la cadavrele humanoizilor. A avut o reacţie plină de subînţelesuri, afirmând vehement că nu putea să spună nimic legat de acest subiect, că fuseseră implicate în caz diferite nivele de securitate, că o directivă venită de „foarte sus" l-a plasat la un grad de secret foarte ridicat. A adăugat că anumite detalii ale cazului Roswell nu puteau fi discutate într-o cameră unde există riscul să fie amplasate

microfoane clandestine, în urma unei informaţii primită de la un anonim.

William Moore a obţinut numele unui medic celebru, acum pensionar, care ar fi făcut parte din echipa de specialişti care au avut misiunea să facă autopsia unui corp de humanoid recuperat în 1947, „ca urmare a unui accident al unui obiect în New Mexico” (sic!) După o lungă investigaţie pentru a localiza posibilul martor, omul a fost găsit, dar a preferat să rămână discret. Totuşi, unele cuvinte de-ale sale lasă să se înţeleagă că ar fi putut fi implicat într-o acţiune secretă de acest fel. Voi cita un pasaj din discuţia avută cu William Moore:

„Dr. C… Domnule Moore, se pare că ştiţi multe despre mine. Mă întreb însă dacă sunteţi conştient de faptul că eu fac obiectul unui control atent, în fiecare lună, controlul fiind exercitat de o agenţie guvernamentală?

W. Moore: Nu ştiam, domnule!

Dr. C… Cred că acum înţelegeţi de ce nu pot să discut acest subiect cu dumneavoastră”.

Evident că un avocat al diavolului ar spune că sunt invocate în zadar asemenea afirmaţii dacă autorii lor sunt lăsaţi în anonimat; astfel, această metodă nu reprezintă un mod de a aduce noi dovezi, putând fi considerată chiar rodul unei imaginaţii debordante.

Unei astfel de contestări i-aş putea răspunde că există o mărturie scrisă, provenind de la un cercetător şi un om de ştiinţă de primă mână, un nume foarte cunoscut, care a fost intrigat de trei persoane diferite, dând zvonurilor care circulau o aură de veridicitate pe care n-au mai avut-o până aici.

O MĂRTURIE EXTRAORDINARĂ

Geneza acestui episod poate fi reconstituită după cum urmează:

În 1977, graţie unei acţiuni introdusă în instanţă, în temeiul legii pentru libertatea de informare (F.O.I.A.), un cercetător canadian, Arthur Bray, din Ottawa, a obţinut un lot de documente foarte importante, între care şi o copie a unui memorandum redactat de inginerul Wilbert B. Smith,

responsabil al diviziei tehnice de telecomunicaţii, aparţinând Ministerului Transporturilor din Canada, datat 21 noiembrie 1950 şi adresat ministrului în cauză. Iniţial, a fost clasificat „foarte secret” (top secret).

W.B. Smith se interesa de observările „farfuriilor zburătoare” cu intenţia mărturisită de a pune bazele unui proiect de cercetare vizând descoperirea sursei de propulsie a acestor aparate, despre care credea că se bazează pe manipularea voită a geomagnetismului şi pe propagarea undelor radio. De altfel, câteva luni mai târziu, avea să fie împuternicit oficial să facă acest lucru în cadrul proiectului Magnet.

Cu ocazia participării la Washington la o conferinţă a oamenilor de ştiinţă reuniţi sub egida N.A.R.B.[2], Smith profită de sejurul său în capitala federală americană pentru a organiza o întâlnire la ambasada Canadei cu un reprezentant al guvernului american, mai mult sau mai puţin implicat în cercetările oficiale făcute de U.S. Air Force, cu privire la OZN-uri.

Astfel, Smith a obţinut o serie de informaţii atât de interesante încât nu a mai avut răbdare să ajungă acasă şi le-a transmis ministrului său, sub forma unei note de corespondenţă între departamente, clasată foarte deschis ca fiind confidenţială. Dacă se ia în considerare esenţialul conţinutului transmis, se va înţelege mai bine necesitatea acestei clasificări. Dar cititorul va aprecia el însuşi, după ce va parcurge citatul extras mai jos:

„... Am făcut tatonări discrete prin intermediul personalului de la ambasada Canadei la Washington, care a reuşit să obţină următoarele informaţii:

a) Cazul este subiectul cel mai important pentru guvernul Satelor Unite, la un nivel mult mai înalt decât bomba „H”.

b) Farfuriile zburătoare există.

c) *Modus operand*! al acestora este necunoscut, dar se fac eforturi intense pentru a-l afla, cercetările sunt

2 North American Research on Broadcasting = Cercetarea transmisiunilor radio în spațiul nord-american.

desfăşurate de un grup restrâns condus de doctorul Vannevar Bush.

d) întreaga afacere este considerată de autorităţile americane ca fiind de o importanţă maximă.

Slavă Domnului că Bray nu s-a oprit aici. Dornic să cunoască identitatea „reprezentantului guvernului american” care a informat atât de bine ambasada Canadei, Arthur Bray o contactează în 1978 pe văduva inginerului W.B. Smith (acesta decedând pe la jumătatea anilor şaizeci) şi i-a cerut permisiunea de a examina arhivele răposatului său soţ. Astfel, a avut acces la însemnările inginerului, la jurnalul personal al acestuia. Aici, cercetătorul canadian a găsit numele şi calitatea acelui „consilier ştiinţific”. Era vorba de doctorul Robert Irving Sarbacher, care la momentul identificării era directorul unui institut din Washington – *Washington Institute of Technology*, Palm Beach, Florida.

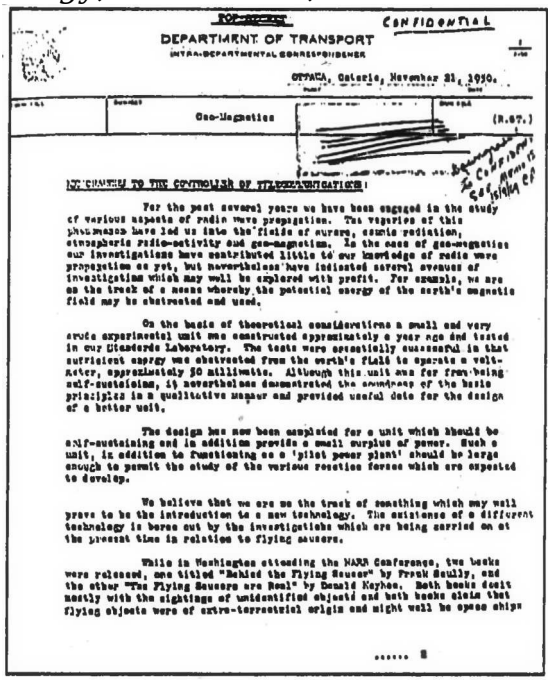

DEPARTMENT OF TRANSPORT

INTER-DEPARTMENTAL CORRESPONDENCE

CONFIDENTIAL

OTTAWA, Ontario, November 21, 1950.

Geo-Magnetics (R.87.)

RE: CHANNEL TO THE CONTROLLER OF TELECOMMUNICATION:

For the past several years we have been engaged in the study of various aspects of radio wave propagation. The vagaries of this phenomenon have led us into the fields of cursory, cosmic radiation, atmospheric radio-activity and geo-magnetism. In the case of geo-magnetism our investigations have contributed little to our knowledge of radio wave propagation as yet, but nevertheless have indicated several avenues of investigation which may well be explored with profit. For example, we are on the track of a means whereby the potential energy of the earth's magnetic field may be obstructed and used.

On the basis of theoretical considerations a small and very crude experimental unit was constructed approximately a year ago and tested in our Standards Laboratory. The tests were essentially successful in that sufficient energy was obstructed from the earth's field to operate a volt-meter, approximately 50 milliwatts. Although this unit was far from being self-sustaining, it nevertheless demonstrated the soundness of the basic principles in a qualitative manner and provided useful data for the design of a better unit.

The design has now been completed for a unit which should be self-sustaining and in addition provide a small surplus of power. Such a unit, in addition to functioning as a 'pilot power plant' should be large enough to permit the study of the various reaction forces which are expected to develop.

We believe that we are on the track of something which may well prove to be the introduction to a new technology. The existence of a different technology is borne out by the investigations which are being carried on at the present time in relation to flying saucers.

While in Washington attending the NARB Conference, two books were released, one titled "Behind the Flying Saucer" by Frank Scully, and the other "The Flying Saucers are Real" by Donald Keyhoe. Both books dealt mostly with the sightings of unidentified objects and both books claim that flying objects were of extra-terrestrial origin and might well be space ships

..... 2

Celebrul memorandum al lui Wilbert B. Smith, inginer canadian, conducătorul proiectului Magnet, pe care l-a redactat după întâlnirea sa cu dr Robert L

Sarbacher. De notat aluzia sa cu privire la clasificarea informaţiilor despre OZN-uri ca fiind „mai importante şi mai secrete decât bomba H” lase vedea şi paginile următoare)

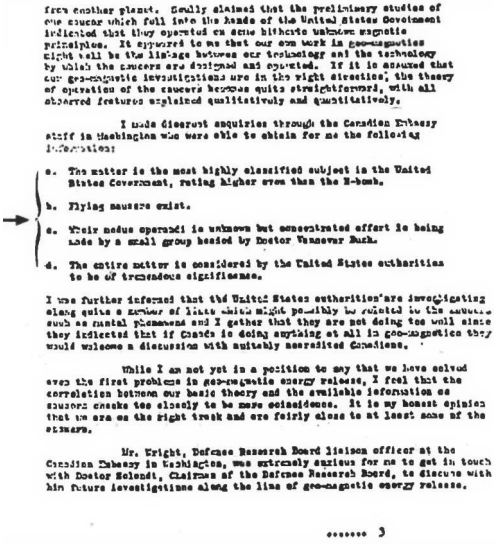

from another planet. Scully claimed that the preliminary studies of one saucer which fell into the hands of the United States Government indicated that they operated on some hitherto unknown magnetic principles. It appeared to me that our own work in geo-magnetics might well be the link-age between our technology and the technology by which the saucers are designed and operated. If it is assumed that our geo-magnetic investigations are in the right direction, the theory of operation of the saucers becomes quite straightforward, with all observed features explained qualitatively and quantitatively.

I made discreet enquiries through the Canadian Embassy staff in Washington who were able to obtain for me the following information:

a. The matter is the most highly classified subject in the United States Government, rating higher even than the H-bomb.

b. Flying saucers exist.

c. Their modus operandi is unknown but concentrated effort is being made by a small group headed by Doctor Vannevar Bush.

d. The entire matter is considered by the United States authorities to be of tremendous significance.

I was further informed that the United States authorities are investigating along quite a number of lines which might possibly be related to the saucers such as mental phenomena and I gather that they are not doing too well since they indicated that if Canada is doing anything at all in geo-magnetics they would welcome a discussion with suitably accredited Canadians.

While I am not yet in a position to say that we have solved even the first problems in geo-magnetic energy release, I feel that the correlation between our basic theory and the available information on saucers speaks too closely to be mere coincidence. It is my honest opinion that we are on the right track and are fairly close to at least some of the answers.

Mr. Wright, Defence Research Board liaison officer at the Canadian Embassy in Washington, was extremely anxious for me to get in touch with Doctor Solandt, Chairman of the Defence Research Board, to discuss with him future investigations along the line of geo-magnetic energy release.

..... 3

Domnul Bray a păstrat pentru sine această descoperire fericită, sperând o bună bucată de vreme să-l găsească pe omul „bine informat” şi să obţină de la el în exclusivitate „bomba” secolului. Din păcate, nu avea decât un nume şi habar nu avea undi l-ar fi putut localiza. Până la urmă, a predat ştafeta cercetătorilor americani, care au început investigaţiile. Primul care a dat marea lovitură a fost William Steinman, din La Mirada, California. După o lungă investigaţie pentru a afla unde locuia doctorul Sarbacher, eforturile i-au fost recompensate şi imediat şi-a început demersurile prin corespondenţă.

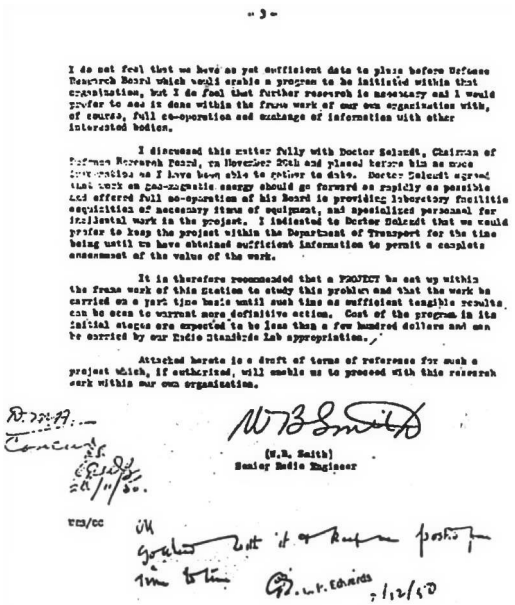

- 3 -

I do not feel that we have as yet sufficient data to place before Defence Research Board which would enable a program to be initiated within that organization, but I do feel that further research is necessary and I would prefer to see it done within the frame work of our own organization with, of course, full co-operation and exchange of information with other interested bodies.

I discussed this matter fully with Doctor Solandt, Chairman of Defence Research Board, on November 20th and placed before him as much information as I have been able to gather to date. Doctor Solandt agreed that work on gas-magnetic energy should go forward as rapidly as possible and offered full co-operation of his Board in providing laboratory facilities acquisition of necessary items of equipment, and specialized personnel for incidental work in the project. I indicated to Doctor Solandt that we would prefer to keep the project within the Department of Transport for the time being until we have obtained sufficient information to permit a complete assessment of the value of the work.

It is therefore recommended that a PROJECT be set up within the frame work of this Station to study this problem and that the work be carried on a part time basis until such time as sufficient tangible results can be seen to warrant more definitive action. Cost of the program in its initial stages are expected to be less than a few hundred dollars and can be carried by our Radio Standards Lab appropriation.

Attached hereto is a draft of terms of reference for such a project which, if authorized, will enable us to proceed with this research work within our own organization.

(W.B. Smith)
Senior Radio Engineer

rm/cc

De-abia a treia scrisoare, prin care-i cerea o serie de informaţii, a primit răspuns. Un răspuns de-a dreptul extraordinar. Mai că nu-i venea să-şi creadă ochilor. A fost atât de uluit, încât mai multe luni a ţinut noutatea în secret, fiindu-i greu să admită sinceritatea conţinutului. Apoi, după mai multe convorbiri telefonice cu doctorul Sarbacher, şi-a dat, în sfârşit, seama de importanţa documentului.

Cu toate că doctorul Sarbacher s-a străduit să-şi minimalizeze rolul jucat în această afacere, informaţiile pe care

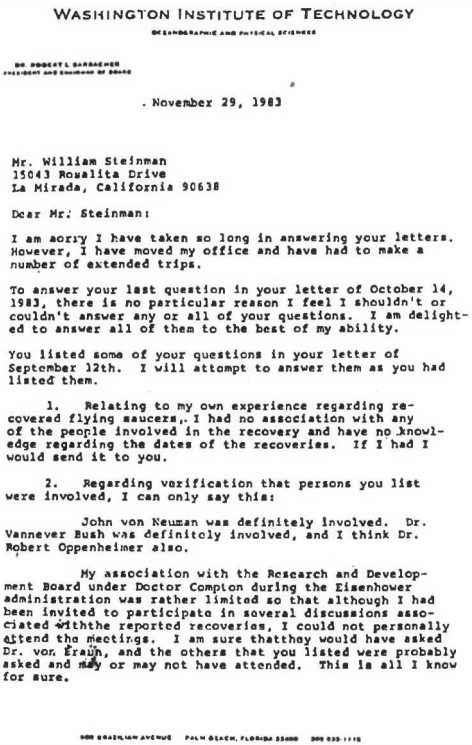

WASHINGTON INSTITUTE OF TECHNOLOGY

OCEANOGRAPHIC AND PHYSICAL SCIENCES

DR. ROBERT S. SARBACHER
PRESIDENT AND CHAIRMAN OF BOARD

. November 29, 1983

Mr. William Steinman
15043 Rosalita Drive
La Mirada, California 90638

Dear Mr. Steinman:

I am sorry I have taken so long in answering your letters. However, I have moved my office and have had to make a number of extended trips.

To answer your last question in your letter of October 14, 1983, there is no particular reason I feel I shouldn't or couldn't answer any or all of your questions. I am delighted to answer all of them to the best of my ability.

You listed some of your questions in your letter of September 12th. I will attempt to answer them as you had listed them.

1. Relating to my own experience regarding recovered flying saucers,. I had no association with any of the people involved in the recovery and have no knowledge regarding the dates of the recoveries. If I had I would send it to you.

2. Regarding verification that persons you list were involved, I can only say this:

John von Neuman was definitely involved. Dr. Vannever Bush was definitely involved, and I think Dr. Robert Oppenheimer also.

My association with the Research and Development Board under Doctor Compton during the Eisenhower administration was rather limited so that although I had been invited to participate in several discussions associated withthe reported recoveries, I could not personally attend the meetings. I am sure thatthey would have asked Dr. von Braun, and the others that you listed were probably asked and may or may not have attended. This is all I know for sure.

300 GRAHAM AVENUE PALM BEACH, FLORIDA 33480 305 833-1110

Faimoasa scrisoare a doctorului Robert Irving Sarbacher, în care arata că a citit rapoartele cu privire la prăbuşirile de „farfurii zburătoare", cu descrierea unor persoane aflate la bordul acestora, asemănătoare, din punct de vedere al construcţiei fizice, cu insectele.

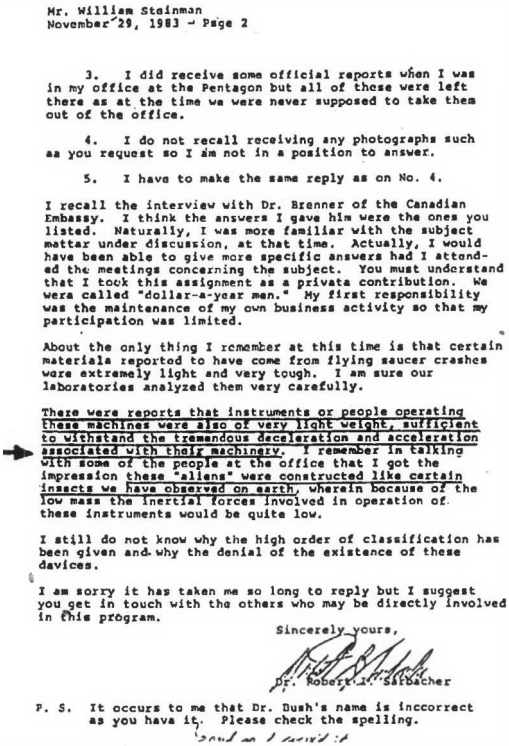

Mr. William Steinman
November 29, 1983 - Page 2

3. I did receive some official reports when I was in my office at the Pentagon but all of these were left there as at the time we were never supposed to take them out of the office.

4. I do not recall receiving any photographs such as you request so I am not in a position to answer.

5. I have to make the same reply as on No. 4.

I recall the interview with Dr. Brenner of the Canadian Embassy. I think the answers I gave him were the ones you listed. Naturally, I was more familiar with the subject matter under discussion, at that time. Actually, I would have been able to give more specific answers had I attended the meetings concerning the subject. You must understand that I took this assignment as a private contribution. We were called "dollar-a-year men." My first responsibility was the maintenance of my own business activity so that my participation was limited.

About the only thing I remember at this time is that certain materials reported to have come from flying saucer crashes were extremely light and very tough. I am sure our laboratories analyzed them very carefully.

There were reports that instruments or people operating these machines were also of very light weight, sufficient to withstand the tremendous deceleration and acceleration associated with their machinery. I remember in talking with some of the people at the office that I got the impression these "aliens" were constructed like certain insects we have observed on earth, wherein because of the low mass the inertial forces involved in operation of these instruments would be quite low.

I still do not know why the high order of classification has been given and why the denial of the existence of these devices.

I am sorry it has taken me so long to reply but I suggest you get in touch with the others who may be directly involved in this program.

Sincerely yours,

Dr. Robert L. Sarbacher

P. S. It occurs to me that Dr. Bush's name is incorrect as you have it. Please check the spelling.

Le-a dezvăluit sunt suficiente pentru a ne convinge de existenţa materială a OZN-urilor. Totuşi, dacă n-am reuşit să-l conving şi pe cititor, îi voi da posibilitatea să-şi facă singur o părere, în lumina unui pasaj esenţial extras din scrisoarea cu pricina:

„... în ceea ce priveşte propria-mi experienţă cu privire la farfuriile zburătoare recuperate, n-aveam nicio legătură cu persoanele implicate în recuperarea acestora şi nu cunosc date despre descoperirile făcute”.

„... în ceea ce priveşte lista de persoane implicate în acest caz, tot ce vă pot spune este că John Von Neuman a fost implicat într-o oarecare măsură. La fel şi doctorul Vannevar Bush. Cred că şi doctorul Robert Oppenheimer...

...Îmi amintesc interviul dat doctorul Brenner, de la ambasada Canadei. Cred că răspunsurile pe care i le-am dat sunt cele despre care vorbiţi. Bineînţeles, la vremea respectivă, eram mult mai familiarizat cu subiectul decât acum...

…Din vremea aceea, îmi amintesc un singur lucru şi anume că anumite materiale, considerate a fi din farfuriile zburătoare accidentate, erau extrem de uşoare şi foarte rezistente. Sunt sigur că laboratoarele noastre le-au analizat cu cea mai mare atenţie.

…Au existat rapoarte care arătau că instrumentele sau persoanele care pilotau aceste maşini aveau o greutate foarte mică. Erau suficient de uşoare pentru a se sustrage efectelor considerabile provocate de acceleraţia şi deleleraţia determinate de sistemul lor de propulsie. Îmi amintesc că în urma discuţiilor avute cu diverse persoane, în biroul meu, am avut sentimentul că aceşti „străini" erau construiri aidoma unor insecte pe care le putem observa pe Pământ; astfel, graţie unor greutăţi foarte mici, forţele de inerţie inerente funcţionării acestor aparate trebuiau să fie foarte slabe…

…Nu ştiu de ce a fost emis un ordin de clasificare atât de înalt, nici de ce existenţa unor astfel de aparate a fost întotdeauna dezminţită…"

Important de reţinut: John Von Neuman este unul din „părinţii" informaticii (împreună cu englezul Alan Turing).

Cercetarea sa în matematică se axează pe punerea bazelor teoriei cuantice, a teoriei operatorilor şi celei ergodice. De asemenea, s-a ocupat şi de fizică: mecanica fluidelor, turbulenţa şi interacţiunea undelor de şoc. A studiat şi biologia. Înainte de descoperirea structurii ADN-ului de către doctorii Watson şi Crick în 1953, John Von Neuman descoperă reproducerea viruşilor cu AM, înainte ca aceasta să fie descrisă experimental. De aici până la a spune că a fost efectiv implicat în studiul carcaselor de OZN-uri pentru a-şi elabora propriile lucrări, mi se pare că este un pas faţă de care am unele rezerve.

Pentru a încheia evocarea acestei mărturii ieşită din comun, voi cita integral însemnările inginerului W.B. Smith, din jurnalul său personal, consideraţii notate după întrevederea sa cu doctorul Sarbacher da la ambasada Canadei la Washington, în noiembrie 1950. Am obţinut fotocopiile jurnalului prin amabilitatea domnului Arthur

Bray:

W.B. Smith: Studiez suprimarea, efectelor câmpului magnetic terestru în ideea utilizării ei ca sursă de energie şi. cred că asta are o oarecare legătură cu farfuriile zburătoare.

R.J. Sarbacher: Ce doriţi să ştiţi exact?

W.B. Smith: Am citit cartea lui Frank Scully despre farfuriile zburătoare şi mi-ar plăcea să ştiu dacă este ceva adevărat în toată această poveste.

R.J. Sarbacher: în esenţă, întâmplările şi faptele citate în această carte sunt adevărate.

W.B. Smith: Adică, farfuriile zburătoare există?

R.J. Sarbacher: Da, există.

W.B. Smith: Şi ele se deplasează pe baza principiilor magnetismului, aşa cum sugerează Seully?

R.J. Sarbacher: N-am putut încă reproduce performanţele lor.

W.B. Smith: Vin de pe o altă planetă?

R.J. Sarbacher Tot ceea ce ştim, este că nu sunt de origine terestră.

W.B. Smith: înţeleg de ce toată această afacere a farfuriilor a fost clasată.

R.J. Sarbacher: Da, a fost considerată de două ori mai importantă decât bomba „H”. De fapt, pentru guvernul american, reprezintă la ora actuală subiectul secret cel mai important.

W.B. Smith: Şi care ar fi motivul unei astfel de clasificări?

R.J. Sarbacher: îmi pare rău, dar nu pot să vă spun.

W.B. Smith: Există vreun mijloc prin care aş putea obţine şi alte informaţii, în special pe acelea care ar corespunde scopurilor cercetărilor noastre?

R.J. Sarbacher: Cred că aţi putea aranja ceva prin intermediul propriului dumneavoastră Minister al Apărării şi sunt aproape sigur că vor fi semnate acorduri pentru schimbul de informaţii. Dacă doriţi să vă ajutăm într-o oarecare măsură, am fi fericiţi să discutăm pe această temă, dar, deocamdată, nu vă pot oferi nimic mai mult.

Cred că este inutil să mai argumentăm valoarea acestor scrieri diferite. Memorandumul scris de W.B. Smith este un document oficial. Scrisoarea doctorului Sarbacher, redactată pe o hârtie cu antetul institutului – *Washington Institute of Technology*, poate fi considerată la fel de oficială, chiar dacă este adresată unei persoane private.

Orice comentariu suplimentar ar fi inutil.

CAPITOLUL IV

DOVEZILE SECRETULUI O COINCIDENŢĂ UIMITOARE

În ziua de 9 iulie 1947, la douăzeci şi patru de ore de la anunţarea comunicatului de presă al locotenentului Haut cu privire la prăbuşirea de la Roswell, generalul George F. Schulgen, Şeful Serviciului de Informaţii din U.S. Air Force, l-a întâlnit, la cererea sa, pe unul dintre agenţii FBI Acesta a raportat superiorilor săi această întâlnire, ceea ce a determinat redactarea unui memorandum adresat lui Edgar Hoover, directorul celebrei agenţii, din conţinutul căruia am extras următoarele elemente:

„... Potrivit generalului Schulgen, Serviciile de Informaţii ale Armatei utilizează toţi cercetătorii pe care-i au pentru a stabili dacă un fenomen asemănător poate sau nu fi produs în mod real. El a declarat că această cercetare se conduce după ideea că aceste obiecte zburătoare pot fi fenomene terestre, în perspectiva că ar putea fi corpuri străine construite şi dirijate mecanic.

Generalul Schulgen i-a mai spus domnului... (numele era şters, dar era vorba de domnul Reynolds), că toate direcţiile (din USAF) au fost invitate să cerceteze în amănunţime fiecare observaţie semnalată, înainte de a colecta toate datele posibile care ar putea ajuta acest proiect de cercetare...” (Aţi reţinut bine: proiect de cercetare).

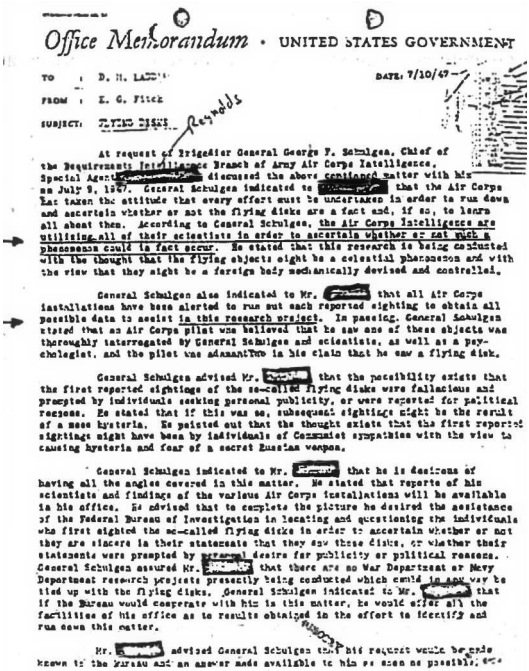

Office Memorandum • UNITED STATES GOVERNMENT

TO : D. M. LA[illegible]

DATE: 7/10/47

FROM : E. G. Fitch

SUBJECT: FLYING DISKS

Reynolds

At request of Brigadier General George F. Schulgen, Chief of the Requirements Intelligence Branch of Army Air Corps Intelligence, Special Agent [redacted] discussed the above captioned matter with him on July 9, 1947. General Schulgen indicated to [redacted] that the Air Corps has taken the attitude that every effort must be undertaken in order to run down and ascertain whether or not the flying disks are a fact and, if so, to learn all about them. According to General Schulgen, the Air Corps Intelligence are utilizing all of their scientists in order to ascertain whether or not such a phenomenon could in fact occur. He stated that this research is being conducted with the thought that the flying objects might be a celestial phenomenon and with the view that they might be a foreign body mechanically devised and controlled.

General Schulgen also indicated to Mr. [redacted] that all Air Corps installations have been alerted to run out each reported sighting to obtain all possible data to assist in this research project. In passing, General Schulgen stated that an Air Corps pilot was believed that he saw one of these objects was thoroughly interrogated by General Schulgen and scientists, as well as a psychologist, and the pilot was adamant[illegible] in his claim that he saw a flying disk.

General Schulgen advised Mr. [redacted] that the possibility exists that the first reported sightings of the so-called flying disks were fallacious and prompted by individuals seeking personal publicity, or were reported for political reasons. He stated that if this was so, subsequent sightings might be the result of a mass hysteria. He pointed out that the thought exists that the first reported sightings might have been by individuals of Communist sympathies with the view to causing hysteria and fear of a secret Russian weapon.

General Schulgen indicated to Mr. [redacted] that he is desirous of having all the angles covered in this matter. He stated that reports of his scientists and findings of the various Air Corps installations will be available in his office. He advised that to complete the picture he desired the assistance of the Federal Bureau of Investigation in locating and questioning the individuals who first sighted the so-called flying disks in order to ascertain whether or not they are sincere in their statements that they saw these disks, or whether their statements were prompted by [redacted] desire for publicity or political reasons. General Schulgen assured Mr. [redacted] that there are no War Department or Navy Department research projects presently being conducted which could in any way be tied up with the flying disks. General Schulgen indicated to Mr. [redacted] that if the Bureau would cooperate with him in this matter, he would offer all the facilities of his office as to results obtained in the effort to identify and run down this matter.

Mr. [redacted] advised General Schulgen that his request would be made known to the Bureau and an answer made available to him as soon as possible.

Memorandumul FBI, din 10 iulie 1947, în care se spune că, potrivit generalului G.F. Schulgen, serviciile de informaţii din USAF utilizau (deja) toţi oamenii de ştiinţă pe care îi aveau într-un proiect de cercetare a „acestui fenomen în cele din urmă, generalul Schulgen a solicitat colaborarea FBI-ului, pentru ca agenţii FBI să fie trimişi să facă anchete pe teren şi să-i interogheze pe martorii apariţiilor semnalate.

Astfel, a doua zi după ce fragmentele aparatului aerian necunoscut găsite la Roswell au fost trimise la cartierul general al ATIC, la Wright Field, Dayton, Ohio, U.S. Air Force a lăsat brusc impresia că a început să se intereseze mai atent de mărturiile cu privire la discurile zburătoare, cel puţin aparent, măcar de ochii unei agenţii de stat. Dar, în aceste condiţii, realitatea a fost cu totul alta. În cele din urmă, s-a dovedit că Armata Aeriană Americană s-a folosit de FBI pentru a banaliza şi ridiculiza prăbuşirile pretinselor „farfurii zburătoare”. În plus, dosarele FBI-ului din această perioadă conţin numeroase memorandumuri ale agenţilor FBI, făcând caz de

incidentele care s-au dovedit a nu fi decât glume proaste, toate legate de falsele prăbuşiri.

Reacţia directorului FBI s-a materializat printr-o scrisoare adresată Pentagonului, datată 17 septembrie 1947:

„… FBI, la cererea serviciilor dumneavoastră, a dat o mână de ajutor la întocmirea unor rapoarte detaliate cu privire la discurile zburătoare. Mi-au atras atenţia informaţiile răspândite de Air Force cu privire la această afacere. Am fost avizat că aceste informaţii indică faptul că Air Force s-ar fi ocupat de interogarea martorilor care au văzut discurile, în vreme ce FBI ar fi făcut investigaţii cu privire la discurile recuperate de la sol, scopul fiind liniştirea agenţilor Armatei Aeriene alertaţi de multiplicarea acestor incidente care, pentru cea mai mare parte dintre ei, se raportau la capace de tomberoane, capace de W.C. sau alte chestii de acelaşi soi (sic!). Dată fiind aparenta lipsă de înţelegere de care dă dovadă Air Force faţă de FBI în acest domeniu, nu mi se pare util de a mai lăsa personalul agenţiei noastre să piardă un timp atât de preţios cu acest subiect. Avizez personalul FBI să înceteze toate aceste investigaţii cu privire la observările de discuri zburătoare şi dau instrucţiuni agenţilor în cauză de a ne transmite toate doleanţele pe care le vor formula reprezentanţii Air Force în domeniile respective”.

De notat că falsificări grosolane de prăbuşiri de discuri au intervenit după incidentul de la Roswell. Înainte nu a existat niciun fals. Deci, intenţia Armatei Aeriene americane este foarte clară. Doreau efectiv să ridiculizeze şi, prin urmare, să banalizeze nu numai observările de OZN-uri în general, dar mai ales cazul de prăbuşire produs la Roswell. Un caz care a avut un ecou larg în presă, motiv pentru care USAF trebuia să ia măsuri pentru a diminua sau chiar întrerupe impactul considerabil al ştirii de senzaţie, făcut asupra publicului, probabil prea puţin convins de explicaţiile generalului Ramey. Chiar şi în Europa, cazul Roswell a fost prezentat în ziarele din marile capitale, mai ales în *L'Aurore* şi *Le Parisien*, numerele din 9

iulie 1947, dar versiunile publicate în aceste organe de presă erau mai degrabă deformate.

Această însuşire anormală de falsificări grosolane (vreo zece numai într-o lună), intervenind imediat după prăbuşirea de la Roswell, nu poate fi atribuită decât unui singur vinovat. „Cine a fost interesat să comită crima?" se întreabă poliţiştii când încep o anchetă. În acest caz, răspunsul este simplu; U.S. Air Force (deci, puterea). Toate aceste mistificări au fost comise, la momente distincte, în diverse zone, astfel încât să fie cuprins un sector larg al populaţiei. De fiecare dată, FBI a fost chemat pentru a strânge jalnicele creaţii artificiale, confecţionate în grabă, din tablă şi sârmă. Se poate pune şi întrebarea pentru ce alt motiv decât cel invocat mai sus, au fost deranjaţi agenţii FBI pentru a veni să recupereze acest soi de „articole de fierărie"? Deci, a existat intenţia la început, din partea oamenilor din U.S. Air Force, de a utiliza serviciile celebrei agenţii în scopuri de intoxicare. Este versiunea cea mai probabilă.

Pentru amatorii de anecdote, dar şi pentru cei ce iubesc informaţiile exacte, aş spune că scrisoarea directorului FBI, adresată Pentagonului, însemna sfârşitul cooperării agenţilor FBI. Ea a fost determinată de o scrisoare a ofiţerului adjunct al şefului direcţiei de informaţii din U.S. Air Force, adresată comandanţilor-şefi ai celor şase regiuni aeriene ale Statelor Unite. În această epistolă, el confirma termenii utilizaţi de Hoover în scrisoarea sa, cu privire la motivele pentru care FBI a fost angajat în anchetele asupra discurilor zburătoare. În plus, terminologia utilizată de şeful FBI pentru a desemna tipul de obiecte găsite de agenţii săi, era aceeaşi, până la virgulă, cu cea a ofiţerului din U.S. Air Force. Ceea ce arată că a obţinut o copie a scrisorii, probabil cu ajutorul agenţilor săi „infiltraţi" în sânul serviciilor de informaţii ale Forţelor Aeriene americane…

Oricum, această manevră a U.S. Air Force a fost mai ales eficace, deoarece nu numai cazul Roswell a fost dat uitării, dar toate poveştile cu pretinse prăbuşiri de OZN-uri

care s-au ivit ulterior au fost întâmpinate de zâmbetele batjocoritoare şi dispreţuitoare ale ziariştilor, dar şi ale cercetătorilor particulari, chiar a unora dintre cei mai devotaţi cauzei. Această formă de respingere a durat treizeci de ani.

Să revenim acum asupra termenilor cuprinşi în memorandumul referitor la generalul Schulgen citat mai devreme. Unii dintre ei prezintă o încărcătură informaţională de excepţie, motiv pentru care i-am ales, în ideea de a atrage cititorului atenţia asupra lor. Mai întâi, faptul că toţi oamenii de ştiinţă ai Serviciilor de Informaţii din USAF au fost angrenaţi într-un proiect de cercetare, reprezintă argumentul cel mai important care dovedeşte că odată cu prăbuşirea de la Roswell, secretul a fost instaurat. Adică, începând cu 7 iulie 1947 şi nu cu sfârşitul lunii iulie 1947, aşa cum afirmă Ruppelt. Într-adevăr, dacă ne aducem aminte că primul proiect oficial (cunoscut presei) a fost *Project Sign*, care a fost activat pe 22 ianuarie 1948, atunci, care ar putea fi acest proiect de cercetare „underground" pe care generalul Schulgen îl semnala FBI-ului? După părerea mea, răspunsul vine de la sine. Era vorba de grupuri secrete de oameni de ştiinţă, din care făcea parte şi cel al doctorului Vannevar Bush, şeful O.S.R.D., evocat de inginerul canadian Wilbur B. Smith şi doctorul Robert I. Sarbacher în capitolul precedent.

De notat şi folosirea următorilor termeni evocatori: „obiecte zburătoare" şi „corpuri străine". Venind din partea unui ofiţer superior, din cadrul serviciului de informaţii, un asemenea vocabular este în mod deosebit relevant pentru maniera în care era perceput fenomenul în mediile militare „bine informate", şi mai ales atât de devreme, încă de la primele observări. Cu toate că generalul Schulgen, în alte fraze care îi sunt atribuite, dar care nu au fost relatate aici, a lăsat să se întrevadă o oarecare ambiguitate cu privire la această percepţie din rândurile propriilor servicii, o asemenea terminologie n-ar fi fost niciodată utilizată, dacă U.S. Air Force n-ar fi avut

nicio informaţie edificatoare cu privire la adevărata natură a „discurilor zburătoare” şi la posibila lor existenţă materială. Acest lucru, adăugat la ceea ce s-a demonstrat înainte, dovedeşte indirect că U.S. Air Force avea o idee clară despre mister.[3]

Pe de altă parte, faptul că „toate direcţiile” Armatei Aeriene au fost solicitate pentru obţinerea unor rapoarte de observări cât mai detaliate cu putinţă este un alt indiciu care arată că U.S. Air Force, încă de la prăbuşirea de la Roswell, şi-a dat seama de importanţa pe care o reprezentau toate aceste rapoarte. O reacţie diferită nu ar fi fost probabilă, afişată la modul deschis, din partea unui organism responsabil de securitatea spaţiului aerian al ţării.

RUPPELT CONFIRMĂ EXISTENŢA UNUI PROIECT SECRET

Căpitanul Edward J. Ruppelt a scris o carte care reprezintă o adevărată mină de aur pentru cercetătorii particulari. De altfel, voi avea ocazia să citez fragmente ample din această sursă sigură, chiar dacă textul iniţial a fost cenzurat înainte de a fi dat la tipar.

În ciuda tăieturilor necruţătoare de text care au fost operate, a modificărilor şi adăugărilor destinate să minimalizeze afirmaţiile fostului şef al Proiectelor *Grudge* şi *Blue Book*, cenzura a scăpat multe elemente extraordinare, probabil nu foarte evidente pentru cineva care citeşte în grabă, dar esenţiale pentru cineva ca mine, care a avut grijă să reia cu multă atenţie, în repetate rânduri, un text de acest tip.

Voi demonstra curând, cu ajutorul dovezilor, că au fost şi „tăieturi evidente” în traducerea franceză a primei ediţii americane, dar mai înainte, cititorul va lua

3 Dacă ne gândim că Project Sign, creat la 30 decembrie 1947, a devenit operațional abia pe 22 ianuarie 1948, atunci, proiectul de cercetare șemnalat de generalul Schulgen FBI-ului, pe data de 9 iulie 1947, a fost obligatoriu decis cu mult înainte de observarea lui Kenneth Arnold din 24 iunie 1947... Și nu este deloc contradictoriu, ba chiar dimpotrivă, dacă adăugăm și memorandumul generalului D. C.P. Cabell, citat în capitolului I.

cunoştinţă de ceea ce spune Ruppelt întărind spusele generalului Schulgen:

„... La câteva săptămâni de la apariţia primelor «farfurii zburătoare», pe data de 24 iulie 1947, aviaţia militară a creat un organism pentru a verifica. şi studia toate rapoartele cu privire la obiectele de acest tip" (pagina 17).

„Câteva săptămâni"...Dacă Ruppelt ar fi vrut într-adevăr să vorbească de Proiectul *Sign*, ar fi spus: „câteva luni". „Câteva săptămâni" implică un interval de timp mult

IOT

mai scurt, între cincisprezece şi treizeci de zile. Mai departe, se vorbeşte de luni. Or, exact la cincisprezece zile de la observarea din 24 iunie 1947 a lui Kenneth Arnold, au fost descoperite resturile obiectului prăbuşit la Roswell, ceea ce înseamnă exact două săptămâni.

Există o probabilitate redusă ca Ruppelt să fi ştiut data exactă a instaurării proiectului „underground", dar el l-a situat totuşi, în iulie 1947, deoarece, potrivit spuselor sale, „secretul cel mai mare" a fost impus la sfârşitul lunii iulie. După părerea mea, totul se înlănţuie prefect.

De altfel, Ruppelt „s-a trădat", dacă mi se permite să spun astfel, scriind ceva mai departe:

„... La sfârşitul anului 1947, Proiectul Sign a depăşit faza iniţială de panică generală şi a început să activeze calm şi metodic..." (pagina 43)

Este o greşeală. Am raportul oficial al proiectului Sign în arhivele personale. Acel raport redactat de generaţia a doua de experţi care i-a urmat celei care a întocmit faimoasa „Estimare a situaţiei". Raportul a fost declanşat pe 11 octombrie 1961, în conformitate cu directivele care stipulau o declasificare totală la doisprezece ani de la momentul redactării. Conform acestui raport, Proiectul Sign a fost lansat pe 22 ianuarie 1948 cu numărul de cod XS-304, ceea ce indică următorul lucru: fie Ruppelt se înşală, fie cenzura a făcut o gafă modificând formula de redactare a proiectului.

Oricum, aceasta reprezintă o dovadă în plus că a

existat un proiect secret, impus încă de incidentul Roswell, ceea ce este absolut normal, ţinându-se seama de situaţia creată printr-un eveniment major. Cititorul va remarca utilizarea termenilor „obiecte de acest tip”, cu referire la sintagma „farfurii zburătoare”. Încă o dovadă suplimentară demonstrând că, la nivelul cel mai înalt al ierarhiei, U.S. Air Force ştia măcar cu ce avea de-a face, în lipsa faptului că nu ştia încă exact cu cine…

CENZURĂ HEXAGONALĂ PENTRU RUPPELT?

Se ştie că Edward J. Ruppelt şi-a scris cartea fără a avea girul Pentagonului. În consecinţă, cenzura a făcut numeroase tăieturi şi modificări ale textului, iar asta, deja, am spus-o mai devreme. Este curios că şi traducerea franceză a lucrării pare să fi fost şi ea „cenzurată”. N-am avut încă timpul necesar de a face o serie de verificări complete pe această temă, dar am remarcat deja că un paragraf important din ediţia americană nu mai apare în ediţia France Empire. Un prieten mi-a spus că ar fi mai multe…

Această suprimare a textului figurează în capitolul XII, intitulat „The Washington Merry-Go-Round”, tradus destul de stângaci „Căluşeii de lemn de la Washington”, şi era foarte clar că în această împrejurare foarte bine ar fi mers cuvântul „carusel”. Dar să trecem peste asta.

Textul tăiat conţinea observaţiile făcute deasupra capitalei federale americane în seara de 19 iulie 1952. Apariţiile au fost vizualizate cu ochiul liber, dar au fost semnalate şi de radarele bazei aeriene Andrews. Survolarea s-a făcut la joasă altitudine, s-au putut face şi fotografii. Aveai senzaţia că o escadrilă întreagă, în formaţie de paradă, defila pe deasupra capitalei americane. Acest incident a provocat o agitaţie teribilă la Pentagon şi un val de proteste în presa naţională, care acuza guvernul aflat la putere de faptul că ascunde încă o dată adevărul asupra „farfuriilor zburătoare”.

Paragraful care nu apare în ediţia franceză spune următoarele:

„… Cu câteva zile înainte de incident [cel de la

Washington despre care am vorbit mai sus], eu şi un cercetător de la o agenţie al cărei nume nu pot să-l dezvălui, discutam despre sporirea numărului de rapoarte cu privire la apariţiile semnalate de-a lungul coastei de est a Statelor Unite. Vorbeam cam de vreo două ore şi când eram pe punctul de a pleca m-a reţinut ca să-mi mai spună un ultim comentariu, mai exact o precizare. Din învăţămintele pe care le-a tras dintr-un studiu al rapoartelor despre OZN-uri obţinute de la cartierul general al USAF şi din discuţiile cu colegii săi cu privire la acest subiect, era ferm convins că ne aflăm pe un butoi cu pulbere, de «farfurii zburătoare», gata să facă explozie (sic!). A adăugat şi următoarele cuvinte şi îmi amintesc că-şi puncta discursul sentenţios, bătând, din când în când, cu pumnul în masă:

„În câteva zile, lucrurile vor lua amploare şi veţi asista la derularea punctului culminant în materie de observare a OZN-urilor. Şi aceasta va avea loc la Washington sau la New York, mai degrabă la Washington", a prezis el…"

Cititorul se poate întreba pe ce elemente precise se baza acest cercetător când făcea o asemenea profeţie extraordinară, dacă se ia în calcul faptul că ea s-a îndeplinit… Putem să punem pariu că i-au trecut prin mână elemente pe care noi nu le vom vedea niciodată, documente cu privire la existenţa materială a „fenomenului", la care probabil că Ruppelt n-a avut acces. Este foarte plauzibil că lucra pentru unul din grupurile ştiinţifice secrete care cercetau fragmentele recuperate după prăbuşirea de la Roswell şi probabil asupra resturilor de OZN-uri recuperate cu alte ocazii.

UN TELESCOP CIUDAT

În ziua de 7 iulie 1947, agentul FBI din postul de la New Haven, Connecticut, a trimis direcţiei căreia îi era subordonat, un memorandum în care făcea o dare de seamă cu privire la convenţia avută cu un cercetător de primă mână care lucrase în timpul războiului la Massachusetts Institute of Technology, Cambridge,

Massachusetts, organism care a fost implicat în Proiectul Manhattan (Prima bombă atomică „A”).

Cercetătorul i-a spus ce credea el despre discurile zburătoare şi i-a mărturisit că aceste obiecte puteau fi maşini controlate prin radio, purtând bombe atomice sau arme bacteriologice, plasate pe orbită circumterestră. I-a mai spus că a aflat recent, de la un prieten, proprietarul unei societăţi, că laboratoarele întreprinderii sale lucrau pentru punerea la punct a unui telescop special conceput pentru a depista în stratosferă bombele atomice orbitale.

Iată, deci, încă o dovadă de mare importanţă, care arată că interesul autorităţilor americane pentru unul sau mai mulţi „sateliţi” îşi are începuturile cu mult înainte de prăbuşirea de la Roswell, probabil, chiar înainte de observaţia lui Arnold, din 24 iunie 1947. Acest interes era suficient de ridicat pentru a determina construirea unui telescop special, care nu era destinat observării corpurilor celeste naturale. Noţiunea de „bombe orbitale” (sovietice) a fost. probabil oferită drept explicaţie cercetătorilor însărcinaţi să realizeze acest instrument, cu scopul de a-l justifica, ceea ce nu trebuie să surprindă peste măsură pe nimeni, e mai ales într-un mediu unde gândirea raţională preleva în faţa opţiunilor mai angajate politic, şi asta, cel puţin înainte de iulie 1947. După cum se vede, imaginea Satelitului preşedintelui Truman începea să prindă contur.

Trebuie notat şi faptul că maiorul Keyhoe a aflat, încă din 1953, că în cadrul unor experienţe făcute pe o nouă instalaţie radar cu bătaie lungă, specialiştii din U.S. Air Force au avut surpriza să repereze un obiect gigantic, care se deplasa de-a lungul unei orbite vecine cu ecuatorul. Viteza calculată a fost aproximată la 28.000 km/oră. Verificările care au urmat au confirmat primele constatări. După puţin timp, un al doilea obiect, la fel de gigantic, s-a apropiat de Pământ. A fost urmărit de operatorii radar din USAF. Obiectul s-a aşezat pe orbită la o altitudine de 600 km.

Keyhoe semnalează şi în cea de-a doua sa carte, publicată în 1954, cazul unui astronom de la observatorul

marinei, din Washington, care, timp de două nopţi consecutive, a reperat un obiect neidentificat, aflat la o distanţă foarte mare. Cu toate că a declarat mai târziu că ar fi putut fi vorba de un asteroid de dimensiuni foarte mari, unul dintre camarazii săi i-a spus redactorului-şef al unei publicaţii ştiinţifice, cu câtva timp înainte de declaraţia astronomului din Washington, că eventualitatea unei nave spaţiale nu poate fi exclusă în totalitate. Keyhoe adaugă în aceeaşi carte că, în multe alte împrejurări, astronomii au observat obiecte misterioase deplasându-se pe Lună. În plus, el a obţinut din două surse, considerate a fi demne de încredere, garanţia că observatorul din Pajomar, la fel ca multe alte observatoare celebre, a remarcat şi a fotografiat aparate necunoscute, dirijate, deplasându-se în vecinătatea Pământului. Aceste apariţii au fost ţinute ascunse, la cererea U.S. Air Force.

Keyhoe nu menţionează niciun nume, niciodată cu privire la această întâmplare, dar, foarte curios, se arată mult mai exact, într-un alt capitol al aceleiaşi cărţi. Este vorba de doctorul William Markowitz, autorul principalelor observări. Ele se plasează în februarie 1951, iar cronicarul ştiinţific al ziarului local *The Star*, Thomas R. Henry, după ce s-a întâlnit cu doctorul Markowitz şi cu alţi astronomi ai observatorului marinei, va dezvălui a doua zi această descoperire, într-un articol în care eventualitatea unei nave spaţiale, deşi foarte puţin probabilă, nu este exclusă în totalitate. Ceva mai târziu, doctorul Markowitz avea să declare că obiectul pe care l-a observat era „un asteroid de un tip nemaiîntâlnit, având o orbită unică” (sic!). Astfel, se poate pune pariu că astronomul a fost „solicitat” de către U.S. Air Force sau U.S. Navy.

Tot potrivit lui Keyhoe, înalţii responsabili din Ministerul Apărării au lansat de urgenţă un proiect destinat detectării sateliţilor, având punctul de comandă la baza White Sands, New Mexico.[4]

---

4 Deși nu exista nici un proiect în curs. cel puțin oficial, acest element demonstrează foarte bine conturarea și consolidarea ideii unui program secret, evocat în capitolul precedent, apropo de satelitul președintelui

Expertul ştiinţific împuternicit să conducă programul de cercetare era doctorul Clyde Tombaugh, astronomul care a descoperit planeta Pluto, dar, în acelaşi timp, şi singurul astronom care a recunoscut că a văzut un OZN.

Oficial, Pentagonul a făcut cunoscut făptui că era vorba de studierea unor „mini-Luni" care ar fi fost plasate pe orbita din jurul Terrei. Totuşi, faptul că acest grup de cercetare a fost pus sub controlul celor de la *Research and Developement Board National Military Establishment*, înlătură ideea unei cercetări ştiinţifice tradiţionale. Aşa cum Keyhoe însuşi o afirmă, explicaţia cu studierea unor „mini-Luni" era absurdă. Să vină din spaţiu un număr mare de asteroizi care să poată toţi, fără niciun control, să aibă aceeaşi direcţie fixă, plasându-se pe orbita terestră, este de neconceput!

După cum a constatat şi cititorul, toate aceste elemente adăugate unul peste celălalt, dau o greutate considerabilă versiunii existenţei unei „staţii orbitale" necunoscute, care fusese proiectată încă din 1947, dacă ar fi să credem însemnarea preşedintelui Truman din jurnalul personal.

O ANALIZĂ EXTREM DE REVELATOARE

În ziua de 30 iulie 1947, o analiză cu privire la observările înregistrate până la jumătatea lunii iulie (18 cazuri în total), provenind de la un agent din USAF, a făcut obiectul unui document compus din mai multe pagini, care a fost trimis FBI-ului de către Armata Aeriană Americană (probabil, din greşeală, de către un subaltern neavertizat) Printre elementele din această analiză, se afla o pagină în care autorul (anonim) şi-a scris toate concluziile personale, dintre care, cele mai importante vor fi regăsite în memorandumul generalului Nathan F. Twining, despre care voi vorbi curând. Scurta sinteză a situaţiei era redactată astfel:

„A) Acest val de «farfurii zburătoare» nu este deloc imaginar şi nici nu poate fi asociat cu un fenomen natural. Ceva ne survolează.

Truman.

b) Absenţa anchetelor la nivel înalt (de fapt: absenţa unei solicitări de a demara o anchetă, care trebuia să vină din partea ofiţerilor de rang înalt), comparată cu anchetele rapide care ar fi trebuit să facă la început obiectul cererilor de anchetă de la un nivel mai înalt, şi mai ales pentru evenimente mai vechi, dă şi mai multă consistenţă posibilităţii că era vorba de o afacere internă, care în mod necesar era cunoscută de Pentagon etc...

c) Totuşi, se pot distinge numeroase trăsături cu privire la prezentarea fizică a acestor obiecte:

1) Suprafaţa lor este metalică; cel puţin învelişul exterior al acestor obiecte este metalic.

2) Când se remarcă o dâră reziduală, aceasta este uşor colorată, asemănătoare unui fum de culoare brun-albastră, ca un gaz de reacţie la rachete. Spre deosebire de o rachetă cu carburant solid, o observaţie indică faptul că s-a putut amesteca un carburant (lichid), demonstrând, în acest caz, utilizarea unui oarecare tip de păcură.

3) Cu privire la formă, toate observările vorbesc de un obiect circular, chiar eliptic, cu baza plată, uşor bombat deasupra. Dimensiunea este asemănătoare cu cea a unui aparat C-54 sau a unui „Constellation".

4) Câteva rapoarte menţionează două excrescenţe aşezate în spate, simetrice faţă de axa direcţiei de zbor.

5) Au fost semnalate şi câteva formaţiuni de obiecte, compuse din trei până la nouă aparate, deplasându-se ordonat, cu viteze aproximate la 300 de noduri.

6) Discurile executau mişcări oscilatorii laterale în timpul zborului orizontal, ca şi cum s-ar fi „legănat".

De notat faptul că agentul şi-a redactat concluziile fără să ştie, în mod sigur, nimic despre incidentul de la Roswell, care nu figura pe lista celor optsprezece cazuri detaliate, pe baza cărora îşi fundamentase „mini-studiul". În plus, chiar se gândea (ca mulţi alţii din vremea aceea) la prototipul unui nou aparat aerian american, testat în cel mai mare secret, şi care s-ar fi aflat la originea tuturor observaţiilor înregistrate.

Documentul rămâne interesat prin faptul că agentul

făcea parte dintr-o direcţie de informaţii din U.S. Air Force şi că a semnalat, încă de la jumătatea lunii iulie 1947, o lipsă clară de atenţie şi interes din partea autorităţilor pentru a obţine rapoarte bine întocmite şi susţinute despre incidentele considerate a fi serioase. N-a fost singurul care şi-a dat seama de această situaţie neverosimilă, constând în apariţia unor nave aeriene, de natură şi origine necunoscute, care brăzdau în libertate cerul Statelor Unite, fără ca responsabilii spaţiului aerian al ţării să pară preocupaţi de strângerea unui număr maxim de informaţii despre ceea ce se petrecea. Ca şi când, la Pentagon, intruşii fuseseră deja identificaţi.

Cititorul a remarcat cu siguranţă faptul că toate elementele expuse pentru stabilirea acestor concluzii, înlătură definitiv ideea unui fenomen subiectiv, care ar ţine de vreo psihoză colectivă. Dar câte persoane, dintre acelea atrase de socio-psihologie, cunosc acest document? Şi câte dintre acestea îşi dau silinţa să studieze în profunzime această perioadă-cheie? Niciuna, sunt convins!

III

CONFIRMAREA EXISTENTEI UNEI NEPASĂRI APARENTE

În jurul datei de 19 august (sau aproximativ trei săptămâni mai târziu), straniul comportament al ofiţerilor de rang înalt semnalat în paragraful „b)” al analizei evocate mai sus, este confirmat şi de un memorandum al FBI-ului, în care este vorba de o întâlnire dintre agentul special S.W. Reynolds şi locotenent-colonelul Garrett, de la direcţia de informaţii din U.S. Air Force. În cadrul discuţiei dintre cei doi, când Reynolds a afirmat posibilitatea ca discurile zburătoare să fie aparate experimentale americane, locotenent-colonelul Garrett a aprobat în totalitate, folosindu-se de argumentele următoare:

„... Când discurile zburătoare au fost observate în Suedia, «persoane cu vază» din Ministerul de Război au exercitat o presiune fantastică asupra serviciilor de informaţii ale Armatei Aeriene, pentru a demara o serie de investigaţii şi pentru a strânge cât mai multe informaţii

servind la identificarea acestor obiecte zburătoare. Or, această atitudine este total opusă celei manifestate de aceleaşi „persoane cu vază” care au rămas impasibile şi au arătat o indiferenţă nemaiîntâlnită când observaţii asemănătoare au fost înregistrate pe teritoriul naţional. Concluzia locotenent-colonelului Garrett este că în cercurile înalte se ştiau destule despre aceste obiecte, astfel încât subiectul în sine nu mai impresiona pe nimeni peste măsură. În plus, majoritatea observaţiilor au fost făcute de personalul Armatei Aeriene, cei mai mulţi dintre ei fiind cotaţi drept observatori antrenaţi, mai ales piloţii, adică numai persoane considerate a fi foarte serioase. Acest lucru impune următoarea concluzie: au existat obiecte observate, dar cineva din guvern ştia foarte bine despre ce era vorba”.

Cititorul îşi aminteşte cu siguranţă că generalul George F. Schulgen i-a dat asigurări ferme aceluiaşi agent S.W. Reynolds, mai întâi verbal, pe 24 iulie, apoi în scris, pe 5 septembrie, că nu exista niciun proiect secret în cadrul celor trei armate, cu privire la un aparat aerian ce ar putea fi asociat cu „discurile zburătoare”. Cu riscul de a mă repeta, aş spune că militarii nu aveau niciun motiv să mintă o agenţie atât de prestigioasă ca FBI-ul.

În plus, din punct de vedere istoric, o asemenea explicaţie este categoric exclusă, dacă se ia în considerare că, odată cu observarea OZN-urilor deasupra tuturor ţărilor din lume, nu a fost înregistrată nicio consecinţă tehnologică revoluţionară, ţinându-se cont numai de performanţele extraordinare remarcate la aceste aparate.

De altfel, este interesant de notat, în aceste condiţii, lipsa uluitoare de discernământ dovedită de agentul Reynolds (şi aparent, de locotenent-colonelul Garrett), care face supoziţii cu privire la existenţa unor aparate americane secrete în curs de experimentare. Iar, dacă discurile zburătoare observate în Suedia Interesau foarte tare autorităţile americane (în 1946), asta înseamnă că aveau certitudinea că nu era vorba de vreun prototip de maşină americană testat în secret. Se obişnuieşte şi chiar

este o regulă să-ţi experimentezi propriile invenţii la tine acasă. Şi este tradiţional pentru toate armatele din lume să nu caute să se informeze asupra propriilor arme secrete, măcar pentru a nu fi trataţi drept imbecili.

Atitudinea de falsă indiferenţă era destinată amăgirii unor persoane „neinstruite”, inclusiv a agenţilor FBI. În tot acest timp, note intitulate „necesitate de – informare cu privire la farfuriile zburătoare”, clasate la rubrica „secret” şi chiar „top-secret”, erau difuzate în cadrul celor mai importante unităţi din U.S. Air Folce şi chiar a altor corpuri de armată. Şi nu sunt generalii Twining şi Cabell cei care ar fi putut să constate acest mod de a vedea lucrurile, dacă ar fi să judecăm după însemnările lor, care vor fi evocate în cele ce urmează.

NECESITATE DE INFORMARE ÎN U.S. AIR FORCE

Dacă prin raţionament logic s-a demonstrat că ipoteza aparatelor americane secrete este inacceptabilă, ea devine caducă în lumina unor corespondenţe pe care U.S. Air Force le expedia din când în când, pentru a încerca să strângă informaţii precise despre „fenomen”, care a fost mereu asimilat, în aceste cereri, cu obiecte zburătoare rămase neidentificate.

Astfel, încă de la 23 septembrie 1947, generalul Nathan F. Twining, şeful direcţiei Air Materiel Command, organism împuternicit să conducă acţiunile serviciilor de informaţii din U.S. Air Force, adresează o notă Pentagonului, în atenţia generalului Georges F. Schulgen, din care am extras următoarele pasaje:

„...1) Dând curs cererii serviciilor dumneavoastră, vă transmitem în cele ce urmează opinia pe care şi-a format-o comandamentul nostru. Această opinie este bazată pe datele furnizate de serviciile dumneavoastră şi pe studiile preliminare efectuate de personalul din T-2 şi din laboratorul de Aeronautică al Diviziei de Inginerie T-3. Această opinie a fost anunţată cu prilejul unei sesiuni de comunicări a personalului Institutului de Tehnologie a Aerului, de cel al direcţiei de informaţii T-2, de şeful Diviziei de Inginerie şi de laboratoarele de Forţă Motrice

Aeriană ale Diviziei de Inginerie T-3.

2) Opinia poate fi exprimată astfel:

a) Fenomenul semnalat este ceva real, care nu ţine de ficţiune sau de iluzie optică.

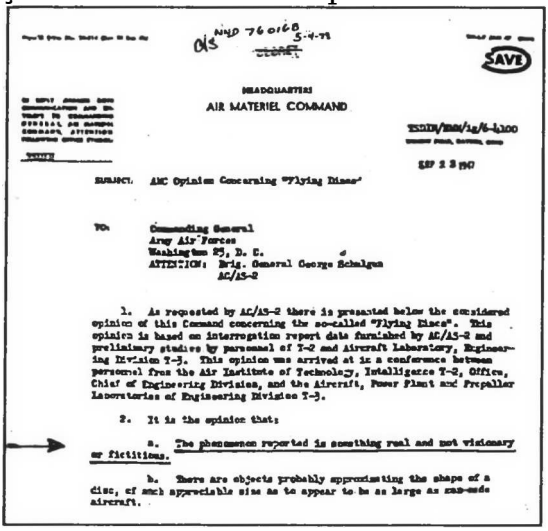

HEADQUARTERS
AIR MATERIEL COMMAND

SUBJECT: AMC Opinion Concerning "Flying Discs"

TO: Commanding General
Army Air Forces
Washington 25, D. C.
ATTENTION: Brig. General George Schulgen
AC/AS-2

1. As requested by AC/AS-2 there is presented below the considered opinion of this Command concerning the so-called "Flying Discs". This opinion is based on interrogation report data furnished by AC/AS-2 and preliminary studies by personnel of T-2 and Aircraft Laboratory, Engineering Division T-3. This opinion was arrived at in a conference between personnel from the Air Institute of Technology, Intelligence T-2, Office, Chief of Engineering Division, and the Aircraft, Power Plant and Propeller Laboratories of Engineering Division T-3.

2. It is the opinion that:

a. The phenomenon reported is something real and not visionary or fictitious.

b. There are objects probably approximating the shape of a disc, of such appreciable size as to appear to be as large as man-made aircraft.

Memorandumul generalului Twining din 23 septembrie 1947. De remarcat paragraful 2. a. În care se precizează clar ca fenomenul semnalat este real şi nu imaginar...

b) Este. vorba de obiecte având aproximativ forma unor discuri şi dimensiunile asemănătoare cu cele ale unor aparate aeriene de creaţie umană".

Urmau şi alte consideraţii, dar şi elemente de descriere a acestor obiecte. Apoi, după ce s-a „deplâns" lipsa de dovezi materiale (sub forma unei epave) care ar fi putut demonstra categoric existenţa acestor obiecte (sic!), generalul Twining ajunge la următoarea concluzie:

„...4) în aşteptarea unei directive speciale, A.M.C. va începe investigaţiile cu ajutorul mijloacelor de care dis

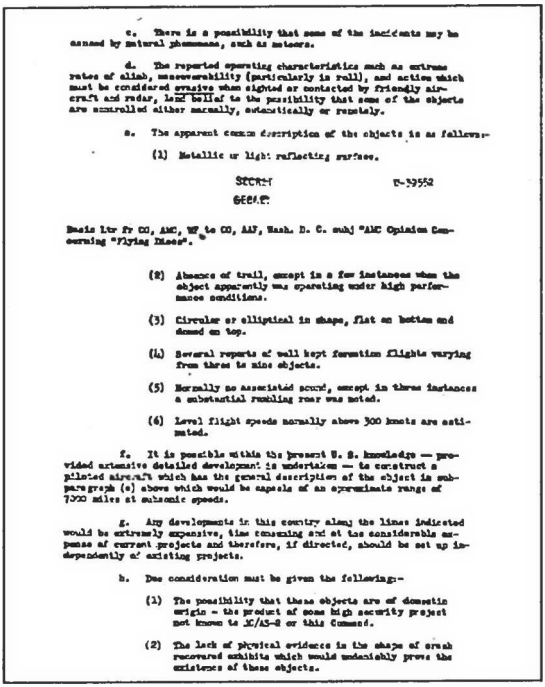

c. There is a possibility that some of the incidents may be caused by natural phenomena, such as meteors.

d. The reported operating characteristics such as extreme rates of climb, maneuverability (particularly in roll), and action which must be considered evasive when sighted or contacted by friendly aircraft and radar, lend belief to the possibility that some of the objects are controlled either manually, automatically or remotely.

e. The apparent common description of the objects is as follows:-

(1) Metallic or light reflecting surface.

SECRET T-39552

SECRET

Basic ltr fr CG, AMC, WP to CG, AAF, Wash. D. C. subj "AMC Opinion Concerning "Flying Discs".

(2) Absence of trail, except in a few instances when the object apparently was operating under high performance conditions.

(3) Circular or elliptical in shape, flat on bottom and domed on top.

(4) Several reports of well kept formation flights varying from three to nine objects.

(5) Normally no associated sound, except in three instances a substantial rumbling roar was noted.

(6) Level flight speeds normally above 300 knots are estimated.

f. It is possible within the present U. S. knowledge — provided extensive detailed development is undertaken — to construct a piloted aircraft which has the general description of the object in subparagraph (e) above which would be capable of an approximate range of 7000 miles at subsonic speeds.

g. Any developments in this country along the lines indicated would be extremely expensive, time consuming and of the considerable expense of current projects and therefore, if directed, should be set up independently of existing projects.

h. Due consideration must be given the following:-

(1) The possibility that these objects are of domestic origin - the product of some high security project not known to AC/AS-2 or this Command.

(2) The lack of physical evidence in the shape of crash recovered exhibits which would undeniably prove the existence of these objects.

pune, în scopul definirii cu mai multă exactitate a naturii fenomenului. Alte elemente de informare, esenţiale şi amănunţite, vor fi foarte curând elaborate şi transmise pe căile obişnuite”.

Această scrisoare a primit clasificarea „secret” şi n-ar fi fost scrisă niciodată în acest fel, dacă „discurile zburătoare” ar fi fost arme secrete americane. Cititorul a remarcat că generalul Twining avea mare grijă să precizeze că nu

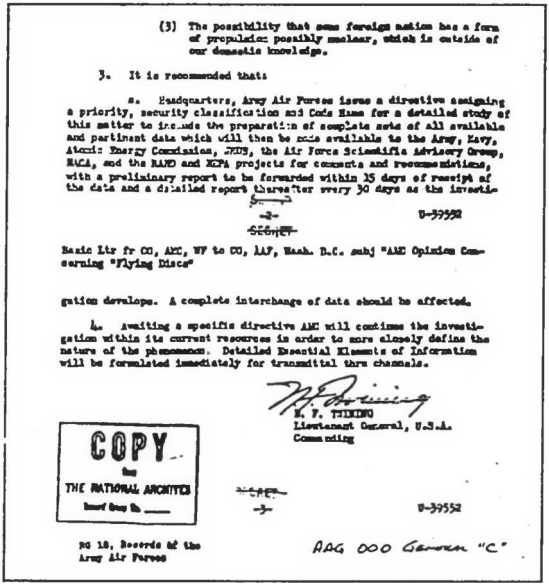

(3) The possibility that some foreign nation has a form of propulsion possibly nuclear, which is outside of our domestic knowledge.

3. It is recommended that:

a. Headquarters, Army Air Forces issue a directive assigning a priority, security classification and Code Name for a detailed study of this matter to include the preparation of complete sets of all available and pertinent data which will then be made available to the Army, Navy, Atomic Energy Commission, JCAB, the Air Force Scientific Advisory Group, NACA, and the RAND and MX24 projects for comments and recommendations, with a preliminary report to be forwarded within 15 days of receipt of the data and a detailed report thereafter every 30 days as the investi-

-2- 0-39552

~~SECRET~~

Basic Ltr fr CG, AMC, WP to CG, AAF, Wash. D.C. subj "AMC Opinion Concerning "Flying Discs"

gation develops. A complete interchange of data should be effected.

4. Awaiting a specific directive AMC will continue the investigation within its current resources in order to more closely define the nature of the phenomenon. Detailed Essential Elements of Information will be formulated immediately for transmittal thru channels.

N. F. TWINING
Lieutenant General, U.S.A.
Commanding

COPY
for
THE NATIONAL ARCHIVES

~~SECRET~~

-3- 0-39552

RG 18, Records of the Army Air Forces

AAG 000 General "C"

exista nicio probă materială. Cum acest lucru era anunţat la două luni şi jumătate după incidentul de la Roswell, se poate pune întrebarea care au fost motivele pentru care generalul Twining ţinea să facă cunoscut un asemenea lucru; probabil pentru a stinge zvonurile care circulau în rândurile unor organisme ale Armatei Aeriene, cu privire la existenţa materială reală a elementelor fizice recuperate după accidentarea unui disc. Astfel, împuşca doi iepuri dintr-o lovitură…

După treizeci şi cinci de zile, pe 28 octombrie 1947, mai exact, şi chiar cu două zile înainte de scrierea notei în jurnalul preşedintelui Truman, citată la începutul capitolu lui III, generalul George F. Schulgen redactează o notă adresată locotenent-colonelului Garrett, intitulată: „Necesitate de informare asupra unui tip de aparat aerian numit «farfurie zburătoare». Această notă era însoţită de un formular schematic, alcătuit din cinci pagini dactilografiate, prezentând o enumerare detaliată a particularităţilor observate de martorii care au văzut „farfurii zburătoare”, dintre care mulţi erau observatori competenţi, chiar ofiţeri de rang înalt din U.S. Air Force.

Un paragraf evoca succint cercetările germane din

timpul celui de-al doilea război mondial privind un prototip al unor noi aparate aeriene. Este vorba mai ales de proiectul fraţilor Walter şi Riemar Horten pentru construirea unei maşini „Parabola”, care ar fi putut fi folosit şi dezvoltat de sovietici. Aluzia la un astfel de proiect, care n-a fost niciodată concretizat, era probabil destinată să inducă în eroare pe destinatarii acestui formular, cu scopul vădit de a-i incita să se gândească la un aparat „made in Russia” şi să nu mai fie dispuşi să-şi raporteze toate observaţiile. În plus, au fost incluse şi următoarele rânduri:

„…3) Elemente de construcţie:

a) Tip de material: este din metal feros, neferos şau un alt material nemetalic.

b) Material compozit sau straturi de materiale diferite, metalice, foiţe de metal sau plastic şi probabil lemn de balsa sau un material similar”.

Observaţii foarte importante! în pagina nr. 3 a formularului, se poate citi această apreciere bogată în învăţăminte:

„… Cu toate că există şi posibilitatea ca acest aparat să fie sovietic, totuşi, opinia pe care o auanumite persoane este că acest obiect numit *farfurie zburătoare* poate să reprezinte, de fapt, un aparat interplanetar de un anume tip”.

[Tare am fi vrut să ştim cine erau acele „anumite persoane” a căror părere era opusă opiniei oficiale, care, de altfel, fusese dată şi publicităţii…

I, Actualul document a fost declasificat abia pe data de 29 ianuarie 1985. Or, cititorul îşi aminteşte că maiorul Jesse Marcel, la fel şi fiul său, i-au spus lui William Moore, în 1979 (maiorul Marcel) şi în 1980 (fiul maiorului) că anumite fragmente recuperate de la ferma Brazel, în 1947, în apropiere de Roswell, aveau caracteristicile lemnului de balsa, dar nu era vorba de acest material.

Formularul generalului Schulgen nu precizează nominal niciun metal şi niciun alt material, cu excepţia lemnului de balsa. De ce, totuşi, această excepţie ieşită din

comun? De ce n-a fost pomenit mai degrabă un metal uşor ca aluminiul sau un aliaj cu aceleaşi particularităţi? Lemnul de balsa, deşi este utilizat ca materie primă pentru un număr redus de modele, nu este un element care să fie inclus în construcţia aparatelor aeriene mari care au fost construite după cel de-al doilea război mondial. Lemnul de balsa nu era suficient de rezistent.

În consecinţă, nu există nici cea mai mică şansă pentru ca precizarea din nota generalului Schulgen să fi fost rezultatul unei coincidenţe. Dimpotrivă, pe de-o parte ea vine în sprijinul afirmaţiilor maiorului Marcel, iar pe de altă parte, confirmă prăbuşirea de la Roswell.

Ceea ce ne îndreptăţeşte să spunem că afirmaţiile generalului Twining cu privire la absenţa unor fragmente care să dovedească material existenţa „farfuriilor zburătoare", sunt contracarate de această terminologie „nefericită" a generalului Schulgen, dar foarte benefică pentru noi.

Aceste documente au fost clasificate „secret", iar prin nota menţionată, generalul Schulgen îi cerea locotenent-colonelului Garrett să difuzeze memorandumul-formular în zece copii pe care era împuternicit să ia facă, atât la înaltul Comandament al serviciilor de informaţii cât şi în cadrul propriului său serviciu. Se pune între barea de ce nu a vrut să facă personal acest lucru (evident, prin secretariatul său) … Oare căuta „să se debaraseze de un copil nou-născut" oarecum nedorit?

Această „necesitate de informare" a fost cu siguranţă provocată de prăbuşirea de la Roswell, când primele rezultate ale analizelor făcute asupra resturilor recuperate, de către grupuri secrete de cercetători, au parvenit la cel mai înalt nivel al ierarhiei din U.S. Air Force.

În consecinţă, se poate crede că nota generalului C.P. Cabell citată la nr. 10, care comunica „necesitatea permanentă de informare a Forţelor Aeriene, cu privire la obiectele zburătoare neidentificate, inclusiv, pretinsele «discuri zburătoare» (sic!), a fost şi ea determinată de un

alt eveniment de acelaşi tip, care va fi discutat imediat.

INCIDENTUL DIN 30 IANUARIE 1949

Primul element cu greutate care face aluzie la acest incident este un mesaj provenit de la centrul de transmisiuni din Kirtland A.F.B. din New Mexico. Iată traducerea acestuia:

„... Referire la rapoartele precedente. Subiect: fenomen aerian necunoscut. Nr. Dosarului: 24 – 8. Observarea unui obiect identic la orele 22, 55 Z, pe data de 30 ianuarie 1949, de către aproximativ 30 de persoane. Cel puţin 100 de observări au fost semnalate. A.E.C., A.F.S.W.P. (/4 zr *Force Special Weapons Proving Ground*), din Armata a 4-a, comandamentele locale au fost perturbate de apariţia acestor fenomene. Observaţii semnalate la El Paso, Albuquerque, Alamogordo, Roswell, Socorro şi în alte locuri. Toate par a se referi la acelaşi obiect, aflat în diferite puncte ale traiectoriei sale. Dacă nu există dispoziţii contrare, serviciului nostru va face toate investigaţiile necesare pentru a localiza un eventual punct de impact. Aşteptăm răspuns".

Acest text era adresat Pentagonului, „în atenţia direcţiei pentru investigaţiile speciale", serviciu aflat sub directa autoritate a şefului statului-major al U.S. Air Force. În acest caz, era vorba de o procedură neobişnuită. Efectiv, cititorul îşi aminteşte că incidentul cu pricina se înscria de-a dreptul în valul „sferelor luminoase verzi", care a afectat practic numai anumite zone militare importante din zona de nord-est a statului New Mexico. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoaştem, aceste observaţii n-au fost comunicate Proiectului Grudge, la Wright-Patterson A.F.B., Dayton, Ohio. Au fost centralizate la Kirtland A.F.B., aşa cum am văzut într-un capitol precedent, comunicate doctorului LaPaz, meteorolog consultant în Armata Aeriană şi apoi în cadrul Proiectului *Twinkle*.

Pentru ca întregul caz să fie subordonat direct Pentagonului, unui organism care trebuia să fie O.S.I., era nevoie de un grad de importanţă cu totul şi cu totul excepţional. Ţinându-se cont de termenii folosiţi în finalul

mesajului, se pare că se făcea referire la o a doua posibilă prăbuşire.

Să rezumăm conţinutul altor documente referitoare la această afacere:

3 februarie 1949. Pentagonul dă alarma la O.S.I., din Wright-Patterson A.F.B. Mesajul din Kirtland A.F.B. este reperat integral, apoi se arată că această bază a primit undă verde de la cartierul general al U.S. Air Force pentru a conduce investigaţiile asupra incidentului şi să informeze O.S.I. din Wright-Patterson despre eventualele rezultate.

3 februarie 1949; Pentagonul a informat O.S.I., din Districtul al 17-lea, din Kirtland A.F.B" că autorizează acest organism să demareze investigaţiile şi îi ordonă să trimită la cartierul general al Air Materiel Command dar şi propriul cartier general, tot ce se obţinea din cercetările întreprinse.

Întrebare: la ce a servit „gaura" de patruzeci şi opt de ore? Nu se poate invoca nici măcar un weekend, deoarece era vorba de zilele de marţi 1 februarie şi miercuri 2 februarie. În plus, natura acestui incident, (o posibilă prăbuşire) exclude o „uitare" oarecare cauzată de un subaltern neglijent. Se poate sau trebuie să se fi întâmplat ceva pe durata acestor zile, ceva care a fost ascuns organismelor militare „neinstruite".

Să vedem ce pot să ne prezinte şi alte elemente mai mult sau mai puţin legate de acelaşi caz:

8 februarie 1949. mesajul din Kirtland A.F.B. către Pentagon, în atenţia Direcţiei de Investigaţii Speciale. Se face referire tot la raportul nr. 24 – 8 (cu privire la observaţia din 30 ianuarie). Textul vorbeşte de căpitanul Melvin E. Neef care s-a dus la Universitatea din California ca să-l întâlnească pe doctorul Joseph Kaplan, membru în *Scientific Advisory Board* din U.S. Air Force. Potrivit lui Neef, doctorul Kaplan şi-a modificat părerea despre fenomenele aeriene necunoscute, estimând că ele nu erau de origine meteorică; aşa1 Curtine crezU & jţiină acum, iar caracterul nesemnificativ al afâfefeM dispâvu se".

Cititorul va avea, probabil, impresia că doctorul

Kaplan stăpânea bine arta de a se adapta tuturor împrejurărilor, mai ales când trebuia să-şi expună propriile consideraţii. Şi aceasta, se poate crede, deoarece doctorul Kaplan a aflat ce se spune despre el, dintr-un document datând din 25 octombrie 1949, din care am extras pasajul următor:

„... în ziua de 14 octombrie, la Los Alamos, a avut loc o reuniune pentru discutarea fenomenelor aeriene... la cererea doctorului Joseph Kaplan... care este consultant pentru Air Materiel Command din U.S. Air Force...

...Au fost prezenţi: doctorul Joseph Kaplan, doctorul Lincoln LaPaz etc... (urmează o listă de cincisprezece nume de oameni de ştiinţă şi agenţi de informaţii din USAF) ...

...Doctorul Kaplan era partizanul teoriei unui fenomen natural... cu toate că argumentele sale n-au fost acceptate de persoanele implicate în investigaţii..."

Atitudinea doctorului Kaplan va fi mai bine înţeleasă în lumina postului pe care-l ocupa. Era consultant la Air Materiel Command, din U.S. Air Force şi nu-şi spunea părerea cea adevărată decât personalului „instruit". Opinie care trebuia să fie susţinută prin existenţa Unei prăbuşiri. Pentru personalul „neinstruit", spunea numai banalităţi. Nimic ciudat, în ceea ce-l priveşte. Totul indică faptul că făcea parte dintr-un grup de cercetare ştiinţifică „underground", probabil, chiar din cel condus de doctorul Vannevar Bush

Totuşi, conţinutul mesajului citat pare să indice mai degrabă o schimbare de opinie din partea doctorul Kaplan, provocată de incidentul din 30 ianuarie. Deoarece secretul de stat îl obliga, ar fi fost sfătuit să păstreze toată discreţia în legătură cu cazul, ba chiar să apere în continuare în anturajul său ideea existenţei unui fenomen natural. În calitate de consultant nen-U... Ţorc –, era. uşor să se obţină de la el o „coWr-h Mtt Le vjtofiuiM

De notat că, oricât ar părea de ciudat, laboratoarele din Los Alamos, aflate sub îndrumarea comisiei de energie atomică (A.E.C.), depindeau, la vremea respectivă, foarte

mult de Universitatea din California, care se pare că a avut întotdeauna o influenţă considerabilă în acest oraş din New Mexico. Şi aceasta explică mai bine ceea ce se spune pe această temă în mesajul citat. Căpitanul Neef şi doctorul Kaplan trebuie să se fi întâlnit la Los Alamos.

O altă precizare importantă. Ora „Z" este ora fusului orar Greenwich. Ora locală, când au fost făcute observaţiile din 30 ianuarL 1949, este, de fapt, 17, 55. Iar lucrul acesta este confirmat de alte documente care vor fi evocate ulterior.

Să urmăm cursul căutării noastre de informaţii:

10 februarie 1949; agentul FBI, aflat în postul de la El Paso, trimite direcţiei sale un memorandum în care sunt precizate punctele următoare:

„... Agentul nostru din postul de la Roswell a fost informat pe data de 2 februarie, de către agentul Paul Ryan, de la O.S.I., Roswell, N.M. că tocmai a asistat la o conferinţă susţinută de doctorul Lincoln LaPaz...

...Doctorul LaPaz a venit la Roswell după ce a fost observat unul dintre acele obiecte, pe 30 ianuarie 1949, către ora 18,00. Unul dintre martori este un agent O.S.I. şi a declarat că obiectul părea că face explozie şi se împrăştie în apropiere de Walker Air Force Base, din Roswell, New Mexico...

...Toţi agenţii aflaţi în subordinea lui Ryan au condus cercetările în sectoarele învecinate bazei Roswell: Artesia, Tatum, Kenna, (New Mexico); Amherst, Brownfield şi Lamesa (Texas), unde, recent, au fost observate asemenea fenomene. Toate cercetările n-au condus decât la rezultate negative...

„... Doctorul LaPaz i-a mărturisit lui Ryan că, personal, credea că obiectele erau rachete controlatecare se deplasau în jurul Pământul UILD alti Mdfndidq/apfbxhhătiv 15 mile. Rachetele erau pe dbafeil* controlate de agenţi plasaţi la intervale regulate, capabili să le facă să aterizeze într-un anume loc şi apoi, să declanşeze o explozie. Potrivit lui Ryan, doctorul LaPaz credea că ruşii sau o altă ţară, utilizau aceste arme, fără să

aibă vreo încărcătură explozivă şi le declanşau explozia la o altitudine de aproximativ 10 mile. După o perioadă de punere la punct, potrivit doctorul LaPaz, ar fi fost posibil ca rachetele să fie prevăzute şi cu încărcătură nucleară…

…Tot doctorul LaPaz i-a spus lui Ryan că a interogat doi oameni din Keena, N.M., care au observat ceva ce părea să se dezintegreze în apropiere de Tatum, N.M. Martorii i-au spus că „nu va fi găsit nimic”. Doctorul LaPaz a declarat că a dat multă importanţă acestei ultime afirmaţii, plină de semnificaţie, iar cei doi oameni aveau, aparent, anumite cunoştinţe despre faptul că fenomenul nu era de origine meteorică…”

Am fi dorit să ştim cine erau cei doi oameni. Deşi, dacă ne gândim la ceea ce i-au spus doctorului LaPaz, *se* poate să fi fost doi agenţi având un înalt grad de securitate. În definitiv, dacă s-au arătat atât de convinşi că nu va fi găsit nimic, aceasta poate să însemne că ceva a fost deja recuperat şi că era un mod indirect de a-l avertiza pe meteorolog că-şi pierdea timpul sperând să descopere eventuale fragmente. Cititorul trebuie să reţină foarte bine că agentul Ryari a aflat toate acestea de la doctorul LaPaz, pe data de 2 februarie 1949. Şi este important pentru a înţelege bine ceea ce urmează. Să mergem un pic înainte în timp:

11 februarie 1949; Agentul Paul Ryan expediază un raport eşalonului superior, în acest caz, O.S.I. din Kirtland A.F.B., tot în legătură cu incidentul din 30 ianuarie. Aici se pot găsi următoarele elemente:

„… Opt martori, toţi făcând parte din personalul de la Walker A.F. BRoswell, N, M –, au. foştinterogaţi în ziua de 31 ianuarie… În aceeaşi zi a fost demarată o anchetă la est de Roswell, condusă de O.S.I. şi doctorul LaPaz. S-a mers «aproape din casă în casă» (sic!) pentru a găsi posibili martori…

…[Martorii din Walker A.F.B. au fost citaţi nominal. Niciun nume nu a fost şters]. Toţi observatorii declară că au văzut o «lumină verde-albastră» care se deplasa de la sud către nord, la o altitudine de aproape 600 de metri;

mişcarea era lentă şi a dispărut, împrăştiindu-se, într-o strălucire imensă, o mulţime de fragmente luminoase mici, ca o jerbă de scântei, într-o zonă situată la sud-est de Walker A.F.B., Roswell. În ziua de 4 februarie, cercetările au continuat în zona de sud-est a statului New Mexico şi în vestul statului Texas, apoi la nord de Roswell până la Clovis, şi în sud, până la punctul situat la 15 mile de Artesia...

...Maiorul Godsoe din Armata a 4-a, baza Sandia, spune că şeriful din Clovis deţinea informaţii despre «căderea unui meteorit» (sic!) pe terenul unei ferme din împrejurimile localităţii Clovis. Cercetările făcute pentru a-l localiza au fost fără rezultat. Şeriful din Clovis, interogat, a declarat că habar n-are despre această afacere. Cercetările cu privire la «meteorul din Clovis» s-au desfăşurat în zilele de 2 şi 3 februarie..."

THE INTERPLANETARY PHENOMENON UNIT

Oricât de incredibil ar putea să pară este adevărat că cercetările au fost organizate în altă parte, deşi martorii din Walker A.F.B. indicau o posibilă prăbuşire la sud-est de Roswell. Cercetările au fost împinse chiar spre nord de către un ofiţer al Armatei a 4-a, fiind axate pe depistarea unei false-căderi a unui nu mai puţin fals meteor. Altfel

„R, „v. i ifi, „– spus: pe piste false.

Iar dacă am atras atenţia chifofului astipra faptului că ceea ce i s-a spus doctorului LaPaz, mai târziu de 1 februarie (deoarece agentul Ryan a aflat pe 2 februarie), cu privire la două persoane care au pretins că nimic nu va fi găsit, am făcut-o deoarece tocmai în contextul acestei afaceri o asemenea afirmaţie capătă o dimensiune pe care nimeni nu a bănuit-o până acum.

Efectiv, este evident că incidentul din 30 ianuarie 1949, a făcut obiectul a două tipuri de investigaţii. Una, secretă, a fost efectuată de un organism pe care cred că l-am identificat şi care ar putea fi „The Interplanetary Phenomenon Unit" (I.P.U.

— Unitatea Fenomenului Interplanetar – şi voi avea ocazia să revin asupra acestui organism ceva mai târziu).

Cealaltă, cunoscută de serviciile clasice de informaţii, a avut scopul de a arunca cu praf în ochi personalului civil şi militar „neinstruit”.

Agenţii O.S.I. din Walker A.F.B., Roswell (cred că şi aici erau toate treptele ierarhiei de la O.S.I.) n-aveau habar de această situaţie. Singur, maiorul Godsoe, care nu era nici din O.S.I., nici din USAF, dar provenea dintr-o unitate a Armatei a 4-a a Uscatului, aflată în subordinea bazei Sandia, mi s-a părut că a fost „instruit” în această problemă. Şi există două argumente majore care pot veni în sprijinul acestei afirmaţii.

Primul se poate găsi într-un raport al doctorului LaPaz, datând din 21 februarie 1949, adresat O.S.I., din Kirtland A.F.B. Voi cita ceva mai târziu acest fragment extrem de interesant:

„… Ou privire la incidentul din 30 ianuarie 1949, semnalat la orele 17, 54…

…Pe data de 1 februarie, mi-a fost pus la dispoziţie de către maiorul William Godsoe, din Armata a 4-a, un vehicul pentru transportul personalului şi astfel am demarat investijyţi-n giunile din New Mexico şi din Texas, în care majoritatea observatorilor au văzut fenomenul. Am vizitat. şucpr-iyr qrxp-tbarele localităţi: Moriarty, Estancia, Vaughn, Ramón, Mesa, Roswell, Caprock, Tatum şi alte aşezări din New Mexico, iar în Texas…

La Roswell, agentul special Bill Rickett ni s-a alăturat ca să ne dea o mână de ajutor în continuarea lucrărilor…”

Cele menţionate se potrivesc foarte bine cu raportul agentului Paul Ryan care „adună” confidenţele doctorului LaPaz, în ziua de 2 februarie 1949. Deci, era vorba de elemente strânse de meteorolog în timpul periplului său din ziua de 1 februarie.

Pe hartă se poate vedea că oraşele din New Mexico citate mai sus sunt situate de-a lungul unei şosele care pleacă din nord-est, coboară către Roswell, traversează oraşul şi porneşte spre est, fără să treacă însă şi pe la sud de Walker A.F.B. Or, cei opt martori de la această bază au precizat toţi că fenomenul luminos observat a explodat

într-un punct situat la sud-est de bază. Deci, pe data de 1 februarie, la începutul cercetărilor sale, doctorul LaPaz habar n-avea de acest detaliu, deoarece, dacă l-ar fi ştiut, ar fi mers în zonă pentru a încerca să descopere dovezile materiale a ceea ce fusese observat.

Sunt în posesia mai multor documente în care doctorul LaPaz îşi exprimă regretele şi surpriza că n-a descoperit nici cea mai mică urmă materială a resturilor meteorice, în toată această perioadă când s-a interesat de „sferele luminoase verzi”. Regretele sunt exprimate şi în raportul la care mă voi referi. Totuşi, el a făcut totul pentru a descoperi ceva, graţie instrumentelor puse la dispoziţia sa de USAF.

Acest lucru demonstrează faptul că maionj Xiodsoe a avut grijă să-i ascundă detaliul absolut important, chiar esenţial, pe care trebuia să-l afle, dacă se ia în considerare concluziile ce urmau să fie prezentate.

Cel de-al doilea argument rezultă din faptul că Unitatea Fenomenului Interplanetar se afla sub responsabilitatea Armatei Americane a Uscatului. Sunt în posesia unor documente care dovedesc incontestabil acest lucru. Unul dintre acestea este o scrisoare obţinută prin intermediul cercetătorului Richard Hall, din Arlington, al cărei conţinut este literalmente uluitor:

„... Vă avertizăm că Unitatea Fenomenului Interplanetar, din Departamentul Ştiinţific şi Tehnic al Direcţiei de Contraspionaj din Ministerul Armatei, a fost desfiinţată la sfârşitul anilor 1950 şi n-a mai fost niciodată reactivată...”

Celălalt document este confirmarea a ceea ce tocmai am spus mai sus, printr-o scrisoare pe care am primit-o recent de la acelaşi organism.

Faptul că maiorul Godsoe a aparţinut unui serviciu de securitate al Armatei a 4-a, de la baza Sandia, deci provenea din rândurile Armatei Uscatului, pe de-o parte, adăugat faptului că avea aerul că „teleghida” toate anchetele asupra cazului, pe de altă parte (iar cazul în sine, ca multe altele de acest tip, ţinea de competenţa

O.S.I., din Kirtland A.F.B., aflat în subordinea celor din U.S. Air Force), sunt tot atâtea dovezi extrem de serioase care indică apartenenţa acestui ofiţer la *Interplanetary Phenomenon Unit*.

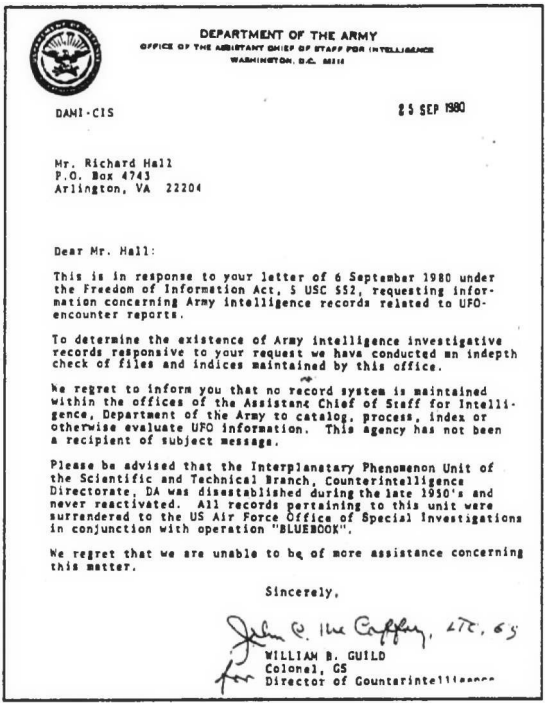

DEPARTMENT OF THE ARMY
OFFICE OF THE ASSISTANT CHIEF OF STAFF FOR INTELLIGENCE
WASHINGTON, D.C. 20310

DAMI-CIS

25 SEP 1980

Mr. Richard Hall
P.O. Box 4743
Arlington, VA 22204

Dear Mr. Hall:

This is in response to your letter of 6 September 1980 under the Freedom of Information Act, 5 USC 552, requesting information concerning Army intelligence records related to UFO-encounter reports.

To determine the existence of Army intelligence investigative records responsive to your request we have conducted an indepth check of files and indices maintained by this office.

We regret to inform you that no record system is maintained within the offices of the Assistant Chief of Staff for Intelligence, Department of the Army to catalog, process, index or otherwise evaluate UFO information. This agency has not been a recipient of subject message.

Please be advised that the Interplanetary Phenomenon Unit of the Scientific and Technical Branch, Counterintelligence Directorate, DA was disestablished during the late 1950's and never reactivated. All records pertaining to this unit were surrendered to the US Air Force Office of Special Investigations in conjunction with operation "BLUEBOOK".

We regret that we are unable to be of more assistance concerning this matter.

Sincerely,

WILLIAM B. GUILD
Colonel, GS
Director of Counterintelligence

Scrisoarea Serviciilor de Informaţii din U.S. Army adresată cercetătorului Richard Hall, prin care este menţionată existenţa Unităţii Fenomenului Interplanetar.

Într-o scrisoare pe care am primit-o de la cartierul general al U.S. Army cu privire la I.P.U. „se specifică faptul că dosarele privitoare la această unitate au fost returnate la O.S.I. din U.S. Air Force.

La solicitarea mea, cartierul general al USAF a răspuns că *Office of Special Investigation a* transferat toate dosarele Proiectului Blue Book (care ar fi cuprins şi arhivele de la I.P.U.), la Arhivele Naţionale din Washington, D.C.

Am cerut dosarele şi Arhivelor Naţionale. De aici am primit o listă cu toate documentele cuprinse în dosarele Proiectului Blue Book, şi aşa cum era de aşteptat, arhivele

de la I.P.U. erau de negăsit. În cele din urmă, Departamentul de Relaţii cu Publicul al Secretariatului pentru Apărare, întrebat de această problemă, s-a pitit după deget în maniera-i obişnuită, dându-mi senzaţia că ne învârteam într-un cerc vicios şi ne-a spus pe tonul cel mai serios din lume că puteam să găsesc ceea ce caut la… Arhivele Naţionale!

Să revenim la raportul doctorului LaPaz. Aici se găseşte o aluzie la adresa agentului Bill Rickett, despre care am vorbit mai devreme. Bill Rickett a fost delegat să-l însoţească pe meteorolog în căutarea de mărturii. Pentru al ajuta cu adevărat sau pentru a-l îndruma pe piste false? William Moore a evocat acest personaj, care, aşa crede el, a fost împuternicit să-l ajute pe acelaşi doctor LaPaz şi în cazul din 7 iulie 1947. N-ar fi mai degrabă o confuzie de date? Dat fiind intervalul lung de timp care s-a scurs între incident şi intervievarea lui Bill Rickett (mai mult de treizeci de ani), ne putem gândi şi la această posibilitate. Totuşi, se pare că o asemenea eroare n-ar prea fi la îndemână, dacă se ţine cont de amănuntele date de Rickett cu prilejul unui interviu dat lui Stanton Friedman. Cititorul îşi va aminti că Rickett refuzase să discute posibilitatea existenţei unor corpuri de humanoizi, pretextând că asupra cazului era impus un grad înalt de secret şi de clasificare.

O minte ascuţită şi vicleană ar putea invoca faptul că Rickett a putut amesteca voluntar elementele luate din cele două cazuri în scopul de a-l „ucide” pe primul şi de a-l „îneca” de-a binelea pe al doilea, în cazul în care ar mai fi ieşit la suprafaţă.

Iar cititorul îşi poate pune talentul la încercare ca să descopere o altă interpretare posibilă pornind de la elementele care-i vor fi propuse ulterior. Oricum, se regăseşte aceeaşi schemă, dar, de această dată, mult mai bine pusă la punct decât cea aplicată cu optsprezece luni mai devreme. În iulie 1947, un fermier este „reţinut” şi supravegheat, în timp ce de pe terenurile fermei sale sunt ridicate toate urmele prăbuşirii unui aparat aerian necunoscut, până ce versiunea oficială cu balonul-sondă,

mai mult sau mai puţin cusută cu aţă albă dezamorsează tensiunea şi agitaţia publicului. În 1949, nlisiunea este puţin mai grea. Era nevoie să fie „îndepărtaţi” agenţii de securitate şi un cercetător ştiinţific consultant din U.S. Air Force, dintr-un sectot în care se puteau aventura doar atât cât, cu certitudine, „nu se va găsi nimic”.

O unitate ultrasecretă, din afara U.S. Air Force, a primit sarcina de a executa operaţiunea de „curăţire” şi de a face eventuale manevre de diversiune şi camuflaj. Este vorba de Interplanetary Phenomenon Unit, din care făcea parte maiorul William Godsoe. Acesta coordona „de la distanţă” anchetatorii oficiali „neinstruiţi”. Efectivele I.P.U. au încercuit zona cu pricina în ziua de 31 ianuarie şi au recuperat o eventuală epavă de OZN* în zilele de 1 şi 2 februarie, au greblat locul, au şters urmele din împrejurimi, „dând cu aspiratorul” peste tot. După ce misiunea trasată a fost scrupulos executată, I.P.U. s-a întors la bază. Când oameni de la O.S.I. şi doctorul LaPaz au venit la faţa locului, după ce au pierdut o grămadă de timp mergând pe piste false sau încercând să adune mărturii care n-au incomodat deloc operaţiunile secrete, evident că n-au mai găsit nici cea mai mică urmă.

Am reuşit să identific şi un oarecare maior Winn (sau Wynn) aflat şi el în cadrul Armatei a 4-a, baza Sandia, care a participat alături de maiorul Godsoe la mai multe reuniuni ţinute la Laboratoarele din Los Alamos, pentru dezbaterea problemei „fenomenelor aeriene necunoscute”. Printre altele, a participat, de exemplu, la o conferinţă cu privire la „sferele luminoase verzi” care a avut loc pe data de 16 februarie 1949. Un raport concis despre ceea ce s-a discutat a fost redactat de căpitanul de fregată Richard Mandelkom, din U.S. Navy, aflat în Divizia de Cercetare şi Dezvoltare de la baza Sandia. În mod curios, raportul se intitulează: *Project Grudge* (şi tot aici este menţionat şi numărul de copii făcute, dintre care una este destinată… maiorului Godsoe, din G_2, al Armatei a 4-a).

„G_2” nu este altceva decât un organism care reuneşte serviciile de informaţii ale Armatei Americane a Uscatului

(U.S. Army). Astfel, nu mai există nicio îndoială: maiorul Godsoe făcea parte din G_2, cel puţin, dar aceasta nu însemna că nu putea să lucreze şi în cadrul I.P.U., la un nivel de „foarte secret” iar G_2 era propria sa „acoperire”.

CAPITOLUL V

PROIECTELE SECRETE

Am reuşit să adun o serie de elemente care pot să dovedească că a existat şi/sau există încă cel puţin patru proiecte secrete cu privire la obiectele zburătoare neidentificate. Este vorba de documente administrative care nu pot fi contestate pentru autenticitatea lor.

Am aflat şi câteva informaţii mai puţin sigure, cu privire la alte proiecte posibile, dar care n-au avut niciun caracter oficial sau care au existat fără să aibă vreo legătură cu OZN-urile. Voi prezenta toate aceste. elemente, cu rezervele care se impun şi care fac obiectul celei de-a treia părţi a cărţii.

Primul din aceste patru proiecte secrete a fost deja evocat. Voi completa această precizare cu amănuntele pe care le-am aflat recent.

THE INTERPLANETARY PHENOMENON UNIT

În ciuda acestei denumiri foarte puţin discretă, existenţa acestei unităţi, aflată în subordinea U.S. Army (şi nu U.S. Air Force) a fost demonstrată, după cum am văzut mai devreme. Ştim că a fost dezactivată la sfârşitul anilor 1950. Astfel, USAF a putut sau a trebuit să ia, din acel moment, toate proiectele secrete în contul să<L în cea ce priveşte anul înfiinţării sale, din păcate n-am descoperit nimic care să prezinte garanţie. Corespondentul meu William Steinman pretinde că generalul Douglas McArthur este fondatorul acesteia. Argumentul cu care îşi sprijină această afirmaţie este o sursă care nu prezintă garanţie: un articol publicat în *The News World*, New York City, din 7 august 1982.

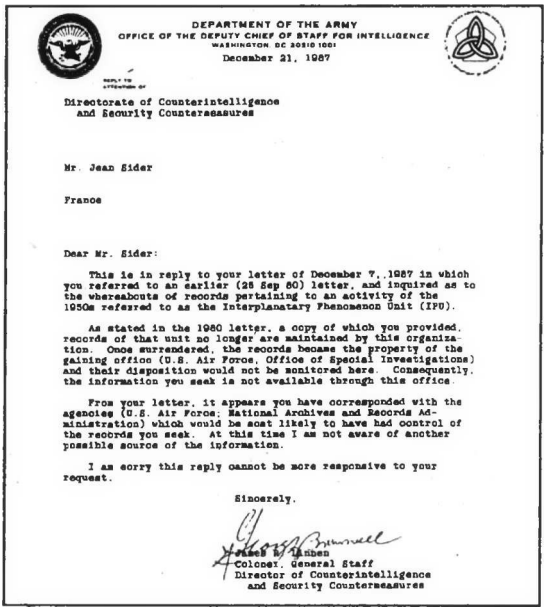

DEPARTMENT OF THE ARMY
OFFICE OF THE DEPUTY CHIEF OF STAFF FOR INTELLIGENCE
WASHINGTON, DC 20310-1001

December 21, 1987

REPLY TO ATTENTION OF

Directorate of Counterintelligence
and Security Countermeasures

Mr. Jean Sider

France

Dear Mr. Sider:

This is in reply to your letter of December 7, 1987 in which you referred to an earlier (28 Sep 80) letter, and inquired as to the whereabouts of records pertaining to an activity of the 1950s referred to as the Interplanatary Phenomenon Unit (IPU).

As stated in the 1980 letter, a copy of which you provided, records of that unit no longer are maintained by this organization. Once surrendered, the records became the property of the gaining office (U.S. Air Force, Office of Special Investigations) and their disposition would not be monitored here. Consequently, the information you seek is not available through this office.

From your letter, it appears you have corresponded with the agencies (U.S. Air Force; National Archives and Records Administration) which would be most likely to have had control of the records you seek. At this time I am not aware of another possible source of the information.

I am sorry this reply cannot be more responsive to your request.

Sincerely,

Robert W. Wagner
Colonel, General Staff
Director of Counterintelligence
and Security Countermeasures

Scrisoarea Serviciilor de Informaţii din U.S. Army care confirmă autenticitatea scrisorii diate în referinţa nr. 73 şi existenţa Unităţii Fenomenului Interplanetar. (*I.P.U.*)

Autorul, John R. Frick, din Melbourne, Florida pretinde că I.P.U. a luat fiinţă în aprilie 1947. Iniţiativă a fost luată de faimosul general în urma unei întâlniri cu un extraterestru (sic!), pe care şi-a organizat-o singur. \ Incidentul s-ar fi produs în apropiere de Clark Field, o bază J militară americană din Filipine, nu prea îndepărtată de Manilla. Se pare că ar exista un raport, semnat de generalul McArthur în persoană, dar toate demersurile întreprinse în virtutea legii F.O.I.A. pentru a obţine o copie a acestuia au eşuat. Pentru administraţia americană, acest raport nu există.

Tot potrivit lui John Feick, generalul McArthur a impus Unităţii o cenzură strictă şi i-a limitat acţiunea sub conducerea sa în zona de sud-vest a Pacificului. În aprilie 1951, I.P.U. ar fi fost transferată în Japonia. Arhivele unităţii ar fi fost trimise O.S.I.-ului abia în 1962. Dar se pare că CIA le-a recuperat, evident în folosul său (sau al celor de la National Security Agency). Frick pretinde că arhivele I.P.U. reprezintă „cea mai mare acumulare de

probe susţinute de documente despre prezenţa unor forţe extraterestre, documente reunite într-o singură sursă" (sic!). Dosarele I.P.U. ar conţine mai mult de 2000 de) rapoarte.

Ceea ce mă deranjează la John Frick este faptul că nu precizează din ce sursă ar fi putut să obţină toate aceste informaţii. Şi este mare păcat, deoarece din cauza acestei lipse nu-i putem acorda o credibilitate necondiţionată, din nefericire pentru el, dar şi pentru noi.

Dimpotrivă, William Steinman, când s-a adresat cartierului general al U.S. Army, în 1984, a reuşit să precizeze că I.P.U. era subordonată unei Ramuri Ştiinţifice şi Tehnice din Direcţia de Contraspionaj din U.S. Army.

Timothy Good, cercetător britanic, pretinde că generalul Marshall a fost „părintele" I.P.U., în 1947. În aceea vreme, generalul era secretar de stat şi cu toate că Good nu aduce niciun argument în sprijinul afirmaţiei sale, ipoteza este mai verosimilă decât cea a lui Frick. Din păcate, ea mi s-a părut a fi o simplă speculaţie.

Pentru curiozitatea dumneavoastră, voi semnala faptul că generalul Douglas McArthur va rămâne în amintirea specialiştilor în probleme OZN, deoarece a pronunţat nişte cuvinte memorabile. Cu prilejul unui discurs ţinut la West Point, în faţa elevilor ofiţeri ai celebrei şcoli militare, McArthur a spus şi aceste lucruri:

„... Folosim un vocabular ciudat, de exemplu: «punerea în valoare a energiei cosmice», «navete spaţiale pe Lună», «un conflict ultim între rasa umană unită şi forţele sinistre de pe o planetă oarecare din galaxie»... (12 mai 1962)".

Aceste cuvinte uluitoare ar putea să dea mai multă greutate şi mai multă valoare unei conversaţii pe care ar fi avut-o, în octombrie 1955, generalul McArthur cu Achille Lauro, primarul oraşului Neapole, Italia. Potrivit notabilului transalpin, generalul McArthur i-ar fi spus, printre altele: (citez versiunea dată de Lauro)

„... Generalul McArthur se gândea că un alt război ar fi o dublă sinucidere şi că există suficienţi oameni cu bun

simţ şi cu scaun la cap, şi de o parte şi de cealaltă ale Cortinei de Fier, ca să-l evite. Generalul credea că în urma dezvoltării şi descoperirilor ştiinţifice, toate ţările de pe Pământ ar trebui să se unească pentru a supravieţui şi face front comun în faţa unui atac al unor oameni veniţi de pe alte planete…”

În lumina a tot ce am aflat despre problema OZN-urilor, aceste fraze care vin de la un ofiţer atât de prestigios precum generalul McArthur, ne îndreptăţesc să credem că n-au fost spuse la întâmplare sau în glumă.

PROIECTUL AQUARIUS

Prima menţiune despre existenţa acestui proiect a apărut într-un document care nu prezintă garanţie, datând din 7 noiembrie 1980. Cu privire la autenticitatea sa, se poate spune că provine de la cartierul general al A.F.O.S.I., din Bolling A.F.B., dar numele destinatarului a fost şters. Conţinutul este strict legat de o serie de fotografii făcute de un oarecare doctor Paul Bennewitz, care locuia la Albuquerque, fotografii care doreau să reprezinte mai multe aparate aeriene neidentificate. Analizele făcute asupra negativelor n-au scos la iveală niciun trucaj. În penultimul paragraf al documentului, figurează următoarea menţiune:

„… Obiectivul guvernamental şi rezultatele proiectului Aquarius sunt în continuare considerate «foarte secrete», fără niciun fel de dezvăluire în afara canalelor oficiale ale Informaţiilor şi cu un acces restrâns la MJ-12. Cazul Bennewitz este supervizat de N.A.S.A.-I.N.S. care solicită să-i fie expediate prin intermediul A.F.O.S.I., toate probele şi dovezile care mai pot să apară…”

Ultimul paragraf menţionează sigla S. PA, care ar putea fi tradusă prin Special Project Aquarius. Într-un alt capitol, voi reveni asupra lui MJ-12 (*Majestic Twelve*).

Un al doilea document ale cărui origini şi autenticitate n-au fost încă determinate, face de asemenea referire la proiectul Aquarius. Este vorba de trei pagini intitulate: „Exclusive briefing project: Project Aquarius (T.S.)” Cred că T.S. Înseamnă „Top secret”. Mai jos, se

precizează: „Acest document a fost pregătit de MJ-12. MJ-12 este singurul responsabil de toată această afacere”.

Cel de-al treilea document pe care l-am putut descoperi cu privire la Project Aquarius este mult mai edificator. Scrisoarea este relativ recentă, iar cele două documente citate anterior erau deja cunoscute cu câţiva ani înainte de obţinerea scrisorii de la N.S.A. Scrisoarea este un răspuns la o cerere adresată senatorului Domenici de către cercetătorul Clifford Stone. Stone a trimis mai multe scrisori la N.S.A. cu privire la unele puncte mai delicate, şi în special pe tema Project Aquarius şi, de fiecare dată, n-a

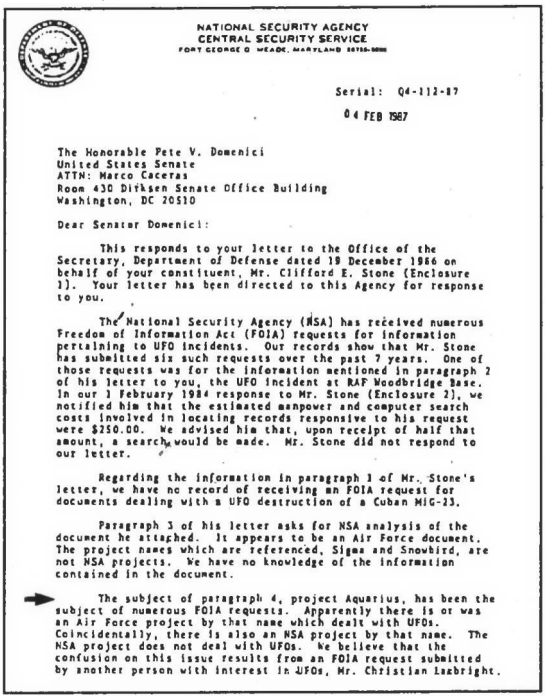

NATIONAL SECURITY AGENCY
CENTRAL SECURITY SERVICE
FORT GEORGE G MEADE, MARYLAND 20755-6000

Serial: Q4-112-87

04 FEB 1987

The Honorable Pete V. Domenici
United States Senate
ATTN: Marco Caceras
Room 430 Dirksen Senate Office Building
Washington, DC 20510

Dear Senator Domenici:

This responds to your letter to the Office of the Secretary, Department of Defense dated 19 December 1986 on behalf of your constituent, Mr. Clifford E. Stone (Enclosure 1). Your letter has been directed to this Agency for response to you.

The National Security Agency (NSA) has received numerous Freedom of Information Act (FOIA) requests for information pertaining to UFO incidents. Our records show that Mr. Stone has submitted six such requests over the past 7 years. One of those requests was for the information mentioned in paragraph 2 of his letter to you, the UFO incident at RAF Woodbridge Base. In our 1 February 1984 response to Mr. Stone (Enclosure 2), we notified him that the estimated manpower and computer search costs involved in locating records responsive to his request were $750.00. We advised him that, upon receipt of half that amount, a search would be made. Mr. Stone did not respond to our letter.

Regarding the information in paragraph 1 of Mr. Stone's letter, we have no record of receiving an FOIA request for documents dealing with a UFO destruction of a Cuban MIG-23.

Paragraph 3 of his letter asks for NSA analysis of the document he attached. It appears to be an Air Force document. The project names which are referenced, Sigma and Snowbird, are not NSA projects. We have no knowledge of the information contained in the document.

The subject of paragraph 4, project Aquarius, has been the subject of numerous FOIA requests. Apparently there is or was an Air Force project by that name which dealt with UFOs. Coincidentally, there is also an NSA project by that name. The NSA project does not deal with UFOs. We believe that the confusion on this issue results from an FOIA request submitted by another person with interest in UFOs, Mr. Christian Inebright.

Scrisoarea primită de la N.S.A. de către onorabilul Peter Domenici, senator ales al Statului Connecticut, care precizează existenţa proiectului Aquarius, în cadrul U.S. Air Force, referitor la OZN-uri.*

— Aquarius, în engleza americană, înseamnă Vărsător… În plus, potrivit unei surse recente, private, de o mare celebritate, Project Aquarius de la N.S.A. şi cel de

la USAF erau unul şi acelaşi lucru (octombrie 1989).

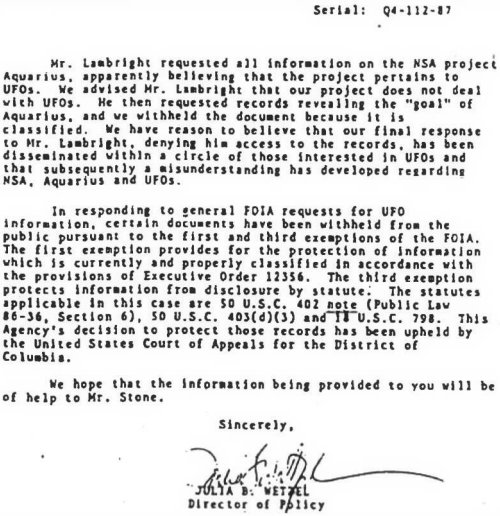

Serial: Q4-112-87

Mr. Lambright requested all information on the NSA project Aquarius, apparently believing that the project pertains to UFOs. We advised Mr. Lambright that our project does not deal with UFOs. He then requested records revealing the "goal" of Aquarius, and we withheld the document because it is classified. We have reason to believe that our final response to Mr. Lambright, denying him access to the records, has been disseminated within a circle of those interested in UFOs and that subsequently a misunderstanding has developed regarding NSA, Aquarius and UFOs.

In responding to general FOIA requests for UFO information, certain documents have been withheld from the public pursuant to the first and third exemptions of the FOIA. The first exemption provides for the protection of information which is currently and properly classified in accordance with the provisions of Executive Order 12356. The third exemption protects information from disclosure by statute. The statutes applicable in this case are 50 U.S.C. 402 note (Public Law 86-36, Section 6), 50 U.S.C. 403(d)(3) and 18 U.S.C. 798. This Agency's decision to protect those records has been upheld by the United States Court of Appeals for the District of Columbia.

We hope that the information being provided to you will be of help to Mr. Stone.

Sincerely,

JULIA B. WETZEL
Director of Policy

primit niciun răspuns. S-a plâns de această situaţie senatorului regiunii, care a luat iniţiativa de a cere lămuriri agenţiei de securitate. Fragmentul care urmează este extras din răspunsul pe care l-a primit.

„... Subiectul paragrafului 4, Project Aquarius, a provocat o mulţime de solicitări de a primi mai multe informaţii, pe baza legii F.O.I.A. Se pare că există sau a, existat un proiect al Forţelor Aeriene, purtând acest nume, referitor la OZN-uri. Coincidenţa face ca să existe şi un alt proiect purtând acelaşi nume în cadrul N.S.A., dar care nu are nicio legătură cu OZN-urile..."

Când cercetătorii au aflat de existenţa acestei corespondenţe, mulţi dintre ei au vrut să ştie mai mult, dar N.S.A., dându-şi seama prea târziu de gafa comisă, a încercat cu stângăcie să iasă cu faţa curată din situaţia creată, Astfel, pretextul invocat a fost acela că redactorul scrisorii s-a înşelat şi că n-ar trebui să se acorde prea mult credit spuselor sale. Dar răul fusese făcut şi nicio declaraţie, oricare ar fi fost ea, n-ar mai fi putut, cred eu, să diminueze importanţa acestei mărturii extraordinare.

PROIECTUL MOON DUST

Existenţa acestui proiect a fost cunoscută de mai mulţi ani, dar ceea ce a fost oficial cu privire la obiectivele

iniţiale nu s-a mai permis să fie inclus în categoria programelor secrete consacrate OZN-urilor. Se pare că, la origine, a fost conceput în scopul recuperării resturilor de obiecte spaţiale lansate de către sovietici, obiecte care puteau părăsi orbita şi se prăbuşeau. Totul a fost coordonat de către F.T.D. (*Foreign Technology Division*) de la Air Force Sistems Command.

Dar într-un document provenind de la cartierul general al U.S. Air Force datat 3 noiembrie 1961, obţinut de către cercetătorul Robert Todd, este menţionată existenţa acestui proiect specificându-se că era destinat nu numai recuperării de maşini sovietice, dar şi recuperării de orice fel de obiecte. În acest sens, pasajul următor este edificator:

„… Pe timp de pace, echipa de informaţii din A.F.C.I.N. va lucra cu toate forţele pentru a răspunde nevoilor cerute de investigaţiile făcute asupra OZN-urilor (A.F.R. – 200 – 2) şi pentru a da o mână de ajutor la aplicarea proiectelor de la Air Force Sistems Command Foreign Technology Division, Moon Dust, Blue Fly şi UFO.*

140 – După părerea mea, cu rezerva faţă de o posibilă eroare din partea mea, cred că se face aluzie la Blue Book.

Aceste trei proiecte se refereau la un timp de pace, implicau un potenţial al personalului calificat în domeniul său, putând fi utilizat într-o intervenţie rapidă pentru recuperarea sau exploatarea din mediul natural a obiectelor zburătoare neidentificate sau a vehiculelor aerospaţiale provenite din blocul sovietic”.

Astfel, aici, nu poate fi invocată nicio ambiguitate. Documentul este datat februarie 1961, iar la vremea respectivă, singurele ţări care au reuşit să-şi plaseze construcţiile metalice pe orbita terestră erau Statele Unite şi U.R.S.S. Şi cum în proiect se spune foarte clar: „vehicule aerospaţiale sovietice”, după părerea dumneavoastră, la ce se referă cealaltă sintagmă utilizată?

Un alt indiciu cu greutate: în josul ultimei pagini a acestei note, sunt enumerate şi alte patru documente.

Două dintre acestea sunt extrem de interesante pentru noi. Primul se referă la copia unei scrisori, provenind de la generalul Taylor, datată 23 ianuarie 1957. Cel de-al doilea citează o copie a unei scrisori redactată de către generalul Lewis, din 4 martie 1957. Din toate acestea rezultă, nici mai mult, nici mai puţin, următorul lucru: cu multe luni înainte de lansarea Sputnik-ului (din 4 octombrie 1957), exista deja cel puţin un proiect având aceleaşi obiective. Cum înainte de 1957 omul n-a reuşit să expedieze ceva pe orbite terestră, aceasta înseamnă că resturile spaţiale pe care americanii sperau să le poată obţine, erau acelea ale unor OZN-uri. (*quod erat demonstrândum*)

PROIECTUL BLUE FLY

Tot ce s-a spus despre proiectul Moon Dust era valabil pentru acest proiect. „Blue Fly" era strâns legat de proiectul Moon Dust. Însă, este curios faptul că a fost elaborat în februarie 1960, în vreme ce proiectul Moon Dust se pare că a fost creat pe data de 25 aprilie 1961.

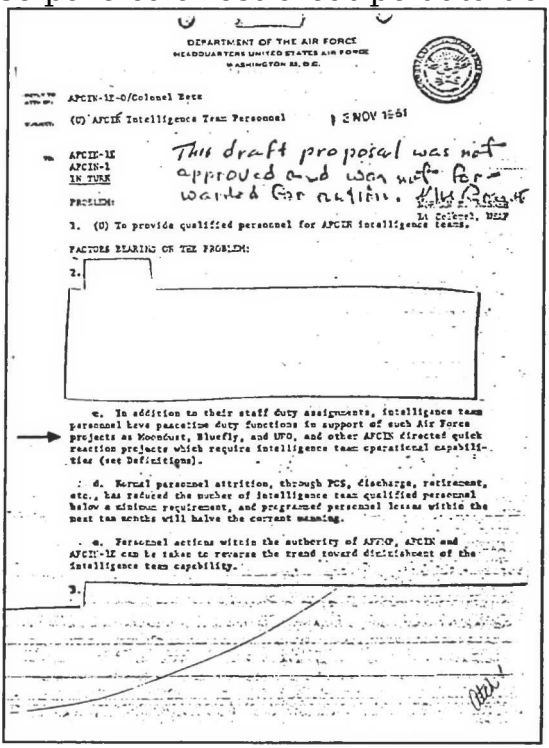

DEPARTMENT OF THE AIR FORCE
HEADQUARTERS UNITED STATES AIR FORCE
WASHINGTON 25, D.C.

AFCIN-1Z-0/Colonel Zeta

(U) AFCIN Intelligence Team Personnel 13 NOV 1961

AFCIN-1E
AFCIN-1
IN TURN

This draft proposal was not approved and was not forwarded for action. Kelly Brandt
Lt Colonel, USAF

PROBLEM:

1. (U) To provide qualified personnel for AFCIN intelligence teams.

FACTORS BEARING ON THE PROBLEM:

2.

c. In addition to their staff duty assignments, intelligence team personnel have peacetime duty functions in support of such Air Force projects as Moondust, Bluefly, and UFO, and other AFCIN directed quick reaction projects which require intelligence team operational capabilities (see Definitions).

d. Normal personnel attrition, through PCS, discharge, retirement, etc., has reduced the number of intelligence team qualified personnel below a minimum requirement, and programmed personnel losses within the next ten months will halve the current manning.

e. Personnel actions within the authority of AFIMO, AFCIN and AFCIN-1Z can be taken to reverse the trend toward disestablishment of the intelligence team capability.

3.

Prima şi cea de-a treia pagină dintr-o notă de şase pagini, provenind de ia cartierul generalal U.S. Air Force, adresată Pentagonului, care menţionează existenţa proiectelor: *Moon Dust, Blue Fly şi UFO, având drept obiective, cel puţin în ceea ce le priveşte pe primele două, să recupereze şi să exploateze resturile de obiecte zburătoare neidentificate şi fragmentele sateliţilor sovietici.*

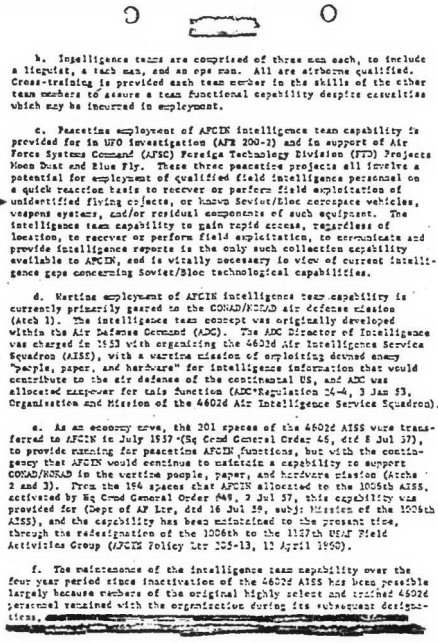

b. Intelligence teams are comprised of three men each, to include a linguist, a tech man, and an ops man. All are airborne qualified. Cross-training is provided each team member in the skills of the other team members to assure a team functional capability despite casualties which may be incurred in employment.

c. Peacetime employment of AFCIN intelligence team capability is provided for in UFO investigation (AFR 200-2) and in support of Air Force Systems Command (AFSC) Foreign Technology Division (FTD) Projects Moon Dust and Blue Fly. These three peacetime projects all involve a potential for employment of qualified field intelligence personnel on a quick reaction basis to recover or perform field exploitation of unidentified flying objects, or known Soviet/Bloc aerospace vehicles, weapons systems, and/or residual components of such equipment. The intelligence team capability to gain rapid access, regardless of location, to recover or perform field exploitation, to communicate and provide intelligence reports is the only such collection capability available to AFCIN, and is vitally necessary in view of current intelligence gaps concerning Soviet/Bloc technological capabilities.

d. Wartime employment of AFCIN intelligence team capability is currently primarily geared to the CONAD/NORAD air defense mission (Atch 1). The intelligence team concept was originally developed within the Air Defense Command (ADC). The ADC Director of Intelligence was charged in 1953 with organizing the 4602d Air Intelligence Service Squadron (AISS), with a wartime mission of exploiting denied enemy "people, paper, and hardware" for intelligence information that would contribute to the air defense of the continental US, and ADC was allocated manpower for this function (ADC*Regulation 24-4, 3 Jan 53, Organization and Mission of the 4602d Air Intelligence Service Squadron).

e. As an economy move, the 201 spaces of the 4602d AISS were transferred to AFCIN in July 1957 (Sq Comd General Order 46, dtd 8 Jul 57), to provide manning for peacetime AFCIN functions, but with the contingency that AFCIN would continue to maintain a capability to support CONAD/NORAD in the wartime people, paper, and hardware mission (Atchs 2 and 3). From the 154 spaces that AFCIN allocated to the 1006th AISS, activated by Hq Comd General Order 849, 2 Jul 57, this capability was provided for (Dept of AF Ltr, dtd 16 Jul 59, subj: Mission of the 1006th AISS), and the capability has been maintained to the present time, through the redesignation of the 1006th to the 1127th USAF Field Activities Group (AFCIN Policy Ltr 205-13, 12 April 1960).

f. The maintenance of the intelligence team capability over the four year period since inactivation of the 4602d AISS has been possible largely because members of the original highly select and trained 4602d personnel remained with the organization during its subsequent designations. [redacted]

3

ALTE UNITĂŢI SECRETE

Înaintea celor două proiecte citate mai devreme, aşăzisa i notă indică faptul că aceleaşi obiective, în vreme de război, au fost atribuite Escadrilei nr. 4602 a serviciilor de informaţii din Armata Aeriană, în 1953. Misiunea sa consta în „a afla cât mai multe lucruri referitoare la personalul şi fragmentele recuperate atunci când au loc prăbuşiri”, misiune definită printr-un ordin de urgenţă: A.D.C. Reglementare 24 – 4 din 3 ianuarie 1953: organizarea şi misiunea A.I.S.S. nr. 4602”.

Este uimitor că şi Ruppelt vorbeşte de această escadrilă în cartea sa. Iată ce spune despre ea:

Proiectul Blue Book a primit sprijinul şi întărirea de care avea nevoie prin crearea unui alt organism de anchetă, în urma intrării în acţiune a escadrilei nr. 4602 specializată în informaţii, generalul Burgess, şeful serviciului de informaţii al Apărării Aeriene, m-a anunţat că va încerca să pună bazele unei colaborări fructuoase între noi. Cincisprezece zile mai etarziu, s-a şi trecut la fapte: mergeam la Colorado Springs pentru a elabora un program de acţiune cu colonelul White, şeful escadrilei nr. 4602.

„... În vreme de război, escadrila avea misiunea de a-i interoga pe aviatorii duşmani prizonieri, iar pe timp de pace, ea participa alături de multe alte unităţi la diverse exerciţii şi aplicaţii. Escadrila dispunea de echipe repartizate pe întreg teritoriul Statelor Unite, care la primul semnal de alarmă puteau pleca oriunde, utilizând avioane, elicoptere, canoe, jeepuri sau schiuri. Aceste echipe aveau deja stabilite legături cu poliţia şi cu toate autorităţile militare situate în zona respectivă. Astfel, aceste echipe beneficiau de condiţii excelente pentru a strânge toate declaraţiile referitoare la OZN-uri. Persoanele care le alcătuiau primeau o pregătire şi o instruire speciale pentru derularea interogatoriilor şi fiecare echipă avea câte un consilier tehnic. Nu ne puteam dori un aliat mai bun”.

Ruppelt n-a putut să spună totul despre rolul exact jucat de escadrila nr. 4602. Bineînţeles că dacă ar fi ştiut, s-ar fi autocenzurat imediat. Niciodată Pentagonul nu i-ar fi lăsat mână liberă de acţiune în acest domeniu. După părerea mea, misiunea acestei unităţi a fost mai degrabă una de supraveghere ca niciun caz de adevărată prăbuşire să nu poată fi cunoscut de către anchetatorii de la Project Blue Book. Un alt obiectiv ar fi fost acela de a pune mâna cât mai repede posibil pe o eventuală epavă de OZN, în cazul în care persoanele implicate în programul oficial de cercetare ar fi auzit câte ceva de existenţa acesteia.

Totuşi, nota citată mai sus indică faptul că obiectivele» escadrilei nr. 4602 au fost extinse ulterior şi

pe timp de pace, în iulie 1957, (prin ordinul nr. 46 al cartierului general al USAF, din 8 iulie 1957). Astfel, este firesc ca rolul acesteia să-i fi revenit înainte de această dată, Unităţii Fenomenului Interplanetar. Să nu uităm că I.P.U. a fost dezactivată „la sfârşitul anilor 1950”. În consecinţă, totul se înlănţuie într-o logică perfectă: este foarte plauzibil ca

I.P.U. să fi fost înlocuită de către escadrila nr. 4602.

De altfel, nota precizează şi faptul că obiectivele din vreme de război, deşi atribuite aceleiaşi unităţi, erau transferate, în esenţă, escadrilei nr. 1006, prin ordinul nr. 49 din 2 iulie 1957, apoi direcţiei nr. 1127, USAF Field Activities Group, în aprilie 1960.

Cred că reconstituirea istoriei acestor prime proiecte arată astfel: în 1947, a fost înfiinţată I.P.U., probabil ca urmare a prăbuşirii de la Roswell, însă data exactă a creării acestei unităţi n-a fost încă stabilită. I.P.U. se afla în responsabilitatea U.S. Army. La vremea respectivă, rapoartele nu erau deloc cordiale între cele trei mari organisme militare americane: U.S. Army, U.S. Air Force, U.S. Navy. Fiecare dintre ele lucra pe domeniul său, avea propriile bugete de cercetare, îşi puneau la punct propriile – arme, propriile avioane. În 1949, James Forrestal a unificat cele trei arme, în domeniul cercetării ştiinţifice şi tehnologiei. Din motive de păstrare a secretului, I.P.U. a fost menţinută în activitate o perioadă de aproape zece ani. Când administraţia americană a putut să controleze foarte 4) ine situaţia, I.P.U. a fost dizolvată şi U.S. Air Force a preluat în totalitate domeniul de cercetare a OZN-urilor, în 1957.

De ce, începând din anul 1957, au apărut diferite proiecte cu nume codat? Mai exact, începând din februarie 1960 pentru Blue Fly şi din aprilie 1961 pentru Moon Dust. „Acoperirea” consta în invocarea necesităţii recuperării maşinilor spaţiale sovietice (fragmente de sateliţi, rezervoare de rachete-booster… etc.). Nota citată menţionează faptul că în perioada de tranziţie dintre iulie 1957 şi crearea proiectelor Blue Fly şi Moon Dust,

obiectivele au fost preluate de personalul escadrilei nr. 4602, deoarece acest personal era distribuit acestei unităţi. În plus, un efectiv nou, relativ restrâns, format din specialişti competenţi în domeniile lor, a fost adăugat mai vechilor echipe, evident, în scopul îndeplinirii aceloraşi misiuni.

Din păcate, nota citată este plină de diverse ştersături, care nu ne permit să mergem mai departe de ceea ce a fost expus până aici.

Am aflat de existenţa unor alte proiecte secrete dintre care multe ar fi fost create la jumătatea anilor 1960, toate referitoare la OZN-uri, dar sursele care le divulgă existenţa nu sunt oficiale, motiv pentru care le voi detalia, cu rezerva de rigoare.

INTRIGILE DE LA CIA

Potrivit lui Keyhoe, încă din 1948, Central Intelligence Agency a început să se intereseze de anchetele despre observările de OZN-uri, desfăşurate de U.S. Air Force. Amiralul Roscoe Hillenkoetter, primul mare şef al acestei agenţii, i-a făcut această mărturisire confidenţială, în vremea când cei doi se simpatizau şi participau la întrunirile grupului privat N.I.C.A.P., din care făceau parte foşti militari, toţi ofiţeri de grade diferite, trecuţi în rezervă.

Ar fi, probabil, util de ştiut că CIA a fost creată pe data de 1 mai 1947, iar apariţia fenomenelor OZN, deasupra teritoriului american, încă din primele luni ale anului ale anului 1947, nu este în totalitate străină de crearea acestei agenţii. Totuşi, n-am descoperit ceva concret care să-mi confirme această supoziţie.

Putem, totuşi, să punem pariu, fără teamă că vom pierde, că CIA a fost rapid implicată în sistemul care se erija a fi apărătorul secretului, iar că aceasta s-a întâmplat în 1947 sau în 1948, să utilizeze imaginea „farfuriilor zburătoare” pentru a da impresia publicului că era vorba, fie de teste făcute asupra unui prototip de avion secret, fie de „meteori artificiali” (sic!).

Cred că prin această ultimă terminologie se

desemnau toate tipurile de rachete V_2 şi proiectile care făceau, la vremea respectivă, obiectul unor intense cercetări.

Doctorul Davidson pretinde că după 1950, CIA a elaborat un plan de a descuraja publicul să creadă în posibilitatea călătoriilor interplanetare, prin intermediul unei tehnici psihologice de divulgare controlată a unor informaţii fabricate, ordonând, chiar, efectuarea de teste „secrete" ale unor autentice realizări militare în scopul inducerii în eroare a observatorilor etc. Tot Davidson spune că CIA a împuternicit U.S. Air Force să conducă investigaţiile oficiale tocmai în ideea de a deturna atenţia publicului. CIA ar fi sponsorizat şi formarea de grupuri pentru studii particulare şi asociaţii, incluzând şi N.I.C.A.P.[5] Tot CIA ar fi organizat şi publicitatea făcută cărţilor lui Adamski şi multor alţi „contactaţi". Tot CIA ar fi finanţat şi valul de articole „farfuriste" din 1952, care au apărut în reviste de larg tiraj precum: *Life*, *Look* şi multe alte organe mediatice de acest gen. În cele din urmă, CIA ar fi aranjat şi nişte mistificări, cu pseudocontactaţi, iar Davidson va merge până acolo încât să pretindă că Adamski şi Fry au fost utilizaţi astfel ca să servească interesele CIA.

Davidson explică această situaţie extrem de curioasă, afirmând că toate aceste manevre secrete care te duceau în eroare erau arme psihologice destinate să mascheze testele aparatelor aeriene revoluţionare pe care le construiau organisme militare precum U.S. Navy şi U.S. Air Force.

Se poate considera că Davidson a fost mai degrabă „incitat" să scrie o literatură de acest gen, evident în scopul de a îndepărta gândurile de la o ipoteză ce punea în lumină o altă inteligenţă decât cea umană. Faptul că niciodată n-au fost consecinţe tehnologice în armata aeriană americană, adăugat la absenţa completă a unor maşini cu aripi circulare, putând să se deplaseze cu 40.000 km/h şi să se întoarcă în unghi drept fără să-şi micşoreze

5 National Investigations Committee On Aerial Phenomena

viteza de deplasare, iată dovada indiscutabilă care demonstrează partea proastă a acestei opţiuni.

Dar mai am un argument pentru a-l convinge pe cititor de îndoielile care au planat asupra integrităţii ddetorului Davidson. La pagina 150 a aceleiaşi cărţi, doctorul Davidson pretinde că a lucrat la un proiect semioficial al Laboratoarelor Ştiinţifice ale A.E.C., din Los Alamos, N.M. care au condus cercetările asupra „sferelor luminoase verzi", problemă pe care am discutat-o într-un capitol anterior. Cititorul îşi va aduce aminte că am publicat liste cu cei zece specialişti care au participat la acest proiect, listă desprinsă dintr-un document oficial. Printre aceştia, doctorul Leon Davidson nu figurează. Aceasta înseamnă că Davidson minte, cel puţin în această problemă, dar pornind de la acest fapt, toate afirmaţiile sale pot fi puse la îndoială.

Este posibil ca CIA să fi montat toate aceste comedii vizând ridiculizarea ipotezei extraterestre. „Contactatul" Howard Menger a recunoscut că, în urmă cu vreo douăzeci de ani, a fost plătit de CIA ca să povestească un eveniment inventat, ca să ţină conferinţe şi chiar să scrie o carte despre „contactul" său cu fiinţe umanoide originare de pe planeta Venus.

Maiorul Keyhoe pretinde chiar că CIA, fără ştirea celor din U.S. Air Force, ar fi vrut să-l reducă la tăcere pe Secretarul Marinei, Dun Kimball, care a semnalat observarea unui OZN în cursul unui zbor, dar încăpăţânarea înaltului funcţionar a contracarat acest proiect. Toate acestea se petreceau în aprilie 1952 şi prin alegerea în funcţia de preşedinte a lui Dwight Eisenhower, în noiembrie 1952, Kimball a fost destituit din postul pe care-l ocupa, schimbare care a liniştit pe deplin marele stat-major al celebrei agenţii de securitate.

Keyhoe vorbeşte şi de rolul pe care l-a jucat amiralul Roscoe Hillenkoetter în cadrul N.I.C.A.P. În 1957, când era pensionar. Hillenkoetter a fost primul şef al CIA, creată în mai 1947, dar văzându-l „militând" astfel, în rândurile unei asociaţii particulare destinată studierii observaţii. or de

OZN-uri, aceasta trebuie să fi stârnit multe zvoniri şi murmure.

bruce Maccabee, de profesie fizician dar şi ufolog amator, pretinde că venind la N.I.C.A.P., R. Hillenkoetter a fost animat de cele mai bune intenţii şi că dorea într-adevăr ca autorităţile din ţara a să divulge adevărul despre OZN-uri. Cercetătorul american, fără îndoială influenţat de documentul referitor la Majestic-12, despre care voi vorbi într-o altă împrejurare, probabil că n-a realizat că această ipoteză nu se susţine în totalitate. Unde s-a mai văzut că fostul şef al unui serviciu de securitate naţională, de importanţa avută de Central Intelligence Agency, „să-ţi întoarcă haina pe dos" şi să se apuce să combată ideile pe care avea misiunea să le apere mai înainte, şi mai ales, despre un subiect atât de important care trebuia să fie considerat drept cel mai mare secret al tuturor timpurilor?

Cu siguranţă, lumea s-ar fi răsturnat. Cred că este mult mai plauzibil ca fostul şef al CIA să fi făcut parte din N.I.C.A.P. dintr-un motiv de „utilitate". National Investigation Committee on Aerial Phenomena a* fost creat la iniţiativa foştilor ofiţeri din cele trei arme, scandalizaţi de politica de obscurantism pusă în practică de administraţia americană, cu privire la problema ridicată de OZN-uri. Cred că ar fi mult mai logic să considerăm iniţiativa lui Roscoe Hillenkoetter ca fiind o „ultimă misiune" în slujba ţării sale. Hillenkoetter se afla în N.I.C.A.R. În ideea de a supraveghea tot ceea ce se întâmpla aici şi, eventual, să se infiltreze în grupurile de cercetare şi să le submineze acţiunile, astfel încât acestea să fie considerate a fi dăunătoare pentru stabilitatea ţării.

Nu ştiu cine spunea, într-o discuţie despre agenţii care lucrau pentru serviciile de informaţii, că aceştia erau constrânşi să păstreze secretele aflate, chiar şi după pensionare, tăcerea fiindu-le impusă toată viaţa. Astfel, după o carieră dusă cu bine La capăt, un funcţionar care a lucrat cu asemenea secrete, moralmente, rămâne în slujba patriei până la moarte.

Spre exemplificare, voi relua aici circumstanţele,

foarte curioase, după părerea mea, în care ex-amiralul Roscoe Hillenkoetter a părăsit N.I.C.A.R. Detaliile acestei întâmplări le datorez lui Keyhoe care, la vremea respectivă, făcea parte din aceeaşi asociaţie (la fel ca mulţi alţi ofiţeri de la cele trei arme).

În 1961, consiliul de administraţie al N.I.C.A.R. din care făceau parte Hillenkoetter şi Keyhoe, a decis să facă o serie de demersuri pe lângă Comisia pentru Spaţiul cosmic din camera Reprezentanţilor, vizând înlăturarea secretului cu privire la cercetările despre OZN-uri. Oamenii N.I.C.A.R. graţie trecutului lor militar, au reuşit să sensibilizeze pe unii senatori, printre care Dodd, Godwater, Keating, Kefauver, Proxmire, Smathers şi pe deputăţii: Addonisio, Baumhart, Downing, Hardy, Metcalf, Scharer şi L.T. Johnson.

După multe audienţe şi contacte de diverse feluri, un membru al Congresului l-a anunţat pe Keyhoe că se accepta prezentarea unui referat al N.I.C.A.R. În faţa Comisiei pentru Spaţiul Cosmic. Keyhoe a fost rugat să găsească un caz de observare ieşit din comun, cu martori impresionanţi şi experţi reputaţi, pe scurt, o istorie susceptibilă de a fi preluată cu întâietate de întreaga presă.

Toate acestea se întâmplau în februarie 1962 şi Keyhoe chiar avea un dosar extraordinar. Un OZN gigantic, de forma unei lentile, estimat a avea un diametru de 100 m (minim), a fost observat nu numai de echipajul unui avion din U.S. Navy, dar şi de alte două echipaje de aeronautică care se întorceau din Europa după terminarea unei misiuni. OZJt-ul a fost văzut în largul oceanului, în zona Terra Nova. Comandantul avionului a făcut diverse manevre ca să-l distingă mai bine. U.S. Navy a cerut rapoarte. Toate au fost identice. Toţi martorii erau militari de carieră, care nu aveau nicio legătură cu observarea cerului, dar ceea ce au văzut din avionul lor era inexplicabil în termeni convenţionali. Detaliile oferite de aceşti observatori deosebit de credibili erau atât de precise încât înlăturau din start orice explicaţie naturală.

Reprezentantul Congresului american a fost atât de impresionat, încât a acceptat cazul fără nicio dificultate. A promis imunitate martorilor care ar accepta să vină să relateze ce-au văzut în faţa comisiei pentru Spaţiul Cosmic, în cazul în care le-ar fi fost teamă de consecinţele negative ce-ar putea să le afecteze cariera.

Era nevoie să fie prezentate şi alte elemente dintre care fotocopia unei pagini din manualul AFM 200 – 3 destinat ofiţerilor din serviciile de informaţii din U.S. Air Force.*

Aici era schiţat un bombardier survolat de un „disc zburător" cu boltă în centru. Erau ilustrate câteva din principiile-cheie expuse în manual. Unul suna chiar aşa:

„Air Tehnical Intelligence Center este dator să prevină orice surpriză tehnologică…"

— Documentul reprodus în sprijinul acestei afirmaţii a fost extras dintr-un manual destinat ofiţerilor de informaţii din U.S. Navy.

Prin intermediul unei cunoştinţe, Keyhoe a reuşit să afle unităţile unde erau încorporaţi principalii martori, dintre care unul era comandantul de bord al unui avion din U.S. Navy şi a avut o mărturie destul de violentă. Din nefericire, intermediarul lui Keyhoe, care lucra la serviciul de personal al Marinei Americane s-a confruntat cu o situaţie la care nu s-ar fi gândit niciodată. Asupra martorului, căpitanul unei fregate, fusese, impus „un tabu", adică o interdicţie categorică de a-l chestiona cu privire la ceea ce văzuse. La numai două ore după ce a făcut o cerere de acces la dosarul căpitanului, intermediarul a primit vizita a doi agenţi de la CIA. A fost supus unui interogatoriu de gradul trei şi a fost „insistent" întrebat până le-a spus tot ce doreau să ştie.

Atunci, speranţele lui Keyhoe s-au îndreptat către amiralul Hillenkoetter, fostul şef al CIA. În ziua de 1 mai 1947, preşedintele Truman îl numise pe Hillenkoetter în fruntea agenţiei de securitate care tocmai fusese creată. În 1950, a fost înlocuit cu generalul Walter Bedell Smith şi a revenit la departamentul Marinei, având funcţia de

inspector general până la pensionarea din 1957.

Keyhoe se gândea cu naivitate că antecedentele fostului director al CIA i-ar fi permis să rezolve repede problema martorilor, care-i erau foarte necesari în prezentarea din faţa Comisiei pentru Spaţiul Cosmic din Camera Reprezentanţilor, în speranţa că, astfel, ar putea determina ridicarea secretului despre OZN-uri. Însă, foarte repede a fost nevoit s-o lase mai moale. Astfel, când a ajuns în biroul ex-amiralului pentru a-i solicita „serviciile sale”, n-a găsit decât o scrisoare redactată după cum urmează;

„Dragă Don.

Din punctul meu de vedere, ancheta N.I.C.A.R. a fost departe de a fi posibilă. Ştiu că OZN-urile nu sunt nici maşini americane, nici aparate sovietice. Tot ce putem face acum este să aşteptăm o acţiune a OZN-urilor.

Şi U.S. Navy şi-a sensibilizat personalul să raporteze

apariţia OZN-urilor, aşa cum se arată şi în acest extras dintr-o broşură oficială. A se vedea şi documentul următor.

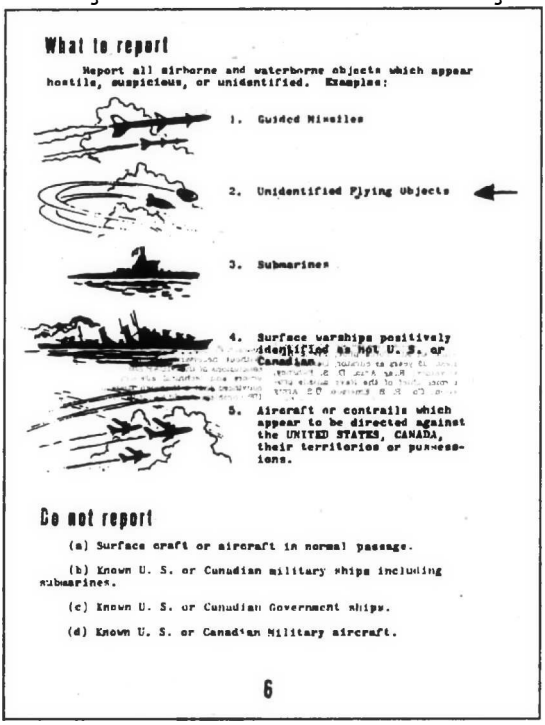

What to report

Report all airborne and waterborne objects which appear hostile, suspicious, or unidentified. Examples:

1. Guided Missiles
2. Unidentified Flying Objects
3. Submarines
4. Surface warships positively identified as not U. S. or Canadian.
5. Aircraft or contrails which appear to be directed against the UNITED STATES, CANADA, their territories or possessions.

Do not report

(a) Surface craft or aircraft in normal passage.

(b) Known U. S. or Canadian military ships including submarines.

(c) Known U. S. or Canadian Government ships.

(d) Known U. S. or Canadian Military aircraft.

6

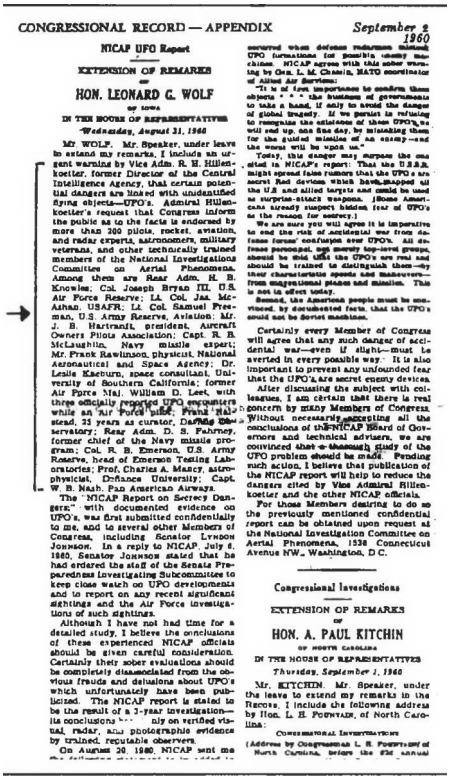

CONGRESSIONAL RECORD — APPENDIX September 8
1960

NICAP UFO Report

EXTENSION OF REMARKS
OF
HON. LEONARD G. WOLF
OF IOWA
IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES
Wednesday, August 31, 1960

Mr. WOLF. Mr. Speaker, under leave to extend my remarks, I include an urgent warning by Vice Adm. R. H. Hillenkoetter, former Director of the Central Intelligence Agency, that certain potential dangers are linked with unidentified flying objects—UFO's. Admiral Hillenkoetter's request that Congress inform the public as to the facts is endorsed by more than 300 pilots, rocket, aviation, and radar experts, astronomers, military veterans, and other technically trained members of the National Investigations Committee on Aerial Phenomena. Among them are Rear Adm. H. B. Knowles; Col. Joseph Bryan III, U.S. Air Force Reserve; Lt. Col. Jas. McAshan, USAFR; Lt. Col. Samuel Freeman, U.S. Army Reserve, Aviation; Mr. J. B. Hartranft, president, Aircraft Owners Pilots Association; Capt. R. B. McLaughlin, Navy missile expert; Mr. Frank Rawlinson, physicist, National Aeronautical and Space Agency; Dr. Leslie Kherum, space consultant, University of Southern California; former Air Force Maj. William D. Leet, with three officially reported UFO encounters while an Air Force pilot; Frank Halstead, 23 years as curator, Dearborn Observatory; Rear Adm. D. S. Fahrney, former chief of the Navy missile program; Col. R. B. Emerson, U.S. Army Reserve, head of Emerson Testing Laboratories; Prof. Charles A. Maney, astrophysicist, D'Auge University; Capt. W. B. Nash, Pan American Airways.

The NICAP Report on Secrecy Dangers," with documented evidence on UFO's, was first submitted confidentially to me, and to several other Members of Congress, including Senator Lyndon Johnson. In a reply to NICAP, July 6, 1960, Senator Johnson stated that he had ordered the staff of the Senate Preparedness Investigating Subcommittee to keep close watch on UFO developments and to report on any recent significant sightings and the Air Force investigations of such sightings.

Although I have not had time for a detailed study, I believe the conclusions of these experienced NICAP officials should be given careful consideration. Certainly their sober evaluations should be completely disassociated from the obvious frauds and delusions about UFO's which unfortunately have been publicized. The NICAP report is stated to be the result of a 3-year investigation—its conclusions [illegible]nly on verified visual, radar, and photographic evidence by trained, reputable observers.

On August 26, 1960, NICAP sent me [illegible] ... UFO formations for possible enemy machines. NICAP agrees with this sober warning by Gen. L. M. Chassin, NATO coordinator of Allied Air Services:

"It is of first importance to confirm these objects * * * the business of governments to take a hand, if only to avoid the danger of global tragedy. If we persist in refusing to recognize the existence of these UFO's, we will end up, one fine day, by mistaking them for the guided missiles of an enemy—and the worst will be upon us."

Today, the danger may surpass the one stated in NICAP's report: That the U.S.S.R. might spread false rumors that the UFO's are secret Red devices which have mapped all the U.S and allied targets and could be used as surprise-attack weapons. [Some Americans already suspect hidden fear of UFO's as the reason for secrecy.]

We are sure you will agree it is imperative to end the risk of accidental war from defense forces' confusion over UFO's. All defense personnel, and merely top-level groups, should be told that the UFO's are real and should be trained to distinguish them—by their characteristic speeds and maneuvers—from conventional planes and missiles. This is not to affect today.

Second, the American people must be convinced, by documented facts, that the UFO's could not be Soviet machines.

Certainly every Member of Congress will agree that any such danger of accidental war—even if slight—must be averted in every possible way. It is also important to prevent any unfounded fear that the UFO's are secret enemy devices.

After discussing the subject with colleagues, I am certain that there is real concern by many Members of Congress. Without necessarily accepting all the conclusions of the NICAP Board of Governors and technical advisers, we are convinced that a thorough study of the UFO problem should be made. Pending such action, I believe that publication of the NICAP report will help to reduce the dangers cited by Vice Admiral Hillenkoetter and the other NICAP officials.

For those Members desiring to do so the previously mentioned confidential report can be obtained upon request at the National Investigation Committee on Aerial Phenomena, 1536 Connecticut Avenue NW., Washington, D.C.

Congressional Investigations

EXTENSION OF REMARKS
OF
HON. A. PAUL KITCHIN
OF NORTH CAROLINA
IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES
Thursday, September 1, 1960

Mr. KITCHIN. Mr. Speaker, under the leave to extend my remarks in the RECORD, I include the following address by Hon. L. H. FOUNTAIN, of North Carolina:

CONGRESSIONAL INVESTIGATIONS

(Address by Congressman L. H. FOUNTAIN of North Carolina, before the 43d annual

Extras dintr-o publicaţie oficiala, cu privire la dezbaterile Congresului american de la începutul lunii septembrie 1960, în care se face referire la intervenţia onorabilului Leonard G. Wolf, reprezentantul ales al statului Iowa, despre acţiunile N.I.C.A.P. *În problema creată de observările de OZN-uri.*

Forţele Aeriene nu pot face mai mult în condiţiile actuale. Li s-a încredinţat o misiune dificilă şi cred că nu trebuie să mai continuăm critica anchetelor făcute de U.S. Air Force.

Personal, eu îmi dau demisia din consiliul de administraţie al N.I.C.A.P".

Coincidenţa dintre „subminarea" acestei iniţiative şi demisia lui Roscoe Hillenkoetter din N.I.C.A.P. este prea mare pentru a fi pur întâmplătoare. Probabil că fostul şef CIA a considerat că prezenţa sa în cadrul biroului directorial al acestei asociaţi nu mai era necesară,

„misiunea” sa fiind încheiată. De altfel, plecarea sa trebuia să marcheze începutul debandadei din N.I.C.A.R. deoarece demisia sa trebuia să fie urmată de o cascadă de alte demisii. Să punem pariu că nu era singurul „infiltrat” în acest organism destinat cercetărilor despre OZN-uri. Numărul foştilor militari de rang-îtl & a t teâfe-arfăcutî-parte? diit N.I.C.A.P. este mult prea măre că>să> & mimai rbzititatul unor iniţiative particulare ale unor doritori de o face lumină în misterul OZN-urilor. Trebuie să fi existat în toată această lume bună şi câteva „cârtiţe”, având misiunea de a supraveghea toate mişcările membrilor celor mai activi. Şi poate tocmai de aceea dorinţa autorităţilor de a păstra secretul a fost atât de mare.

Hillenkoetter şi-a jucat destul de bine rolul. Sunt şi acum numeroşi cercetători care îşi mai imaginează că fostul şef al CIA a fost animat de cele mai bune intenţii. Convingerea lor avea drept argument o intervenţie în Camera Reprezentanţilor a alesuluivatului Iowa, onorabilul Leonard G Wolf, din 31 august 1960, cu privire la acţiunea N.I.C.A.P. şi la rolul amiralului Roscoe Hillenkoetter în cadrul acesteia. L.G. Wolf i-a citat nominal pe principalii foşti ofiţeri de rang înalt care au format structura de rezistenţă a N.I.C.A.P. Tot aici, L.G. Wolf a subliniat şi calitatea mărturiilor pe care le-a adunat, mai ales din rândul personalului din aviaţia civilă şi militară a Statelor Unite. L.G. Wolf a apreciat şi sprijinul acordat de alţi senatori şi reprezentanţi din Congres, pentru iniţiativa celor din N. LC. A.R. (dintre membrii Congresului, a fost amintit senatorul Lyndon Johnson care avea să devină preşedinte al Statelor Unite, în 1963, în urma asasinării lui John F. Kennedy.

Înainte de această intervenţie, în *New Yorker*, numărul din 28 februarie 1960, a apărut un articol frapant, având drept scop instigarea celor din N. LC. A.R. Articolul relua, în linii mari, declaraţiile publice făcute de Roscoe Hillenkoetter cu privire la OZN-uri, pe care le considera a fi „obiecte necunoscute care acţionează sub. controlul unei inteligenţe”. Hillenkoetter considera că este absolut

necesar să se afle de unde veneau şi ce intenţii aveau aceste OZN-uri. (sic!)

Se poate uşor constata că aceste afirmaţii făcute de un fost amiral, fost şef al unei agenţii de securitate, au incitat o serie de persoane precum Keyhoe şi doctorul Bruce Maccabee, dar şi pe mulţi alţii, să creadă că intenţiile lui Roscoe Hillenkoetter erau din cele mai sincere. Dar, consider că nu mai este cazul să credem în Moş Crăciun, mai ales după cele expuse în paginile anterioare.

De notat că Keyhoe a avut, totuşi, anumite îndoieli, chiar dacă nu a lăsat să se vadă foarte clar. Astfel, cu privire la atitudinea lui Hillenkoetter, Keyhoe scrie următoarele rânduri:

„… Este imposibil să crezi că acest vajnic luptător s-a lăsat intimidat de nişte ameninţări. Singura explicaţie ar putea fi că a fost convins de la nivel înalt că datoria sa era să împiedice prezentarea unor astfel de convingeri în faţa Congresului şi să-şi exercite influenţa pentru a devia politica N. LC. A.R. Dar toate acestea presupuneau un motiv extrem de grav pentru această impunere a secretului. Refuz să cred că a fost nevoie să se caute un astfel de motiv, într-o situaţie atât de înspăimântătoare, încât să fie ascunsă cu orice preţ publicului. Aş fi găsit măcar un indiciu oarecare în atâtea rapoarte confidenţiale pe care le-am parcurs. Am căutat cheia enigmei făcând un inventar al tuturor punctelor pe care le-am scos în evidenţă de-a lungul atâtor verificări anterioare. Enigma persistă. Cauza schimbării de atitudine a amiralului rămâne şi ea misterioasă”.

Această schimbare devine însă mai „normală” dacă îl consideri pe amiral ca făcând parte din N.I.C.A.P. pentru a frâna acţiunea acestui organism şi nu pentru a o accelera.

Astfel, este foarte plauzibil ca CIA să fi fost utilizată pentru a înscena tot felul de poveşti, pentru a finanţa lucrări fanteziste, apelând la pseudocontactaţi, iar când a fost un caz grav, să exercite presiuni asupra martorilor importanţi pentru a-i constrânge să nu vorbească. Probabil

că tot agenţii CIA, cei utilizaţi în acest ultim scop, sunt cei care au creat legenda „oamenilor în negru” („men-inblack”). Acţiunile care le sunt atribuite, deşi exagerate, au avut un sâmbure de adevăr. Doctorul Davidson pretinde că a fost vizitat într-o zi, în 1952, de trei bărbaţi, despre care crede că erau agenţi de la Office of Naval Intelligence, serviciul de informaţii al Marinei Militare. Unul dintre ei era îmbrăcat în negru, dar despre modul în care erau îmbrăcaţi ceilalţi nu spune nimic. Nu ştiu cum ar trebui interpretată o asemenea afirmaţie în condiţiile în care ştim că Davidson a fost prins în flagrant delict de minciună asupra unui punct pe care l-am dezbătut mai devreme în acest capitol. Astfel, afirmaţia cu pricina ţine de domeniul probabilităţii. O altă ipoteză plauzibilă ar fi aceea că alte agenţii de securitate, independent de CIA, să-şi fi trimis câţiva dintre funcţionarii pentru „a sensibiliza” pe unii martori, fără să fie nevoie să-i ameninţe, dar lăsând să se înţeleagă că la mijloc se aflau interesele ţării, motiv pentru care erau chemaţi să acţioneze în spiritul patriotismului şi al loialităţii faţă de naţiune. Asemenea argumente, spuse în cuvinte meşteşugite de un bun vorbitor, pot avea efecte mai mari decât brutalităţile verbale.

În consecinţă, nu e deloc de mirare dacă legenda „oamenilor în negru” mai stăruie şi în zilele noastre, deşi se limitează numai la Statele Unite.

SCRISOAREA SENATORULUI GOLDWATER

Lista cu politicieni americani favorabili suspendării secretului, prezentată mai devreme, mi-a adus aminte de scrisoarea pe care senatorul Barry Goldwater, alesul statului Arizona, a adresat-o în 1975 cercetătorului californian Shlomo Amon. Cum acest document este extrem de interesant, voi publica în cele ce urmează traducerea integrală a textului:

„Dragădomnule-Ainwijyit… –, *i*.

Subiectul (QZÂtL preocupai. foarte mult în ultima vreme. Acum vreo zece său’doisprezece ani (adică prin 1965 sau 1963) am făcut o încercare de a descoperi ce se

întâmplase deasupra instalaţiilor bazei aeriene din Wright. Patterson, unde au fost stocate toate informaţiile adunate de U.S. Air Force. Subiectul este încă plasat deasupra nivelului foarte secret. Totuşi, am auzit vorbindu-se de existenţa unui plan aproape definitivat, vizând dezvăluirea unei părţi din aceste informaţii; într-un viitor foarte apropiat. La fel ca şi dumneavoastră, ard de nerăbdare să aflu aceste elemente şi sper că nu vom aştepta prea mult pentru a le obţine”.

În numărul din 25 aprilie 1988 al ziarului *The New Yorker*, fostul senator confirmă cele spuse în scrisoare dând chiar şi numele ofiţerului care l-a refuzat: generalul Curtis LeMay, de la baza Wright Patterson.

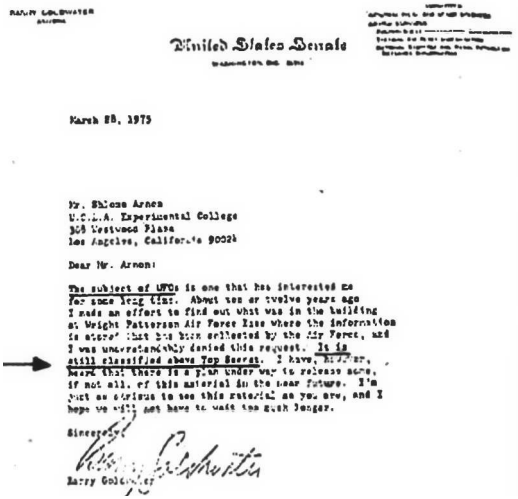

United States Senate

March 28, 1975

Mr. Rhiene Arnea
U.C.L.A. Experimental College
308 Westwood Plaza
Los Angeles, California 90024

Dear Mr. Arnea:

The subject of UFOs is one that has interested me for some long time. About ten or twelve years ago I made an effort to find out what was in the building at Wright Patterson Air Force Base where the information is stored that has been collected by the Air Force, and I was unceremoniously denied this request. It is still classified above Top Secret. I have, however, heard that there is a plan under way to release some, if not all, of this material in the near future. I'm just as curious to see this material as you are, and I hope we will not have to wait too much longer.

Sincerely,

Barry Goldwater

Scrisoarea senatorului Barry Goldwater, în care arata că a constatat personal că informaţiile despre OZN-uri erau clasificate de USAF „mai sus de top secret o a doua informaţie prin care este validat titlul acestei cărţi.

Cititorul îşi aminteşte cu siguranţă şi cele scrise de inginerul canadian Wilbert B. Smith în faimosul său memorandum adresat Ministrului Transporturilor din Canada: „Este subiectul cel mai sus clasat de guvernul Statelor Unite, de o importanţă mult mai mare decât bomba „H”.

Aceste două surse de o mare credibilitate arată cât se poate de clar, la un interval de douăzeci şi cinci de ani,

că toate cercetările asupra OZN-urilor au fost efectiv plasate mai sus de nivelul top-secret, care este în principiu cel mai înalt grad de clasificare existent atât pentru armată, cât şi pentru agenţiile guvernamentale de securitate. Se poate trage concluzia că au existat motive serioase pentru ca o asemenea măsură să fie luată cu privire la incidentele pe care Puterea s-a străduit (şi se mai străduie încă) să le prezinte ca fiind nişte interpretări greşite, nişte reverii ale mitomanilor, sau abile puneri în scenă ale unor farsori sau ale unor persoane dornice de publicitate.

Dacă astfel ar fi stat lucrurile, n-ar mai fi fost nevoie de impunerea unui nivel atât de înalt de clasificare. Astfel, Barry Goldwater, senator la vremea respectivă, şi în plus, general în rezervă al U.S. Air Force (deci, având un nivel ridicat de securitate) ar fi putut foarte uşor să consulte dosarele care nu mai aveau nevoie de conul de umbră al unui grad atât de înalt de clasificare.

Aş mai putea să prezint şi alte date extrem de semnificative, desprinse din alte documente oficiale, mergând până în anul 1970, dar nu văd utilitatea acestui demers. Cred că cititorul a avut la dispoziţie elemente suficiente pentru a-şi face o idee cât mai exactă despre situaţia creată încă din primii ani ai manifestării interesului oficial al USAF cu privire la rapoartele despre OZN-uri. De aceea, îi propun cititorului să trecem la alt gen de informaţii prezentate în această a doua parte a cărţii.

PARTEA A DOUA

ASPECTE MAI PŢITIN CUNOSCUTE ALE CERCETĂRII UFOLOGICE

CAPITOLUL I

MUTILAREA ANIMALELOR

DATELE PROBLEMEI

Începând cu cel de-al doilea semestru al anului 1973, s-a auzit vorbindu-se pentru prima dată de o serie de incidente stranii şi alarmante, cu privire la mutilările inexplicabile ale unor animale. Este vorba mai ales de

bovine, cazurile fiind localizate în America de Nord.

Paradoxal, cel care a atras atenţia prima dată asupra acestui tip de incident, a fost un cal din Alamos, Colorado, pe data de 9 septembrie 1967. Incidentul a avut o largă audienţă prin organele de presă din Statele Unite şi chiar din Europa.

Apoi, tragicul sfârşit al iepei Snippy, numele victimei fiind repede dat uitării. Dar la numai şase ani după această întâmplare, presa se face ecoul unor alte nelegiuiri de acelaşi tip. Sunt acuzaţi nişte „măcelari fantomă" şi nişte „chirurgi ai câmpiilor". Minnesota, Missouri şi Kansas au fost primele state afectate. În 1974, au urmat Oklahoma, Texas, Dakota de Sud şi Nebraska…

În cele din urmă, vreo treizeci de sate au fost mai mult sau mai puţin afectate de aceste crime, în aparenţă gratuite, deoarece nu era vorba de opera unor carnivori înrăiţi în condiţiile în care părţile cele mai comestibile (carnea) rămâneau întotdeauna intacte.

Efectiv, organele sexuale (în 90% din cazuri) sunt desprinse, de cele mai multe ori cu multă grijă, cu ajutorul unui instrument de tăiat foarte ascuţit (aceasta a fost concluzia primelor investigaţii). Mai târziu, după ce s-au făcut cercetări mai amănunţite, s-a constatat că tăieturile păreau a fi realizate cu o sursă calorică, şi asta, cel puţin, în câteva cazuri bine determinate. Uneori, în afară de organele sexuale, erau „decupate" cu aceeaşi măiestrie unul sau mai multe organe interne sau externe.

La început, crescătorii de animale şi poliţiştii s-au gândit că este vorba de acţiunea unor maniaci sexuali sau a unor secte sataniste. Dar absenţa totală a unor urme de paşi, de roţi de maşină şi chiar de sânge (părând a fi făcute puncţii, în multe din cazurile semnalate), a incitat spiritele şi astfel s-a conturat o ipoteză mai îndrăzneaţă. Mult prea îndrăzneaţă, deoarece reacţia guvernului aflat la putere n-a întârziat să apară. Diverse voci au început să se facă auzite, multe dintre ele aparţinând unor veterinari funcţionari de stat, probabil din ordinul ministrului, acuzând animalele de pradă, considerate a fi vinovate de

aceste mutilări. şi denunţând presa că exagerează faptele. Aceste declaraţii au fost prost primite de cercetătorii zoologi, dar şi de poliţiştii implicaţi în anchete. Motiv pentru care a fost construită o comisie oficială de anchetă, în New Mexico, destinată să bagatelizeze incidentele de acest tip. După ce şi această comisie şi-a făcut cunoscut „verdictul”, absolut identic cu cel al veterinarilor de stat, ziariştii nu s-au mai interesat de mutilările animalelor, afacerea fiind considerată „elucidată”…

Dar n-a fost aşa uşor. Pentru a ajunge la o concluzie, trebuie fie să fi văzut la faţa locului unul sau mai multe animale mutilate, fie să faci o cercetare îndelungată prin corespondenţă (ceea ce am făcut eu) pentru a-ţi da seama că ceva nu e în regulă în acest caz.

— 163 – Cititorul a remarcat probabil că în New Mexico, o dată în plus, impactul mutilărilor de animale a fost atât de puternic, încât a fost nevoie de înfiinţarea unei comisii oficiale de anchetă destinată, este de la sine înţeles, dezamorsării tensiunii şi agitaţiei publicului. Când s-a ştiut că majoritatea incidentelor înregistrate în New Mexico au fost semnalate în aceleaşi zone ca şi sferele luminoase verzi, mai exact în nord-estul statului, cu siguranţă, oamenii au făcut conexiunea de rigoare.

Nu vom prezenta aici decât elementele desprinse din surse oficiale, scrisori ale funcţionarilor, ale veterinarilor, ale şefilor din comitat şi ale poliţiştilor, toţi fiind mai mult sau mai puţin implicaţi în cercetările cu privire la elucidarea acestui mister.

În consecinţă, nu vor fi decât date sigure pe care cititorul le va interpreta după cum doreşte. În scopul de a nu risca să-i deformez părerea, nu voi face apel la nicio sursă provenind de la jurnalele americane, în ciuda faptului că am adunat vreo câteva sute.

Am fost la curent cu evoluţia cazului până la începutul anului 1986, apoi izvorul meu de informaţii a secat, din lipsă de elemente noi. Se pare că mutilările se mai produc şi astăzi, destul de sporadic, însă nu mai scandalizează pe nimeni. Crescătorii de animale ştiu că

poliţiştii nu se vor mai deranja să facă cercetări, iar poliţiştii sunt convinşi că nu vor descoperi nimic. Cum şi ziariştii au alte griji, genul acesta de incidente a fost dat uitării. În definitiv, victimele nu sunt decât nişte animale pe care oamenii le trimit la abator fără să clipească; atunci, la ce bun să-ţi faci atâtea griji? Se pare că au existat şi câteva cazuri de fiinţe umane mutilate în aceleaşi condiţii ca animalele, însă elementele pe care le-am adunat despre aceste incidente sunt prea puţine pentru a fi trecute în aceeaşi categorie.

Am reuşit să strâng detalii despre mai mult de 700 de cazuri de animale mari mutilate, 95% fiind bovine. Puţinii cercetători americani care s-au interesat de acest gen de incidente consideră că s-au produs mai mult de 10.000 de cazuri între anii 1973 şi 1985. Nu ştiu pe ce elemente se bazează când avansează o asemenea cifră, dar, până la urmă, totul este posibil. 1

Natura rănilor provocate animalelor i-a determinat pe anchetatori, la primele cazuri semnalate, să excludă categoric acţiunea unor animale de pradă. Secţiunile constatate pe rămăşiţele găsite sunt cel mai adesea simetrice, marginile rănilor fiind netede şi fără urme de ciopârţire, ca şi cum n-ar fi fost desprins nimic din carnea animalului. În plus, anomalia cea mai mare care exclude definitiv o acţiune a necrofagilor este faptul că aceste cadavre ale animalelor mutilate au fost ocolite de fauna locală care nu s-a hrănit deloc cu această pradă uşoară. Este dovada cea mai incontestabilă care elimină total această ipoteză. În mod normal, când o vacă moare pe o păşune de moarte naturală, carcasa este curăţată până la oase într-un interval de timp cuprins între 24 şi 72 de ore, după caz. Referitor la incidentele de care ne ocupăm aici, cadavrele animalelor mutilate rămâneau mult timp intacte, sfârşind prin putrezire, lichefiere şi uscare sub efectul factorilor de mediu.

În plus, am reuşit să identific câteva zeci de cazuri în care există anumite elemente care sugerează folosirea unui aparat aerian neidentificat. De altfel, numărul

anomaliilor semnalate poate avea o legătură cu prezenţa OZN-urilor, dar aceasta este deocamdată numai o posibilitate şi nu o certitudine. Astfel, cititorul va putea să-şi facă o idee clară din datele care îi sunt propuse.

RAPOARTELE POLIŢIEI

Am putut să obţin un număr mare de rapoarte redactate de anchetatori profesionişti. În acest scop, i-am contactat direct pe şerifii de comitate. Nu toate solicitările pe care le-am trimis au fost onorate cu răspunsuri, însă un şerif din patru s-a arătat mai mult sau mai puţin cooperant.

În general, rapoartele întocmite sunt concise. Se simte faptul că acest gen de incidente nu prea au trezit interesul anchetatorilor, probabil preocupaţi de alte lucruri mai importante. O vacă dacă moare pe un izlaz nu prezintă un caz de atenţie sporită pentru cei chemaţi să lămurească împrejurările în care şi-a pierdut viaţa. Astfel, este clar că un număr important de elemente au scăpat poliţiştilor chemaţi să investigheze astfel de incidente.

Totuşi, unii şerifi de comitate, ei înşişi proprietari ai unui şeptel, au fost sensibilizaţi de această problemă într-o măsură mai mare, motiv pentru care au redactat rapoarte mai amănunţite. Dintre acestea, voi propune acum cititorului un eşantion reprezentativ (le-am ales pe acelea în care urme stranii au fost constatate în apropierea cadavrelor).

Iată mai întâi un raport în care nu sunt menţionate urme pe pământ, dar există diferite elemente care sugerează utilizarea unui aparat aerian:

Comitatul Rio Arriba, New Mexico, cazul din 14 iulie 1947:

— Proprietar: Manuel Gomez, sectorul Dulce.

— Victimă: vacă Hereford, în vârstă de 4 ani, născută în ţară.

— Limba şi organele sexuale au fost secţionate cu precizie.

— Sânge rozaliu curgând din bot.

— Cele două copite de pe partea stângă au fost zdrobite;

— Urme pe partea de jos a piciorului posterior din stânga lăsate de un fel de crampon sau de o gheară uriaşă.

— Nici urmă de amprente în jurul carcasei.

— Un.com al animalului era zdrobit şi a fost găsit înfipt în pământ.

— Carcasa mult prea afectată de autoliză[6] ca să mai permită efectuarea de teste. Animalul decedat de 24 de ore, maxim 36 de ore.

— Ancheta de la faţa locului a scos la iveală faptul că animalul a fost dus într-un alt loc pentru a fi mutilat, apoi a fost adus în locul unde a fost găsit, fiind aruncat de la o anumită înălţime.

— Au fost prezenţi: sergentul Gabriel L. Valdez, de la Poliţia statului New Mexico, inspectorul veterinar Jim Byrd şi domnul Bob Johnson de la Supravegherea Vânatului şi a Pescuitului din New Mexico.

În acest caz, ideea utilizării unui aparat aerian, la rigoare a unui elicopter, a fost stabilită cu exactitate. Să vedem şi un alt exemplu uşor diferit:

Comitatul Rio Arriba, New Mexico, cazul din 10 iulie 1978:

— Ferma Jim Black, în apropiere de Lindrich.

— Victimă: un taur de un an şi jumătate, negru cu pete albe.

— Localizat în afara izlazului său, în zona de acostament a străzii;

— Coada lipseşte.

— O bucată de piele din zona rectală a fost desprinsă, lăsând o rană rotundă cu un diametru de 18 cm.

— Penisul, organele sexuale, ochii au fost smulse.

— În apropierea capului animalului se aflau nişte mărăcini înalţi, o parte prezentând urmele unei încăierări;

— Un martor care a trecut pe stradă în aceeaşi zi pe la ora 15 n-a văzut cadavrul, însă la ora 18, când s-a întors, l-a remarcat.

— Gardul care împrejmuia câmpul nu prezenta nicio urmă de deteriorare, nici în zona respectivă, nici în altă

6 Distrugerea unui țesut prin propriile enzime.

parte.

— Au fost prezenţi: poliţistul Daniel P. Sánchez, de la Poliţia statului New Mexico şi inspectorul veterinar Aparicio Gurule.

În acest caz, anchetatorii n-au notat (sau n-au văzut) urme suspecte pe corpul animalului, dar faptul că a fost găsit în afara păşunii fără ca ţarcul care împrejmuia izlazul să fi fost deteriorat sugerează deplasarea animalului pe cale aeriană; în plus, incidentul a avut loc în plină zi fără ca cineva să fi observat manevrele bizare ale vreunui elicopter, oricât de mic sau ale vreunei farfurii zburătoare…

Iată acum un raport în care urmele unui aparat aerian neidentificat au fost descoperite în apropierea unui animal mutilat:

Comitatul Rio Arriba, New Mexico, cazul 24 aprilie 1978:

— Ferma Manuel Gomez, sectorul Dulce.

— Viţel de unsprezece luni.

— Rectul şi organele sexuale au fost desprinse cu ajutorul unor instrumente tăioase.

— Ancheta a evidenţiat faptul că animalul a fost lăsat să cadă liber de la o înălţime oarecare dintr-un aparat aerian neidentificat.

— Centura pelviană a fost detaşată.

— Câteva contuzii pe piept par a indica faptul că a fost folosită o curea pentru a ridica şi transporta corpul.

— La 100 de paşi de cadavru au fost găsite urme. Rotunde, cu diametru de 4 ţoli (10 cm). Aparatul trebuie să fi fost foarte greu, deoarece terenul era uscat. Şi urmele pneurilor maşinii de poliţie de-abia se vedeau. Urmele erau marcate şi de nişte zgârieturi ale solului, probabil făcute în timpul deplasării aparatului.

— Inima a fost trimisă pentru analize Laboratoarelor de Stat din Los Alamos. Rezultate negative.

— Ficatul a fost tăiat în trei bucăţi care au fost trimise fiecare unui laborator particular. Absenţa cuprului şi de patru ori mai mult decât normal, fosfor, zinc şi

potasiu.

— Sângele roz, prelins pe bot, nu s-a coagulat decât după mai multe zile.

— Pielea fragedă la pipăit, ca o „hârtie de pelur” (sic!)

— Carnea rozalie, proaspătă. O posibilă influenţă a radiaţiilor. Animalul murise cu aproximativ cinci ore mai devreme.

— Singura intrare în păşune se află printr-o margine din curtea casei proprietarului. Niciun vehicul n-a fost văzut sau auzit intrând în păşune.

— Către orele trei în dimineaţa aceleiaşi zile, José Martínez, cumnatul proprietarului prezent la fermă, a auzit un aparat aerian zburând la joasă altitudine deasupra zonei unde a fost găsit animalul.

— Urmele sunt identice cu cele descoperite într-un alt caz, înregistrat la acelaşi ranch, în data de 13 iunie 1976.

— Anchetatoruljemarcă faptul că animalul mutilat s-a născut în comitat. În acest comitat Rio Arriba există circa 16.000 de tauri importaţi din alte state şi niciunul dintre aceştia n-a fost victima mutilărilor.

— Anchetatorul crede că aceste animale mutilate sunt „marcate” cu câtva timp înainte de a fi ucise. Este posibil ca animalele să fie capturate de un aparat aerian, să fie mutilate în altă parte, apoi aduse înapoi şi lăsate să cadă la sol, cu precauţiune. Numai aşa se pot explica vânătăile şi fragmentele de os care au fost semnalate în unele cazuri.

În ziua de 11 mai 1978, o altă vacă mutilată a fost descoperită la ferma lui Raleigh Tafoya, tot în sectorul Dulce. Elementele notate de sergentul Valdez erau în linii mari aceleaşi ca în cazul din 24 aprilie, citat mai devreme. Urmele aparatului aerian necunoscut au fost localizate la 550 m.

În ziua de 12 iulie 1978, la ferma lui Robert Rodella, sectorul Tierra Amarilla, New Mexico, a fost semnalat un caz de bovină mutilată în circumstanţe excepţionale, caz

investigat de acelaşi anchetator. Era vorba de o vacă gestantă al cărui făt a fost extirpat din burtă. Capul fătului a fost luat, fiind tăiat cu o mare precizie. Vaca avea şi două picioare zdrobite. A fost găsită într-o păşune perfect împrejmuită, cu o poartă de oţel încuiată cu lacătul.

Bineînţeles există rapoarte provenind şi din alte state, nu numai din New Mexico; dintre acestea unele merită să fie supuse atenţiei cititorului:

Comitatul Clackamas, Oregon, cazul din 19 iunie 1981:

— Ferma lui Jacki Ward Carignan, Eagle Creek, Rte 1.

— Vacă mutilată.

— Ugerul, vaginul, ochii – extirpaţi; inima a fost scoasă din cavitatea toracică.

— Proprietarul nu mai văzuse vaca de vreo trei sau patru zile.

Şeriful acestui comitat mira semnalat personal faptul că alte două cazuri de acelaşi tip s-au produs în zona sa, în vremea aceea, dar investigaţiile n-au condus la niciun rezultat demn de interes. În consecinţă, a considerat că nu mai este nevoie să-mi trimită copiile rapoartelor aferente.

Iată un caz mult mai evocator, deoarece o urmă foarte clară a fost descoperită la faţa locului:

Comitatul Meeker, Minnesota, cazul din 1 decembrie 1974:

— Ferma Frank Schiefelbein, statul North Kingston.

— Vacă rasa Black Angus de 400 de livre.

— Carcasa descoperită aproape de vârful unui deal.

— Buzele tăiate, pornind de la 2, 5 cm deasupra botului, aproape în spatele maxilarului stâng.

— Limba tăiată, secţionarea coborând foarte adânc în gât.

— Vena jugulară despicată.

— O cantitate mică de sânge (aproximativ conţinutul unei ceşti) a fost găsită pe pământ. Restul sângelui a fost recoltat prin puneţie.

— Marginea urechii stângi a fost tăiată; la fel şi

ugerul.

— Tăieturi orizontale în interiorul rectului.

s – Animalul murise de maxim 12 ore, conform constatării doctorului Nelson, veterinar.

— Cauza morţii n-a putut fi determinată de către veterinar.

— În jurul carcasei se afla un cerc perfect de zăpadă topită.

— Doctorul Nelson a luat probe din piele, din sânge şi din ficat pentru a le analiza la Universitatea din Minnesota.

În ziua de 29 noiembrie 1975, în acelaşi comitat, un porc de 200 de livre a fost găsit mutilat, fără să se găsească vreo urmă de sânge în venele animalului, pe el sau în jurul său, şi asta, chiar în cocină. N-a fost găsită nicio urmă suspectă. Cu o zi înainte, către ora 23: 30, proprietarul Harry Schluter semnalase faptul că becul din exteriorul casei sale s-a stins fără motiv preţ de cincisprezece minute, pentru ca apoi să se reaprindă.

Există mai multe cazuri în care au fost găsite urme pe pământ, incidente petrecute în statul Colorado. Le voi menţiona pe cele mai deosebite:

Comitatul Lincoln, *Colorado*, *cazul din 23 iunie 1975*:

— Ferma Charles Allis, din apropiere de Hugo.

— Proprietar: Jim O’Brien, Aurora.

— Vacă de doi ani.

— Ochiul şi urechea stângă, pielea de pe falca stângă, rectul şi partea dreaptă a ugerului – toate au fost extirpate.

— O gaură în gât.

— Nicio urmă de luptă. La circa 100 de metri de animal, spre nord-est, au fost descoperite două urme pe sol. Erau aşezate paralel.

Aceste urme ar putea sugera şinele unui elicopter mic. În raportul următor despre un incident petrecut la numai câteva zile de cel semnalat anterior, în acelaşi comitat, nu există însă nicio trimitere la un astfel de aparat:

Comitatul Lincoln, Colorado, cazul din 18 iulie 1976:

— Ferma lui Alice Wick, Boyero.

— O junincă de 300 de livre.

— Urechea dreaptă, rectul, ugerul şi inima – extirpate.

— La 40 de metri, spre nord-vpst de carcasă au fost descoperite opt cercuri cu diametrul de lui.

În vara anului 1975, autorităţile din Colorado au fost atât de preocupate de această situaţie, încât au convocat două reuniuni importante la care au participat numeroşi poliţişti. Au fost invitaţi şi reprezentanţi ai poliţiei din Wyoming şi Nebraska, state care au fost şi ele afectate de acest gen de acte de violenţă. Prima întâlnire a avut loc în ziua de 18 august 1975, iar cea de-a doua, pe 27 august 1975. Am reuşit să fac rost de o fotocopie a celor două rezumate ale discuţiilor care au avut loc în timpul acestor colocvii. Fiindcă sunt relativ scurte şi foarte interesante, voi reproduce aici traducerea lor integrală:

REUNIUNEA DE LA FORT MORGAN, COLORADO, DIN

18 AUGUST 1975

„Reuniune prevăzută la ora 10, în imobilul Apărării Civile, organizată de *Colorado Bureau of Investigation* şi şeriful comitatului Morgan, Colorado.

A fost făcut un raport al unei întâlniri precedente la care au asistat reprezentanţii din şapte comitate. Niciunul dintre cei prezenţi la această primă reuniune n-a avut ceva de semnalat, excepţie făcând incidentele ulterioare pe care n-au putut să le înregistreze. Dar cu privire la elementele care să conducă spre o pistă a suspecţilor, n-au avut nimic de propus.

Şaptezeci şi cinci de persoane au fost prezente la reuniunea din 18 august 1975, printre care şi reprezentanţi ai statelor Colorado, New Mexico, Nebraska, Wyoming. Au venit şi câţiva membri de la Patrula Rutieră din Colorado, de la Biroul de Investigaţii din Colorado, de la Asociaţia crescătorilor de animale din Wyoming, agenţi speciali, inspectori în creşterea animalelor de rasă şi

personal al departamentului de poliţie din oraş.

Într-un comitat din Colorado au fost semnalate 47 de incidente. Dintre acestea, timp de opt zile consecutiv s-a produs un caz pe zi. Comitatul Elbert a avut 55 de rapoarte cu privire la mutilările vitelor şi unul având drept victimă un cal. Unele incidente au fost considerate a fi acţiunea unor prădători, dar altele au fost veritabile cazuri de mutilări. Într-o zonă a fost observat un elicopter. Era de culoare kaki şi avea un cerc alb pictat într-o parte, fără să se observe alte cifre sau litere de identificare. Acest aparat a fost văzut cu lumini, dar fără semnalizări, într-o altă împrejurare. La un moment dat, un fascicul puternic al unui proiector a fost văzut făcând un du-te-vino pe o rază de trei sau patru mile.

Comitatul Douglas a semnalat un caz de patru vaci găsite moarte, dintre care numai una era mutilată. Toate patru se aflau într-o zonă fără vegetaţie; cea din mijloc era cea mutilată.

Şerifii din Colorado au desemnat un anchetator pentru a verifica toate rapoartele referitoare la mutilări din flecare comitat. Se dorea stabilirea unor legături între toate datele adunate. Acestea au fost ulterior expediate la *Colorado Bureau of Investigation*, pentru a determina repartiţia de cazuri pe regiuni, frecvenţa, zilele când au fost evenimentele, ora la care s-au produs şi la care au fost semnalate, cazurile în care mutilările sunt certe şi cazurile unde ar fi putut fi animale de pradă.

Centrul manifestărilor din Colorado par a fi comitatele Las Animas, Warfen şi Gunnison. Există anumite rapoarte în care sunt prezentate cazuri de mutilări ale unor animale vii, dar în cea mai mare parte dintre cazuri, mutilările au fost comise asupra unor animale moarte. Toate autopsiile care au fost făcute n-au dezvăluit nimic despre autorul vinovat de moartea animalelor.

Acolo unde a fost descoperită o vacă mutilată, au fost găsite şi patru cercuri marcate pe pământ, aşezate într-un pătrat perfect, fiecare cerc având diametrul de lui.

Unii anchetatori au avansat ipoteza că tăieturile ar fi fost făcute cu un instrument care difuzează o cantitate mare de căldură. Astfel s-ar explica faptul că n-a fost găsită nicio urmă de sânge, nici pe animale, nici în jurul lor. În comitatul Lincoln, Colorado, a fost găsit un sac chirurgical la o distanţă de aproximativ o milă de locul unde s-a produs mutilarea. În sac se aflau limba, urechea, rectul şi scrotul unei vite. Se pare că sacul ar fi fost lăsat să cadă de la o anumită înălţime.

Într-o cabină telefonică din Calahan, Colorado, au fost găsite coada şi rectul unei vaci. Animalul de la care proveneau n-a fost găsit niciodată. În comitatul Washington, nouă cazuri de mutilări veritabile au fost investigate. În două dintre acestea animalul a fost descoperit într-o zonă cu apă. Unul dintre animale avea o tăietură în spatele piciorului drept şi numai inima îi fusese scoasă.

În comitatul Morgan, Colorado, a fost semnalat cazul unei vaci căreiai-au fost tăiate numai câte o bucată din fiecare copită. În comitatul Arapaho, Colorado, au fost fotografiate borcane de sticlă în care se aflau testicule, penis, rect şi alte organe provenind de la câini. Fotografiile au fost făcute într-un local utilizat de un grup de fanatici satanişti, un cult cunoscut de autorităţile din regiune. În cadrul acestui cult a fost infiltrat un membru al serviciilor de securitate care şi acum operează acolo. Dar până în prezent a fost imposibil să se facă o legătură între activităţile acestui grup şi cazurile de mutilări ale animalelor.

Şeriful comitatului Buffalo, Nebraska, a semnalat că n-ar mai putea să adauge nimic la rapoartele prezentate la reuniune. A mai precizat că tot ce a văzut şi a auzit despre mutilările de animale din statul său este asemănător cu ceea ce s-a constatat în statul Colorado.

Fermierii din Colorado, convinşi că mutilatorii folosesc elicopterele, s-au înarmat până-n dinţi şi sunt pregătiţi să tragă în oricare aparat aerian pe care l-ar vedea survolând păşunile la joasă altitudine. Au fost făcute

recomandări tuturor persoanelor prezente la această reuniune să facă tot posibilul pentru a evita punerea în practică a unor asemenea măsuri. În toate rapoartele despre animale mutilate, niciun incident n-a putut fi asociat cu activitatea unui aparat aerian oarecare. Totuşi, aparate aeriene au fost semnalate în zonele unde s-au comis mutilările, fie înainte de producerea ticăloşiilor, fie după aceea. Însă, n-au fost văzute niciodată aterizate la sol în vecinătatea locurilor unde au fost comise mutilările".

Eu sunt convins că părţile anatomice de animale găsite în apropierea unui loc unde a fost descoperit un animal mutilat sau într-o cabină telefonică, fac parte dintr-o punere în scenă gândită de nişte indivizi provenind de la o agenţie de securitate a statului. Scopul a fost falsificarea datelor problemei şi inducerea în eroare a unor anchetatori şi a organelor mediatice. Astfel, lăsând ostentativ asemenea „indicii", se dădea impresia că vina aparţine unor secte sataniste sau unor asociaţii mai mult sau mai puţin perverse. Se ghiceşte în toate aceste practici aceeaşi tehnică de diversiune şi de camuflaj folosită şi cu prilejul evenimentelor din iulie 1947. Astfel, prăbuşirea de la Roswell „a provocat", la rândul său, vreo alte zece incidente „montate piesă cu piesă, detaliu cu detaliu, începând chiar de la improvizaţiile confecţionate grosolan dintr-un metal uşor, evident pentru a ridiculiza situaţia creată de un caz autentic.

Autorul acestui rezumat este un poliţist din comitatul Carbon, Wyoming, Glen A. Glidden. În continuarea textului bătut la maşină, Glidden a adăugat câteva însemnări pe care le voi prezenta în întregime:

„Un şerif a semnalat că o vacă a fost găsită moartă; cauzele morţii au fost naturale. I-a cerut proprietarului să verifice starea cadavrului la intervale regulate de timp. Au trecut două zile fără să se întâmple ceva. În dimineaţa celei de-a treia zi, vaca a fost găsită mutilată. Concluzia investigaţiilor făcute de un veterinar a fost aceea că pentru mutilare a fost folosit un instrument tăios.

Un incident petrecut în apropiere de Colorado

Springs: un grup de persoane aparţinând bisericii baptiste au ridicat un altar pe câmp. O bandă de adoratori ai lui Satan au încercat să-l distrugă. Aveau capul acoperit cu o ciudăţenie făcută din piele, prevăzută cu două coame. Şeriful sectorului spune că aceste bizarerii puteau fi chiar mamelele vacilor tăbăcite (şi nu coame), dar versiunea n-a fost confirmată".

Această ultimă aserţiune traduce o anumită stare de spirit care domina anchetatorii, mai ales în prima perioadă a derulării acestor evenimente. Bănuielile puteau fi mai uşor îndreptate asupra bandelor de psihopaţi care bântuiau anumite regiuni.

Iată acum cel de-al doilea rezumat, referitor la reuniunea din 27 august 1975:

UCIDERI ŞI MUTILĂRI ALE ANIMALELOR

Întâlnirea din 27 august 1975, de la Fort Morgan, C.B.I., Nebraska;

A, Metodă utilizată pentru ucidere:

1. Nedeterminată.

B. Regiunile în care mutilările sunt asemănătoare:

1. Montana, Nebraska, Kansas, Oklahoma, Texas, Dakota de Sud, Colorado şi Wyoming.

2. Cea mai afectată regiune – Colorado: 109 vite, doi cai şi un porc. Un caz în Wyoming, două la frontiera dintre statele Wyoming şi Colorado. Niciun alt element special provenind din alte state.

3. Toate tipurile de teren. În apropierea străzilor şi fermelor. a

4. În zone cu apă, în apropiere de bălţi sau în locuri foarte îndepărtate de sursele de apă.

C *Câteva constatări generale*:

1. Lipsesc părţi anatomice specifice;

2. Rapoartele analizelor de laborator arată că tăieturile au fost făcute cu un cuţit sau cu un alt instrument tăios;

3. Perioada de activitate foarte intensă este vara şi începutul toamnei. Weekend-urile sunt ceva mai încărcate decât restul săptămânii. Există însă rapoarte din fiecare zi

a săptămânii. Autorii mutilărilor au acţionat atât ziua, cât şi noaptea, dar mai ales noaptea.

D. Părţile anatomice extirpate:

1. Organe sexuale, anus, mamelă, limbă, ochi, urechi, coadă, bot, pielea maxilarului inferior şi vezica. Într-un caz, s-a constatat că au fost scoase toate măruntaiele, burta a fost golită şi lăsată, însă restul a fost luat. (sic!)

2. O bucată de piele în formă de cerc, cu diametrul de aproximativ 16 ţoli, decupată în jurul anusului şi a organelor sexuale.

— O bucată de piele cu diametrul de aproximativ 16 ţoli decupată în jurul mamelei, incluzând-o şi pe aceasta

— Masculilor le-au fost scoase testiculele, penisul şi anusul.

— Capătul cozii sau chiar jumătate din coadă au fost tăiate

— Limba secţionată în totalitate sau parţial.

— Un cerc cu diametrul de 2 ţoli, decupat în jurul ochiului, ochiul fiind complet scos.

— Burta extirpată total sau parţial.

— Animalele au fost găsite aşezate mai ales pe partea stângă. Nu este o regulă.

— Niciun strop de sânge în locurile unde au fost găsite cadavrele.

— Detaliile nu diferă decât foarte puţin, majoritatea cazurilor urmând acelaşi tipar.

— Aceste scheme nu au fost confirmate în alte state.

E. Rezultatele testelor de laborator

1. S-a stabilit că mutilările au fost făcute înainte de începutul putrezirii.

2. Bucăţile de piele din zonele unde au fost făcute secţionări pot demonstra prin analize de laborator dacă decupările au fost realizate cu un cuţit sau au fost smulse de animalele sălbatice.

3. Cea mai mare parte din animale au murit în urmă cu 24 h sau 36 h faţă de momentul efectuării testelor.

4. Cauza morţii este nedeterminată. În unele cazuri, moartea a fost datorată unor cauze naturale.

5. N-au fost descoperite şi alte găuri sau răni decât cele deja semnalate.

TEORII

A. Motive:

1. N-a fost stabilit vreun motiv bine definit.

2. Părţile anatomice extirpate pot fi utilizate în vederea unei ceremonii rituale.

3. Culturi sataniste sau similare.

4. Până acum, n-a fost găsită nicio dovadă clară care să indice implicarea vreunui cult anume.

B. Modus operandi:

1. Se pare că incidentele n-au vizat anumite ferme.

2. A fost afectată uneori aceeaşi fermă, dar în păşuni separate de distanţe mari.

3. Unsprezece comitate din regiunea de nord-est a statului Colorado au fost mai puternic afectate decât altele.

4. Până acum, sudul statului Wyoming n-a înregistrat decât un singur caz.

C *Metoda utilizată pentru ucidere*:

1. O doză masivă dintr-un tranchilizant.

D. Mijloace de transport utilizate:

1. Din cauza lipsei de probe cu privire la acest punct, s-a ajuns la un consens general: au fost implicate elicoptere.

2. Nu există însă nicio dovadă care să demonstreze foarte clar acest lucru.

3. Noaptea, au fost observate elicoptere având sau nu lumini de semnalizare, survolând zonele afectate de aceste incidente. Nu s-a putut stabili nicio legătură solidă între aceste observaţii şi evenimente.

E. Ceea ce s-a spus mai sus nu reprezintă decât nişte supoziţii Pentru moment, n-au fost argumentate şi consolidate şi de alte dovezi

Rezumatul acestui raport a fost redactat de către J. Lee Sackelt.

Potrivit unor anchetatori, se pare că elicopterele semnalate neidentificate ar aparţine potenţialului tehnic al

U.S. Air Force. Şi n-ar fi deloc surprinzător, deoarece, personal, am avut ocazia să văd evoluând, într-un film realizat de doamna Linda Moulton-Howe, despre care voi mai avea ocazia să vorbesc, elicopterele de la U.S. Air Force, fără nici cel mai mic semn de identificare. Alţi anchetatori chiar aduc o serie de acuzaţii Armatei Aeriene, pe care o consideră vinovată de a fi utilizat câteva dintre elicopterele sale pentru a repera animalele care răspundeau „criteriilor” mutilatorilor şi pentru a le „marca” într-un stil anume care va fi evocat curând în acest capitol. Au existat şi câteva persoane extrem de curajoase în convingerile lor care au avansat ipoteza existenţei unui departament foarte secret al U.S. Air Force, care ar fi complicele unei inteligenţe străine în executarea unor ordine referitoare la comiterea unor astfel de nelegiuiri. Voi avea ocazia să revin asupra acestor ipoteze prezentate atât de dezordonat în cea de-a treia parte a lucrării de faţă.

Şi acum, ca să închei cumva această prezentare voi reproduce integral un raport uluitor, piesa cu cea mai mare greutate din dosarele mele. Acest raport provine tot din New Mexico, autorul fiind un poliţist, Gabriel L. Valdez.

Comitatul Rio Arriba, New Mexico, cazul din 13 iunie 1976:

— Ferma lui Manuel Gomez, situată la 13 mile distanţă spre est de Dulce.

„În ziua de 13 iunie, pe la orele douăzeci, Manuel Gomez, Dulce, N.M., m-a contactat prin intermediul serviciului public, pentru a mă anunţa că la ferma sa, a găsit o vacă în vârstă de trei ani, care părea să fi fost mutilată. Ar fi vrut să vin personal să verific acest caz. L-am avertizat pe Gomez că nu eram de serviciu, dar am acceptat să-i fac o vizită, în ziua de 14 iunie 1976, la cinci dimineaţa.

L-am contactat pe Paul Rilery de la Biroul Sanitar Veterinar din New Mexico, a doua zi de dimineaţă, îndreptându-mă spre ferma lui Gomez. Ajungând la fermă, am observat că la faţa locului nu erau decât urmele

camionetei domnului Gomez. Ferma era complet împrejmuită, iar singura intrare pentru accesul înăuntru erau nişte porţi pe care le-am deschis. Am examinat cadavrul unei vaci în vârstă de trei ani, de culoare neagră, din rasa White-Faced (Cap alb), aşezată pe partea dreaptă. Urechea stângă, limba, ugerul şi rectul fuseseră extirpate cu ceea ce părea a fi un instrument de tăiat de o mare precizie. Nicio urmă de sânge n-a fost observată pe corpul animalului. Stratul de sub piele era de culoare albă, astfel reperarea unor urme de sânge ar fi fost şi mai uşor de făcut. Am remarcat pe pieptul animalului urmele unei înţepături. Însă n-am putut descoperi nicio altă probă care să constituie cauza morţii.

Am făcut investigaţii în zona din jurul cadavrului. Am bănuit că un aparat aerian de un anume tip a aterizat de după ori, lăsând urme care desenau un triunghi. Fiecare urmă era un cerc, cu diametrul de 14 ţoli. Perimetrul triunghiului format din unirea cercurilor măsura 16 picioare şi jumătate (bx5 x5 1/2). O examinare atentă a celor două locuri de aterizare a scos la iveală prezenţa a altor două serii de urme (formând alte două triunghiuri mai mici); cercurile aveau un diametru de 4 ţoli, iar distanţa dintre ele era de 28 de ţoli. Ancheta de la faţa locului a demonstrat că urmele triunghiuri lor mai mici au urmărit vaca pe o distanţă de cca. 180 m. Urmele copitelor animalului arătau că s-a zbătut şi apoi a căzut. Urmele triunghiuri lor mici se zăreau peste tot în jurul cadavrului. Alte probe au arătat că iarba din jurul acestorurme fusese pârlită, în timp ce obiectul urmărea vaca. În plus, în două zone din mijlocul triung nurilor mici, a fost depistată o substanţă uleioasă galbenă. Substanţa a fost supusă analizei de laborator, la poliţia statului, dar cei de aici n-au putut identifica structura şi compoziţia chimică a produsului. Un eşantion din substanţa respectivă a fost supus analizelor şi într-un laborator particular, însă nici acesta n-a fost în măsură să facă nici cea mai mică analiză, din cauza faptului că substanţa dispăruse sau se dezintegrase. Eşantioane din piele au fost analizate de

laboratoarele poliţiei statului şi de Biroul pentru Control Medical. S-a stabilit că pielea a fost secţionată cu un instrument tăios.

În ziua de 17 iunie 1976, l-am contactat pe dl. Howard Burgess, din Albuquerque, New Mexico şi l-am rugat să vină la faţa locului pentru a face nişte teste de radiaţii. La trei zile de la producerea incidentului, au fost făcute şi aceste teste. S-a descoperit că în jurul urmelor şi în imediata apropiere, nivelul radiaţiilor era de două ori mai ridicat decât cel normal înregistrat la suprafaţa solului. Burgess este o persoană calificată în astfel de teste, deoarece este un cercetător care este acum pensionar şi a lucrat în laboratoarele din Sandia, Albuquerque, New Mexico. Sunt convins că urmele de radiaţii au fost lăsate în mod deliberat la faţa locului, scopul fiind stârnirea confuziei în rândul anchetatorilor.

Au existat şi elemente care arătau că maşina (obiectul aerian) care a lăsat urmele descrise a revenit în locul unde a fost găsit cadavrul pentru a doua oară, scopul fiind tăierea urechii stângi a animalului. Urmele au fost găsite peste urmele de pneuri de la maşina lui Gomez, imprimate cu ocazia primei sale veniri la faţa locului. Când a văzut prima dată cadavrul animalului, Gomez spune că urechea stângă era la locul ei.

Vaca avea un viţel de trei luni pe care stăpânul nu l-a mai găsit de la producerea incidentului. Lucru ciudat, mai ales că un viţeluş, la o asemenea vârstă, stă numai pe lângă mama sa, chiar dacă aceasta e moartă.

Am făcut investigaţii în douăzeci şi trei de cazuri de animale mutilate, toate petrecute în statul New Mexico, numai pe durata ultimelor şaisprezece luni. Toate cazurile par a urma acelaşi tipar. Totuşi, într-una din aceste anchete, am reuşit să descopăr că unul din animalele mutilate în statul nostru a fost injectată cu o doză puternică de atropină, un insecticid care a fost localizat în sistemul sanguin al animalului. Prin analize de laborator am depistat această substanţă care este un fel de drog tranchilizant. Laboratoarele de Cercetare Ştiinţifică din

Los Alamos au efectuat mai multe autopsii asupra animalelor mutilate, inclusiv asupra unui bizon, scoţând la iveală faptul că animalele cu pricina erau contaminate de o boală infecţioasă numită „black-leg”.

Ancheta a indicat că asupra animalelor ucise din New Mexico şi din statele frontaliere, mutilările au avut drept scopă sistemul limfatic.

În investigaţiile făcute am fost ajutat de Tex Graves, şeriful comitatului Logan, Sterling, Colorado. Eşantioanele animalelor mutilate din comitatul Logan au fost expediate, prin grija mea, la trei laboratoare particulare, pentru a fi supuse analizelor chimice. Se pare că laboratoarele care lucrau pentru guvern nu dezvăluiau în totalitate rezultatele testelor. S-a analizat foarte atent o substanţă care s-a găsit în corpul unei vaci mutilate, din comitatul Logan. S-a descoperit că era alcătuită dintr-un amestec de ioni de răşină şi vitamina B_{12}. Am lucrat împreună cu şeriful Graves, deoarece acesta n-a primit ajutorul cerut de la Universitatea Statului Colorado pentru efectuarea analizelor de laborator. Deplasările necesare pentru expedierea probelor la laborator au fost făcute în timpul meu liber şi pe cheltuială proprie. Am contactat mai multe state în care s-au produs astfel de mutilări. Până în prezent au fost semnalate mai mult de o mie de cazuri.

Pe toată durata investigaţiilor, au fost verificate mai multe teorii, mai ales cea cu privire la acţiunea unor grupuri de adoratori ai lui Satan. N-am exclus nici varianta acţiunii unor animale de pradă. Ambele versiuni au fost eliminate. Argumentele au fost: îndemânarea, precizia, costul unor mijloace de acţiune atât de sofisticate care depăşeau nişte posibilităţi normale de a pune în practică asemenea operaţiuni şi, mai ales, unele desfăşurate în cel mai mare secret. Trebuie spus şi faptul că în primăvara anului 1974, când au pierit mai multe animale din cauza căderilor masive de zăpadă, cadavrele au fost devorate de animalele de pradă. Rămăşiţele găsite nu seamănă deloc cu cadavrele animalelor mutilate.

Ancheta s-a axat mai ales pe teoriile care implicau

utilizarea vitaminei B, 2 şi testele făcute asupra sistemului limfatic. În tot acest timp, s-au studiat atent posibilităţile experimentării unor arme de război chimice şi o eventuală corelare între următorii trei factori: arme chimice de război, utilizarea vitaminei B_{12}, teste asupra sistemului limfatic.

Ancheta asupra acestui caz continuă.

Raport redactat în ziua de 15 decembrie 1976, pentru cartierul general al Poliţiei statului New Mexico".

Cititorul a remarcat cu siguranţă obstrucţiunile semnalate de sergentul Gabriel L. Valdez în raportul său, referitoare la gesturile Laboratoarelor de Cercetare Ştiinţifică din Los Alamos şi de la Universitatea din Colorado. Voi reveni în următorul capitol asupra acestei dorinţe de a muşamaliza şi-ascunde adevărul cu privire la acest aspect al cercetării ufologice.

O ANCHETĂ ŞTIINŢIFICĂ PARTICULARĂ

Vom vedea acum ce fel de investigaţii au făcut sergentul Valdez şi H. Burgess, pe cont propriu.

Potrivit răposatului Jim Lorenzen, cu prilejul unui simpozion organizat de asociaţia A.P.R.O., Howard Burgess cercetător ştiinţific pensionar, originar din New Mexico, într-o bună zi, şi-a dat seama că 90 % din animalele-victime ale „mutilatorilor-fantomă" s-ar putea încadra într-o anunaită schemă. Era vorba, mai ales, de vacile în vârstă de 4 – 5 ani, dar şi de junicile mai tinere de un an. Aproape toate aceste animale erau fie din rasa Hereford, fie din rasa Charlee. Vitele mutilate prezentau toate urme pe corp asemănătoare celor lăsate de o frânghie care ar fi putut servi pentru ridicarea lor. S-a remarcat şi o contuzie deosebită în jurul unui picior. În plus, părul părea smuls de pe corp ca şi cum ar fi fost aplicate nişte fâşii pe zone bine delimitate, iar piciorul însemnat prin acea contuzie era, în general, zdrobit, în toate cazurile sau aproape toate, au existat elemente care arătau că animalul, după ce a fost ridicat la o înălţime considerabilă, a fost lăsat să cadă, supoziţia fiind demonstrată de numărul semnificativ al oaselor fracturate.

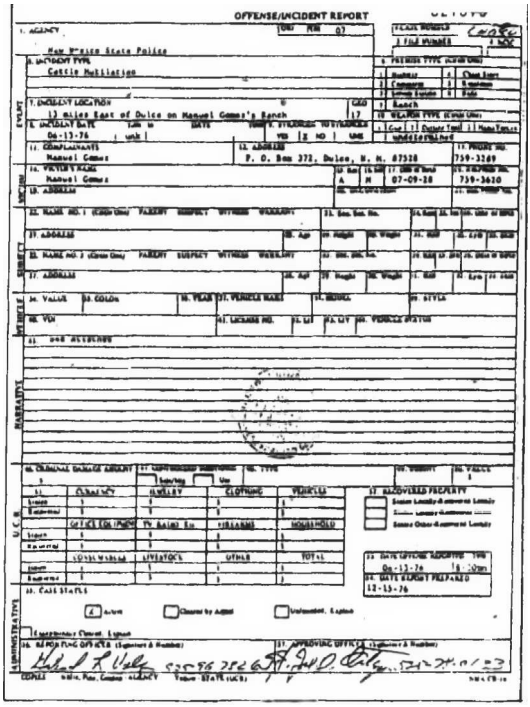

OFFENSE/INCIDENT REPORT

1. AGENCY
New Mexico State Police

8. INCIDENT TYPE
Cattle Mutilation

7. INCIDENT LOCATION
13 miles East of Dulce on Manuel Gomez's Ranch

9. INCIDENT DATE
06-13-76

11. COMPLAINANT
Manuel Gomez

12. ADDRESS
P. O. Box 372, Dulce, N. M. 87528

14. VICTIM'S NAME
Manuel Gomez

15. ADDRESS

17. DOB
07-09-38

16. PHONE NO.
759-3269
759-3610

22. NAME NO. 1

23. ADDRESS

22. NAME NO. 2

23. ADDRESS

24. VALUE
25. COLOR
26. YEAR
27. VEHICLE MAKE
28. MODEL
29. STYLE
30. VIN
31. LICENSE NO.
32. ST
33. LIC YR
34. VEHICLE STATUS

35. DOD ALLEGED

NARRATIVE

36. CRIMINAL DAMAGE AMOUNT
37. LAST KNOWN WHEREABOUTS
38. TYPE
39. VERDICT
40. PENALTY

U.C.R.

	CURRENCY	JEWELRY	CLOTHING	VEHICLES
Known				
Recovered				
	OFFICE EQUIPMENT	TV, RADIO, ETC	FIREARMS	HOUSEHOLD
Known				
Recovered				
	CATTLE, HORSES	LIVESTOCK	OTHER	TOTAL
Known				
Recovered				

41. CASE STATUS
4 Active
Cleared by Arrest
Unfounded, Exempt

42. DATE OFFENSE REPORTED
06-13-76

43. DATE REPORT PREPARED
12-13-76

ADMINISTRATIVE

45. REPORTING OFFICER

46. APPROVING OFFICER

Un raport remarcabil referitor la un caz de mutilare a unui animai. Incidentul este extraordinar deoarece au fost descoperite urme de OZN la faţa locului. A se vedea şi documentele următoare.

On 06-13-76 at approximately 8:00 p.m. Mr. Manuel Gomez, Dulce, N. M. contacted writer by public service stating that he had found a three year old cow at his ranch which appeared to have been mutilated and that he would like for writer to check into it. Writer advised Mr. Gomez that he was on day off and that he would proceed there at 5:00 a.m. on 06-14-76.

Writer contacted Mr. Paul Riley of the New Mexico Cattle Sanitary Board and proceeded to the Gomez Ranch. Upon arrival at the ranch, it was observed that the only vehicle tracks were those of Mr. Gomez's pick up. Since his ranch is locked up and the only entrance is through the gate used by writer. At the scene, writer examined the carcass of a 3 yr. old black White-Faced cow which was lying on it's right side. The left ear, the tongue, the utter, and the rectum had been removed with what appeared to be a sharp precise instrument. No traces of blood were left on the skin of the cow. The hide on the underneath side of the cow was white so that spotting of blood would have been easily detected. Other evidence on the cow was a small puncture on the brisket. No other evidence was available as to cause of death.

Investigation continued around the area and revealed that a suspected aircraft of some type had landed twice, leaving three pod marks positioned in a triangular shape. The diameter of each pod part was 14". The perimeter around the three pods was 16½' (6'X5'X5½'). Emanating from the two landings were smaller triangular shaped tripods 28" apart and 4" in diameter. Investigation at the scene showed that these small tripods had followed the cow for approximately 600'. Tracks of the cow showed where she had struggled and fallen. The small tripod tracks were all around the cow. Other evidence showed that grass around the tripods, as they followed the cow, had been scorched. Also a yellow oily substance was located in two places under the small tripods. This substance was submitted to the State Police Lab. The Lab was unable to detect the content of the substance.

A sample of the substance was submitted to a private lab and they were unable to analyse the substance due to the fact that it disappeared or disentigrated. Skin samples were analysed by the State Police Lab and the Medical Examiner's office. It was reported that the skin had been cut with a sharp instrument.

On 06-17-76 writer contacted a Mr. Howard Burgess from Albuquerque, N. M. to proceed to the scene and conduct a radiation test. This was 3 days after the incident had occured. His findings were that around the tripod marks and in the immediate tracks, the radiation level was twice the normal background reading. Mr. Burgess's qualifications may be checked as he is a retired scientist from Sandia Lab, Albuquerque, N. M. It is the opinion of this writer that radiation findings are deliberately being left at the scene to confuse investigators.

There was also evidence that the tripod marks had returned and removed the left ear. Tripod marks were found over Mr. Gomez's tire tracks of his original visit. The left ear was in fact when Mr. Gomez first found the cow.

The cow had a 3 month old calf which has not been located since the incident. This appears strange since a small calf normally stays around the mother cow even though the cow is dead.

Writer has conducted an intensive investigation into approximately 23 cattle mutilations which have been reported in the state of New Mexico within the last 16 months. They all carry the same pattern. Also during this investigation writer has been able to determine that on one of the mutilated cows which occured in New Mexico, a high dosage of Atropine insecticidewas analysed in the blood system. This substance is a tranquilizing drug. The Los Alamos Scientific Research Laboratory has conducted a necropsy on several animals including a buffalo, which revealed that the animals had been highly infected with Black Leg.

Investigation has also revealed that on all cattle mutilations which have occured in New Mexico and surrounding states, that the object of the mutilations has been the lymph node system.

This writer has been assisting Sheriff Tex Graves, Logan County , Sterling, Colorado. Samples from Logan County mutilated cows were brought by this writer to be analysed by three private chemists, as it appears that the Government associated laboritories are not reporting complete findings. The substance which was on the cow (mutilated in Logan County) was analysed as containing an ion exchange resin and Vitamin B_{12}. Writer is working with Sheriff Graves due to the fact that Sheriff Graves has been unable to get cooperation from Colorado State University in the analysis of samples. These trips have been made on writer's own time and at his own expense. Writer has contacted several states where these mutilations exist over the 1000 mark.

During this period of investigation several theories have been thoroughly checked out such as a "Satan Worshipers" group and predators. Both have been ruled out due to expertise and preciseness and the cost involved to conduct such a sophisticated and secretive operation. It should also be noted that during the Spring of 1974 when a tremendous amount of cattle were lost due to heavy snowfalls, the carcasses had been eaten by predators. These carcasses did not resemble the carcasses of the mutilated cows.

Investigation has narrowed down to these theories which involve (1) Experimental use of Vitamin B_{12} and (2) The testing of the lymph node system. During this investigation an intensive study has been made of (3) What is involved in germ warfare testing, and the possible correlation of these 3 factors (germ warfare testing, use of Vitamin B_{12}, testing of the lymph Node System).

Investigation is continuing on this case.

Respectfully submitted,

Gabriel L. Valdez

Gabriel L. Valdez
New Mexico State Police

Burgess a dedus pornind de la aceste observaţii că animalele erau reperate dinainte, apoi erau marcate într-un mod care n-a fost determinat, scopul fiind identificarea fără dificultăţi a prăzii, deoarece mutilatorii operau cu predilecţie noaptea.

În ziua de 5 iulie 1978, însoţit de sergentul Gabriel Valdez, Burgess s-a hotărât să facă o experienţă. I-a cerftt lui Manuel Gomez, fermierul al cărui şeptel a avut de suferit mai multe reprize ale „măcelarilor fantomă” (după cum îi numeau unii), să treacă toate vitele din cireadă prin faţa unui aparat cu un dispozitiv de lumină infraroşie. Astfel, au fost depistate cinci bovine care aveau nişte pete produse de o substanţă foarte fină, albicioasă, lucioasă în faţa fasciculului de raze infraroşii. Petele erau localizate pe partea dreaptă a gâtului, ureche şi picioarele din dreapta.

Au fost luate eşantioane de piele, prelevate cu multă grijă, pentru a nu răni animalele. Probele recoltate au fost trimise spre a fi analizate laboratoarelor Schoenfeld din Albuquerque. Sergentul Valdez a considerat de cuviinţă că n-ar trebui să apeleze la serviciile laboratoarelor de stat din Los Alamos. Evident că cititorul a înţeles din ce cauză şi îşi aminteşte îndoielile manifestate de poliţist în ultimul său raport, despre care am scris ceva mai devreme.

Pe data de 12 decembrie 1978, doctorul Robert Schoenfeld a dezvăluit rezultatele primelor analize făcute. Produsul descoperit pe corpul animalelor lui Manuel Gomez era alcătuit dintr-o substanţă „suspectă” (sic!), compusă în cea mai mare parte din potasiu şi magneziu. Concentraţia de potasiu era de şaptezeci de ori mai ridicată decât cea dintr-un compus natural. Sunstanţa se dizolva în apă. La momentul efectuării acestui experiment (5 iulie 1978), Valdez nu aflase încă de producerea unui incident extrem de semnificativ, în comitatul Taos, situat la est de comitatul Rio Arriba. Incidentul’s: a petrecut cu două zile înainte de experiment, dar Valdez a aflat de el abia în decembrie 1978.

Într-adevăr, în ziua de 3 iulie 1978, la cinci mile de centrul comitatului Taos, s-a produs o cvasiaterizare a unui

OZN. Fenomenul a fost observat de o comunitate rurală restrânsă, din care făcea parte şi o oarecare doamna Vargas. Dânsa este autoarea depoziţiei detaliate care urmează. OZN-ul a fost descris ca fiind o „Sferă uriaşă de lumină puternică” (sic!). A fost zărit seara târziu, suspendată pe verticală deasupra unei cisterne de păcură şi a unui camion.

Doamna Elias Vargas a fost alertată de nişte trosnete şi pârâituri succesive, care au determinat-o să alerge la fereastră. Lumina răspândită de OZN era atât de puternică, încât femeia a crezut la început că a luat foc casa vecinilor săi. Zgomotele cu pricina erau emise de fenomenul ciudat, aflat la o altitudine pe care n-a putut s-o aproximeze. Obiectul în sine părea a „fi de culoare gri, având dimensiunile „a doua maşini obişnuite puse una lângă alta”. După ce a staţionat timp de două minute s-a retras uşor spre nord, dispărând din raza vizuală a doamnei Vargas în numai două secunde. Mai mulţi martori, dintre care şi alţi membri ai familiei doamnei Vargas, au văzut acelaşi spectacol.

A doua zi de dimineaţă, toţi observatorii fenomenului au venit la locul survolat de presupusul OZN pentru a vedea dacă a lăsat urme, în cazul în care ar fi aterizat. Cineva a remarcat un strat fin de praf alb care acoperea plafonul camionului deasupra căruia se produsese fenomenul. Unul dintre martorii care au văzut seara OZN-ul a avut ideea strălucită de a răzui acea pulbere albă şi de a o aduna în flacoane închise ermetic.

Se pare că oamenii au fost copleşiţi fie de timiditate, fie de teama de ridicol. Cert este că martorii acestui incident au ezitat să semnaleze cazul imediat, fiind mult mai preocupaţi de activităţile lor profesionale decât de apariţia OZN-urilor. Astfel, după mai multe luni de la eveniment, când au aflat din presa locală de acţiunile şi investigaţiile desfăşurate de sergentul Valdez şi de H. Burgess, s-au decis să-l contacteze, dar nu fără reticenţă, pe poliţistul din statul New Mexico.

Valdez a primit un flacon cu pulbere adunată de pe

camionul din Taos şi a aflat şi circumstanţele exacte în care s-a produs incidentul. Eşantionul a fost trimis doctorului Schoenfeld care l-a analizat în profunzime. Testele au scos la iveală componenţi identici cu aceia descoperiţi în compoziţia substanţei prelevate de pe corpul animalelor „marcate” de la ferma lui Manuel Gomez. Doctorul Schoenfeld a acceptat să facă publică lista substanţelor identificate în eşantionul de la Taos. Este vorba de: calciu, sodiu, potasiu, aluminiu, magneziu, fosfor, fier, bariu, bismut, platină, vanadiu, stronţiu. Proporţiile fiecărui element nu sunt precizate, dar este important că doctorul Schoenfeld a indicat similitudinea celor două produse.

Când Valdez a aflat că au mai fost păstrate şi alte flacoane cu pulbere, de către martorii din Taos, a obţinut autorizaţia de la aceştia de a-i fi înmânate şi de a le încredinţa din nou doctorului Schoenfeld. Cantitatea de substanţă i-a permis doctorului Schoenfeld să facă mai multe analize, folosind toate mijloacele de care dispunea. Au mai fost identificate încă trei elemente: europiu, lantan şi intru, toate fiind metale rare, despre care răposatul Jim Lorenzen spunea că ar fi produse prin fisiunea nucleară. La rândul său, Valdez, repetând probabil ceea ce a aflat de la doctorul Schoenfeld, pretindea că cele trei metale nu se găseau decât în minereul de uraniu. Este foarte greu să fie detaşate, să fie izolate în stare pură, iar tratamentele la scară industrială sunt practic imposibile.

Jim Lorenzen care a fost conducătorul asociaţiei private A.P.R.O., dar şi un mare împătimit al cercetării ufologice particulare, şi-a încheiat astfel expunerea despre acest subiect:

„... Acum 28 de ani, când A.P.R.O. a început cercetarea fenomenelor OZN, ipoteza extraterestră era cea mai consistentă dintre acelea care meritau să fie luate în seamă, cel puţin din perspectiva aspectului misterului care plana asupra incidentelor. Voi crede întotdeauna acest lucru. Şi sunt de părere că implicarea OZN-urilor în uciderea şi mutilarea unor mamifere mari este un

argument în plus pentru susţinerea acestei ipoteze. Efectiv, este vorba de o activitate de natură fizică şi nu pot să o consider ca fiind acţiunea unor creaturi dintr-o altă dimensiune, în cazul în care o astfel de dimensiune există. În plus, mi se pare nefiresc să atribui asemenea acţiuni unor societăţi umane secrete, deoarece ar fi mult mai economic pentru astfel de grupuri să comită nelegiuirile în propriile lor ferme sau să cumpere animalele de care au nevoie. Utilizarea unor asemenea vehicule sofisticate pentru a fura nişte vite este o idee extravagantă, deoarece scopurile urmărite de aceste grupuri prezumtive n-au nimic în comun cu tehnologia etalată…”

Cred că descoperirile cu caracter ştiinţific au stat la originea înfiinţării „Comisiei Martínez”, creată la cererea autorităţilor, sub egida guvernatorului statului New Mexico. Comisia a fost încredinţată FBI-ului, scopul fiind banalizarea oficială a cazurilor de mutilări, dându-se vina pe animalele de pradă. În aprilie 1979 a fost efectiv organizată „Operaţiunea Mutilări de animale”.

BILANŢUL CERCETĂRILOR PERSONALE

Iată în cele ce urmează o statistică realizată cu mijloacele puţine de care am dispus, asupra celor peste 700 de cazuri despre care am putut să aflu informaţii.

Părţi anatomice extirpate, altele decât organele sexuale, zona rectală şi porţiuni de piele (în mare, în circa 90% din cazuri au fost prelevate organele sexuale):

Carcasă absolut golită 1 caz
Creierul 1 caz
Inima 29 cazuri
Coama 1 caz
Dinţii sau maxilarul 9 cazuri
Epiglota 1 caz
Fătul 11 cazuri
Ficatul 2 cazuri
Glanda auriculară 1 caz
Intestinul gros 1 caz
Jarete 2 cazuri
Limba (de la rădăcină) 6 cazuri

Mamelă sau uger 62 cazuri
Mamelă scobită 2 cazuri
Esofag 2 cazuri
Ureche (secţionată adânc în craniu) 14 cazuri
Ochiul (scos într-un mod neobişnuit) 9 cazuri
Omoplatul 2 cazuri
Ovarele 2 cazuri
Organele digestive 1 caz
Cerul gurii 2 cazuri
Picioarele 3 cazuri
Pelvisul 3 cazuri
Părul 4 cazuri
Coada (de la rădăcină) 2 cazuri
Rinichii v 2 cazuri
Copitele 5 cazuri
Sângele extras în totalitate prin puncţiune 70 cazuri
Sânge coagulat 2 cazuri
Sânge necoagulat 2 cazuri
Capul 2 cazuri
Arteră tranşată 1 caz
Tag Brand (ştampila animalelor de rasă) 7 cazuri
Uterul 10 cazuri
Vezica 6 cazuri
— 192 – Diverse elemente anormale:
Animal al cărui proprietar nu este cunoscut... 3 cazuri
Animal tăiat în două 2 cazuri
Animal extrem de curat ca şi cum ar fi fost şters 3 cazuri
Animal declarat mort din cauze necunoscute sau din cauze care nu sunt naturale, conform avizului veterinarului 35 cazuri
Animal care a dispărut dintr-o turmă din care un altul a mai fost mutilat 17 cazuri
Animal mort în condiţii inexplicabile, fără să fi suferit mutilări 15 cazuri
Animal găsit mort fără mutilări, dar regăsit mutilat a doua zi 24 cazuri

Animal care a murit când păştea
(i-a fost găsită iarbă în gură şi în stomac), apoi a fost mutilat 2 cazuri
Animal mutilat de viu… 2 cazuri
Animal ucis cu o lovitură violentă, apoi mutilat 5 cazuri
Animal spânzurat, apoi mutilat 1 caz
Bacterii inexistente în cadavru 2 cazuri
Descompunerea cadavrului foarte lentă sau dimpotrivă, mult prea rapidă 13 cazuri
Fluorescenţă semnalată pe cadavru – … 4 cazuri
Muşte moarte pe cadavru sau în apropiere de acesta 10 cazuri
Muşte vii inexistente pe cadavru sau în vecinătatea imediată 3 cazuri
Răni care păreau a fi cauterizate 2 cazuri
Răni geometrice perfecte sau aproape perfecte 67 cazuri
Plăgi făcute cu un instrument tăios 71 cazuri
Plăgi făcute cu un instrument chirurgical 34 cazuri
Radioactivitate ridicată semnalată pe cadavru şi în imediata vecinătate 8 cazuri
„Semnătura" (organe sau păr (blană)
extirpate înşiruite lângă cadavru etc.) 31 cazuri
Substanţe chimice găsite pe cadavru sau în imediata vecinătate 25 cazuri
Urme de înţepături pe corp 36 cazuri
Urme de drog în sânge 7 cazuri
Urme de lovituri, de târâre, de zgârieturi etc pe cadavru… 19 cazuri
Urme de arsuri, miros de pârlit, şocuri electrice asupra cadavrelor 16. cazuri
Elemente care sugerează utilizarea unui aparat aerian:
Locuri în afara păşunilor victimelor:
— Într-o pădure, un boschet, un crâng
(frânturi de crengi şi frunze căzute) – 6 cazuri
— Sub un arbore (cu urme de sânge pe crengi şi

frunze) 2 cazuri

— De-a lungul unei unei străzi, în mijlocul unui drum 11 cazuri

— Într-o altă păşune decât cea pe care se afla iniţial victima 16 cazuri

— În interiorul unui adăpost acoperit (hambar, staul de vite, garaj, etc.) 4 cazuri

— Insulă, văgăună, depresiune strâmtă 25 cazuri

— Iaz, apă curgătoare, mlaştină 11 Cazuri

Poziţia victimei:

— Aşezată pe spate, cu picioarele înţepenite în aer 17 cazuri

— Aşezată pe o parte, cu picioarele de pe partea opusă înţepenite în aer 8 cazuri

Fragmente de oase smulse din cadavru:

— Coloana vertebrală şi vertebrele 3 cazuri

— Coamele, 5 cazuri

— Coastele 3 cazuri

— Gâtul 6 cazuri

— Maxilarul 2 cazuri

— Picioarele 19 cazuri

Urme găsite la faţa locului:

— Aparat aerian neidentificat 44 cazuri

— Tractări, căderi, lovituri 7 cazuri

— Absenţa oricărei urme pe solul foarte moale...62 cazuri

Observarea unor aparate aeriene deasupra locurilor unde au fost găsite animalele, înainte şi după comiterea mutilărilor:

— Elicopter cu semne de identificare vizibile... 4 cazuri

— Elicopter fără semne de identificare vizibile... 15 cazuri

— Elicopter văzut fără să fie auzit 2 cazuri

— Elicopter auzit fără să fie văzut 7 cazuri

— Alte elicoptere bănuite 68 cazuri

— Obiecte zburătoare neidentificate 50 cazuri

De notat faptul că animalele găsite pe spate sau pe-o

parte cu picioarele încleştate în aer, indică faptul că *rigor mortis* s-a produs într-un alt loc. Deoarece un animal care moare de moarte naturală, în plin câmp, cade pe-o parte, iar picioarele înţepenesc pe pământ.

CAPITOLUL H

MUTILĂRILE DE ANIMALE: SABOTAREA ANCHETELOR

Pentru cititor este din ce în ce mai evident faptul că administraţia americană s-a străduit, în contextul acestor evenimente, să înăbuşe un adevăr care ar fi putut determina reacţii incontrolabile din partea populaţiei. Iar cazurile într-adevăr imputabile animalelor de pradă sau unor mistificatori nu vor estompa acţiunea autorităţilor de a muşamaliza incidentele autentice de mutilări de animale.

Să amintim în trecere că „falsele" mutilări atribuite unor amatori de glume proaste au avut drept consecinţă trei arestări (şi aceasta, dacă ar fi să credem documentaţia pe care o am la dispoziţie). Două în statul Wyoming, una în statul Utah. Totuşi, este ciudat faptul că din sute de tăieturi de presă, în niciuna nu se pomeneşte de aceste întâmplări. Ca şi cum, s-ar fi decis de sus să se atribuie toate cazurile oricum ar fi animalelor de pradă. În mintea celor care se ocupau de cenzură, era mult mai prudent să nu se pună accentul pe „imitatori" pentru ca publicul să nq-şi pună problema de ceea ce sau cine era imitat.

Este motivul pentru care versiunea sectelor sataniste, foarte în vogă la începutul evenimentelor, a fost rapid „condamnată" de către putere. Erau prea multe cazuri de mutilări, prea multe regiuni afectate, separate de distanţe mult prea mari şi mai ales, erau prea multe cazuri cu o absenţă totală de urme pentru a putea acuza bande organizate de psihopaţi. Mutilatorii operau în toate statele în care era practicată creşterea animalelor. Lipsa probelor la faţa locului care a făcut imposibilă orice arestare, a determinat guvernul aflat la putere să adopte o politică de a distruge tot. Altfel spus, puţinele elemente adunate indicând acţiunea unor dezaxaţi sau a unor mistificatori au fost ascunse. Diminuarea importanţei şi simplificarea

faptelor au fost devizele celor care au primit misiunea de instaura tăcerea asupra incidenţelor. Toate rănile cauzate mamiferelor mari au fost atribuite animalelor de pradă; astfel nu mai era nevoie de nicio anchetă.

Pentru atingerea scopurilor anunţate, au fost organizate o serie de acţiuni specifice, mai ales acolo unde tensiunea din rândul populaţiei rurăle devenise alarmantă. Se cunoaşte faptul că în unele regiuni precum Minnesota, Dakota de Sud, Arkansas, fermierii au organizat patrule de noapte şi astfel mai multe elicoptere ale aviaţiei civile sau militare au fost nevoite să renunţe câteodată la zboruri, mult rărite din cauza acestor „miliţieni” înarmaţi aproape simbolic cu arme de foc.

Agenţiile de securitate se vor folosi de acest pretext, justificând prin acesta unele acţiuni, dintre care cele mai importante vor fi detaliate într-un episod următor.

Dar mai înainte de aceasta, insist să fac o ultimă precizare referitoare la animalele de pradă, pornind de la elemente furnizate de oamenii de ştiinţă care au studiat bine problema. Doresc să mai rămân puţin asupra acestei probleme în scopul de a înlătura şi cea mai mică îndoială din mintea cititorului.

PĂREREA SPECIALIŞTILOR CUNOSCĂTORI AI ANIMALELOR SĂLBATICE

Am avut buna inspiraţie de a contacta vreo douăzeci de experţi familiarizaţi cu obiceiurile carnivorelor, indiferent dacă sunt animale de pradă sau necrofagi. Mărturisesc că nu regret absolut deloc demersul făcut, în urma căruia am aflat multe lucruri extrem de interesante.

Am început cercetarea după ce am stabilit foarte clar două elemente fundamentale:

1) Existenţa unor rapoarte de autopsie redactate de medicii veterinari ai Universităţii, specialişti în patologie, în care se arată că în anumite cazuri, animalele de pradă nu erau implicate.

2) Comportamentul animalelor de pradă şi al necrofagilor care în mod obişnuit se hrănesc cu cadavrelor

mamiferelor moarte din cauze naturale, în plin câmp, departe de orice prezenţă umană. Este ciudat că lucrurile n-au decurs deloc astfel. În consecinţă, ar fi absurd să le atribui secţiunile găsite facife cu un instrument tăios mânuit de o mână cel puţin umană.

Am început investigaţiile întrebând mai întâi specialiştii francezi. Iată ce mi-au răspuns doi dintre ei:

„… Fără a avea o experienţă remarcabilă în cunoaşterea comportamentului carnasierelor sălbatice, mi se pare foarte puţin probabil că ar putea efectua rezecţii atât de precise asemenea celor pe care le descrieţi. Ceea ce ştiu despre comportamentul acestor animale de pradă este că atacă mai întâi viscerele, aparatul digestiv mai ales, apoi consumă muşchii…”

De observat faptul că medicii veterinari care lucrau la Universitate sau în cadrul unor organisme dependente de Ministerul Agriculturii cunoşteau foarte bine animalele domestice, dar n-aveau o experienţă fantastică în cunoaşterea comportamentului animalelor de pradă sau necrofagilor. O situaţie pe care am întâlnit-o atât în Franţa cât şi în America. Iată acum părerea unui expert francez în animale sălbatice:

„… Răspunzând scrisorii dumneavoastră din 27 martie 1984, vă pot spune că animalele de pradă sfâşie prada folosindu-se de gheare, de dinţi sau de cioc. Aceasta poate determina câteva crestături evidente pe gât sau pe coaste, dar niciodată o tăietură clară. Leziunile pe care mi le-aţi descris nu seamănă deloc cu ceea ce ar putea fi atribuit unor animale de pradă.

În plus, aceste animale se hrănesc în primul rând cu intestinele şi cu masa musculară de la prada înhăţată. Organele sexuale nu prezintă niciun fel de interes nutritiv…”

Cei doi specialişti spun acelaşi lucru: mai întâi sunt devorate intestinele, apoi masa musculară, altfel spus: carnea. Or, în 99% din cazurile de mutilări, măruntaiele au fost găsite intacte şi în 100% din cazuri, masa musculară a fost neatinsă.

Potrivit unui studiu remarcabil făcut de doi experţi în animale sălbatice, finanţat de *Texas Agricultural Extension Service*, *Texas Agricultural Experiment Station* şi *Texas A & M University Sistem*, sub auspiciile celor de la *United States Fish and Wildlife Service*, comportamentul animalelor sălbatice poate fi astfel rezumat:

1) Nu există niciun animal de pradă care să aibă capacitatea să facă leziuni atât de drepte şi de netede comparabile cu acelea realizate cu un instrument tăios foarte ascuţit precum: cuţit, foarfecă, brici, scalpel etc. Animalele sălbatice n-au nici mijloacele fizice şi nici inteligenţa de a acţiona în acest mod.

2) Când un animal de pradă sau un necrofag se hrăneşte din cadavrul unui mamifer de talie mare mort de o boală sau ucis de om, mai întâi sfâşie abdomenul pentru a ajunge la intestine, apoi atacă masa musculară. Aceste animale nu manifestă nicio atracţie deosebită pentru organele sexuale, zona rectală, urechi sau bot. În niciun caz, un animal de pradă n-ar fi în stare să secţioneze bucăţi din piele şi să ocolească zonele de came bună de dedesubt. Din contră, animalele de pradă ar lăsa pielea tocmai pentru a devora carnea care este mult mai fragedă şi mai hrănitoare. Este o regulă generală, excepţiile variind în funcţie de circumstanţele în care victima şi-a pierdut viaţa, de densitatea şi tipul de necrofagi care trăiesc în zona respectivă.

3) Există mai multe specii de animale carnivore în regiunile în care au avut loc mutilările. Astfel, acestea vin unele după altele şi se hrănesc din cadavre, cel mai puternic vânându-l pe cel mai slab. După caz, un cadavru este, în general, devorat în 12 – 48 ore după moartea animalului, în funcţie de numeroşi factori: abundenţa şi varietatea speciilor, distanţa de prezenţele umane, climatul şi temperatura. De regulă, după 48 de ore, un cadavru este curăţat până la oase. Anumite specii de păsări şi insecte sunt ultimele care participă la această acţiune.[7]

---

7 Frazeologia utilizată aici aparține autorului și nu sursei citate. Totuși, în substanță sunt exprimate aceleași idei.

În scrisori cu caracter personal, am obţinut şi părerea altor specialişti. Să le citez pe toate aici ar fi plictisitor şi inutil.

Acest punct referitor la comportamentul animalelor de pradă sau a celor necrofage este acum foarte clar şi riguros lămurit. Însă, în căutările mele şi în solicitările de a afla informaţii de la unele organisme implicate, am avut ocazia să aflu lucruri uimitoare, care nu vor mai surprinde pe cititorul avertizat care mi-a urmărit atent fiecare pas în această lungă încercare de a găsi adevărul.

Astfel, corelând toate elementele pe care le-am adunat, mă simt în măsură să afirm cele ce urmează:

a) Mai mulţi veterinari de stat au ascuns în mod deliberat unele elemente, atunci când au fost consultaţi de anchetatorii oficiali sau chiar de cei particulari. Unii au ajuns să inventeze un comportament nou pentru animalele sălbatice de pradă şi pentru cele necrofage. Această stare de fapt a permis unui fost agent F.B.I. şi unor specialişti împuterniciţi (doi la număr) să facă un raport şi respectiv două „studii”, în care sunt banalizate toate incidentele care par a fi incomodat enorm autorităţile americane.

b) Am surprins trei experţi cunoscători ai animalelor sălbatice în flagrant delict de minciună. Este vorba de trei persoane dintr-un grup de vreo douăzeci pe care le-am contactat. Cei trei au inventat un comportament fals pentru unele animale de pradă. Dar, dacă cititorul va afla faptul că cei trei oameni de ştiinţă au fost implicaţi în acţiuni de autopsiere a unor cadavre de animale mutilate, va înţelege mai bine motivul care a stat la originea unei astfel de atitudini.

În toată această situaţie, este caraghios faptul că niciunul dintre cei trei specialişti nu este pe aceeaşi lungime de undă cu ceilalţi. Astfel, primul pretinde că singurul animal de pradă capabil să facă asemenea mutilări asupra vitelor, atât de netede şi de precise, de parcă ar fi fost făcute cu un cuţit ascuţit, este coiotul (*caniş lătrans*). Cel de-al doilea consideră că este vorba de vulpea roşie (*vulpes fulva*). Iar cel de-al treilea afirmă că

autorii mutilărilor sunt „animalele de pradă mici şi vulturii”, fără a preciza care sunt efectiv speciile pe care le avea în vedere. Din consideraţie pentru familiile şi pentru prietenii lor, nu voi divulga numele celor trei indivizi.

c) Câţiva medici veterinari au făcut autopsiile unor cadavre de animale mutilate, l-am contactat şi mi-au confirmat constatările pe care le-au făcut la faţa locului, în ciuda faptului că doi sau trei calomniatori, evocaţi mai devreme, le-au contestat vehement pregătirea şi priceperea profesională. Atacul acesta îndreptat împotriva martorilor nu este altceva decât un alt şiretlic la care au recurs după ce au eşuat în încercarea de a distruge sau măcar de a minimaliza mărturiile acestora. Una dintre cunoştinţele mele, care se autointitulează „sceptică”, are acelaşi tip de comportament. De fiecare dată când o mărturie este ireductibilă, pretinde că martorul este iresponsabil. Rămâne la latitudinea cititorului să aprecieze cum stau lucrurile…

d) Lăsând deoparte cele trei cazuri citate mai devreme în care erau implicaţi farsori care au vrut să-i tragă pe sfoară pe poliţişti, mutilând o vacă, de altfel, moartă, din cauze naturale, în niciunul din cazurile de mutilări veritabile, nu s-a făcut nici cea mai mică arestare a vreunui vinovat. Cunosc un caz petrecut în statul Washington, în perioada în care s-au produs incidentele de mutilări ale animalelor. Aici este implicat un maniac sexual care a comis mai multe crime asupra cailor. Victimele erau de fiecare dată masculi cărora li se tăia penisul. Într-o zi, individul a fost zărit alergând după un cal roib cu un cuţit în mână. N-a fost prins de poliţişti, dar dacă punem în balanţă elementele numeroase descoperite în locurile unde acţiona cu absenţa totală a urmelor în cazurile de mutilări „autentice”, ne putem da seama de profunzimea misterului cu care ne confruntăm în toată această poveste. Am primit de la şeriful comitatului unde acţiona acest psihopat extrem de sângeros, un dosar foarte consistent care nici nu poate fi comparat cu cele primite de confraţii săi, care, în mod evident, s-au aflat în faţa unei adevărate enigme.

„ANCHETA” UNEI AGENŢII DE POLIŢIE DE STAT

Colorado Bureau of Investigation (C.B.I.) din Denver a primit misiunea să conducă investigaţiile asupra cazurilor de mutilări de animale survenite în regiunea sa de control. Intervalul de timp a fost iulie 1975-ianuarie 1976. Au fost adunate vreo 203 rapoarte, iar laboratorul acestui organism a făcut numai 36 de aşa-zise analize ale eşantioanelor recoltate din zonele unde exciziile erau suspecte. Numai în trei cazuri s-a stabilit că a fost utilizat un instrument tăios. Am copiile tuturor acestor rapoarte. Au fost redactate de trei agenţi: Cordell G. Brown, Mool S. Vema, Thomas B. Netwal. La cererea mea, C.B.I. a avut bunăvoinţa să-mi trimită un rezumat al curriculum vitae al celor trei „experţi”. Fără îndoială că cititorul nu va fi deloc surprins să afle că niciunul dintre cei trei nu era specializat în patologie animală. Niciunul nu avea măcar o diplomă oarecare într-o disciplină din ştiinţele veterinare.

Când l-am contactat pe guvernatorul statului Colorado (şi asta înainte de a mă adresa C.B.I.-ului), acesta m-a onorat cu un răspuns extrem de interesant care conţinea o mulţime de informaţii. Nu numai că mi-a spus că C.B.I.-ul a făcut doar 36 de analize, dar mi-a precizat faptul că au fost expediate Universităţii din Colorado 25 de cadavre de animale pentru a fi examinate. Dintre acestea, s-a stabilit că 9 animale fuseseră mutilate ca urmare a acţiunii unor fiinţe umane înarmate cu un instrument tăios. În plus, s-a ajuns la concluzia că 11 animale au murit din cauze naturaleiar celelalte 8 din motive necunoscute.

În afara acestor cifre dintre care unele sunt inexacte şi asupra cărora voi reveni, exista şi o enumerare a misiunilor îndeplinite de C.B.I. pe durata mandatului său. Printre acestea figura şi o pretinsă colaborare cu experţii din Denver Wildlife Research Center, organism de la care C.B.I. a împrumutat nişte specialişti pentru efectuarea examenelor de laborator şi autopsiilor animalelor mutilate. Or, l-am contactat pe directorul acestui centru de cercetare specializat în studiul animalelor sălbatice; în răspunsul primit, a negat categoric, spunând că n-a

colaborat niciodată cu C.B.I.-ul în acest scop.

Scrisoarea guvernatorului era însoţită de un dosar important cuprinzând între altele şi 36 de rapoarte de analiză provenind de la laboratorul C.B.I.-ului, citat mai devreme. M-am hotărât să marchez datele analizelor efectuate şi să le compar cu datele rapoartelor de autopsie provenite de la Colegiul de Medicină Veterinară din Universitatea din Fort Collins, statul Colorado. Mi-am dat seama, fără să mă mai uimească prea tare, că primele două analize ale C.B.I.-ului recunoşteau utilizarea unui obiect tăios, dar erau datate înainte de implicarea agenţiei de poliţie din Denver în cazurile de mutilări de animale.

Cea de-a treia era prima analiză a mandatului celor din Denver, celelalte treizeci şi trei aveau toate, fără excepţie, concluzii care scoteau în evidenţă acţiunea animalelor de pradă.

Aceasta demonstrează foarte bine dorinţa celor de la C.B.I. de a îngropa adevărul. Îndată ce prima analiză a mandatului a confirmat rezultatele celor precedente, care au fost făcute în cadrul unui ajutor dat poliţiei din comitate, a căzut ghilotina. Cei trei experţi care lucrau în laboratorul de analiză al C.B.I. au primit un ordin şi, evident, a fost acela de a banaliza rapoartele, a căror copie era expediată fiecărui şerif implicat în investigarea cazurilor, iar şeriful, la rândul său, dezvăluia conţinutul adjuncţilor săi şi crescătorilor de animale. Cu siguranţă că cei interesaţi repetau mesajul şi-l spuneau oricui avea răbdare să-i asculte: că totul mergea ca pe roate într-o lume perfectă şi că era foarte bine că nu mai existau şi animale carnivore.

Ceea ce am spus mai sus, adăugat scrisorii primită de la şeriful comitatului Cascada, din statul Montana, prezer tată în capitolul precedent, confirmă afirmaţiile domnului Monty Gaddy, editor al unui săptămânal rural: *he Ranchland News*, Simla, Comitatul Elbert, Colorade în volumul 85, nr. 31 din 19 septembrie 1985, Gaddy evocă următoarea întâmplare neplăcută, care îl are ca erou pe şeriful George Yarnell, şeful poliţiei locale a comitatului

Elbert. Voi cita exact cuvintele sale:

„... Yamell susţine că n-a formulat niciodată nici cea mai mică teorie care să explice mutilările. N-a făcut altceva decât să-şi împărtăşească observaţiile. În perioada când s-au produs incidentele, pe la jumătatea anilor 1970, aproape în fiecare seară, oamenii au crezut de cuviinţă să-l cheme, să-l caute pentru a se plânge că pământurile lor erau survolate de aparate aeriene care zburau la joasă altitudine. Când incidentele de mutilări nu s-au mai produs, apelurile s-au rărit şi chiar au încetat.

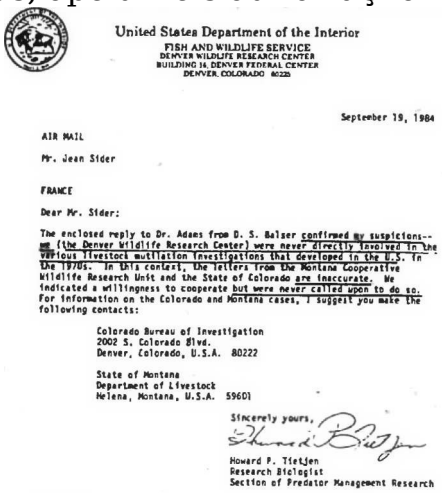

United States Department of the Interior
FISH AND WILDLIFE SERVICE
DENVER WILDLIFE RESEARCH CENTER
BUILDING 16, DENVER FEDERAL CENTER
DENVER, COLORADO 80225

September 19, 1984

AIR MAIL

Mr. Jean Sider

FRANCE

Dear Mr. Sider:

The enclosed reply to Dr. Adams from D. S. Balser confirmed my suspicions--[redacted] (the Denver Wildlife Research Center) were never directly involved in the various livestock mutilation investigations that developed in the U.S. in the 1970s. In this context, the letters from the Montana Cooperative Wildlife Research Unit and the State of Colorado are inaccurate. We indicated a willingness to cooperate but were never called upon to do so. For information on the Colorado and Montana cases, I suggest you make the following contacts:

Colorado Bureau of Investigation
2002 S. Colorado Blvd.
Denver, Colorado, U.S.A. 80222

State of Montana
Department of Livestock
Helena, Montana, U.S.A. 59601

Sincerely yours,

Howard P. Tietjen
Research Biologist
Section of Predator Management Research

Enclosures

Scrisoarea de ia Fish and Wildlife Service din Colorado, dovedind ca acest organism n-a fost niciodată implicat în anchetele celor de la Colorado Bureau of Investigation, referitoare la mutilările de animale.

Yamell spune că a avut ocazia să trăiască şi alte experienţe care l-au determinat să se gândească la faptul că elicoptere sau altfel de aparate aeriene erau implicate în acest mister. Însoţit de câţiva dintre adjuncţii săi, a avut personal ocazia să facă o observaţie uimitoare...

...Dar ceea ce l-a şocat mai mult a fost atitudinea celor din C.B.I. În general, şi a celor de la laboratorul de analiză, în particular. Bănuind că rezultatele fuseseră falsificate în mod deliberat, a trimis într-o zi un eşantion de piele care fusese tăiată într-o parte de „mutilatorii-

fantomă”. Totuşi, în raportul cu care a expediat eşantionul a inversat puţin termenii. Astfel, a spus că tăietura sa este cea a mutilatorilor, iar cealaltă este cea făcută cu propriul său cuţit. Rezultatul analizelor făcute în laboratorul C.B.I.-ului atribuia rănile constate acţiunii animalelor de pradă”.

Dacă am acceptat această excepţie de la regula pe care mi-am impus-o (aceea de a nu face referire la articolele din ziare), am făcut-o din următoarele considerente. Mai întâi, *The Ranchland News* este un săptămânal rural consacrat în exclusivitate problemelor creşterii animalelor, acoperind comitatul Elbert şi partea estică a comitatului El Paso, două regiuni extrem de afectate de mutilările de animale care au avut loc în statul Colorado. Apoi, am avut un schimb de scrisori cu editorul său, Monty Gaddy, care mi-a furnizat numeroase informaţii şi documente, manifestându-şi nemulţumirea faţă de explicaţiile date de autorităţi, care nu i-au satisfăcut deloc pe fermieri.

Referitor la afirmaţiile şerifului comitatului Cascada, din statul Montana care nu avea încredere în concluziile laboratoarelor Departamentului de Animale din statul Montana, pot să spun că le-am verificat autenticitatea. Am un raport al unui examen patologic efectuat de Colegiul de Medicină Veterinară al Universităţii statului Colorado, asupra unui eşantion de piele de la o bovină găsit mutilată în comitatul Cascada, statul Montana. Eşantionul a fost trimis de şeriful din vremea aceea al comitatului, J.C. Krsul. Raportul indică faptul că urmele nu erau lăsate de dinţii vreunui animal de pradă, nici de vreun instrument de tăiat dinţat. Se pare că secţiunea a fost făcută cu un cuţit. Era vorba de un eşantion de piele cu un decupaj în formă de dinţi de fierăstrău – în engleză: „serrations”.

De remarcat faptul că am putut să-mi procur un raport de acelaşi fel provenind de la Wyoming Livestock Board, în care se punea problema examinării unui eşantion de piele decupat în formă de dinţi de fierăstrău. Medicul veterinar a precizat că o asemenea secţionare nu poate fi atribuită unui animal de pradă. Veterinarul consideră că a

fost probabil făcută cu ajutorul unui rulou special conceput pentru a tăia pielea lăsând marginile dantelate. Veterinarul a mai precizat că a mai văzut cazuri similare pe eşantioane de piele primite din Montana. Raportul era semnat de doctorul A.E. McChesnay, acelaşi specialist în patologie animală, care a lucrat şi la Colegiul de Medicină Veterinară al Universităţii din Colorado. Acest lucru nu trebuie să ne uimească. Fac precizarea că Wyoming se învecinează la sud cu statul Colorado şi că era o practică obişnuită ca o serie de cercetători dintr-un stat să meargă să efectueze lucrări ştiinţifice într-un organism aflat în subordinea statului vecin. În toată această mobilitate a cercetătorilor nu este nimic anormal.

În vremea respectivă, doctorul A.E. McChesnay a efectuat cea mai mare parte din autopsiile practicate la Universitatea din Colorado, pe care mi le semnalează şi guvernatorul în scrisoarea trimisă. Adică, 19 în total. Reţineţi faptul că potrivit copiei acestor documente pe care o am în dosarele mele, numai două cazuri sunt atribuite animalelor de pradă, în vreme ce alte două sunt nelămurite. Dintre cele cincisprezece care mai rămân, în 12 este stabilită folosirea unui instrument tăios, un altul evidenţiază mutilările fără să se precizeze originea lor, iar în ultimul caz este constată o excizie fără să se dea vreun detaliu referitor la modus operandi. Astfel, există 14 cazuri în care animalele de pradă n-au avut niciun amestec. Ceea ce reprezintă 70% şi este o diferenţă uriaşă între această cifră şi aceea pe care a avansat-o guvernatorul în scrisoarea sa (care vorbea de nouă cazuri) …

Când l-am contactat pe doctorul McChesnay, acesta mi-a răspuns că n-a găsit decât cinci cazuri de animale care prezentau răni ce sugerau că mutilările au fost comise de fiinţe umane, dintr-un total de 50 de cadavre pe care pretinde că le-a autopsiat. Ceea ce reprezintă numai 10%…

Şi dacă ar fi să luăm în calcul primele trei analize făcute de *Colorado Bureau of Investigation* care stabileau implicarea unui instrument tăios, raportate la un total de

36 câte au fost în total, procentul reprezintă tot 10%…

Aceste constatări ne fac să credem că au-fost date anumite consemne persoanelor şi organismelor care puteau fi solicitate să furnizeze informaţii despre aceste cazuri, scopul fiind evident, disimularea situaţiei reale.

„STUDIUL" UNUI ANTROPOLOG

Doamna Nancy Owen, din Departamentul de Antropologie al Universităţii din Fayetteville, Arkansas, a primit o subvenţie în anul 1978, ca să facă un studiu despre mutilările care au avut loc în stat. Fundaţia de Litere din Arkansas i-a dat suma de 500 de dolari ca să facă investigaţii asupra mutilărilor de animale care au avut loc în acest stat. Se poate crede că din cauza subvenţiei mici pe care o primit-o doamna Owen a fost obligată să-şi limiteze cercetările la comitatul Benton. Vom vedea mai departe că acest lucru ascunde şi o altă explicaţie, iar dacă avem în vedere şi faptul că doamna Owen l-a ajutat mult pe Kenneth Rommel, personaj care nu mai are nevoie de nicio prezentare, se poate spune că nimic nu este întâmplător.[8]

Doamna Owen recunoaşte, totuşi, în lucrarea sa că şaisprezece comitate din Arkansas au fost afectate de mutilările animale, în aceeaşi perioadă. Deşi comitatul Benton a fost sectorul cel mai afectat, ar fi putut să încerce, măcar prin corespondenţă, să obţină nişte informaţii despre ceea ce s-a întâmplat în celelalte zone ale statului. Aceasta n-ar fi costat-o foarte mult. Dar să trecem mai departe…

Primele demersuri făcute de doamna Owen au fost lăudabile. Astfel i-a întâlnit pe fermierii şi pe poliţiştii care au fost implicaţi. Cel puţin, aşa pretinde distinsa doamnă. Este oricum mai bine decât ceea ce a făcut sociologul J. Stewart, care n-a lucrat decât cu articolele din presa vremii.

Ceea ce i se poate reproşa doamnei Owen este că a pornit la lucru cu o idee preconcepută: aceea că mutilările

8 Am încercat s-o contactez pe Nancy (Dwen printr-o scrisoare datată 16 mai 1984, dar n-am primit nici un răspuns.

nu există, mai puţin în două sau trei cazuri unde au acţionat nişte dezaxaţi sau adepţii unui cult satanist care practicau ceremonii ritualice folosind animalele. Astfel doamna Owen i-a interogat mai ales pe fermierii care şi-au pierdut vitele sau caii în condiţiile cunoscute, convins fiind că era vorba de fermieri tineri, originari din centrele urbane şi care aveau o experienţă redusă în creşterea animalelor.

Evident că s-a înşelat amarnic. De altfel, doamna Owen a recunoscut acest lucru, ceea ce reprezintă o notă bună în favoarea sa:

„… Am fost surprinsă să aflu că cea mai mare parte dintre proprietari pretind că s-au ocupat dintotdeauna de creşterea animalelor. Se pare că aproximativ 60% dintre ei au o vastă experienţă în meseria de fermier…”

Doamna Owen recunoaşte şi faptul că din douăzeci de cazuri semnalate în comitatul Benton, în 1978, numai cinci au fost supuse autopsiei realizată de un medic veterinar. În aceste situaţii, scrie doamna Owen, specialiştii care au făcut autopsiile (toţi fiind particulari) au declarat că inciziile au „un anume grad de precizie care sugerează utilizarea unui cuţit (sic)”.

Este deja ceva mai mult decât trecerea informaţiei sub tăcere. Dar doamna Owen ar fi putut să meargă mai departe, precizând că în cazul nr. 12, doctorul Charles S. Hatfield din Bontonville, care a făcut autopsia victimei, a indicat în raport că „organele au fost extirpate în stil chirurgical”. Precizarea este importantă deoarece vine din partea unui veterinar care a examinat animalul. De ce n-a inclus doamna Owen şi acest detaliu în studiul său? Probabil că venea în contradicţie cu principiile sale…

Doamna Owen a analizat caz cu caz pentru a determina dacă a fost folosit acelaşi scenariu pentru extirparea organelor. Astfel, şi-a dat seama că fiecare caz era unic în felul său. Chiar dacă în cele mai multe cazuri erau scoase organele genitale, exista de fiecare dată un element care particulariza incidentul, deosebindu-l de celelalte.

Câteodată era vorba de o ureche, fie dreapta, fie stânga. Sau era vorba de limbă, de un ochi, de zona rectală, de buze sau chiar de inimă. Pe scurt, doamna Owen n-a descoperit nici măcar două cazuri identice. Doamna Owen părea să nu fi realizat faptul că numai sistemul de reproducere al animalelor trebuie să-i fi interesat pe autorii mutilărilor, celelalte părţi anatomice nefiind decât un „pretext”, un mod de a-i induce în eroare pe anchetatori. Cum ar putea fi folositoare pentru un cercetător (din lumea noastră sau din altă parte) o ureche de vacă, un cercetător care studiază, cel puţin în aparenţă, sistemul genetic al speciei bovinelor? E o întrebare firească pe care şi-ar pune-o oricine…

Absenţa sângelui, semnalată în aproape toate rapor %turile, i-a atras atenţia antropologului din Fayetteville. Din păcate, doamna Owen pune accentul pe o pretinsă lipsă de sânge din corpul animalelor, trecând foarte repede şi peste lipsa urmelor de sânge, oprindu-se asupra unui excepţii: cazul nr. 4, o bovină căruia un vandal îi secţionase gâtul (omul a fost zărit în apropierea vilei de proprietarul terenului) provocând o scurgere abundentă de sânge. Doamna Owen a tras concluzia că aceste afirmaţii ale anchetatorilor şi ale fermierilor erau lipsite de valoare. Doamna Owen „a uitat” să precizeze că în cazul nr. 12, veterinarul a menţionat în raport că nu a găsit decât 25 de cenţi litri de lichid* pericardic uşor pătat de sânge şi 8 cenţi litri de sânge coagulat în inimă, indicând foarte clar că era vorba de tot ce mai rămăsese drept sânge în corp.

Chiar dacă doamna Owen recunoaşte că veterinarul a constatat o absenţă aproape totală de sânge în cele două corpuri autopsiate, totuşi nu pare să acorde prea multă importanţă lipsei de urme de sânge de pe corp sau de faţa locului. Admiţând faptul că sângele s-a coagulat în fiecare cadavru, evită totuşi, să vorbească de cazul nr. 2, absolut stupefiant. Animalul a fost văzut de proprietar în ziua de 17 aprilie 1978, la ora 6, cu ocazia unui inspecţii făcută turmelor. La acel moment animalul era sănătos. În aceeaşi dimineaţă, la ora 9, l-a găsit mort. Nu era nicio urmă de

sânge pe sol sau pe corpul animalului. Un veterinar chemat a constatat absenţa sângelui din corpul victimei, considerând că animalul murise din cauza faptului că pierduse tot sângele. Se pune întrebarea cum este posibil să dispară o asemenea cantitate de sânge între orele 6 şi 9 dimineaţa, fără să se scurgă măcar o picătură pe sol sau pe corpul victimei? Doamna Owen evită să scoată în evidenţă această anomalie, mulţumindu-se să treacă impasibilă peste ea…

Doamna Owen explică absenţa urmelor de luptă, declarând că, excepţie făcând cele două cazuri, vitele „au murit liniştite”, iar aceasta indică mai degrabă o cauză naturală decât orice altceva. Oare era doamna Owen mai în măsură decât un veterinar ca să pretindă aşa ceva? Cu siguranţă, nu. Majoritatea rapoartelor de autopsie redactate de specialiştii pe care i-am contactat vorbesc de o moarte din cauze necunoscute. Şi chiar prin otrăvire sau fiind bolnave de ceva, vitele nu mor dintr-odată. Există întotdeauna o agonie, mai scurtă sau mai lungă, după caz, deci o luptă împotriva morţii, care lasă urme vizibile pe sol şi pe corpul victimei. De exemplu, de ce nu pomeneşte doamna Owen nimic de cazul nr. 1, referitor la un cal care a fost găsit cu iarbă în gură, indicând faptul că a murit în vreme ce păştea?

„ANCHETELE” CANADIENE

Voi încheia evocarea despre mutilările de animale amintind succint şi despre ceea ce s-a întâmplat în Canada.

În luna mai a anului 1979, un val de incidente asemănătoare cu mutilările petrecute în Statele Unite s-a produs şi în Canada. Cu deosebire două provincii au fost ţinta predilectă a mutilărilor: Alberta şi Saskatchewan.

Totuşi, acest val de incidente n-a cunoscut amploarea înregistrată la vecinii americani.

Anchetele au fost încredinţate celor din *Royal Canadian Mounted Police*, cunoscuţi sub numele de „tunicile roşii”. Se pare că autorităţile canadiene n-au fost prea speriate de incidente, deoarece au lăsat conducerea investigaţiilor pe mâna unui gradat foarte mic, caporalul

Lynn Lauber. Până în decembrie 1979, au fost înregistrate aproximativ şaizeci de cazuri. Presa le-a descris pe larg şi de fiecare dată, Lauber şi-a spus părerea în faţa organelor mediatice, negând mereu culpabilitatea „farfuriilor zburătoare”, dar acuzând cultele sataniste şi dezaxaţii. De remarcat însă faptul că a observat două tipuri de mutilări: cei care operau cu dexteritate, autorii mutilărilor „autentice” şi cei care îi imitau, practicând nişte tăieturi grosolane – acele *copycats*, adică „imitaţiile”.

Probabil avertizate de acţiunile de banalizare ale lui Rommel din New Mexico care s-au desfăşurat în aceeaşi perioadă, autorităţile canadiene au decis de a copia modelul Statelor Unite. În 1980, când Kenneth Rommel făcea cunoscute concluziile negative prin care acuza animalele de pradă, canadienii au făcut acelaşi lucru, însă mult mai discret; ba chiar atât de discret, încât informaţia a trecut aproape neobservată. Iar „verdictul” a fost repede dat uitării, mai ales că mutilatorii păreau că au părăsit spaţiile întinse ale provinciilor Alberta şi Saskatchewan, pentru a acţiona din nou dincolo de frontierele canadiene.

De semnalat un detaliu amuzant. Am contactat două unităţi diferite din *Royal Canadian Mounted Police*, una din Edmonton, alta din Calgary. Am primit două răspunsuri absolut identice, cuvânt cu cuvânt, într-un text de douăsprezece rânduri. Voi lăsa cititorului posibilitatea să analizeze această informaţie, corelând-o cu ceea ce s-a spus anterior. Voi cita următoarea frază pe care fiecare o va interpreta după bunul plac:

„Am solicitat anterior biroului Procurorului General din Alberta posibilitatea de a obţine copiile rapoartelor, dar acest organism mi-a răspuns că aceste documente nu sunt accesibile decât persoanelor aparţinând unor agenţii de stat”.

În ce măsură divulgarea unor asemenea documente ar fi afectat bunul mers al instituţiilor statului rămâne o problemă pe care mi-e greu să o înţeleg. Răspunsul este atât de evident, încât nu mai este nevoie de niciun comentariu…

Este vorba de un text stereotip redactat de autorităţile canadiene pentru a da un răspuns tuturor căutătorilor de informaţii şi de documente. Şi a rămas acelaşi de mulţi ani…

ÎN LOC DE CONCLUZIE

Deoarece am hotărât să evit orice tentativă de a-mi expune propria părere referitoare la cauza evenimentelor, lăsându-l pe cititor să-şi formeze propria părere, voi încheia aceste capitole despre mutilările animalelor citând în chip de concluzie un paragraf dintr-o scrisoare. Am primit această scrisoare de la redactorul şef al unui ziar dintr-o regiune cu vocaţie rurală din Minnesota, căruia i-am cerut o serie de informaţii referitoare la incidentele care au avut loc în comitatul de care, juridic, aparţinea. Redactorul-şef rezumă* foarte convingător, în câteva rânduri, neputinţa tuturor acelora care s-au confruntat cu acest mister:

„… Referitor la o explicaţie oarecare asupra morţii acestor animale, veterinarii şi celelalte autorităţi medicale implicate, precum şi reprezentanţii autorităţilor implicate oficial în anchete, niciunul dintre ei n-a fost în stare să o dea, deoarece nimeni n-a reuşit să afle cu exactitate cum au murit şi de ce s-au produs toate acele incidente…”

CAPITOLUL HI

RĂPIRILE LA BORDUL OZN-URILOR

Domeniul referitor la răpirile unor fiinţe. umane la bordul OZN-urilor este un aspect mai puţin cunoscut de foarte mulţi cercetători. În Europa este de-a dreptul ignorat, uneori cu bună ştiinţă, deoarece incidentele nu intră în schema ufologică pe care şi-a construit-o fiecare cercetător. Se pare că ignoranţa celor care nu tratează subiectul numai prin prisma propriilor lor concepte are drept cauză absenţa contactelor cu ufologii americani. Şi aceasta, deoarece aceste răpiri s-au produs cu deosebire în America de Nord, dar şi în America de Sud şi în câteva din ţările Europei (au fost înregistrate numai câteva cazuri).

Cazul Betty şi Barney Hill a fost primul eveniment de acest tip – produs în 1961, dar n-a fost făcut cunoscut

decât în 1966 – însă ulterior, au fost dezvăluite multe alte incidente mai vechi. Să semnalăm totuşi, de dragul adevărului istoric, că în 1957, un medic brazilian a trăit o experienţă curioasă. Dar, consider că această mărturie seamănă mai mult cu o aventură romanescă decât cu o confruntare veritabilă cu entităţi extraterestre.

Tot înainte de episodul trăit de soţii Hill, a fost şi cazul Antonio Villas-Boas. În februarie 1958, acest lucrător agricol (devenit ulterior avocat) pretinde că a avut o relaţie sexuală cu o creatură umanoidă, de statură mică, după ce a fost luat cu forţa şi dus într-un aparat aerian neidentificat. Această întâmplare ieşită din comun s-a produs în octombrie 1957, la Francisco de Sales, în Brazilia.

Povestea lui Villas-Boas, confirmată de autorul ei, ridică totuşi o problemă. Nu se încadrează în tiparul celor care vor fi prezentate în acest capitol. În cazul de faţă, martorul a fost reţinut de răpitori şi îşi aminteşte toate detaliile referitoare la capturarea sa şi la scurtul său sejur în OZN, fără să fi fost hipnotizat. Of, în cazurile „clasice”, martorii sunt neutralizaţi printr-o energie oarecare şi-şi pierd conştiinţa cât timp sunt transportaţi la bordul unui aparat aerian necunoscut. În plus, nu-şi amintesc nimic din păţania lor, întâmplarea fiind reconstituită prin regresie hipnotică.

În 1985, Thomas Eddie Bullard, sociolog şi folclorist, din Bloamington, Indiana, a identificat vreo 270 de cazuri de astfel de răpiri. În 1988, a contabilizat vreo 400, iar numărul cazurilor potenţiale care n-au fost analizate se ridică la câteva sute. Din păcate, lipsa unor anchetatori calificaţi care să aibă bunăvoinţă să facă investigaţiile şi verificările de rigoare este acut resimţită.

Astfel, în condiţiile create de aceste răpiri este indispensabilă acţiunea în echipă, constituită în mod obligatoriu din specialişti în psihologie, poate chiar în psihiatrie şi sociologie. Psihologul trebuia să cunoască foarte bine practica tratamentelor prin hipnoză – tehnică extrem de răspândită în Statele Unite – iar şedinţele de

regresie hipnotică trebuiau să se desfăşoare sub o strictă supraveghere medicală. În consecinţă era de dorit prezenţa unui medic şi a unui echipament adecvat, mai ales dacă hipnoterapeutul nu stăpânea foarte bine tehnica.

Deci, se poate constata că asemenea cercetări depăşesc cadrul permis de o anchetă făcută de un amator independent sau de un grup de entuziaşti fără pregătirea materială şi intelectuală necesară.

Sub acţiunea hipnozei, martorul descoperă că a fost răpit, deoarece nu-şi aminteşte nimic în mod normal. Ca şi cum totul a fost „şters" din mintea sa. Există nişte elemente care îi indică mai mult sau mai puţin clar că i s-a întâmplat ceva anormal, fără să ştie exact în ce circumstanţe. Adesea, noţiunea de uitare, pe durata mai multor ore – un fel de „gaură" în timp – este prezentă în mintea martorului. Aceasta, adăugată unor efecte psihice şi psihologice pe care martorul le poate constata asupra propriei persoane, determină conştientizarea faptului că i s-a întâmplat ceva important. Mai ales aceste elemente ciudate i-au făcut şi pe soţii Hill să consulte un psiholog care utiliza metoda tratamentului prin hipnoză, ceea ce i-a permis să facă public primul mare caz de răpire la bordul unui OZN.

PUNCTE COMUNE

Studiul tuturor acestor cazuri considerate a fi serioase a permis selectarea unor criterii care să faciliteze autentificarea acestui tip de incidente, iată care sunt aceste criterii:

— Răpirea se produce cel mai adesea într-o zonă îndepărtată de regiunile urbane. Eroii multor cazuri sunt persoane care mergeau cu maşina în zone izolate, cu o slabă densitate a populaţiei. Totuşi, unii martori au fost răpiţi chiar de la domiciliul lor.

— Incidentele s-au produs mai ales noaptea, dar au fost şi cazuri produse în plină zi, în zone rurale foarte puţin populate.

— Martorii sunt neutralizaţi printr-un mijloc necunoscut (paralizia membrelor şi/sau pierderea

conştiinţei). Dacă se aflau la volan, maşina trecea sub controlul răpitorilor, deoarece erau semnalate interferenţe asupra motorului, sistemului de iluminare şi radioului.

— Martorii sunt duşi la bordul unui OZN în diverse moduri. Dacă aparatul staţionează pe pământ, sunt aduşi, aici, mergând, încadraţi de creaturile aflate la bordul OZN-ului, care coborâseră în prealabil. Dacă aparatul staţiona în aer, martorii erau „aspiraţi" de o forţă necunoscută. Trupurile le erau inerte şi erau lipsiţi de voinţă. Foarte adesea, aceste episod este vag şi foarte mulţi dintre „abductees"[9] erau incapabili să-l reconstituie chiar şi parţial.

— Martorii sunt eliberaţi în acelaşi mod în care au fost răpiţi. Şi aici sunt multe elemente confuze pentru a reconstitui cu exactitate ceea ce s-a întâmplat. Mulţi martori au fost eliberaţi în locuri diferite, uneori la o distanţă de mii de kilometri, aşa cum s-a întâmplat în cazul soţilor Vidal în 1968.

— Lipsesc aproape cu desăvârşire martori care să fi asistat la răpire. În general, persoanele care îi însoţeau pe captivi au fost lăsate în stare de inconştienţă şi nu-şi amintesc nimic. Totuşi, există şi câteva excepţii.[10] Cazul Travis Walton, petrecut în noiembrie 1975, reprezintă una dintre acestea: cinci martori din şase au putut să confirme răpirea graţie testelor poligrafice la care au fost supuşi de poliţie. În alte cazuri, unde ar fi putut fi martori, se pare că răpitorii au neutralizat o zonă bine delimitată din spaţiu (unde se aflau potenţialii martori oculari), dispărând din faţa ochilor vizualizarea incidentului. Însă mijloacele utilizate în acest scop n-au fost niciodată determinate.[11]

---

9 Termen american desemnând captivii.

10 Budd Hopkins a anchetat cazuri de răpiri colective, în care au fost recuperate mai multe mărturii.

11 Un caz sovietic, din 27 septembrie 1989, a fost dată publici tății de agenția Tass, în zilele de 9 și 10 octombrie 1989. Victima ar fi dispărut din raza vizuală a martorilor după ce un humanoid uriaș l-ar fi „țintuit" cu un „tub". Captivul ar fi „reapărut" la fel de subit, la câtva timp după decolarea OZN-ului.

— Captivul este eliberat după o perioadă cuprinsă între cincisprezece minute şi şapte ore de la momentul răpirii, dar excepţiile care confirmă această regulă sunt foarte rare. De exemplu, Travis Walton a fost reţinut timp de cinci zile. Este şi unul dintre motivele pentru care autenticitatea acestui caz a fost pusă la îndoială de unii cercetători.

EXPERIMENTELE LUI ALVIN LAWSON

Doctorul Alvin Lawson a încercat într-o bună zi să facă o serie de experienţe pe voluntari care n-au fost niciodată răpiţi la bordul unui OZN. Doctorul Lawson dorea să demonstreze că oricine, aflat sub influenţa întrebărilor unui hipnotizator, putea să spună orice. Era suficient să formulezi întrebările sub formă de afirmaţii pentru a-i incita pe „martori” să răspundă în sensul dorit de cel care făcea experimentul. Lawson dorea să demonstreze astfel că aşa-zişii *abductees* n-au dezvăluit altceva decât produsul propriei lor imaginaţii.

Doctorul Lawson a crezut că experimentul îi va reuşi, dar, din păcate pentru el şi din fericire pentru ufologi, el n-a făcut altceva decât să valideze adevăratele cazuri de răpiri. Iată, de altfel, un tabel comparativ făcut de Lawson, pornind de la cercetările sale. Tabelul este foarte edificator şi util prin informaţiile pe care le conţine, deoarece prin rezultatele obţinute diferenţele sunt mai mult decât evidente, chiar dacă Lawson punea întrebări care-i făceau pe subiecţi să creadă că se aflau efectiv la bordul unui OZN.

RĂPIRI IMAGINARE	RĂPIRI PRETINSE REALE
captivul era singur	există uneori mai mulţi captivi
este un „captiv voluntar”; martorul îşi controlează	este un qaptiv involuntar martorul este adesea speriat

perfect emoţiile în starea de hipnoză	retrăind evenimentele sub hipnoză

nu există o „gaura în timp	există foarte adesea o gaură” în timp
nu este niciun efect fizic secundar	există aproape de fiecare dată efecte fizice secundare
nu sunt efecte psihologice secundare	există aproape de fiecare efecte psihologice secundare
nu există amnezie, deoarece răpirea n-a avut loc	există o amnezie specifică pentru toţi cei care au fost răpiţi[12]
vise şi coşmaruri puţine	vise şi coşmaruri în cazul tuturor celor studiaţi
fără urmări aparente vizibile	urmări concentrate asupra efectelor emoţionale
foarte puţine amintiri despre răpirea	adesea, regăsirea la nivelul conştientul

12 Cel puțin în toate cazurile considerate a fi serioase.

imaginară	ui a amintirilor întâlnirii

Doctorul Alvin Lawson admite totuşi că în cazul multor persoane răpite în cadrul aceluiaşi incident, n-ar fi fost posibil să pui la îndoială autenticitatea celor spuse. Astfel, doctorul Lawson a avansat o dublă teorie:

a) Martorii aceluiaşi incident percep obiectiv un fenomen real, dar îi dau o interpretare greşită, traducându-l în termeni care îl asociază unei ipoteze extraterestre.

b) Aceşti martori ai aceluiaşi incident împărtăşesc în grup aceleaşi halucinaţie, însă interpretează în mod greşit evenimentele percepute în termeni care asociază incidentul unei ipoteze extraterestre.

Lawson a interpretat efectele fizice şi psihologice punându-le pe seama efectelor „psihokinestezice”. Altfel spus, pretinsul răpit se autosugestiona, declanşând în acest mod un mecanism mental care acţiona un proces fizic. Ceva asemănător puţinelor persoane care poartă stigmatul rănilor lui Iisus. Însă cred că este posibil pentru anumite efecte, nu şi pentru urme de arsuri şi înţepături… De remarcat că aceşti contestatari de talia lui Alvin Lawson au o tendinţă deranjantă de a interpreta discursul martorilor de fiecare dată când conţinutul depăşeşte limitele conceptelor lor înguste, mai ales atunci când transpar aluziile la entităţi extraterestre. Faptul că aceste persoane reproşează martorilor interceptarea experienţei trăite într-un mod care le indispune, în vreme ce ele nu se jenează să o facă permanent, mă face să pun la îndoială probitatea lor intelectuală…).

În locul extrapolărilor negative ale doctorului Lawson, prefer de departe deducţiile mai echilibrate ale unui grup constituit la începutul anului 1980, pentru a studia aceste incidente. Din acest grup făceau parte: Richard F. Haines, specialist în psihologie experimentală şi în psihologie; Barbara D. Peter, specialist în psihiatrie; Peter Rank, medic specialist în radiologie; Leo Sprinkle,

psiholog; Ron Westrum, sociolog şi Grey Woodman, psihiatru.

După multe discuţii pasionate şi pasionante, grupul a stabilit patru ipoteze posibile:

1) Experienţele trăite sunt autentice şi nu sunt divulgate decât prin regresie hipnotică, fie din cauză că au fost blocate prin caracterul traumatizant al incidentului care a provocat un şoc mental, fie din cauză că au fost „ocultate" voit de către răpitori;

2) Câteva experienţe frapează prin întâlnirea cu creaturi umanoide, dar majoritatea detaliilor, (dintre acestea „mesajele" pe care le transmit captivii) sunt creaţia inconştientului, combinând elemente brute, existente deja în mintea celor răpiţi, cu teamă, neînţelegere etc. Într-o încercare de a raţionaliza incidentul.

3) Experienţele ţin în totalitate de domeniul fanteziei, iar conţinutul lor este luat din diverse amintiri personale sau din reminiscenţele unor lecturi cu OZN-uri.

4.) Istoriile sunt create de conştient, având scopul obţinerii unui profit oarecare: bani, celebritate etc.

Membrii grupului au făcut alegerea dintre cele patru ipoteze în funcţiile de studiile şi anchetele realizate de fiecare dintre ei asupra acestui tip de incident. Toţi au ales prima sau a doua ipoteză. Şi aceasta, în condiţiile în care fiecare dintre aceste persoane a interogat vreo sută de indivizi presupuşi a fi fost răpiţi la bordul unui OZN şi care au divulgat experienţa trăită sub regresie hipnotică. În cursul discuţiilor, s-a admis ipoteza că incidentele trăitele mai mulţi captivi erau fără îndoială cele mai credibile. În acest sens, este interesant de ştiut că teoria „nebuniei în doi" sau halucinaţia colectivă se poate verifica uşor. Astfel, potrivit lui Grey Woodman, psihiatru, o iluzie provocată de un caz de „nebunie în doi" tinde să nu afecteze decât membrii unei familii (cel mai adesea, mama şi fiica), iar iluzia provocată dispare când persoanele în cauză au fost separate pe durata unei săptămâni sau a doua.

STUDIUL SOCIOLOGULUI THOMAS EDDIE

BULLARD

Thomas Eddie Boullard, sociolog în folclor, este probabil primul cercetător din lume care a făcut un studiu detaliat asupra cazurilor de răpiri la bordul OZN-urilor. El a publicat rezultatele cercetărilor sale în 1987, în două ediţii artizanale, pe care a avut amabilitatea să mi le trimită. Studiul său are 400 de pagini şi se bazează pe un al doilea dosar de vreo 200 pagini referitor la cazurile propriu-zise şi clasate pe categorii. Această lucrare absolut remarcabilă efectuată pornind de la povestirile captivilor este o analiză completă şi imparţială a datelor furnizate de martori, fără alte interpretări.

Iată un rezumat al acestui studiu, scris chiar de Eddie Bullard pentru cercetătorii care n-au intrat în posesia lucrării citată mai sus.

UN STUDIU COMPARATIV

Trăsătura caracteristică cea mai remarcabilă a acestor răpiri la bordul OZN-urilor este aceea că asemenea incidente se pot întâmpla oricui. La fel de remarcabil este faptul că se produc des. Dacă întâmplarea soţilor Betty şi Barney Hill ar fi rămas unică în felul ei, n-ar fi fost decât o simplă curiozitate, fără să mai intre în istoria misterului OZN-urilor. Astfel, după acest caz, au ieşit la iveală sute de alte cazuri, obligându-ne să tragem concluzia că aceste răpiri sunt în realitate un lucru obişnuit, fără să fie însă banale. Ciudăţeniile incluse în aceste rapoarte, informaţiile stranii de aici explică atracţia pe care o exercită asupra cercetătorilor. Astfel, un caz de răpire dezvăluie mult mai multe despre un OZN, decât miile de observaţii legate de luminiţele mişcătoare nocturne. Calitativ şi cantitativ, răpirile completează, în semnificaţie, fraza lui J. Allen Hynek: „Cazuri de o bogăţie mai degrabă incomodă, care te pun în încurcătură”.

Esenţialul cercetărilor asupra răpirilor a Vizat investigarea profundă a cazurilor individuale. Graţie unor oameni ca Jérôme Clark, Ann Druffel, Raymond Fowler, Budd Hopkins, Leo Sprinkle şi mulţi alţii, rezultatele cercetărilor au făcut obiectul unor articole detaliate de o

factură impresionantă. Având acum numeroase rapoarte, se impune un studiu de ansamblu care să dea o imagine mai exactă despre toate aceste cazuri particulare şi care să ofere posibilitatea unor prime concluzii despre fenomenul în cauză.

Asociaţia *The Fund for the Ufo Research* (FUFOR) a finanţat un proiect cu intenţii bine determinate. În primul rând, era vorba de strângerea unui număr cât mai mare de rapoarte din diverse publicaţii (din cărţi care s-au ocupat de aceste incidenteA sau articole din diverse reviste ufologice de prestigiu). În acest scop, Eddie a adunat vreo 300 de cazuri, dintre care mai mult de 200 sunt „autentice" răpiri, în care un martor este capturat şi reţinut temporar de creaturi, aparent de origine extraterestră, la bordul unei extraordinare maşini zburătoare, în scopul (probabil) efectuării unor examene medicale care rămân o necunoscută.

În al doilea rând, se pune problema efectuării unei analize comparative a acestor cazuri. Deci, punerea lor faţă în faţă şi identificarea punctelor comune şi a diferenţelor dintre ele. Oricine familiarizat într-o oarecare măsură cu răpirile la bordul OZN-urilor nu va fi surprins să constate că sunt multiple coincidenţe, dar ca mulţi cercetători s-au întrebat câtă credibilitate li se poate acorda pentru a demonstra că răpirile au avut într-adevăr loc.

Rezultatele obţinute în acest studiu vor fi furnizate în cele ce urmează. Elementele adunate sunt suficient de distincte prin anomaliile care se repetă de la caz la caz, pentru a crea nişte constanţe semnificative ale acestui fenomen.

ELEMENTELE DE REZISTENŢĂ ALE ACESTOR INCIDENTE

O trăsătură izbitoare din rapoartele răpirilor o constituie secvenţialitatea evenimentelor care se derulează. Istoria unei răpiri este alcătuită din opt episoade (cel mult!): capturarea, „examenul medical", „conferinţa", vizita OZN-ului, călătoria într-o altă lume,

întâlnirea „divină”, întoarcerea, urmările evenimentelor. Nu toate aceste episoade sunt prezente în toate cazurile, ci numai în câteva. Sunt rare incidentele care le reunesc pe toate. Însă succesiunea se face foarte fidel. Dintre 193 de cazuri care au cel puţin două dintre aceste episoade, 163 urmează ordinea „exactă” citată mai sus.

Derularea faptelor dictează natura unor episoade, dar şi istoria în ansamblu. Capturarea presupune patru părţi distincte: intruziunea – în care OZN-ul apare şi se îndreaptă către martor; momentul de stranietate – timp în care martorul suferă de o formă oarecare de alterare a facultăţilor sale mentale; controlul treptat al martorului în momentul în care creaturile pun stăpânire asupra persoanei sale. Când cel puţin două dintre aceste subepisoade se produc (sau mai mute dintre ele), ordinea derulării este cea evocată mai sus în 77% din cazuri.

Controlul martorului de către acele creaturi este atât de complex, încât acest subepisod poate fi descompus la rândul său într-o secvenţă cu opt evenimente, revenind periodic: o rază de lumină care-l izbeşte pe martor, o forţă care îl trage, creaturile care apar, o conversaţie care urmează. Creaturile îl pot linişti pe martor sau îl pot controla în alt mod. Apoi, ele îl escortează către nava spaţială şi-l transportă până la bordul acesteia, făcându-l să plutească (anulare a gravitaţiei? levitaţie?...). Martorul intră în nava spaţială cu o pierdere momentană a memorie) sau se produce o amnezie înainte de intrarea în aparat. În circa 77% din cazuri se regăsesc cel puţin două dintre aceste părţi de subepisod sau mai multe, exact în ordinea prezentată.

Episodul „examenului medical” poate fi şi el descompus în opt părţi distincte: creaturile pregătesc martorul scoţându-i veşmintele, făcându-l aseptic şi aşezându-l pe o masă. Apoi are loc examenul medical propriu-zis, constând într-un examen general, dar şi într-unul de interes punctual. Examinarea este făcută de creaturi mai întâi sub forma unei explorări manuale, ca şi cum ar fi dorit să aibă o apreciere a caracteristicilor

externe ale corpului. Un aparat de examinare semănând cu un ochi sau cu o lumină, este plimbat ulterior pe corpul martorului, fiind urmat de un alt instrument, probabil în scopul determinării structurii interne şi a funcţiilor fiziologice. Apoi, creaturile iau eşantioane de piele, de păr sau din fluidele corpului. Este (acut şi un examen al organelor sexuale.

În cursul examinării, creaturile manifestă un interes deosebit pentru sistemul neurologic, implantând adesea un aparat minuscul în creierul sau coloana vertebrală a martorului. Un test de comportament poate completa procesul examinării, probabil pentru a verifica funcţionarea aparatului. Circa 60% din cazuri urmează acest model.

Episodul întoarcerii începe cu salutările de adio şi începe procesul invers al capturării. Martorul suferă o amnezie când trece de uşa aparatului, când ciudatele creaturi îl expediază în exterior. După ce a vizualizat plecarea aparatului zburător, martorul îşi recapătă încetul cu încetul simţirile în vreme ce puţinele amintiri din toată această peripeţie se estompează din ce în ce mai mult. Cele patru părţi ale acestui episod se regăsesc efectiv în două treimi din cazuri.

Ceea ce este important, referitor la ordinea derulării acestor evenimente este faptul că modelul descris nu este bătut în cuie. O „conferinţă” ar putea preceda examenul sau scena în care creaturile examinează atent martorul cu ajutorul unui instrument, dar schimbarea nu va modifica deloc istoria cazului. Din contră, va căpăta un sens nou. Faptul că fiecare martor oferă o relatare într-o ordine arbitrară sugerează că experienţa în sine a fost structurată în acest fel.

„SUBEPISOADELE”.

Acestea sunt mai puţin numeroase şi nu urmează ordinea derulării atât de sistematic ca episoadele descrise anterior. Secvenţa cea mai întâlnită înaintea examenului este „conferinţa”, o perioadă mai mult sau mai puţin certă de conversaţie între martor şi răpitori. Patru elemente

distincte care nu se regăsesc în nicio altă secvenţă caracterizează „conferinţa”. Creaturile îşi interoghează subiectul pe teme care le interesează. Pot fi date explicaţii referitoare la locul în care se află lumea de unde vin creaturile, dar şi motivele pentru care se află pe pământ. Această secvenţă este destul de curentă. Creaturile pot adresa o rugăminte martorului, cerându-i adesea să uite experienţa trăită, dar câteodată, ajutându-l să-şi îmbogăţească cunoştinţele şi să facă progrese în diverse domenii sau chiar să-i furnizeze anumite informaţii despre lucruri care urmau să se întâmple. Astfel, avertismentele despre pericolul unor comportamente umane, dar şi unele profeţii despre evenimente viitoare sunt o practică obişnuită. Profeţiile preziceau, de regulă, dezastre şi chiar schimbări apocaliptice pe Pământ, evenimente pe care creaturile (sau un martor „luminat”) le puteau atenua.

În câteva cazuri a fost vizitată nava spaţială, aparent dintr-o curtoazie a creaturilor faţă de martor. Vizita poate să includă o trecere prin sala maşinilor unde mai mulţi martori au văzut globuri cristaline făcând parte dintr-un aparat asemănător unui rotor.

Urmează acum secvenţa cea mai bizară din toate episoadele: călătoria într-o altă lume. Martorul poate fi aşezat într-o cameră de imersiune sau într-un alt echipament de protecţie, înainte de începerea călătoriei. Apoi, aproape instantaneu, vasul a sosit la destinaţie. Să spui că acest loc ar fi o altă planetă ar fi fost o eroare, deoarece părea să fi fost situat fie sub nivelul solului; fie sub un curs de apă, mărginit de un cer luminos, dar fără soare şi fără a putea distinge linia orizontului. Martorul vede adesea un oraş în plină agitaţie şi numeroase semne ale unei civilizaţii extraterestre, dar având un mediu înconjurător de o sărăcie fizică caracterizată fie printr-un peisaj deşertic sau devastat/fie prin faptul că cerul era întunecat şi vegetaţia aproape inexistentă. Singurele scene în care se zăresc câteva fâşii de pământ fertil, apar în zonele subterane. Aceste impresii se repetă cu o regularitate incontestabilă.

Dintre toate aceste episoade cel mai rar este acela numit de Eddie Bullard: „Theophany” (însemnând apariţia unei divinităţi). Pentru a simplifica, se poate spune că martorul este confruntat cu o entitate care îi este prezentată ca fiind de esenţă divină sau căruia celelalte creaturi îi oferă, sub privirile martorului, ceva considerat a fi sacru. Întâlnirile lui Betty Andreasson cu o entitate despre care a spus că ar fi fost Dumnezeu însuşi, sunt exemplele cele mai edificatoare în acest sens.

După ce martorul a fost adus înapoi de unde a fost răpit, experienţa trăită prin faptul că a fost capturat poate să nu se încheie aici. Consecinţele îl urmăresc adesea mai multe săptămâni, uneori luni întregi şi chiar ani. Efecte imediate sau mai tardive se pot manifesta pe termen mediu şi lung. Urmările imediate sunt într-o mare măsură de natură fizică şi includ iritarea ochilor, arsuri uşoare a pielii (ca şi cum s-ar fi produs o bronzare), probleme gastrointestinale, dar şi urme de tăieturi şi înţepături.

Efectele mentale îşi fac apariţia la o săptămână sau două după răpire, în momentul în care urmele de tăieturi şi de înţepături se estompează. Martorul poate suferi coşmaruri sau trece prin angoase teribile, în vreme ce amintirile fragmentate ale experienţei ciudate şi tulburătoare pe care a trăit-o încep „să alunece” încetul cu încetul din memoria sa. Efectul cel mai îndelungat care se poate manifesta implică o modificare a personalităţii martorului, fie ameliorându-i unele trăsături negative ale caracterului, făcându-l mai bun, fie acţionând în sens contrar, făcând din martor un pericol pentru ceilalţi oameni. Martorul poate manifesta dorinţe noi, poate avea noi puncte de interes. Poate avea puteri extrasenzoriale sau dobândi o personalitate mult mai sensibilă. În alte cazuri, martorul poate trece de la un comportament normal, chiar unul lăudabil, la o viaţă fără sens, comportamentul său anterior momentului răpirii fiind total schimbat. Experienţele cu apariţii de tip „oameni în negru” (men-in-black), fenomenele de genul „poltergeist” pot surveni în multe cazuri. Efectul „postrăpire” cel mai des

întâlnit este departe de a avea vreo legătură cu întâlnirea fiinţelor extraterestre. O răpire este câteodată urmată de o alta şi există câţiva martori care afirmă că de-a lungul vieţii lor au experimentat mai multe răpiri, au trăit mai multe întâlniri cu creaturi ieşite din comun, au observat numeroase OZN-uri.

NAVA SPAŢIALĂ, RĂPITORII ŞI EFECTELE NEOBIŞNUITELOR ÎNTÂLNIRI

Toate elementele referitoare la incidentele răpirilor nu se limitează la forma şi conţinutul episoadelor. Nava spaţială are o formă discoidală în 136 de cazuri dintr-un total de 162, în care martorul observă efectiv un asemenea aparat zburător. În unele cazuri, discul este turtit, alteori este foarte mic. Uneori există un dom sau ieşiri în afară, dimensiunile variind în funcţie de percepţia martorilor, oscilând între cele aleunei maşinuţe şi cele ale unui teren de fotbal. Navele spaţiale descrise nu seamănă niciodată unele cu altele; există chiar unele aparate în formă de ţigară sau de alte forme care se opun modelului general al unui aparat discoidal.

Odată ajuns în interiorul aparatului, martorul descoperă că este circular, cu o cabină în formă de dom, cu pereţii rotunjiţi, fără colţuri (fără să aibă zone unghiulare). Iluminatul era uniform şi asigurat de o sursă invizibilă. Atmosfera e în general umedă şi rece. Aerul e ceva mai greu de respirat, din cauza densităţii sau, mai rar întâlnit, din cauza nocivităţii sale.

Răpitorii pot fi creaturi umane, umanoizi sau monştri. Umanoizii reprezintă două treimi din 203 cazuri în care martorii îşi descriu răpitorii. Creaturi umane, potrivit standardelor noastre apar în 52 de cazuri. Umanoidul-tip este de statură mică, având un cap mare rotunjit, ochii enormi şi impresionanţi. Urechile şi nasul sunt mici, atât de mici încât par a fi nişte rămăşiţe de urechi şi nas, iar gura nu e altceva decât o simplă gaură sau chiar un simplu pliu. Pe pielea de o culoare cenuşie nu se vedea niciun fir de păr, iar veşmintele acestor creaturi păreau a fi făcute

dintr-o singură bucată, într-un model uniform.

Unele elemente referitoare la personalitatea acestor creaturi şi la scopurile lor pot fi deduse din aceste incidente: majoritatea echipelor de răpitori au un şef care conversează cu martorul utilizând telepatia. Dar este posibil să se producă şi un schimb de replici mai mult sau mai puţin mormăit pentru a comunica cu celelalte creaturi de teapa sa. Creaturile sunt curtenitoare prin discursul şi comportamentul lor, dar curtoazia lor se dovedeşte a fi foarte des o amăgire, o simplă atitudine de circumstanţă pentru a-l manipula mai bine pe martor şi pentru a obţine de la acesta cooperarea. În realitate, comportamentul acestor creaturi este distant, rece. Probabil că sunt indiferente la sentimentele umane generate de teamă şi de durere. Totuşi, chiar şi aceste creaturi îşi pot manifesta emoţia, prin reacţii de surpriză (dacă ar fi să ne luăm după cele povestite de unii martori), care dezvăluiau o stare de excitare la vederea dinţilor dintr-o proteză sau cicatricele lăsate de intervenţiile chirurgicale.

Durata tratamentelor efectuate de creaturile extraterestre asupra captivilor este incertă. Răpitorii şi-au dat seama că un martor le poate urmări toate gândurile, motiv pentru care au încercat să-l influenţeze să închidă ochii sau să-i distragă atenţia spre altceva. Când martorul le pune întrebări, creaturile refuză să dea vreun răspuns sau încearcă o dezinformare, dând răspunsuri absurde care-l satisfac momentan pe martor, dar care nu spun nimic efectiv despre autorii lor. Apoi, efectul legat de durata timpului care se scurge scapă martorului, la fel ca şi amintirea propriei sale răpiri.

Factorii emoţionali care acţionează asupra martorului par a focaliza întreaga atenţie a ciudatelor creaturi. Acestea pot pune martorului o mulţime de întrebări referitoare la aceste particularităţi umane, la trăsăturile comune şi la diferenţele individuale specifice oamenilor. Scurgerea timpului şi noţiunea de vârstă păreau a fi pentru aceste creaturi nişte mistere de neînţeles. Interesul lor pentru sistemul de reproducere uman este evident în

timpul examinării, dar şi alte indicii care apar în unele rapoarte întăresc această convingere că sexualitatea umană şi perpetuarea speciei noastre reprezentau o grijă fundamentală pentru aceşti răpitori. În timpul unor conversaţii între martor şi creaturile bizare, acestea au declarat deschis că au unele probleme legate de reproducerea propriei lor specii şi s-au arătat dornice să-şi regenereze rasa utilizând combinaţii de gene cu elemente luate de la oameni. Uneori chiar făceau referiri la propria lor planetă pe care o prezentau ca fiind pe moarte, devastată de sterilitate şi infertilitate. Se constată şi o preferinţă pentru tinerii captivi (comparativ cu numărul persoanelor răpite mai în vârstă). De notat un caz în care un captiv a fost abandonat de creaturi din cauză că a suferit o vasectomie (o stare de sterilitate provocată prin secţionarea sau obturarea canalului prin care trece sperma – cazul Carl Higdon, din octombrie 1974); Aceste alegeri preferenţiale capătă o cu totul altă semnificaţie, dacă bizarele creaturi sunt motivate în cercetările lor numai de studierea sistemului de reproducere al oamenilor. Eşantioanele ridicate, având o legătură foarte strânsă de sistemul uman de reproducere, corelate cu ritmicitatea programărilor răpirilor, sugerează faptul că aceste creaturi au efectiv probleme biologice, exploatându-i captivii umani în scopuri legate strict de supravieţuirea propriei lor specii.

Dacă cititorul îşi aminteşte de ceea ce s-a spus în capitolele anterioare referitor la mutilările de animale, atunci această ipoteză nu mai este atât de fantezistă şi exagerată pe cât ar părea la prima vedere…

Numeroase fenomene stranii pot fi asociate acestor răpiri, însă ele pot fi incluse în categoria „efecte”. Anumite efecte ţin de fizică, altele de problemele psihosomatice. Efectele fizice presupun un fel de „zonă neutralizată” care înconjoară locul răpirii, dar şi interferenţele care au loc asupra motoarelor maşinilor. Unele efecte electromagnetice tradiţionale care se întâlnesc de obicei în observarea OZN-urilor, adăugate celor citate anterior, par

să indice o operaţie de control extrem exercitat asupra unui vehicul, adică maşina martorului, în cele mai multe din cazuri.

Efectul mental cel mai des întâlnit este pierderea noţiunii timpului, un fel de „gol” în memoria martorului pe toată durata răpirii sale. Acest fenomen este semnalat în 164 de cazuri, în vreme ce alte forme de modificări la nivel mental precum: starea de inconştienţă sau letargia au fost semnalate mai rar. Martorul poate avea un comportament nedefinit, fără o caracteristică dominantă anume în timp ce se află în mâinile răpitorilor. Se pare însă că acele creaturi aveau un anumit număr de mijloace tehnice pentru a controla mintea captivului, îi potoleau durerile şi îl făceau un supus perfect, în totalitate dirijat de răpitori.

Alte efecte se referă la o zonă nedeterminată, plasată undeva între lumea fizică şi lumea mentală. Martorul poate pluti în aer pentru a ajunge în nava spaţială şi pentru a ieşi de aici. Dar este anulată forţa de gravitate sau este numai o senzaţie, o iluzie creată acestuia? Există elemente care ne fac să credem în ambele versiuni deodată. Cazurile unor corpuri trecând prin pereţi, efectul de izolare din alte cazuri în care răpirea se produce într-un spaţiu locuit, într-o zonă unde potenţiali martori ar putea să vadă scena, însă nimeni nu se sinchiseşte de incident, iată alte întrebări similare care mai pot fi puse.

CONCLUZIILE LUI EDDIE BULLARD

Analiza comparativă a rapoartelor răpirilor permite acumularea unei cantităţi enorme de date, însă concluziile trase se ridică la un nivel foarte modest.

Natura acestor răpiri nu apare în acest studiu, deoarece subiectul discutat nu este experienţa în sine, ci raportul care relatează răpirea. Toate constatările făcute aici au pornit de la conţinutul textelor şi nu sunt absolut legate de fenomenul care le-a provocat. Incidentele cu pricina apar ca fiind nişte poveşti cu zâne, dacă ar fi să excludem orice consideraţie şi măcar un dram de credibilitate acordate martorului, buna credinţă a acestuia şi implicaţia sa emoţională, dar şi toate urmele fizice lăsate

de această experienţă neobişnuită. Asemănările de formă şi de conţinut, în discursul captivilor sunt importante şi trebuie să fie cunoscute, dar răspunsurile ultime necesită o dovadă exterioară, un fel de punte care să lege afirmaţiile făcute în rapoarte de realitatea efectivă a faptelor.

Eddie Bullard oferă următoarele trei explicaţii pe care le consideră edificatoare în legătură cu similitudinile constatate în rapoartele răpirilor:

1) Rapoartele sunt asemănătoare, deoarece diferiţi martori împărtăşesc aceeaşi experienţă obiectivă;

2) Rapoartele sunt asemănătoare, deoarece martori diferiţi trăiesc aceeaşi experienţă subiectivă. Această variantă presupune un fenomen psihologic universal (sau „transpersonal"), oricum generator de imagini mentale «şi de impresii de răpire.

3) Rapoartele sunt asemănătoare, deoarece martori diferiţi trăiesc aceeaşi istorie tradiţională. Naratorii repetă pur şi simplu forma şi conţinutul istoriilor aflate de la/sau împreună cu alţi martori sau, lucru mai plauzibil, dintr-un raport care a fost mediatizat şi care a influenţat percepţiile şi descrierile unor martori ulteriori, în aşa măsură încât aceştia au distorsionat propria lor experienţă pentru a se conforma celor precedente (de fapt, este vorba de noţiuni preconcepute).

Concluzia folcloristului american este următoarea:

Dacă acest studiu nu poate stabili exact ce sunt răpirile, totuşi efortul făcut în acest sens dovedeşte cel puţin un lucru: rapoartele răpirilor trăite fizic arată clar foarte multe similitudini, care nu pot fi considerate toate numai un simplu accident, o reuşită punere în scenă sau pure fantezii. Şi este greu, dacă nu imposibil să le dai o explicaţie pertinentă. De la forma şi conţinutul discursului martorilor până la numeroasele detalii minuţioase, totul demonstrează că aceste incidente se înscriu într-un fenomen coerent, oricare i-ar fi finalitatea. Orice sceptic care refuză să accepte această concordanţă se bazează pe speranţa de a-şi păstra părerea, mai mult decât pe dovezi concrete care i-ar putea sprijini afirmaţia.

PRECIZĂRI IMPORTANTE

În cazul în care te apuci să studiezi toate rapoartele răpirilor, dificultatea cea mai mare cu carete. confrunţi o constituie faptul că prin concepte personale (pe care toţi le avem), nu poţi să fii neutru, nu poţi aborda o neutralitate absolută faţă de acest tip de incidente. Este o imposibilitate de care se lovesc toţi ufologii care se implică într-un fel sau altul în efectuarea investigaţiilor asupra acestor cazuri.

În general, schema standard a opiniei dominante din mintea multor persoane convinse de existenţa entităţilor extraterestre care circulă pe planeta noastră este legată de o imagine care are toate şansele să fie falsă. Adesea, aceste persoane consideră că extratereştrii nu pot fi decât fiinţe paşnice, dispuse eventual să ajute umanitatea să-şi rezolve problemele majore. Acest gen de credinţă a dat naştere la interpretări ale rapoartelor răpirilor extrem de personale şi subiective, în funcţie de cei care le-au redactat. Unii, de exemplu, s-au apucat să scrie opere profetice. Alţii au creat mişcări, grupări, secte sau religii noi. Chiar şi curente ecologice în care erau denunţate poluarea planetară şi riscurile politicii nucleare – toate s-au dezvoltat pornind de la acest gen de opinie.

Această atitudine este adesea inspirată de situaţia în care se află lumea noastră. Există diferiţi factori de influenţă care se conjugă şi determină această situaţie: declinul moralităţii, terorismul, şomajul, recesiunea ameninţătoare, sexualitatea galopantă etalată pretutindeni, în văzul tuturor... Până acum, erau foarte rare persoanele care estimau că entităţile extraterestre puteau fi periculoase pentru om. Însă, de câtăva vreme, încetul cu încetul, tot mai mulţi cercetători înclină să fie copleşiţi de pesimism în legătură cu intenţiile „vizitatorilor”. Voi dezvolta pe larg aceste stări de spirit, în cea de-a treia parte a cărţii.

CERCETĂRILE LUI BUDD HOPKINS

Budd Hopkins, pictor newyorkez foarte cunoscut şi apreciat de amatorii de artă picturală, a devenit liderul de

necontestat al cercetătorilor americani specializaţi în răpiri. De vreo doisprezece ani, Hopkins conduce investigaţiile asupra cazurilor de răpiri care i-au fost semnalate. Hopkins şi-a format o echipă puternică, alcătuită din mai mulţi oameni de ştiinţă obişnuiţi să utilizeze regresia hipnotică – dintre aceştia, cunoscuţi sunt psihologii Aphrodite Clamar şi Elizabeth Stater. Hopkins a scris deja două cărţi în care povesteşte cu lux de amănunte toate descoperirile făcute prin intermediul răpiţilor, dintre care unii par să fi trăit experienţe extraordinare.

În 1987, Hopkins a făcut deja cercetări asupra a vreo 150 de cazuri de răpiri, ceea ce este absolut remarcabil. Mai mult. Este extraordinar că a cunoscut câteva sute de cazuri potenţiale pe care n-a putut să le studieze aşa cum ar fi vrut din lipsă de timp şi de mijloace. I-ar fi trebuit cel puţin vreo douăsprezece echipe ca a sa pentru a duce la bun sfârşit o asemenea acţiune.

Potrivit lui Hopkins, starea emoţională a captivilor care îşi povestesc aventura neobişnuită sub influenţa regresiei hipnotice este foarte intensă. Toţi manifestau sentimente de frică, chiar de panică, mai mult sau mai puţin puternice, în funcţie de fiecare individ în parte. Toţi par să fi trăit efectiv o experienţă traumatizantă despre care foarte puţini au acceptat să vorbească în public. Captivii erau teribil de impresionaţi de înalta tehnologie pe care au văzut-o la răpitori, unii vorbeau chiar de magie. Acest lucru a generat traversarea de către subiecţi a unor stări sufleteşti diverse faţă de creaturile responsabile pentru capturarea lor. Sentimentele încercate puteau fi de simpatie, de prietenie, de admiraţie şi chiar.de adoraţie. Dar şi la polul opus – adică furie şi chiar ură. Mulţi dintre martori nu admiteau să fie astfel sustraşi din mediul lor obişnuit, fără să fi fost consultaţi sau avertizaţi, de unde un sentiment foarte puternic de aversiune faţă de răpitori. Impresia multora era aceea că au fost utilizaţi împotriva voinţei lor în scopuri care nu puteau fi mărturisite, probabil fiindcă au fost supuşi unui tratament devastator fizic şi moral.

Se poate afirma cu certitudine că baza componentelor emoţionale se rezumă la: frică, teroare, furie şi, Ja polul opus, toată gama sentimentelor de simpatie. În toate cazurile, se regăsesc aceşti factori emoţionali, cu diverse intensităţi.

Ceea ce am spus în aceste rânduri trebuie receptat de cititor la modul cel mai serios cu putinţă, deoarece tot ceea ce spune un captiv poate fi doar un simplu scenariu care are drept scop inducerea în eroare, imprimat în mintea sa printr-un artificiu oarecare. Această precizare va da posibilitatea unei corecte înţelegeri a stării emoţionale a martorului şi de a evalua exact starea sa afectivă faţă de răpitori. Totuşi, acest tip de comportament rămâne foarte suspect, dacă ţinem cont de toate cele prin care au trecut martorii şi de faptul că este foarte plauzibil ca în mintea acestora, prin tehnici necunoscute, să fi fost imprimat acest tip de atitudine. Chiar unii psihologi admit faptul că se poate naşte şi un sentiment de afecţiune din partea victimei pentru răpitori. Hopkins citează cazul Patriciei Hearst pentru a argumenta această afirmaţie. Această tânără, provenită dintr-o familie foarte bogată, a fost răpită de nişte gangsteri. Tânăra a fost „condiţionată" (cu pistolul îndreptat asupra sa) de răpitori să participe la atacul unei bănci.

Hopkins pune accentul pe faptul că toţi captivii sunt controlaţi în permanenţă de răpitorii lor. Deci, comportamentul lor este departe de a fi normal. Fiecare martor este privat de voinţă şi de autonomie în mişcări. Totuşi, simţurile sunt păstrate integral în funcţiune. Nu se ştie exact dacă acest lucru a fost dorit de răpitori sau este o simplă întâmplare. Probabil că răpitorii aveau nevoie ca martorul să dispună în întregime de facultăţile sale senzoriale tocmai pentru a-şi duce la bun sfârşit experienţele asupra comportamentului uman. Evident că pe această temă se pot face multe speculaţii.

Potrivit doctorului Aphrodite Clamar, psiholog canic, care a lucrat împreună cu Budd Hopkins, aproape toţii captivii asupra cărora s-a practicat regresiunea hipnotică

au fost puternic traumatizaţi de experienţa trăită. Testele psihologice ale doctorului Elizabeth Stater, o altă colaboratoare a lui Hopkins, întăreşte spusele doctorului Clamar: captivii pe care i-a examinat au reacţionat la testele sale ca şi cum ar fi fost victimele unui viol.

Hopkins cunoaşte trei cazuri ale unor bărbaţi care după ce au fost răpiţi s-au sinucis când au realizat că familiile lor şi prietenii lor au avansat ideea că ei ar fi fost victimele unor răpitori de la bordul unor OZN-uri. Două femei, şi ele captive ale unor „ufonauţi", au încercat să-şi pună capăt zilelor. Ele fuseseră răpite şi sechestrate la bordul unui OZN, la vârsta de zece ani. Recent a mai fost semnalat un caz de traumatism suicidar la o captivă de numai cincisprezece ani.

Pictorul newyorkez a făcut constatarea că în acest tip de incidente, entităţile extraterestre manifestă mai degrabă indiferenţă pentru suferinţa umană decât compasiune, mai ales atunci când pun în practică diverse tratamente pe care victimele lor le consideră a fi nişte nelegiuiri în general, creaturile extraterestre nu par să reacţioneze la aceiaşi factori emoţionali ca oamenii. Probabil că mentalitatea lor este structurată pe baza unor concepte diferite de ale noastre. Hopkins citează un exemplu edificator pentru ilustrarea acestui punct de vedere. Iată rezumatul relatării sale: în 1986, un locuitor din Minnesota îi scrie lui Hopkins.

Unele frânturi de amintiri, pretindea acesta, îl făceau să creadă că a fost victima unei răpiri. Hopkins l-a contactat pe autorul acestei scrisori şi a reuşit să-i pună mai multe întrebări cu ajutorul regresiei hipnotice. Astfel, martorul şi-a adus aminte că în urmă cu câţiva ani, pe când se afla la câmp şi secera împreună cu soţia sa într-o zonă ceva mai izolată, s-a întâmplat ceva extraordinar. Femeia rămăsese într-un camion staţionat în vreme ce soţul său conducea tractorul. Deodată a zărit trei OZN-uri micuţe care survolau zona la nivelul înălţimii arborilor. Apoi au staţionat deasupra cabinei camionului unde soţia sa aţipise un pic. Unul dintre OZN-uri aterizează, iar omul, foarte

neliniştit, s-a hotărât să se îndrepte repede cu tractorul spre camionul în care se afla soţia sa pentru a o apăra în cazul în care ar fi fost în pericol. Brusc, dintr-un boschet de lângă OZN a apărut o fiinţă umană, aparent normală, cu părul blond şi vorbind englezeşte. Acesta l-a invitat pe fermier să se oprească şi i-a spus că totul era în regulă şi că soţia sa nu avea de ce să se înspăimânte. Fermierul a ignorat spusele individului şi a coborât din tractor, îndreptându-se spre camionul unde aţipise soţia sa. Aceasta era acum înconjurată de indivizi mici de statură şi cu pielea gri. Dintr-odată, omul s-a simţit paralizat şi neputincios. A rămas ţintuit locului, imobil, incapabil să mai facă şi cea mai mică mişcare. În tot acest interval, bărbatul blond îi repeta: „Totul este pentru mai bine. Nu-i vom face nimic rău soţiei dumneavoastră”.

Deşi omul era paralizat, toate celelalte simţuri funcţionau normal. Unul dintre ei i-a înfipt un ac lung în abdomen, în timp ce femeia era tot întinsă pe un strat de fan. Au fost prelevate eşantioane de piele şi păr; o sondă miniaturală i-a fost introdusă în vagin. Încremenit, soţul turba de furie şi răcnea, iar individul cu părul blond a părut oarecum surprins de reacţia aceasta. „Dorim să asistaţi la acest spectacol”, i-a spus. „Ceea ce îi facem nu-i va provoca niciun rău. Ea va suporta foarte bine această încercare. De ce sunteţi neliniştit? Nu-i facem niciun rău…”

Câteva minute mai târziu, supliciul a luat sfârşit. Cuplul s-a întors acasă, conştientizând faptul că un interval de timp s-a scurs fără să fi păstrat vreo amintire despre acest lucru. La câteva zile după această păţanie, femeia a început să se plângă că are coşmaruri repetate în cursul cărora revede, cel puţin parţial, teribila scenă pe care a trăit-o. A fost puternic speriată. Nervii i-au cedat şi a trebuit să fie spitalizată. De atunci, trăieşte doar cu ajutorul tranchilizantelor, iar ea nu mai este femeia veselă şi plină de viaţă de dinainte.

Acest exemplu rezumă foarte bine situaţia generală cu care se confruntă majoritatea răpiţilor, pentru care o

asemenea experienţă este cel mai adesea mai mult nefericită decât euforizanta, deoarece sechelele negative ale experienţei trăite îi marchează pentru mulţi ani, poate chiar pe toată durata vieţii.

În cartea sa intitulată *Intruders*, Hopkins citează mai multe cazuri de femei însămânţate artificial, mai ales după ce au suferit o serie de acţiuni asupra uterului („intrauterine"). Se pare că strigătele lor, de disperare sau de durere, i-au uimit pe răpitorii mărunţi. Însă nu i-au afectat deloc aceşti factori emoţionali şi chiar păreau că nu-i înţeleg. Reacţiile umane de acest tip sunt pentru ei de neînţeles şi îi fac să fie surprinşi. Creaturile extraterestre reacţionează prin pasivitate în faţa sentimentelor exprimate de martori, ca şi cum ar fi fost diferiţi faţă de oameni nu numai fizic, dar şi mental. Binele şi răul, dragostea şi ura, par a fi concepte care le scapă. Sistemul lor de gândire este atât de diferit de al nostru, încât este foarte plauzibil ca ei să nu conştientizeze dimensiunea necazurilor şi a dramelor individuale pe care le provoacă. Aceste creaturi îşi tratează captivii ca şi cum ar fi nişte oameni de ştiinţă care fac experienţe pe animale, de exemplu, pentru supravieţuirea unei specii. Animalele sunt capturate după ce au fost făcute inofensive prin neutralizarea cu un anestezic, apoi cât timp sunt inconştiente şi ameţite sunt „tratate", după care sunt readuse în mediul lor natural.

Unii cercetători, din dorinţa de a explica indiferenţa răpitorilor au avansat ideea existenţei unor creaturi androide, adică un fel de „roboţi-biologici", creaţi în laboratoare prin clonare. Au fost întâlnite mai multe cazuri ale unor captivi care au primit câteva confidenţe din partea răpitorilor, din care se putea deduce o asemenea eventualitate.

În cazul nr. 107 din catalogul lui Eddie Bullard, martorul a fost întrebat de unul dintre răpitori câte ceva despre psihologia creierului uman şi funcţionarea sa. Pat Norris a fost întrebată despre fizică şi tulburările emoţionale. În craniul lui Patty Roarch a fost înfipt un ac

iar ea a fost informată că scopul acestei operaţiuni era „culegerea gândurilor”. Au întrebat-o ce îi plăcea şi ce detesta, i-au cerut o serie de informaţii referitoare la animalele preferate ale familiei sale. Creatura care a vorbit cu Sandra Larson nu reuşea să înţeleagă cum pot fi autonome spiritul şi personalitatea fiecărei fiinţe umane.

Dacă aceste exemple nu sunt suficient de edificatoare şi de credibile pentru cititorul cel mai sceptic, următoarele rânduri vor fi probabil mult mai convingătoare:

Răpitorul americanului Graham i-a mărturisit acestuia că rasa sa avea probleme serioase cu reproducerea şi că era necesară o regenerare, astfel, perpetuarea speciei trebuia să fie făcută prin încrucişări cu femei umane. Finlandeza Aino Ivanoff a aflat de la o creatură extraterestră că rasa sa nu mai putea avea copii. Englezoaica Sue Day a fost informată de un „ufonaut” că poporul său nu mai putea avea copii şi se încerca reproducerea cu ajutorul fiinţelor umane.

Soţii „Cronin” şi fetiţa lor în vârstă de 6 ani au fost răpiţi din greşeală, potrivit spuselor răpitorilor. Unul dintre răpitori a fost teribil de fascinat la vederea copilului, rămânând multă vreme în contemplaţie, în ciuda îndemnurilor celorlalţi doi tovarăşi de-ai săi, care doreau să-i distragă atenţia. „John Williams” a avut o relaţie sexuală cu o femeie „ufonaută”, umană (potrivit standardelor noastre). Apoi, a fost informat că pentru asigurarea supravieţuirii speciei lor, răpitorii erau nevoiţi să facă încrucişări cu fiinţele umane.

Interesul creaturilor pentru sexualitatea fiinţelor umane şi pentru perpetuarea propriilor specii este foarte uşor detectabil din tot ceea ce fac. Multe dintre femeile capturate au fost îngrozite când un ac lung şi foarte fin a fost înfipt în stomac, în zona buricului. Cazul lui Betty Hill, primul de acest tip, este cea mai bună ilustrare a acestei situaţii. Dar există şi alte exemple mult mai semnificative în legătură cu ipoteza efectuării unor teste ginecologice.

Finalitatea acestor experimente poate fi efectiv orientată asupra aspectului genetic al interesului

manifestat de ciudatele creaturi extraterestre. Astfel, J.E., printre alţii, a făcut obiectul unei prelevări a unui eşantion de spermă. De asemenea, mai multe captive, după ce au fost inseminate artificial, au mai fost răpite încă o dată în scopul „recuperării" fătului rezultat în urma primei intervenţii – vezi cazul lui Kathie Davis.

Răpitorii pretind adesea că vin de pe o altă planetă, dintr-o altă galaxie, dintr-un alt plan dimensional şi că utilizează un modide deplasare bazat pe manipularea spaţiului şi timpului. În alte versiuni, răpitorii sunt mai expliciţi şi afirmă că sunt ocupanţii unui satelit de pe o orbită din jurul Pământului sau chiar precizează că au baze chiar pe planeta noastră.

Bineînţeles că aceste răspunsuri pot fi interpretate în foarte multe feluri, dar, dând crezare spuselor acestor martori, se pare că există mai multe rase de extratereştrii care ne vizitează planeta, vreo 70, potrivit afirmaţiilor făcute de entitatea cu care a stat de vorbă Betty Andreasson; se pare (potrivit aceleiaşi surse) că unele rase provin de pe planete situate în alte „regate şi planuri dimensionale" (sic!) şi chiar aflate pe Pământ.

În unele cazuri, şi n-au fost deloc puţine, se fac referiri la creaturi din specii diferite care şi-au unit acţiunile. Entităţi umanoide au fost văzute umblând în compania unor însoţitori construiri după propriile noastre standarde.

Potrivit lui R.B. Hooper, supus unui interogatoriu în stare de hipnoză de către doctorul R. Leo Sprinkle, unii captivi tereştrii nu mai doresc să revină pe Pământ, în lumea lor de origine, şi au preferat să-şi ofere serviciile răpitorilor. În cursul celor treisprezece şedinţe de hipnoză, un artist-pictor care a dorit să-şi păstreze anonimatul afirmă că a văzut, cu prilejul unei aşa-zise călătorii în altă lume, un grup de fiinţe umane aşezate într-un auditorium, participând la o „conferinţă telepatică" (sic!). Acelaşi *abductee* pretinde că a văzut într-o sală o sumedenie de recipiente conţinând sute de mici fiinţe umane în gestaţie.

Aceste elemente au fost prezentate în scopul unei

mai bune lămuriri a cititorului care a putut astfel să sesizeze mai bine motivele care au determinat anumite interpretări, din ce în ce mai pesimiste, care în ultima vreme apar tot mai frecvent în rândul cercetătorilor particulari americani (despre care voi spune mai mult într-un capitol ulterior).

INTERPRETĂRI

Pentru a explica răpirile la bordul OZN-urilor au fost vehiculate mai multe teorii şi ipoteze. Cele mai cunoscute dintre acestea sunt următoarele:

1) Teoria doctorului Alvin H. Lawson, deja menţionat în acest capitol, care face referire la o „jirth-trauma" (adică traumatism de naştere), de natură pur psihologică. Această ipoteză este acum depăşită şi a căzut totalmente în desuetudine, deoarece nu sunt explicate (şi mai ales argumentate) anumite constatări făcute în cea mai mare parte din cazurile discutate.

2) Teoria lui D. Scott Rogo, care pretinde că martorii sunt amăgiţi de fenomenul OZN care s-ar folosi de înclinarea lor pentru spectaculos şi nemaipomenit pentru a „materializa" nişte vise ascunse în „cotloanele" subconştientului lor cu ajutorul unei „inteligenţe X", inerentă vieţii umane. Şi această versiune este discutabilă prin constantele sale care au tendinţa să o invalideze.

3) Teoria lui Jenny Randles, care este o derivată a teoriei lui Rogo şi care propune răpiri imaginare provocate de extratereştri care ar proiecta viziuni în mintea unor persoane foarte receptive la contactele cu entităţile extraterestre. Dar asemenea primelor două teorii, cea a lui Randles „rămâne neclară" în privinţa unor elemente care apar cu regularitate în mărturisirile acelor *abductees*.

4) Teoria lui Keith Baskerfield şi Robert Bartholomew care face referire la o ipoteză bazată pe înclinările unor martori de a-şi exterioriza fanteziile şi chiar fantasmele. Această teorie este interesantă, dar nu corespunde în totalitate schemei pe care şi-au făcut-o din relatările martorilor (dacă ar fi să-l credem pe Budd Hopkins, în aceeaşi sursă citată mai devreme).

5) Teoria lui Budd Hopkins referitoare la răpirile efectuate asupra rasei umane de către entităţile extraterestre în scopuri legate probabil de cercetarea genetică.

Deşi foarte îndrăzneaţă, această ipoteză are meritul de a fi validată în toate punctele ei de mărturiile captivilor.

Potrivit lui Keith Baskerfield aceste puncte de rezistenţă sunt în număr de şase:

1) Răpirile sunt parţial obiective, parţial subiective;

2) Numai anumite persoane sunt cunoscute ca fiind protagonistele unor experienţe de acest fel. În ciuda faptului că numărul persoanelor răpite este într-o continuă creştere, totuşi răpirile nu reprezintă un fenomen universal.

3) Fondul naraţiunii este consistent, deşi se simt influenţele şi speranţele culturale îmbibate de science-fiction ale martorilor, contemporanii unei epoci în care acest curent a cunoscut un avânt nemaiîntâlnit.

4) Incidentele pot surveni mai multor persoane în acelaşi timp şi în aceeaşi manieră.

5) Evenimentele se produc în cazul unor indivizi consideraţi ca fiind într-adevăr aceia care le-au trăit în mod fizic.

6) Experienţele referitoare la răpiri par să facă parte dintr-un proces care se întinde pe toată viaţa şi nu se reduc la un eveniment izolat (adică unul întâmplat o dată în viaţă, fără consecinţe şi efecte în timp).

Teoria lui Lawson nu explică răpirile multor martori şi nici anumite urme fizice, psihologice şi fiziologice, constatate la foarte mulţi dintre aceştia. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Rogo şi Randles. Baskerfield se înşală amarnic când afirmă că răpirile nu se înscriu într-un fenomen universal. Este adevărat, cazurile semnalate în America sunt cele mai numeroase (procentul de aici este cel mai ridicat), dar s-au produs răpiri în toate ţările puternic industrializate, ba chiar şi în unele ţări din est, ca, de exemplu, Polonia şi U.R.S.S.

Preponderenţa cazurilor din Statele Unite poate fi

explicată prin mai multe motive. De exemplu, s-a remarcat că răpirile au afectat mai ales ţările în care au avut loc recente amestecuri de populaţii aparţinând unor etnii diferite. Este cazul Statelor Unite, Canadei, Mexicului şi al ţărilor din America de Sud. Probabil că acesta este unul dintre criteriile impuse de răpitori în cercetările lor genetice. În plus, în Statele Unite, mai mult ca oriunde, tratamentele medicale prin hipnoză au devenit o practică obişnuită. Evident şi cititorul poate să găsească singur o mulţime de alte explicaţii.

Ideea de a sublinia o anumită predispoziţie a martorilor pentru întâmplările neobişnuite, pentru acţiuni fanteziste şi pentru exteriorizarea fantasmelor este absolut greşită. Budd Hopkins şi-a supus potenţialii martori-captivi multor teste, prin intermediul doctorilor Aphrodite Clamar şi Elizabeth Stater, psihologi de profesie. Majoritatea persoanelor răpite erau perfect echilibrate din punct de vedere psihic, fără să dovedească vreo înclinaţie pentru comportamentele fanteziste. În plus, ipoteza lui Baskerfield nu oferă nicio explicaţie pentru intervalele de timp „şterse” din mintea captivilor. De asemenea, nici pentru observaţiile făcute despre OZN-uri şi mai ales, pentru starea de maximă intensitate emoţională trăită de martori. Baskerfield nu explică în niciun fel mai ales stările de spaimă şi de teroare pe care le traversează martorii când retrăiesc (prin regresie hipnotică) anumite episoade deosebit de traumatizante. Este firesc (şi mai ales logic!) să vrei să-ţi exteriorizezi speranţele şi aşteptările „materializând” visele, dar în niciun caz coşmarurile.

Hopkins admite totuşi că unii captivi ar putea fi amăgiţi de către răpitori. Şi aceasta, fie pentru a obţine mai uşor de la ei cooperarea, fie pentru a da consistenţă discursului lor absurd în cazul în care martorii ar putea să păstreze şi să rememoreze amintirile ciudatei aventuri. Este o posibilitate care nu poate fi exclusă. Oricum, cititorul va trebui să ţină seama de faptul că răpirea a fost considerată un punct stabilit (a cărei producere a fost considerată drept autentică), dacă vrea să înţeleagă corect

tot ceea ce va fi expus în cea de-a treia parte a acestei lucrări.

PARTEA A TREIA *FOLCLORUL UFOLOGIC AMERICAN*

CAPITOLUL I

ZVONURI ŞI ŞUŞOTELI DE CULISE

UN AVERTISMENT ADRESAT CITITORULUI

Cea mai mare parte din informaţiile incluse în această secţiune a cărţii n-au primit o autentificare categorică şi de necontestat. Unele nu sunt decât simple afirmaţii care pot foarte bine să facă parte dintr-un proces de dezinformare. Astfel, îi recomand cititorului să se arate extrem de prudent când le va afla. În ultimul capitol, de exemplu, vor fi prezentate speculaţii nebuneşti, traducând un pesimism care domină actualmente pe mulţi dintre cercetătorii ufologici. Astfel, îi sugerez cititorului să le privească doar ca pe nişte forme de expresie tipice ale folclorului ufologic american. Ar fi deci mult mai indicat să nu le considere ca fiind proiecţia fidelă a unor istorii emoţionale pe care le-ar putea întâlni în Statele Unite după 1988, referitoare la OZN-uri.

La începutul observărilor OZN-urilor, după o perioadă de incertitudine şi de oscilare într-un sens sau în altul, s-a ajuns la un consens (aproape unanim, cu câteva excepţii), în rândurile persoanelor convinse de prezenţa unei inteligenţe extraterestre în mediul nostru planetar. Se credea că era vorba de nişte extratereştri binevoitori, grijulii să nu se amestece în treburile popoarelor de pe Pământ, vizitându-ne în contextul unor cercetări ştiinţifice. Mai apoi, cei mai entuziaşti au avansat ideea că extratereştrii ar fi nişte entităţi care „veghează”, dispuşi să ajute umanitatea să-şi rezolve marile probleme: războaie, cancer, ameninţările unui conflict nuclear, poluare etc. Cam acestea au fost versiunile care au circulat în perioada de optimism.

Ulterior, când s-a constatat că marile nenorociri ale planetei persistau şi că „vizitatorii” nu se arătau deloc dornici să ajute umanitatea să găsească soluţii pentru

relele care o apăsau, s-a ajuns la un nou consens: era vorba de nişte extratereştri neutri, care aveau grijă să evite contactele cu locuitorii planetei Pământ, deoarece se pare că ei cunoşteau consecinţele negative ale „şocului culturilor", prin care cel puternic îl destabiliza pe cel mai slab, putând să-i provoace prăbuşirea.

Şi această opţiune, la fel ca precedenta, este construită pe baza propriilor noastre concepte de civilizaţie şi împrumută extratereştri lor un model comportamental ideal pe care noi am fi încercat să-l adoptăm, dacă am fi fost în locul lor. Dar, odată cu începutul anilor '80, sistemul de gândire al multor cercetători a cunoscut o răsturnare a ierarhiei de până atunci a valorilor. Această modificare a fost determinată de mutilările de animale care aveau loc şi de numărul răpirilor la bordul OZN-urilor, tot mai crescut pe măsură ce anii treceau. Astfel s-au născut ipoteze pesimiste, întărite de documente neoficiale obţinute în condiţii nedeterminate şi care ar putea să facă parte dintr-un plan amplu de intoxicare, vizând diminuarea impactului incidentelor pe care le-am prezentat în primele două părţi ale acestei cărţi. Deşi mai există şi cercetători care gândesc altfel, totuşi este foarte greu să poţi împiedica o epidemie de pesimism să copleşească spiritele în care deja a încolţit îndoiala. În definitiv, chiar cercetătorii care dau dovadă de multă luciditate nu pot să stăvilească zvonurile cele mai alarmiste care circulă de o bună bucată de vreme.

Tot ce va fi scris în cele ce urmează ţine de acest folclor. Cititorului îi revine sarcina de a lua în serios numai ceea ce crede de cuviinţă. Cititorul va fi pus în situaţia de a distinge realitatea de ficţiune. Nu voi încerca să-mi impun propriile convingeri şi, în acest caz, fiecare va judeca potrivit liberului arbitru.

Îmi voi putea permite numai să fac următoarea precizare: faptul că eventualele entităţi extraterestre ar putea să captureze fiinţe umane pentru a le utiliza în cine ştie ce scopuri, nu înseamnă neapărat că aceste acte reprezintă intenţii rele la adresa noastră. Experienţele

trăite de unii captivi, deşi traumatizante şi dăunătoare pentru indivizi, ar putea să aibă o finalitate benefică pentru umanitate. Această versiune este la fel de valabilă ca şi cea pesimistă, dacă ar fi să ne raportăm la rolul jucat de grupurile de cercetare ştiinţifică interesate de protecţia unor specii de animale. Unele specimene sunt mai mult sau mai puţin bruscate, poate chiar terorizate, dar aceste „brutalităţi" servesc chiar supravieţuirii speciei, aflată pe cale de dispariţie, soluţia fiind utilizarea unor astfel de procedee.

Ipotezele pesimiste nu sunt decât interpretări bazate pe semnificaţiile unor incidente şi pe câteva documente neoficiale a căror autenticitate este departe de a fi definitiv stabilită. Deci este mult mai probabil să consideri că ele nu corespund decât unei părţi a realităţii. Dar care este natura exactă a celeilalte părţi? Aici este adevărata cheie a problemei…

RAPORTUL GRUDGE 13

Foarte exact nu este vorba de un document original; este numai o reconstituire din memorie a textului raportului care purta acest nume, reconstituire făcută de un fost militar american care a fost în slujba serviciilor de informaţii din U.S. Air Force. Acest om a difuzat reconstituirea scrisă de mână şi fără să fie semnată cu numele adevărat, ci cu un pseudonim „Toulinet". Cercetătorul american Tom Adams a fost cel care a intrat primul în posesia acestui document pe care l-a primit de la un abonat al revistei sale care şi-a semnat scrisoarea astfel: „X.9".[13] Această opţiune pentru anonimat pare a fi desprinsă dintr-un roman prost de spionaj, iar „raportul Grudge 13" pare a fi mai degrabă o mistificare decât amintirile unui document ultrasecret. Totuşi, în ciuda caracterului amăgitor care este vizibil uneori, acest raport conţine câteva elemente tulburătoare pe care cercetătorii pesimişti le-au reţinut şi le-au folosit pentru a-şi consolida

13 De fapt, John Lear, din Las Vegas, Nevada, este cel care pretinde că l-a obținut de la fostul agent al U.S.A.F. Voi reveni asupra lui John Lear în ultimul capitol.

ipoteza. De notat că potrivit lui William Moore, citat în aceeaşi sursă, acest document nu este decât o lovitură aranjată, pusă la cale de un individ despre care afirmă că l-a identificat. (fără însă să-l numească). În plus, Moore pretinde că ştie de existenţa unui raport Grudge nr. 13, care n-are nicio legătură cu cel al lui „Toulinet", dar în care se afirmă foarte clar existenţa reală a OZN-urilor şi originea lor extraterestră.

Voi rezuma conţinutul acestui raport, deoarece mi s-a părut că avea un evident caracter fantezist. Circumstanţele în care „Toulinet" pretinde că a aflat de acest raport sunt groteşti. Şi acesta ar fi numai un exemplu. Astfel, „Toulinet" afirmă că a dat de raport deschizând un sertar al biroului său în care a găsit o valijoară diplomatică încuiată şi sigilată. Înăuntrul acesteia, evident, se afla raportul! Destul de greu de înghiţit o asemenea versiune...

Lui „Toulinet" i-au trebuit patru zile ca să citească raportul în totalitate, fiind alcătuit din 624 de pagini. Redactarea raportului a fost făcută de doi autori. Numele primului autor era şters.[14] Cel de-al doilea ar fi un oarecare colonel Friend. Acest raport ar fi oferit detalii despre procedurile şi clasificările operate de guvernul american în materie de OZN-uri şi despre toate activităţile secrete din acest domeniu, din 1942 până în 1951. Când cititorul va afla că s-a întâmplat ca acest dosar să fie citit de „Toulinet" în vreme ce acesta era trimis ca ataşat al U.S. Air Force într-o bază R.A.F. din Anglia, va fi de acord că această situaţie este mai degrabă insolită...

„Toulinet" i-ar fi spus corespondentului său anonim că a aflat în urma unor contacte pe care le-a avut cu diverse agenţii guvernamentale că OZN-urile fuseseră capturate împreună cu echipajele lor. Însă nu spune în ce condiţii. Totuşi, „Toulinet" pretinde că trei entităţi

14 Potrivit unui oarecare Milton William Cooper care pretinde și că a citit o copie a acestui raport, ar fi vorba de Allen J. Hynek. Este o informație primită pe 30 ianuarie 1989, pe care am privit-o cu multă prudență.

extraterestre au căzut în mâinile militarilor, iar una ar fi fost încă în viaţă la jumătatea anului 1981. Tot „Toulinet” afirmă că a aflat de existenţa unor centre de dezinformare speciale create, se pare, între începutul anilor 1950 şi jumătatea anilor 1960. Însă au fost dezactivate ulterior. Mai mult, „Toulinet” ar fi obţinut date despre vreo douăzeci de cazuri de mutilări recente ale unor fiinţe umane – raportul a apărut în 1980, deci în plină epocă a mutilărilor de animale. Constatările făcute asupra cadavrelor persoanelor mutilate ar fi fost identice cu observaţiile notate pentru mutilările de animale.

Documentul manuscris (pe care mi l-am putut procura în fotocopie) este scris cu litere majuscule aplecate spre dreapta şi are opt pagini. Coperta în care s-ar fi aflat raportul Grudge 13, purta următoarea inscripţie: JL327 Delta.

* în textul redactat cu multă grijă şi minuţiozitate, se află şi relatarea unui incident despre un copil care a fost răpit chiar de sub ochii părinţilor, care au asistat neputincioşi.

Copilul n-a mai fost adus înapoi. Acest eveniment ar fi avut loc într-o fermă din Ohio, în octombrie 1953. Copilul, un băiat de treisprezece ani, s-ar fi dus în curte, fiind atras de nişte lumini ciudate. Câinele fermierilor scăpase din lanţ şi lătra ca turbat, iar copilul ar fi vrut să-l prindă şi să-l potolească. Astfel, alergând după câine, s-a îndepărtat puţin de casă. Lumina se apropia de pământ, semănând cu un bulgăre de foc, care plutea deasupra câmpului unde copilul alerga după câine. Părinţii ieşiţi în tinda de la intrare asistau îngroziţi la aterizarea bulgărelui de foc care s-a dovedit a fi un aparat aerian necunoscut. Copilul a început să urle disperat când nişte creaturi ciudate, de statură mică, au coborât din aparat şi s-au repezit asupra lui, luându-l la bord. Mama băiatului a înnebunit de groază. Tatăl şi-a luat puşca şi s-a năpustit spre locul incidentului, alergând cât îl ţineau picioarele. A tras mai multe focuri de armă spre obiectul care decola, însă fără rezultat. Poliţia din Darlington a fost anunţată

telefonic. U.S.A.F. a fost alertată după o scurtă anchetă de rutină. S-a hotărât ca părinţii băiatului să meargă într-o zonă din nord-vest, luându-şi mobilele şi bagajele. Un serviciu de securitate din U.S.A.F. ar fi operat această mutare, „în interesul securităţii naţionale”, potrivit celor stipulate în text. La vremea respectivă, ar fi existat patru zone bine determinate în care acest tip de martori erau duşi pentru a fi „recondiţionaţi”, în centre echipate cu instalaţii medicale sofisticate. Una dintre aceste zone ar fi fost plasată chiar la frontiera dintre statele Nevada şi Utah.

Textul citează chiar şi un caz de mutilare umană care i s-a întâmplat unui sergent din U.S. Air Force, pe nume Jonathan P. Louette[15], în perimetrul bazei de la White Sands Missile Test Range, care se află în procent de 90% în sud-estul statului New Mexico şi în procent de 10% în nord-vestul statului Texas. Acest incident extrem de traumatizant ar fi avut loc în martie 1956. Către ora 3.00 a dimineţii capturarea subofiţerului a fost remarcată de maiorul William Cunningham, ofiţer încorporat la Holloman A.F.B., care se găseşte în perimetrul bazei White Sands. Sergentul avea sarcina să recupereze resturile unei rachete experimentale care fusese lansată ceva mai devreme şi a dispărut în spatele unei dune de nisip, în vreme ce maiorul l-a auzit urlând de teroare sau agonie. Maiorul s-a gândit că sergentul a fost probabil muşcat de vreun şarpe cu clopoţei şi s-a grăbit să ajungă la locul de unde veneau strigătele. Ajuns în vârful dunei de nisip, l-a zărit pe nefericitul sergent care era târât în interiorul unui disc argintiu care staţiona la o distanţă de 5 – 6 m deasupra solului. Un fel de aparatură lungă, flexibilă şi mobilă atârna de ciudatul obiect şi fusese agăţat de

15 Ortografia corectă ar putea fi: Lovette. în ziua de 30 ianuarie 1989, am aflat că John Lear obținuse niște informații referitoare la raportul Grudge 13 de la un fost căpitan din U.S. Army, pe nume William S. English, din Gladys, Virginia. El este faimosul „Toulinet", probabil un individ „direcționat" de C.I.A. pentru a-i induce în eroare pe cercetătorii ufologi americani.

picioarele sergentului, târându-l în aparat. Când manevra s-a terminat, obiectul şi-a luat zborul şi a dispărut în întuneric. Maiorul a dat alarma. Ecranele radar au captat undele emise de discul zburător. Maiorul a făcut imediat un raport care n-a mai fost transmis prin modalităţile clasice şi n-a mai ajuns la forurile ierarhice superioare. Ofiţerul a fost însă imediat pus „sub supraveghere medicală”, în spitalul bazei. Cercetările pentru găsirea sergentului dispărut au durat trei zile. La capătul acqtor căutări a fost găsit trupul mutilat bestial al sergentului. Potrivit textului, se pare că s-au recoltat eşantioane diverse, însă nu voi intra în detalii. Multe constatări ale raportului semănau cu cele semnalate în cazurile de mutilări ale animalelor. Se pare că au fost mai multe incidente de acest tip, în text figurând mai multe rapoarte de autopsii.

Tot în acelaşi text este relatat cazul unei rachete însoţită de un OZN, zburând paralel, la aceeaşi înălţime. Despre altă rachetă se spune că ar fi fost capturată în zbor de un intrus din aceeaşi categorie. Se menţionează şi interesul manifestat de un grup de OZN-uri faţă de un test nuclear şi se face o aluzie la posibilitatea unor altercaţii între aparatele U.S. Air Force şi cele ale „vizitatorilor”, în cursul cărora au fost distruse mai multe avioane.

Existenţa echipelor speciale a căror misiune principală era recuperarea epavelor unor OZN-uri prăbuşite este, de asemenea, semnalată. Un astfel de grup ar fi pus mâna pe un OZN accidentat. Cu această ocazie, au fost descoperite trupurile pasagerilor de la bord. Raportul conţinea şi o serie de fotografii color ale cadavrelor umanoizilor. Unele arătau o creatură de dimensiuni mici, în diferite stadii ale autopsiei. Nu se vedea niciun organ sexual. Capul era mare şi rotund. Ochii erau oblici, migdalaţi. În locul nasului se observau numai două găuri. Gura era foarte mică. În locul urechilor erau tot două găuri. Braţele erau foarte lungi. Mâinile ajungeau aproape la nivelul genunchilor, încheietura mâinii era articulată într-un fel neobişnuit, de aşa manieră încât

degetele puteau fi alăturate, ele fiind aşezate chiar în prelungirea încheieturii. Degetele nu erau decât patru, unul având rolul şi locul degetului mare. Pielea era de culoare gri-albastru, o nuanţă ceva mai închisă.

Una dintre fotografii înfăţişa trupul deschis, aidoma procedurii standard de efectuare a autopsiei. Sub obraji se distingea un lichid verde, aparent vâscos, Se observau şi nişte organe interne, dar foarte clamtt puteau fi identificate. Se mai vedea şi o anumită zonă a corpului, unde se distingea ceva ce părea a fi o reţea de organe de transmitere, corespunzând unei inimi, sau poate chiar, unor două inimi. Nu există însă şi un raport descriptiv al autopsiei care să însoţească fotografiile, care să relateze ce s-a descoperit în interiorul corpului. Se precizează numai că lipseau stomacul şi aparatul digestiv. O analiză efectuată ulterior a demonstrat că fluidul din corp avea ca structură de bază clorofila, acţionând se pare prin fotosinteză sau printr-un alt proces similar. Raportul avansa şi o teorie care arăta că hrana era introdusă pe gură, dar nefiind stomac şi organe digestive şi nici altceva care să îndeplinească aceste funcţiuni, atunci s-a emis ipoteza că produsele reziduale rezultate prin fotosinteză ar fi evacuate prin porii pielii.

Raportul mai menţiona şi faptul că trupurile recuperate răspândeau un miros foarte puternic, dar cauza acestuia ar putea fi ceva care n-are nicio legătură cu exerciţiile. Se preciza şi faptul că nu se putea spune mai mult despre creaturile ciudate, deoarece nu exista niciun fundament veritabil de exobiologie care să facă referire la acest gen de fiinţe. O notă sublinia un raport al doctorului J.A. Hynek[16], amintind că şi Hynek a studiat informaţiile referitoare la acest caz deosebit. Hynek considera că obiectul recuperat era un OZN autentic şi că bizarele creaturi făceau parte integrantă din ansamblu, adică erau nişte extratereştri veritabili, deşi nici el nu văzuse trupurile personal, ci prin intermediul unor fotografii care

16 Consilier științific în Proiectul Blue Book, apoi lider al cercetării particulare americane, până la moartea sa din 1986.

însoţeau nişte rapoarte de autopsie. Fotografiile înfăţişau mai multe trupuri care trecuseră prin diversele stadii ale disecţii[17]. La un moment dat, capul unei creaturi a fost tăiat şi disecat. Fotografiile care au fost realizate indică foarte clar etapele acestei operaţiuni. Craniul a fost deschis. Ceea ce se considera a fi creier a fost fotografiat. Structura osoasă a craniului avea o particularitate care nu semăna deloc cu ceea ce este specific omului. Astfel, era vorba de o cutie cranianã separată în două de un perete osos foarte ciudat. Craniul a fost deschis atât cât a fost posibil şi se vedea foarte clar că dintr-un punct se diviza net în două părţi egale. Într-o fotografie era înfăţişat un embrion de esofag. Organul părea atrofiat. Cavităţile nazale nu erau foarte distincte în fotografie. Se vedeau însă clar orbitele, fără să aibă ceva anume special. Erau şi fotografii care înfăţişau carnea unei creaturi. Erau şi nişte microfotografii rezultate probabil din analiza ţesuturilor la nivel celular, cu ajutorul unui microscop electronic special construit pentru realizarea acestor microfotografii.

Cititorul a remarcat, desigur, că morfologia şi biologia acestor creaturi contrazic pretinsele scopuri genetice care au fost stabilite de anchetele asupra răpirilor dezbătute în capitolul precedent. Explicaţia care s-ar putea da ar fi că ori conţinutul „raportului” Grudge 13 este fals, ori că rezultatele obţinute de cercetătorii E. Bullard şi B. Hopkins, precum şi concluziile la care au ajuns ei sunt greşite.

Dar este posibil ca fiinţa care a fost disecată (în cazul în care o asemenea operaţie chiar a avut loc) să fi aparţinut unei specii diferite de aceea a răpitorilor. Cred că am citat deja afirmaţiile unui captiv care precizează acelaşi lucru şi un dosar al întâlnirilor apropiate de cel de-al treilea tip, publicat de predecesorii mei, pare să valideze această ipoteză. Unii cercetători consideră că aceste civilizaţii extraterestre sau interdimensionale ar dispune de o tehnologie foarte sofisticată şi performantă care le-ar

17 Textul vorbește de vivisecțiune. Dar autorul „rezumatului” a tilizat un cuvânt al cărui sens exact nu-1 cunoaște.

permite să utilizeze forme artificiale de viaţă, concepute în laboratoare special pentru a fi utilizate în executarea unor sarcini dificile şi periculoase. O altă părere ar fi aceea că prin mijloacele de deplasare pe carele folosesc (spaţiutimp, dematerializare etc.) aceste civilizaţii n-ar putea avea decât formele artificiale de viaţă. După cum se vede, explicaţii se găsesc uşor. Chiar şi cititorul ar mai putea găsi şi altele…

Din punct de vedere istoric, oficial nu există un raport Grudge 13. Şi nimeni n-a reuşit până în prezent să explice de ce numerotarea tuturor rapoartelor comisiilor de anchetă americane ale U.S.A.F. referitoare la OZN-uri au primit numere de la I la 12, s-a „sărit" peste numărul 13, dar s-a continuat cu 14 prin Raportul Blue Book.

Explicaţia că 13 aduce ghinion ţine de o superstiţie care n-are ce căuta în treburile armatei. Şi atunci, care este adevărata cauză?

Este foarte posibil să fi existat un raport Grudge 13, dar prin natura conţinutului său să fi fost interzis să se declaseze. Astfel „raportul trebuie să fi fost clasificat undeva mai sus de „foarte secret". Informatorul anonim care a redactat cele opt pagini ale „rezumatului", notând numai aşa-zise amintiri după lectura raportului original, a putut să amestece şi realitate, dar şi ficţiune. Astfel, multe fraze par a fi imaginare, în vreme ce altele sunt verosimile, dacă ar fi să ne gândim că au fost confirmate şi de alte surse (unele deja citate aici, altele vor fi curând menţionate). Deci, ar putea să fie vorba de o tentativă de intoxicare, prin care se doreşte compromiterea unor elemente autentice, prin divulgarea lor în contextul unei ficţiuni de factură absolut romanescă.

Racheta urmărită de un OZN este un caz „clasic" foarte cunoscut[18]. Un caz identic, dar cu un balon-sondă s-

18 în Mufon Ufo Journal, nr. 249, din ianuarie 1989, este publicat un articol semnat de Bob Jacobs, în care este relatat cazul rachetei Atlas, urmărită de un OZN, în ianuarie 1964. Bob era ofițer și avea misiunea să filmeze lansarea. în film, se vede clar apariția unui OZN, care se rotește în jurul rachetei, emite patru fulgere luminoase succesive și

a produs deasupra terenului de manevre din White Sands, New Mexico, observat de căpitanul R.B. McLaughlin care va povesti incidentul pe 10 iunie 1949. Cazul sergentului ucis şi mutilat aidoma animalelor este greu de admis, însă citi

NAVY OFFICER TELLS

HOW SCIENTISTS TRACKED A FLYING SAUCER

by

Commander Robert B. McLaughlin, USN

In its January issue TRUE said that the flying saucers are real and interplanetary. Its story was widely reported by the nation's press and radio. TRUE's findings are here confirmed by Commander McLaughlin, a rocket expert at White Sands Proving Ground who worked independently of this magazine's investigation. He reveals how a group of Navy men and scientists tracked a flying disk with a precision instrument, and tells of flights he and others witnessed

The author, now on active naval duty

On a bright, clear Sunday morning in April, 1948, a detachment of Navy men and a group of scientists released a balloon from a point 37 miles northwest of the White Sands Proving Ground base.

They were interested in getting weather data from the upper atmosphere, and as the balloon rose, they charted its flight as usual with a theodolite and a stop watch. There were five observers in all, four of whom coordinating the instrument data. One followed the balloon through the theodolite's telescope. One called off the readings. One recorded them. And the fourth man held the watch.

Shortly after the balloon was aloft one of the observers point the theodolite operator to sig his instruments fo ally in the east.

A strange object seen by everyone present, had crossed the path of the balloon. The instrument man, confused, had followed it. Swiftly, none of the scientists grabbed the theodolites and began tracking the missile

torul îşi aminteşte că am menţionat un document primit de la poliţia statului Texas, în care se vorbea de producerea a

Observaţia lui R.B. McLaughlin

Căpitanul unei fregate, R.B. McLaughlin face în 1949, la White Sands Proving Ground, New Mexico, o observaţie de o foarte mare importanţă, din două motive. Primul constă în faptul că a fost publi

---

dispare. Racheta iese de pe traiectorie și cade dezmembrată, foarte departe de ținta sa inițială. Era vorba de o rachetă cu încărcătură nucleară falsă, dezvoltând la momentul producerii incidentului o ••viteză de 18000 mile/orăî Bob Jacobs a fost rugat să-și țină gura în legătură cu cele întâmplate, superiorii săi spunându-i să considere cazul ca și cum NU S-A PRODUS NICIODATĂ!!!

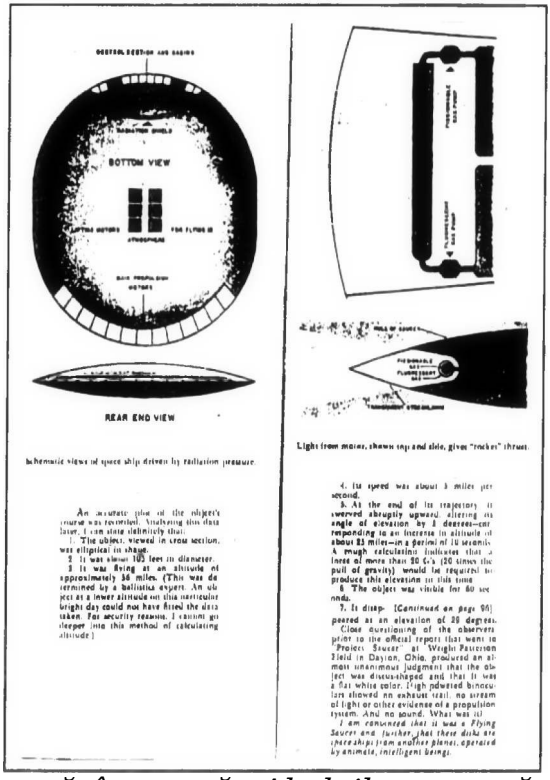
BOTTOM VIEW

REAR END VIEW

Schematic views of space ship driven by radiation pressure.

Light from motor, shown top and side, gives "rocket" thrust.

cată în presă. Al doilea constă în faptul că, pentru prima dată, s-a reuşit obţinerea unei schiţe clare, precise, dar mai ales, furnizată de un martor de o mare credibilitate. Sursă: True Magazine, *martie 1950*. şapte cazuri de mutilări ale unor fiinţe umane, prezentate ca fiind identice cu cele ale bovinelor, semnalate în număr mare în acea vreme. Este, deci, un fapt plauzibil. În ceea ce priveşte creatura disecată, nu voi face alte comentarii, preferând să încerc să găsesc elemente care să sprijine această ipoteză, pornind de la alte surse, considerate a fi mai sigure şi mai demne de încredere.

MĂRTURIILE LUI LEONARD STRINGFIELD

Leonard Stringfield se interesează de OZN-uri din 1950. Este unul dintre pionierii ufologiei americane şi se bucură de o excelentă reputaţie în rândul cercetătorilor din ţara sa.

În 1978, Stringfield lansa o adevărată bombă

divulgând faimoasele sale mărturisiri, toate referitoare la recuperarea unor OZN-uri accidentate şi a unor cadavre de umanoizi. Graţie contactelor pe care le-a păstrat cu anumite cercuri militare, încă din vremea când el însuşi purta uniformă, Stringfield a reuşit, după eforturi mari, desfăşurate de-a lungul anilor, să adune vreo cincizeci de relatări, fie despre carcasele unor aparate aeriene ciudate, fie despre cadavrele pasagerilor de la bordul acestora. Uneori, cele două elemente se regăsesc în cadrul aceleiaşi naraţiuni.

Am început să corespondez cu Len în 1979 şi de atunci am avut o corespondenţă mai mult sau mai puţin regulată, care durează însă şi astăzi. Stringfield recunoaşte* că unele dintre mărturiile adunate de el sunt suspecte şi ar putea să facă parte dintr-o manevră calculată de dezinformare. Dar, mi-a spus că în privinţa unor informatori este ferm convins de buna lor credinţă.

Chiar unul dintre furnizorii săi cei mai burii de „ponturi” despre cazurile de prăbuşiri cu pasageri recuperaţi i-a dezvăluit numeroase elemente pe care Stringfield le-a adunat considerându-le ca făcând parte dintr-o acţiune de intoxicare. În schimb, intervenţia aceluiaşi personaj la

Simpozionul MUFON din Dayton, Ohio, din 1978, este autentică şi credibilă în proporţie de 80%. Aceeaşi persoană i-a spus în 1980 că a aflat de un caz de mutilare a unei fiinţe umane, în Texas. Tot la acest tip a văzut şi fotografia unei creaturi recuperate cu prilejul unei prăbuşiri a unui OZN. Structura biologică a fiinţei l-a determinat să-şi orienteze concepţiile către o formă de ateism.

Iată acum mărturia cea mai semnificativă pe care Len Stringfield o consideră a fi drept cea mai rezistentă. Voi relua integral textul citat din sursa mea:

„REZUMATUL NR. 22”.

„Acest rezumat conţine date biologice limitate, descriind umanoizii extratereştrii (*aliens*), potrivit unor informatori credibili, elemente constatate în condiţiile de

păstrare criogenice de la baza Wright-Patterson, dependentă de U.S. Air Force, dar şi în anumite instituţii medicale din Statele Unite unde au fost făcute analize speciale. Din cauza faptului că aceste informaţii ţin de un doctor sensibil aflat sub mantia secretului, numele centrelor medicale, la fel ca şi identitatea informatorilor mei, nu vor fi divulgate.

Datele menţionate într-un rezumat precedent au fost corelate de mine pentru a stabili un model anatomic general pentru aceste creaturi ciudate. Se poate spune că trăsăturile generale ale extratereştri lor studiaţi sunt asemănătoare cu cele ale lui Homo sapiens de pe Pământ. Altfel spus, şi creaturile au un cap, un trunchi, două braţe şi sunt bipede. Însă asemănarea se opreşte aici. Din surse militare şi medicale care au dorit să-şi păstreze anonimatul, am aflat elementele generale şi următoarea schemă a alcătuirii anatomice:

1) Dimensiunile aproximative ale unui umanoid extraterestru se situează între 1, 10 şi 1, 45 m. Dintr-o altă sursă, am aflat că se poate ajunge şi la 1, 60 m.

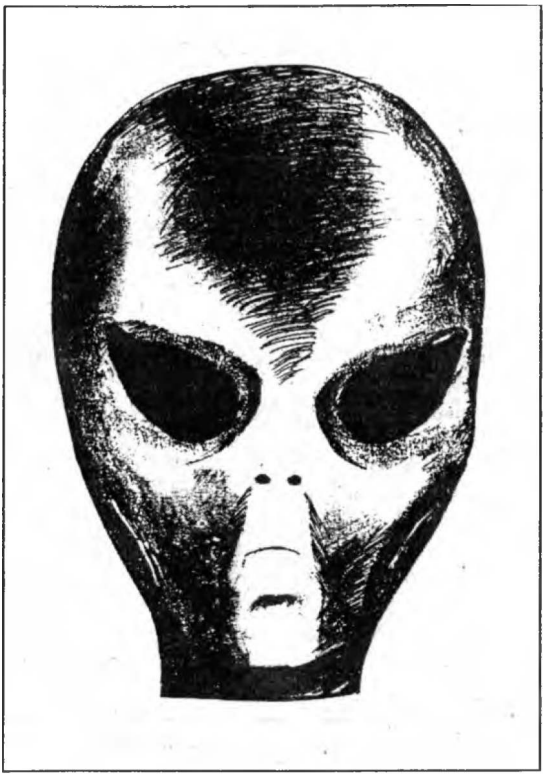

2) Capul, potrivit standardelor umane, este mult mai mare în comparaţie cu trunchiul şi membrele.

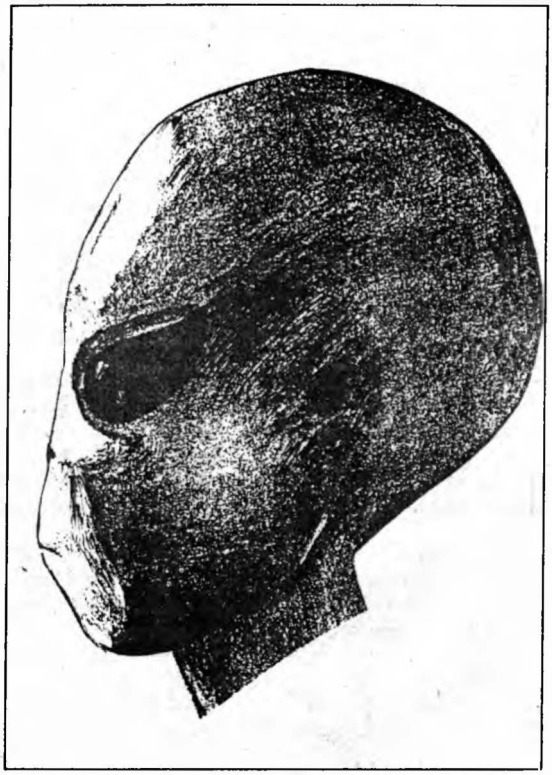

Reconstituirea, pornind de la numeroasele mărturii, a fizionomiei unei rase de extratereştri, cea mai des menţionată. O sinteză făcută de autor.

3) Trăsăturile feţei arată doi ochi deschişi ca fiind mai mult sau mai puţin mari, adânciţi în orbite sau chiar „duşi în fundul capului”; distanţa care îi separă este mai mare decât cea specifică oamenilor. În plus, ochii sunt aşezaţi oblic ceea ce le conferă umanoizilor un „aer oriental” sau o înfăţişare „mongoloidă”.

4) Nu au urechi, nici lobi, nici carne care să acopere cavităţile, aşezate fiecare de-o parte şi de alta a capului.

5) Nasul este vag desenat. Deschizăturile ar putea fi nările şi se afla sub ochi, în mijlocul feţei, în centrul a trei protuberanţe. În general sunt două cavităţi mici, însă există câteva rapoarte în care este menţionată numai una.

6) Despre gură se spune că este doar o simplă despicătură. În unele cazuri, gura nu este deschisă deloc.

Nu pare a fi construită pentru a servi comunicării, nici nu pare a avea funcţia de orificiu pentru ingerarea hranei.

7) Gâtul este descris ca fiind foarte delicat şi subţire. În unele cazuri, gâtul nu era vizibil din cauza veşmintelor care acopereau zona.

8) Unii observatori spun că umanoizii sunt cheli. Alţii spun că au capul acoperit cu un păr rar. Corpurile creaturilor recuperate sunt descrise ca fiind lipsite de un sistem pilos.

9) Trunchiul este mic şi subţire. În multe cazuri, trupurile erau acoperite cu veşminte. De la sursele medicale n-am putut obţine niciun detaliu precis, niciun comentariu. Nu este semnalat buricul.

10) Braţele sunt descrise ca fiind lungi şi subţiri, ajungeau în unele cazuri la nivelul genunchilor.

11) Despre mâini se spune că au patru degete, fără degetul mare. Două degete sunt ceva mai lungi decât celelalte. Unii observatori au văzut şi unghii, alţii nu. Trei martori afirmă că au remarcat un fel de membrană care unea degetele.

12) Nu s-a obţinut nicio descriere a picioarelor.

13) Pielea nu este verde! Este prezentată a fi zgrunţuroasă şi de culoare gri, potrivit majorităţii informatorilor, însă, unii o descriu ca având nuanţe de bej, cafeniu-închis

(de culoarea argăselii), maro, cafeniu, gri-rozaliu; un observator chiar pretinde că pielea ar fi „gri-albăstruie”, în condiţiile în care este puternic luminată şi temperatura este foarte scăzută. Într-un singur caz, corpurile au fost descrise ca fiind carbonizate.

14) Niciun element substanţial n-a fost obţinut referitor la dinţi de la specialiştii în stomatologie.

15) Referitor la organele de reproducere, această parte biologică este atât de sensibilă, încât este „secretă”. Un observator pretinde că n-a fost identificat niciun organ sexual, nici masculin, nici feminin. Nu există glande genitale. Aceasta sugerează că anumite creaturi, dacă nu toate, nu se reproduc la fel ca oamenii, iar corpurile

studiate au fost probabil produse prin clonare sau pe alte căi.

16) în unele cazuri de OZN-uri recuperate, umanoizii păreau să iasă dintr-un fel de scoică şi păreau să aibă caracteristici morfologice şi biologice absolut identice.

17) Nu s-a obţinut nicio informaţie despre creier.

18) Nu au sânge, în sensul pe care-l cunoaştem, însă a fost observat un lichid care părea să fie esenţial vieţii creaturilor.

19) Modalităţi de menţinere a funcţiilor corpului: nu se cunoaşte dacă este consumată hrană sau apă. N-a fost găsită niciun fel de hrană la bordul OZN-urilor recuperate. Nu a fost descris vreun esofag sau vreun canal rectal.

20) Rasele umanoizilor descrişi sunt necunoscute. Variaţiunile descrierilor părţilor anatomice pot să nu fie mai diversificate decât cele cunoscute ca fiind deosebiri între rasele umane. Nu cunosc alte tipuri de creaturi extraterestre, pretinse a fi foarte diferite de modelul uman, având chiar o siluetă grotescă. Dacă aceste tipuri există, s-ar putea să

* în ziua de 20 ianuarie 1989, am obţinut de la un corespondent din New Mexico o informaţie referitoare la faptul că U.S.A.F. a recuperat treizeci de corpuri de umanoizi, aparţinând unor şapte rase diferite. Însă afirmaţia ca atare trebuie privită cu multă precauţiune…

provină din alte sisteme solare sau sunt originare din planete aflate în sisteme solare diferite.

21) Cunosc numele a doua centre medicale importante din Statele Unite, unde se desfăşoară cercetări intensive, de specialitate, asupra trupurilor creaturilor extraterestre decedate. Alte centre spitaliceşti unde se pare că s-au efectuat cercetări de acest tip ar fi în Indiana, în Illinois, în Texas, în sud-estul şi vestul Statelor Unite.

Cititorul a remarcat faptul că anumite date morfologice şi biologice confirmă mai multe informaţii divulgate în rezumatul manuscrisului „raportului Grudge 13”, mai ales absenţa organelor sexuale…

De reţinut şi speculaţia făcută de Stringfield

referitoare la faptul că anumite tipuri aparţin probabil unor creaturi artificiale, produse prin clonare, supoziţie pe care am făcut-o şi eu mai devreme. Şi nu sunt puţini cercetătorii americani care gândesc în acest fel.

SCRISOAREA LINDEI MOULTON-HOWE*

Linda Moulton-Howe este realizatoare de emisiuni de televiziune, în Denver, Colorado. În 1980, în perioada valului de mutilări de animale, Linda Howe a înfieput să realizeze episoadele unui film pe care-l va termina în 1981. În acest film a inclus numeroase declaraţii ale unor fermieri, poliţişti şi medici veterinari. Am reuşit să-mi procur o copie a acestui film şi după mai multe vizionări, chiar şi împreună cu prietenii, aş putea spune că este o excelentă realizare, executată cu mult profesionalism.

— Linda Moulton-Howe a publicat în aprilie 1989 o carte intitulată *An Alien Harvest* (editată pe cheltuiala autorului), o lucrare foarte bine concepută.

Într-un buletin trimestrial american numit „Just Cause", editat în septembrie 1987, a fost publicat un articol despre rolul pe care l-a jucat un agent special din U.S. Air Force: dl. Richard Doty. Doamna Linda Moulton-Howe era şi ea citată, alături de alte persoane foarte cunoscute din cercurile ufologice americane. Considerând că rolul care i-a fost atribuit în articol nu corespunde însă realităţii, L. Howe a trimis o scrisoare, de trei pagini, editorului buletinului respectiv, cerându-i să-i acorde un drept la replică. Aceasta s-a întâmplat în numărul următor. Prin informaţiile divulgate aici, extrem de importante, scrisoarea merită să fie reprodusă integral. I-am scris Lindei, cerându-i permisiunea, şi ea a fost de acord. Iată, aşadar, traducerea fidelă a scrisorii:

„Dragii mei Barry şi Larry.

Această scrisoare este urmarea unui paragraf publicat în „Just Cause", nr. 13, p. 8, din septembrie 1987, în legătură cu informaţiile primite de la agentul special din A.F.O.S.I., Richard Doty, cu ajutorul meu şi al altora.

Mai întâi sunt necesare câteva rectificări şi precizări:

1) „Majestic" nu este singura referinţă pe care am

auzit-o în legătură cu un grup special de cercetare, cunoscut sub denumirea „MJ-12”. Am mai auzit vorbindu-se şi de „Majority”, „Majic”, „The Club”, „The Committee” şi chiar „54/12”. Combinaţia litere-cifre este specifică agenţiilor de informaţii britanice, dar şi altora. Confuzia creată prin aceste denumiri diferite ar putea fi rezultatul unui plan de dezinformare şi de căutare a informaţiilor utilizat de MJ-12, încă din anii 1940, scopul fiind manipularea şi inducerea în eroare a persoanelor care studiază fenomenul OZN.

2) Extratereştri! de tip nordic – sau „Blonzii” – au fost numiţi „Uriaşii” pentru a-i deosebi de piticii cenuşii – sau „Omuleţii”. Cred că termenul „Highs” a fost utilizat de Paul Bennewitz, din Albuquerque.

3) întâlnirea mea cu domnul Doty a avut loc în aprilie 1983 şi nu în 1984, chiar la A.F.O.S.L. Kirtland A.F.B., Albuquerque, New Mexico. Acest organism a fost numit ulterior A.F.O.S.I.

— Quartier 17. Mai târziu, denumirea s-a transformat în A.F.O.S.I.

— Quartier 14 – 06. Domnul Doty mi-a arătat o insignă de identificare purtând numele de Richard C. Doty, agent special, Air Force Office of Special Investigations. Aceste date coincideau cu funcţia şi numele care figurau în documentul acum foarte cunoscut datând din 1980, emis de A.F.O.S.L. Kirtland, referitor la pătrunderea OZN-urilor în zona de stocaj a rachetelor nucleare din Manzano, din sectorul Canyon Coyote, din Kirtland.

La începutul anului 1983, lucram la un scenariu pentru un film documentar consacrat fenomenului OZN, film cerut de Societatea Home Box Office (H.B.O.). Întâlnirea cu agentul Doty a fost organizată de Peter Gersten, un avocat newyorkez care a lucrat pentru Citizen Against the Ufo Secrecy (C.A.U.S., care editează buletinul „Just Cause” – n.a.), deci reprezentantul asociaţiei dumneavoastră. Avocatul Gersten l-a întâlnit pe Richard Doty şi pe autorul/editorul publicaţiei „Focus”, William Moore, pe 10 ianuarie 1983 la Albuquerque.

Am înţeles că domnul Gersten îl va contacta şi pe sergentul Doty, într-o întâlnire particulară, a doua zi. Gersten mi-a povestit că Richard Doty avea informaţii în legătură cu aterizarea unui OZN la Ellsworth, în 1977 sau 1978. (Data variază în funcţie de sursă). Gersten mi-a spus că agentul Doty ar dori să stea de vorbă cu mine în legătură cu incidentul de la Ellsworth şi că ar dori să ne întâlnim în biroul de la A.F.O.S.L. din Kirtland A.F.B., Albuquerque, New Mexico. Zis şi făcut! în timpul conversaţiei noastre, agentul Doty mi-a arătat nişte pagini dactilografiate pe care scria doar: „Rezumatul unui document pentru preşedintele Statelor Unite"; referitor la vehiculele aeriene neidentificate. (sic!) Nu era niciun nume de preşedinte, nu era niciun fel de dată. Agentul Doty mi-a spus că superiorii săi i-au cerut să-mi arate documentul în cauză (rezumatul lui), că puteam să pun întrebări, dar nu aveam voie să iau notiţe. Conţinutul documentului prezenta o serie de accidente suferite de unele OZN-uri discoidale, la Aztec şi Roswell, New Mexico; la Kingman, Arizona şi un altul semnalat în Mexic. În aparatele accidentate au fost găsite trupurile unor extratereştri care au fost transportate la spital, în laboratoare pentru analiză. Documentul furniza şi o serie de informaţii despre contacte directe cu personaje cenuşii („omuleţii"), despre intenţiile şi manevrele lor asupra rasei umane la nivelul evoluţiei biologice, sociologice şi religioase. ** Documentul sublinia eforturile guvernului încă din anii 1940 pentru a stabili exact care sunt originea, natura şi motivaţiile acestor extratereştri, prin punerea în aplicare a unor programe precum: Sign, Grudge, Ghem, Pounce, Blue Book şi multe altele. Lista acestora se încheia cu numerotarea uyor proiecte aflate în curs de derulare: Sigma (comunicarea cu extratereştrii); Snowbird (tehnologia unui OZN şi eforturile de a construi unul asemănător); Aquarius (cercetare de ansamblu şi programe destinate stabilirii altor contacte cu extratereştrii) şi un proiect „interzis", purtând un nume asemănător cu Gamet, prin care se dorea fixarea unei

legături între extratereştri şi evoluţia umană.

Agentul Doty pretinde că mi-a arătat acest document, deoarece guvernul avea intenţia să divulge prin intermediul meu mii de fâlmuleţe în alb-negru sau în culori, turnate între 1947 şi 1964, înfăţişând OZN-uri discoidale prăbuşite şi trupurile unor extratereştri, în calitate de filme istorice

— Cercetătorul canadian, Harry Tokarz, a scris în 1977 în revista *The Ufa Pulse Analyser* că un martor al unei întâlniri de gradul III, petrecută în 8 noiembrie 1975, Robert Suffern din Bracebridge, Ontario, ar fi primit confidenţele unor ofiţeri americani veniţi să-l chestioneze în legătură cu existenţa unor acorduri secrete între extratereştri şi militarii americani.

care ar putea fi incluse într-un documentar H.B.O. cu girul unei confirmări oficiale guvernamentale. Termenul „EBE” a fost utilizat pentru a-i descrie pe „omuleţii” cenuşii, o siglă care înseamnă „Entitate Biologică Extraterestră”. Agentul Doty spunea că voi fi contactată de alte persoane în legătură cu securitatea şi protecţia acţiunilor de divulgare a acestor filme istorice.

I-am contactat pe cei de la direcţia serviciului documentar din H.B.O. şi le-am povestit tot ce am aflat în timpul acestei întâlniri, spunându-le că aştept divulgarea filmelor promise de sursa guvernamentală. Am căzut de acord să păstrăm tăcerea în legătură cu acest fapt, până când filmele, fotografia sau orice altă probă ne vor fi accesibile.

Dar la sfârşitul lunii mai (1983) agentul Doty mi-a adus la cunoştinţă că filmul promis despre OZN-uri va fi divulgat mai târziu, din cauza unor „amânări de ordin politic”! Mi-a mai spus că, oficial, el nu mai avea nicio sarcină de îndeplinit în toată această poveste, cel puţin nu primise nicio autorizaţie de a semna angajamente scrise oficiale referitoare la divulgarea filmului. Astfel, H.B.O. a fost nevoit, din păcate, să renunţe la producerea documentarului pe care-l avusese în vedere. Probabil, că aceasta a fost decizia pe care a urmărit s-o atingă

finalmente gm? mul.

Am făcut un documentar de 77 de minute, intitulat „Un bilanţ straniu”, referitor la mutilările de animale, în contul unei filiale a C.B.S., din Denver. Filmul conţine numeroase declaraţii foarte importante, combinate cu imagini ale unor discuri luminoase, ale unor urme găsite în păşunile unde au fost mutilate animalele. Incidentele au fost multe încă din anii şaptezeci, s-au produs şi de-a lungul anilor optzeci, în zone geografice diverse: Canada.

— Potrivit cercetărilor efectuate de mine, numai Canada a fost afectată de mutilările de animale, în afară de Statele Unite, bineînţeles.

Statele Unite, Mexic, America de Sud, anumite regiuni din Europa şi chiar insulele Canare şi în lungul coastelor africane. * Am presupus că între 1983 şi 1984, unii membri ai guvernului au fost impresionaţi de filmul meu temându-se că OZN-urile vor fi asociate de mutilările de animale de către organele mediatice. Astfel, o concluzie logică ar spune că în contextul MJ-12 n-avea niciun sens ca realizatoarea filmului „Un bilanţ straniu” să fie amestecată într-un proiect de divulgare a informaţiilor despre OZN-uri, prin antenele unui post naţional de televiziune.

În ciuda deciziei H.B.O., am mai fost contactată cu privire la dorinţa celor din MJ-12, referitor la divulgarea unui film istoric despre OZN-uri, într-o emisiune pentru radioteleviziune, pe un post al P.B.S.-ului, dar şi de această dată, filmul n-a fost arătat şi personal, n-am nici cea mai mică idee despre vreo acţiune de acest fel, furnizată de agentul special Doty sau despre contactele pe care le-ar fi avut cu alţi cercetători, după vara anului 1983.

Trebuie reţinut faptul că într-o emisiune de radio, din noiembrie 1975, din Houston, Texas, realizatorul Californian de filme şi benzi desenate pentru televiziune, Roger Emenegger, povestea, cu prilejul unui interviu acordat ziaristului Frank Maley, că la începutul anilor şaptezeci, s-a mai promis o divulgare a unui film despre OZN-uri. Emenegger lucra cu realizatorul de film Sandler, de la Los Angeles, la un documentar intitulat: „OZN-urile:

trecut, prezent şi viitor", cu comentariul regretatului Rod Sterling. Emenegger şi Sandler au primit promisiunea că li se va pune la dispoziţie un film despre aterizarea unui OZN la Holloman A.F.B., care va fi inclus într-un documentar ce va fi difuzat pe un post de televiziune naţional în 1974. Şi totuşi, despre acest film nu s-a mai auzit nimic.

În ceea ce mă priveşte, pot să spun că am convingerea că există o putere invizibilă foarte puternică, având legături şi contacte, dar şi programe de cercetare, cu entităţi extraterestre, fie că poartă numele „MJ-12", sau „54/12", sau orice altceva. Prima misiune a fost aceea de a găsi şi de a studia discurile prăbuşite şi trupurile pasagerilor acestora. Aceasta se întâmpla în anii patruzeci. În 1987, membrii programului MJ-12 încă îşi mai pun întrebări referitoare la consecinţele pe care le-ar putea avea prezenţa extratereştrilor pe planeta noastră? Sau ştiu faptul că am ajuns la capătul unui anume ciclu terestru, impus de nişte fiinţe venite de cine ştie unde care se străduiesc permanent să schimbe soarta umanităţii? Dacă într-adevăr aşa stau lucrurile, probabil că MJ-12 a considerat că este mult mai economic să lase publicul într-o ignoranţă totală în legătură cu această situaţie".

La câtva timp după publicarea acestei scrisori în buletinul „Just Cause", agentul Doty anunţa că afirmaţiile făcute de Linda nu corespundeau realităţii. Astfel, a fost publicată în „Focus", un buletin periodic de câteva pagini.

Linda a fost atât de scandalizată, încât a făcut o declaraţie sub prestare de jurământ în faţa notarului public, prin care confirma autenticitatea afirmaţiilor făcute în scrisoarea sa. În urma unei anchete personale pe marginea acestei situaţii extrem de bizare, Linda mi-a furnizat copiile a doua scrisori trimise lui Richard Doty, una pe 10 mai 1983, alta pe 14 mai 1983, prin care se dovedeşte că s-a încheiat un acord de principiu între agentul Doty şi Linda (din păcate un acord care nu este determinat în cele două scrisori şi se înţelege de ce), altfeţ spus, între U.S. Air Force şi Home Box Office, Denver. În

schimb, Linda mi-a trimis şi o copie a unei scrisori datată din 29 aprilie 1983, în care ea se adresează directorului de programe documentare din H.B.O., spunându-i că are permisiunea divulgării unor „elemente importante”, pentru realizarea unui film, al cărui scenariu urma să fie conceput de ea (din păcate fără nicio altă precizare în plus). Totuşi, toate aceste elemente vin în sprijinul versiunii sale şi pledează pentru caducitatea celei a agentului Doty.

ARTICOLUL LUI JEROME CLARK

Jérôme Clark, fără să fie un pionier al ufologiei americane, este unul dintre stâlpii săi de rezistenţă, de aproape douăzeci de ani. Este editorul a două reviste. Prima este o publicaţie lunară pe nume *Fate**, destinată marelui public, având, deci, un scop lucrativ. Aici apăr tot felul de articole care ţin de domeniul ştiinţelor aşa-zise „paranormale”, alternând calitatea şi deficienţele de calitate. Uneori, aici se pot găsi excelente articole de ufologie. Cea de-a doua revistă, mult mai specializată este „International Ufo Report”, revista celor de la C.U.F.O.S., o asociaţie creată de profesorul J. Allen Hynek.

Ceea ce Jerry nu îndrăzneşte să publice în „I.U.R.”, include în *Fate*. Articolul despre care va fi vorba în cele ce urmează, a fost publicat într-un număr din *Fate*. Este vorba de cea de-a treia parte a unui text foarte lung, ale cărui prime două părţi au fost incluse în numerele anterioare. Dezvăluirile făcute în acest articol sunt absolut fantastice, iar cititorul va înţelege uşor de ce s-a ales această revistă. Cu atât mai mult cu cât autorul, din dorinţa de a nu divulga sursele sale informaţionale, nelasă într-o „ceaţă” totală cu privire la originea informaţiilor prezentate (de fapt, nici nu s-a sinchisit să mai furnizeze şi aceste elemente, căci ar fi fost probabil prea mult pentru o revistă ca *Fate*).

Referitor la prăbuşirea de la Roswell, de la începutul lunii iulie 1947, pe care am evocat-o pe larg în capitolul III al acestei cărţi, Jérôme Clark pretinde că fotograful Conrad Zerbe a făcut alte dezvăluiri, după cele făcute cercetătorului Stanton Friedman. Probabil, cititorul îşi mai

aminteşte că acest martor a participat la o recunoaştere aeriană a zonei accidentului. El afirmă că au fost descoperite şi

— Începând cu data de 1 ianuarie 1989, *FATE Magazine* fiind vândută Publicaţiilor Llewelyn, Jérôme Clark nu mai este editorul acesteia.

trupurile pasagerilor de la bord, fiind observate din avion, ceva mai departe de locul unde au fost găsite resturile OZN-ului prăbuşit. După toate aparenţele, pasagerii maşinii zburătoare au fost expulzaţi din aparat, probabil într-o ultimă încercare de supravieţuire. Frank Joyce, pe atunci, reporter la postul de radio K.G.F.L. din Roswell, devenit acum un ziarist celebru de radio, cunoscut mai ales în sud-vestul Statelor Unite, pretinde că a aflat dintr-o sursă foarte sigură şi foarte importantă, căreia nu poate să-i divulge identitatea, că trupurile pasagerilor au fost efectiv recuperate. Dar Joyce refuză să discute şi să facă publice mai multe detalii într-o problemă atât de importantă ca aceasta.

După mai mulţi ani de la producerea acestui incident, un ufolog american a primit confidenţele unor foşti militari şi agenţi de informaţii mai mult sau mai puţin implicaţi în caz. Trupurile pasagerilor au fost patru la număr şi au fost descoperite în zona prăbuşirii OZN-ului. Creaturile măsurau între 1, 20 m şi 1, 30 m în înălţime; aveau pielea cenuşie. Capul părea enorm în raport cu trunchiul; ochii erau aşezaţi oblic. Corpul era plăpând, lipsit de păr; fiecare mână avea patru degete. Au fost numiţi „The Greys” („cenuşii”).

Apoi, Jérôme Clark citează cazul cineastului Robert Emenegger (evocat şi de Linda Moulton-Howe anterior), pe care-l pricopseşte cu un pseudonim, deşi nu era cazul: Raymond Enright.

Potrivit lui Jerry, înainte de 1972, „Enright” nu se interesa deloc de OZN-uri. Însă în acest an a fost contactat de ofiţerii din U.S. Air Force, participând astfel la executarea unui proiect secret. A fost escortat până la o bază militară, unde a fost condus într-o cameră. A fost

primit de un ofiţer care l-a informat de existenţa mai multor proiecte de cercetare despre OZN-uri, adăugând faptul că guvernul s-a gândit că ar fi cazul şi momentul să se demareze acţiunea de dezvăluire a adevărului marelui public. Ofiţerul i-a arătat cineastului nişte fotografii şi o serie de documente care atestau prezenţa unor vizitatori extratereştri pe planeta noastră.

„Enright" era picat de pe lună. El credea că U.S.A.F. nu se mai interesa de OZN-uri. Ofiţerul l-a asigurat însă că lucrurile nu stau aşa. Dimpotrivă, Forţele Aeriene americane erau chiar foarte interesate, considerând că a venit timpul să informeze şi publicul larg de ceea ce se întâmpla în realitate. Astfel, s-a lansat ideea că un documentar realizat de un profesionist ca „Enrighi ar fi un mijloc potrivit pentru „pregătirea" maselor. „Enright" a fost încântat de această „misiune" care i-a fost încredinţată şi a fost imediat de acord să se treacă la îndeplinirea ei.

La câteva luni după această întâlnire, „Enright" a trecut prin nişte experienţe uimitoare. Într-o zi, a fost dus la Pentagon pentru a discuta cu doi ofiţeri de rang înalt care supervizau Proiectul Blue Book (în ultima vreme a existenţei sale – a fost finalizat în 1969). Public, cei doi militari au negat existenţa OZN-urilor. Acum, îi prezentau cineastului fotografii care înfăţişau nu numai OZN-urile, ci şi pe ocupanţii acestora: nişte creaturi mărunte, neînsufleţite, cu pielea de culoare cenuşie; alte creaturi erau însă în viaţă. Astfel, „Enright" a mai aflat că în intervalul dintre anii 1949 şi 1952, o fiinţă extraterestră a supravieţuit prăbuşirii maşinii zburătoare în care se afla. A fost pusă sub supravegherea unei „case de sănătate" din Los Alamos, New Mexico. În 1952, fiinţa nepământeană a murit din cauze necunoscute. „Enright" a văzut fotografii care-l înfăţişau pe umanoid alături de un ofiţer din U.S.A.F., care l-a însoţit permanent în timpul scurtei sale existenţe pe planeta noastră.

În cursul acestei perioade de „condiţionare", cineastul californian a aflat că un OZN a aterizat la

Holloman A.F.B., New Mexico, după un aranjament stabilit în prealabil, în 26 aprilie 1964. Ciudatele creaturi au ieşit din aparatul lor zburător şi au dialogat cu cercetătorii şi militarii care le aşteptau. „Enright” a primit asigurarea că, dacă l-ar contacta pe un anume ofiţer de la Holloman A.F.B., ar primi imediat confirmarea că lucrurile s-au întâmplat aşa, ba mai mult, i s-ar pune la dispoziţie şi dovezi privind autenticitatea incidentului.

„Enright” i-a povestit producătorului său toate cele aflate, căruia i-a încredinţat sarcina de a verifica autenticitatea, dar ofiţerul în cauză a negat vehemer „Enright” să simţit jignit şi a luat imediat legătura cu unul dintre cei doi ofiţeri care l-au „instruit”. A primit asigurarea că dacă ar da un telefon în douăzeci de minute, ar avea confirmarea pe care o aşteaptă. A respectat consemnul şi de data aceasta, a obţinut de la respectivul ofiţer din Holloman A.F.B. promisiunea unei totale cooperări.

„Enright” s-a deplasat astfel până la aşa-zisa bază pentru a-l întâlni pe ofiţerul cu pricina, care i-a încredinţat 250 m de peliculă de film înfăţişând faimoasa aterizare şi contactul cu entităţi extraterestre. I s-a permis să utilizeze elementele din acest film pentru realizarea documentarului.

„Enright” a dus banda în California pentru a începe realizarea filmului documentar. Nu s-a gândit să facă o copie sau cel puţin, aşa a explicat mai târziu, că a preferat „să joace” cinstit, gândindu-se că dacă militarii ar fi aflat că a păstrat o copie, s-ar fi năruit toate şansele de a mai lucra la proiect. Astfel, n-ar fi fost nimic care să-i pună la îndoială onestitatea.

Apoi, a izbucnit Watergate, bulversând întreaga ţară. A fost nevoit să returneze în grabă filmul, deoarece întregul proiect se ducea pe apa sâmbetei. Consecinţele provocate de scandalul Watergate, care l-a determinat pe preşedintele Nixon să demisioneze, au fost scuza invocată pentru a justifica renunţarea. T s-a explicat lui „Enright” că, din punct de vedere psihologic, masele erau încă foarte

şocate de agitaţia stârnită de scandal şi n-ar fi fost deloc oportun, ca în noul context sociologic şi politic să fie divulgat dosarul OZN. Aceasta ar fi putut amplifica de zeci de ori efectele afacerii Watergate şi ar fi adus ţara într-o stare de haos total.

Aşa se pare că a luat sfârşit parteneriatul dintre cineastul Robert Emenegger („Raymond Enright”) şi U.S. Air Force.

Jérôme Clark dezbate după aceasta cazul Lindei Moulton-Howe, pe care l-am prezentat anterior, dându-i agentului Richard Doty o altă identitate: „maiorul Cody”. În afara detaliilor furnizate de Linda în scrisoare, J. Clark face şi următoarele precizări:

„Maiorul Cody” pretinde că fiinţele ciudate cu pielea cenuşie veneau dintr-un sistem solar asemănător cu al nostru şi că, se aflau pe Pământ de câteva mii de ani. Apoi, prin intermediul încrucişărilor genetice au influenţat cursul evoluţiei omenirii, iar într-o oarecare măsură, noi am fi rezultatul creaţiei lor. Tot aceste fiinţe ar fi responsabile de credinţele noastre religioase.

„Maiorul Cody” evocă prăbuşirea de la Roswell din 1947, atrăgându-i atenţia Lindei despre existenţa altui incident asemănător în apropiere, produs în 1949[19]. Cu prilejul acestui ultim incident, un pasager al OZN-ului prăbuşit a fost găsit în viaţă şi a fost trimis în condiţii de maximă securitate şi cât mai discret posibil într-o „casă de sănătate” din Los Alamos, aşa cum am spus şi mai devreme. Aici, i s-a dat un însoţitor, un ofiţer din U.S.A.F. cu care s-a împrietenit, o relaţie care a durat până la moartea fiinţei extraterestre, survenită în ziua de 18 iunie 1952. Creatura a fost numită „EBE”, aşa cum am mai spus şi mai devreme. Mai târziu a fost numită „EBE-1”, deoarece a mai fost capturată una, în condiţii asemănătoare. S-a vorbit şi de existenţa unui EBE-3. Acest EBE-3 a fost singurul supravieţuitor dintr-un grup de trei şi a fost ţinut, în secret, într-o bază a Armatei Aeriene, al

19 Cel pe care eu l-am identificat ca producându-se pe 30 ianuarie 1949, într-o zonă foarte apropiată de Roswell...

cărei nume n-a fost divulgat.

Acelaşi informator a precizat că a avut loc aterizarea unui OZN la Holloman A.F.B., pe data de 25 aprilie 1964. (Emenegger vorbeşte de 26), la vreo 12 ore după faimoasa întâlnire din Socorro, New Mexico, mărturisită de un poliţist, Lonnie Zamora, care era de pază, în jurul orei 18,00.

Personalul ştiinţific şi militar local (sau cel puţin o parte din acesta) ştia că aparatul aerian urma să aterizeze în perimetrul bazei. Înainte au fost stabilite câteva legături de comunicare electronică cu fiinţele extraterestre de pe OZN. De asemenea, s-au făcut toate pregătirile pentru a filma scena aterizării şi întâlnirea cu ciudatele creaturi, folosindu-se cinci camere plasate în locuri diferite, în jurul locului unde avea să se producă evenimentul.

„Maiorul Cody" i-a spus Lindei că douăzeci de mii de metri de film despre aterizarea de la Holloman A.F.B. şi EBE-1 îi stăteau la dispoziţie pentru realizarea documentarului său. Era prevăzut ca realizatoarea să povestească cum autorităţile americane au aflat că Pământul va fi vizitat de creaturi extraterestre şi ce au întreprins în acest scop. I-a mai spus că prima tentativă a avut loc acum câţiva ani, când a fost contactat cineastul Robert Emenegger (alias „Raymond Enright"), dar s-a renunţat la acel proiect, invocându-se faptul că guvernul n-a mai dorit să facă vreo dezvăluire din considerente politice.

„Cody" chiar a crezut că Linda va fi lăsată să-l intervieveze pe EBE-3. Totuşi, documentarul pe care trebuia să-l facă s-ar fi limitat numai la aspectul istoric al afacerii, deoarece se luase decizia ca interesul opiniei publice să fie focalizat asupra evenimentelor survenite între 1949 şi 1952.

Într-o bună zi, colaboratorul Lindei în realizarea documentarului a început să dea semne de nerăbdare, deoarece se părea că se încearcă tergiversarea trecerii le acţiune.

Atunci, Linda l-a sunat pe „Cody" pentru a afla dacă

va putea sau nu să înceapă în curând realizarea documentarului. „Cody” i-a răspuns că mai devreme de trei luni, pelicula de film nu-i va fi accesibilă, însă, până atunci, va putea să-l intervieveze pe ofiţerul care a fost însoţitorul lui EBE-1, actualmente colonel în rezervă (la vremea aceea era căpitan). Înainte de aceasta, Linda ar fi trebuit să fie anchetată de serviciile de securitate, iar după aceea, să semneze o declaraţie prin care, sub prestare de jurământ, se angaja să nu dezvăluie nimic înainte de termenul fixat de autorităţile americane.

Ceva mai târziu, Linda a fost convocată la Washington undq s-a întâlnit cu un agent provenind dintr-o agenţie guvernamentală. Acesta i-a explicat că o serie de impedimente de ordin politic au făcut ca acţiunea să fie tergiversată, iar documentarul putea fi realizat cel mai târziu în 1986. Filmul trebuia să fie difuzat pe un post de televiziune. Acesta a fost ultimul contact oficial al Lindei cu autorităţile guvernamentale.

Apoi, Jérôme Clark povesteşte avatarurile lui William Moore şi descrie pe larg documentul referitor la Majestic-12, căruia îi voi consacra curând mai multe pagini. Potrivit lui Jerry Clark, Moore a fost mai mult sau mai puţin „teleghidat”, fiind purtat din gări în aeroporturi de către agenţi guvernamentali anonimi, care s-au arătat dornici să-i ofere informaţii şi documente referitoare la existenţa reală a OZN-urilor şi la prezenţa extratereştri lor. Moore a înregistrat mai multe dezamăgiri decât satisfacţii. Totuşi, Jerry pretinde că Moore a reuşit să fotografieze „sau să filmeze copia unui document intitulat „Raport-rezumat adresat preşedintelui ales Jimmy Carter”, referitor la MJ-12, la Proiectul Aquarius, la umanoizii de culoare gri şi la întreaga poveste pe care (O cunoaştem.

Moore ar fi fost abordat într-o zi de doi agenţi ai F.B.I. şi „pus la zid prieteneşte”, pentru lipsa sa de loialitate faţă de ţară şi pentru motivaţiile care-l determinau să facă asemenea cercetări. Aceştia ar fi făcut aluzie la prăbuşirea de la Roswell din 1947 şi la cea din decembrie 1950, de la frontiera dintre Texas şi Mexic. Tot

de la aceşti informatori ar fi aflat de captura unui umanoid de statură mică, recuperat când încă mai trăia din epava unui OZN zdrobit, în 1949. Această creatură stranie ar fi trăit între 1949 şi 1953 când a murit din cauze necunoscute. (Linda Moulton-Howe spusese că a trăit până la data de 18 iunie 1952). Un căpitan din U.S. Air Force, acum colonel în rezervă, ar fi fost însoţitorul acestei creaturi, până la moartea acesteia. Extraterestrul botezat mai târziu EBE-1 era inginerul mecanic al OZN-ului prăbuşit sau cel puţin, avea o specialitate care corespundea acestei calificări profesionale.

Moore ar mai fi aflat că actualul lider al MJ-12 (sau al grupului care i-a succedat la conducere) ar fi fost George Bush, cel care avea să fie ales preşedinte al Statelor Unite, după Ronald Reagan, şi fost director al C.l. A. Potrivit aceloraşi informatori, Proiectul Aquarius este un grup de acoperire în care sunt abordate toate aspectele legate de extratereştri. Proiectul Sigma se referă la continuarea comunicării electronice cu extratereştri şi face parte dintr-un program plasat sub auspiciile celor de la *National Security Agency* (N.S.A.), care a fost creat după aterizarea de la Holloman A.F.B., din 26 aprilie 1964. Se pare că Moore şi Emenegger sunt de acord amândoi cu această dată.

Se pare că preşedintele Reagan ar fi fost la curent cu această afacere şi a fost bineînţeles fascinat de toate aspectele sale. Şi astfel se explică aluziile făcute în câteva din discursurile sale şi confidenţele împărtăşite lui Mihail Gorbaciov.

Se pare că sursa cea mai sigură.de informare a lui William Moore ar fi fost un ofiţer din U.S. Air Force, pe care Jerry Clark îl numeşte „Falcon". Se pare că Moore l-a întâlnit destul de des pe acest agent, dar şi pe un altul numit

„Condor" şi chiar a putut să-i filmeze ca umbre chinezeşti şi cu vocile sintetizate, dând răspunsuri extraordinare unor întrebări precise despre activităţile

extratereştrilor[20]. Jerry Clark pretinde că a vizionat acest film. Unul dintre prietenii mei care locuieşte în New York mi-a spus că l-a văzut şi el, dar că filmul nu l-a convins deloc. Oricine ar fi putut să joace rolul lui „Condor" şi „Falcon", mi-a declarat prietenul „meu, şi de aici, orice impostură intră în calcul[21].

„Falcon" pretinde că Pământul a fost vizitat de nouă rase de extratereştri. El nu cunoaşte decât şapte dintre acestea şi pe scurt, o evocă pe cea de-a opta, din care fac parte creaturile înalte de numai cinci picioare (adică de 1, 50 m), cu un corp subţire, având păr şi ochii oblici. Din cea de-a noua rasă, fac parte creaturile de statură mică, tip umanoizi, cu pielea cenuşie, considerate a fi originare de pe cea de-a treia planetă care gravitează în jurul stelei (sistem binar) Zeta Reticuli. Aceste fiinţe se află pe Pământ de vreo 25.000 de ani şi au influenţat evoluţia umanităţii. Potrivit lui „Falcon", această rasă de extratereştri a jucat un rol foarte mare în formarea credinţelor noastre religioase.

„Falcon" nu cunoştea numele membrilor actuali ai MJ-12, dar a precizat că John Pointdexter, Harold Brown şi James Schlesinger au făcut probajbil parte. A mai spus că patru echipe formate din aproximativ două sute de persoane fiecare s-ar fi ocupat de efectuarea cercetărilor despre OZN-uri, în patru regiuni diferite ale Statelor Unite. „Falcon" a evocat şi prăbuşirile de la Roswell şi de la frontiera texano-mexicană. A mai spus că autopsiile făcute pe trupurile pasagerilor de la bordul OZN-urilor prăbuşite au scos la iveală un număr mic de organe interne şi o lipsă surprinzătoare de complexitate în alcătuirea acestora, comparativ cu structura umană. A mai afirmat că

---

20 în ziua de 14 octombrie 1988, un canal al televiziunii naționale americane a difuzat emisiunea „Ufo cover-up?...Live!", cu mărturisirile lui „Condor" și „Falcon" (ca umbre chinezești și cu vocile sintetizate). Potrivit lui William Moore, banda video originală normală a acestui interviu ar fi accesibilă din decembrie 1988.

21 Am văzut și această bandă în 1989 și împărtășesc impresia acestui prieten: ar putea fi o manevră de intoxicare.

primele tentative de comunicare cu un EBE-1 au fost foarte dificile. A fost implantat un aparat în gâtul creaturii pentru ca aceasta să poată articula cuvinte într-o engleză greoaie, nu întotdeauna uşor de înţeles.

„Falcon" afirmă că anumite persoane implicate în păstrarea secretului asupra OZN-urilor ar fi dorit ca acest camuflaj (black-out) să înceteze. Astfel, au fost întreprinse o serie de acţiuni vizând obişnuirea poporului american cu ideea de extratereştri. Un exemplu în acest sens, ar fi filmul lui Steven Spielberg „întâlnire de gradul trei", care, deşi se baza pe o povestire science-fiction, era în realitate o versiune „adaptată" a aterizării de la Holloman A.F.B. Filmul „E.T". ar fi şi el rezultatul unei acţiuni identice. În cele din urmă, „Falcon" l-a asigurat pe William Moore că de la cartierul general al C.I. A. din Langley, Virginia, avea o carte voluminoasă supranumită sugestiv „Biblia", în care erau incluse toate detaliile diverselor proiecte referitoare la OZN-uri şi toate aspectele şi elementele legate de vizitele extratereştrilor.

Iată deci pe scurt care sunt extraordinarele revelaţii ale lui Jérôme Clark. Parţial, ele sunt confirmate de scrisoarea Lindei Moulton-Howe. Dar ce credit putem să le acordăm? *That is the question*, cum ar fi spus William Shakespeare… Sunt oare numai nişte simple manevre care aveau drept scop intoxicarea mediilor ufologice americane, mai ales pe cele mai active (asemenea lui William Moore şi Lindei Moulton-Howe)? Sau ar fi vorba numai de nişte tentative nefericite prin care trebuia să se ridice vălul secretului de pe afacerea OZN? Un vechi proverb spune că nu iese fum fără foc. În consecinţă, chiar dacă ar fi vorba de nişte manevre guvernamentale întortocheate, îndreptate spre ridiculizarea cercetătorilor ufologi celor mai performanţi, totuşi s-ar fi făcut atâtea demersuri, s-ar fi luat atâtea poziţii, în sfere atât de înalte, dacă OZN-urile n-ar fi existat şi dacă prezenţa extratereştrilor n-ar fi fost o realitate?"

Cititorul a reţinut şi menţionarea unei prăbuşiri din 1949, cu recuperarea unui umanoid în viaţă, care ar putea

să corespundă evenimentului de mare amploare pe care l-am identificat că s-ar fi produs pe data de 30 ianuarie 1949.

— Cititorul îşi aminteşte desigur cartea lui Frank Seully, publicată în 1950, relatând trei cazuri de prăbuşiri de OZN-uri care au fost găsite şi cadavrele „omuleţilor cenuşii”. S-a râs de această lucrare vreo treizeci de ani. Dar nu este oare chiar prima manevră de dezinformare, pornind de la fapte reale, voluntar falsificate? Cititorul îşi va aminti şi scrisoarea senatorului Goldwater, citată anterior. Acesta evocă un plan destinat divulgării adevărului despre OZN-uri, publicului larg, Ar putea să fie vorba de un plan etalat pe mai multe decenii. O subtilă manevră psihologică care îmbină informarea şi dezinformarea pentru a obişnui masele cu ideea.

Capitolul n

LUPTE DE INFLUENTĂ ŞI ADEVĂRURI NELĂMURITE…

Vom aborda în cele ce urmează o parte delicată, deoarece este vorba de evocarea anumitor elemente care au ţinut prima pagină (şi mai ţin încă) a revistelor de ufologic din lumea întreagă.

Aceste documente au fost obţinute în condiţii oarecum suspecte – prin scrisori anonime, de exemplu – şi ţinând cont de faptul că multe conţin elemente false, am hotărât să le evoc succint, reconstituind anecdotica referitoare la trecut.

MAJESTIC 12

Existenţa documentului referitor la Majestic 12 a fost dezvăluită de William Moore cu prilejul Simpozionului MUFON UFO Network din iunie 1987, desfăşurat la Washington. Iniţial, acest document de opt pagini a ajuns sub forma unei pelicule fotografice, introdusă într-un plic de hârtie maro, la domiciliul lui Jaime Shandera, producătorul unui post de televiziune din Los Angeles, în decembrie 1984. Cu doi ani mai devreme, Shandera i-a întâlnit pe William Moore şi pe specialistul în fizică nucleară Stanton Friedman, în ideea de a forma o echipă

de lucru pentru cercetarea documentelor oficiale dovedind implicarea guvernului american în disimularea adevărului în materie de OZN-uri.

Documentul este format din două elemente total diferite:

1) Şapte pagini referitoare la un grup pentru securitatea naţională, numit „Majestic-12”, format din douăsprezece mari personalităţi civile şi militare, având misiunea de a coordona cercetările şi de a păstra un secret absolut în problema obiectelor zburătoare neidentificate.

2) Un memorandum de o pagină semnat de preşedintele Harry Truman adresat lui James Forrestal, datat din 24 septembrie 1947, referitor la „Operaţiunea MAJESTIC-12” despre care nu se precizează nimic. Semnătura preşedintelui Truman este autentică „însă ar putea fi rezultatul unui „montaj”. Astfel, caracterele maşinii sunt diferite de cele ale maşinii la care a fost redactat documentul anterior, la fel şi cele de la imprimarea ştampilei de clasificare.

În realitate, am putut demonstra în revista „Lumidres dans la nuit”, nr. 296, p. 19, că primele şapte paginj sunt opera unui abil falsificator. Cu privire La „memorandumul Truman”, am aflat recent că era vorba de un trucaj efectuat pornind de la adevărata semnătură a preşedintelui şi de la un fals memorandum. (Potrivit lui Philip Klass, într-un comunicat datat 24 septembrie 1989).

Am demonstrat că autorul acestei fraude a copiat stilul de datare al lui William Moore, care are nişte formulări personale cu totul specifice, iar această ultimă acţiune viza două scopuri:

1) Discreditarea unor cazuri de prăbuşire a unor OZN-uri, a cadavrelor de umanoizi, în particular, şi a cercetării ufologice, în general.

Ar putea fi invocat şi un al treilea scop: discreditarea prăbuşirii de la Roswell, care este detaliată în aşa-zisul document.

2) Ridiculizarea echipei Moore-Friedman-Shandera, ale cărei activităţi au fost considerate a fi jenante de către

(probabil!) o agenţie de securitate.*

În realitate ar putea să fie vorba, în aceste condiţii, de o luptă pentru influenţă organizată, nu de o persoană, ci de un organism oficial al administraţiei americane. O asemenea falsificare de documente este greu de pus pe seama unei singure persoane particulare, numai dacă autorul este Bill Moore însuşi, aşa cum presupune Klass, care nu ţine seama de anomalia erorii comise prin falsificare, numai din dorinţa de face prea mult bine – aşezarea diferită a unui semn de punctuaţie în formularea mai multor date din pagina 6 a documentului, comparativ cu stilul lui William Moore, care are un specific personal de a bate datele la maşină.

Prezenţa lui Donald Menzel pe lista celor doisprezece membri din Majestic-12 ar putea să constituie un element care să dovedească faptul că „fabricarea" documentului aparţine unei agenţii de securitate. Acesta nu este un element categoric, de netăgăduit, dar este un element susceptibil pentru construirea unei ipoteze în acest sens.

Aşa cum cititorul va putea să constate ceva mai departe în paginile acestei cărţi, Donald Menzel a avut ocazia să lucreze pentru mai multe agenţii de securitate şi chiar pentru U.S. Air Force. Astfel, Menzel avea acces la diferite nivele de clasificare, lucru absolut imposibil pentru cercetătorii americani, chiar şi pentru acei care erau ceva mai bine informaţi. În consecinţă, i-ar fi fost dificil unei persoane particulare (fie ea chiar şi William Moore) să-i treacă prin minte să introducă numele acestui om de ştiinţă pe lista unor mari personalităţi presupuse ca făcând parte dintr-un consiliu superior ultratop-secret destinat cercetărilor asupra OZN-urilor. Acest amănunt care, personal, mi se pare foarte important, ar înclina să dovedească faptul că falsificatorul, aşezându-l pe Menzel pe listă s-ar fi putut inspira dintr-un alt document, dar de data aceasta, autentic.

Ori, un singur agent provenind de la o agenţie de securitate de stat ar fi putut avea acces la documentul care i-a servit drept „model" pentru falsificare. Cititorul va

putea să se întoarcă puţin înapoi, la capitolul anterior, la paginile consacrate scrisorii Lindei Moulton-Howe. Va reţine faptul că Linda a fost informată de către agentul Richard Doty asupra existenţei unui grup secret, cunoscut sub diferite denumiri, printre care „Majestic-12” şi „54/12”. Documentul „Majestic-12” ar putea să fi fost fabricat de acest agent pornind de la alte documente pe care i le-a arătat Lindei. Doty, care a participat anterior şi la alte manevre dubioase, ar fi un vinovat mult mai plauzibil decât Bill Moore[22].

MEMORANDUMUL CUTLER

Acest document, deşi foarte controversat, ar putea fi autentic, deoarece nimeni, până acum, n-a reuşit să demonstreze că ar fi vorba de un fals. Circumstanţele în care a fost descoperit sunt, pe scurt, următoarele:

Când Jaime Shandera a aflat de conţinutul peliculei referitoare la documentul „Majestic-12”, i-a contactat pe cei doi asociaţi ai săi, William Moore şi Stanton Friedman. Aceasta se întâmpla în decembrie 1984, şi, după o perioadă în care s-au gândit care ar fi atitudinea cea mai potrivită pe care trebuiau să o abordeze, cei trei prieteni au decis să înceapă o investigaţie la Arhivele Naţionale din Washington, unde sunt centralizate dosarele care nu mai sunt de actualitate ale administraţiei centrale americane, mai ales cele care provin de la preşedinţie.

Pe la jumătatea anului 1985, după mai multe drumuri între Burbank, California şi Washington D.C., Bill Moore pus mâna pe Memorandumul Cutler, după ce a studiat câteva mii de documente. Iată traducerea integrală a acestuia:

«14 iulie 2954

Informaţie de securitate limitată foarte secretă.

---

22 De notat că semnătura utilizată pentru «memorandumul Truman» provine dintr-o scrisoare autentică a președintelui, din 1 octombrie 1949, adresată doctorului Vannevar Bush, șeful Direcției Cercetare și Dezvoltare de la Kirtland A.F.B., New Mexico, acolo unde era încorporat și agentul Doty. Astfel, este evident că Doty a putut să aibă acces la scrisoarea originală pentru realizarea documentului fals.

Memorandum pentru generalul Twining.

Subiect: proiect de studii speciale N.S.C./MJ-12

Preşedintele a decis că reuniunea proiectului de studii speciale MJ-12 se va ţine în cadrul întâlnirii programate deja la Casa Albă, pe data de 16 iulie, foarte posibil să aibă loc după aceasta, aşa cum se prevăzuse iniţial. Aveţi grijă să modificaţi programul ca atare.

Contăm pe cooperarea dumneavoastră pentru a vă conforma schimbărilor dispoziţiilor aşa cum s-a arătat mai sus.

Robert Cutler

Ajutor Special al Preşedintelui»

La vremea respectivă, generalul Nathan B. Twining devenise şeful suprem al U.S. Air Force. În 1947, la momentul prăbuşirii de la Roswell, care trebuia să provoace un *cover-up* asupra OZN-urilor, Twining era deja şeful direcţiei Air Materiel Command, care se afla deasupra tuturor serviciilor de informaţii ale U.S.A.F. Cu siguranţă, Twining era foarte bine plasat pentru a face parte, fie din «Majestic 12», fie dintr-un grup mult mai puternic compus exclusiv din militari, în cazul în care, aşa cum credeau numeroşi cercetători, „Majestic-12” n-ar fi semănat decât cu un grup de oameni de ştiinţă „consultanţi”.

De remarcat că s-au făcut cercetări pentru a stabili autenticitatea memorandumului Cutler, până la studiul hârtiei i p pergament pe care apare în copie la Arhivele Naţionale. S-a dovedit că era vorba de o hârtie pergament care era îbricată numai pentru a fi întrebuinţată la Casa Albă, între 1950 şi începutul anilor 1970. * Acest lucru a fost stabilit precis într-una din investigaţiile lui William Moore. În consecinţă, toate suspiciunile care au fost formulate de anumiţi adversari ai lui Moore şi chiar de unii prieteni în legătură cu valoarea acordată acestui document, pălesc în faţa certitudinii autenticităţii sale.**

VIAŢA DUBLĂ A LUI DONALD MENZEL

Numele doctorului Donald Menzel a fost cunoscut de ufologii americani prin publicarea a doua cărţi sub

semnătura sa şi o a treia în colaborare cu psihiatrul şi autorul de science-fiction Ernest Taves, lucrări în care denigra observaţiile de OZN-uri şi le atribuia Doamnei Natură. Menzel este un astrofizician, un profesionist de înaltă clasă, care şi-a încheiat cariera în calitate de director al Observatorului Colegiului Harvard, de la Cambridge, Massachusetts. În prima sa lucrare, *Flying Saucers*, publicată în 1953, Menzel explica faptul că „farfuriile zburătoare" erau fenomene optice asemănătoare cu mirajele.

Stanton Friedman s-a decis să se intereseze mai mult de trecutul acestui personaj al cărui nume apărea pe lista

— De fapt, William Moore a reuşit să identifice societatea care a furnizat această hârtie specială Casei Albe şi a fost informat că nu se mai fabrica din 1975.

— Totuşi, cu prudenţa de rigoare, ar trebui să o privim cu suspiciune, deoarece s-a demonstrat că documentul despre acest Majestic-12 este fals.

celor doisprezece membri ai pretinsului „Majestic-12", evocat într-un document fraudulos de şapte pagini, citat la începutul acestui capitol. Trebuie spus că prezenţa numelui astrofizicianului în acest grup special de securitate naţională a stârnit proteste vehemente publicate în presă, mai ales din partea psihiatrului Ernest Taves, care le-a făcut publice într-un buletin periodic numit *Saucer-smear*.

Iată, deci, principalele documente descoperite de Friedman în mai multe biblioteci specializate (dintre care o amintim pe cea de la Harvard College), documente care pun într-o lumină nouă adevăratul rol jucat de Donald Menzel în timpul carierei sale şi legăturile sale strânse cu anumite secrete militare:

1) o scrisoare adresată doctorului Vannevar Bush, în ziua de 13 ianuarie 1951, prin Robert Proctor, un om al legii care lucra într-o firmă veche din Boston, specializată în probleme juridice şi legale. În această scrisoare, sunt prezentate rezultatele pozitive obţinute într-o anchetă referitoare la loialitatea doctorului Menzel, care o ceruse

acestui organism în schimbul unui eventual acces la un nivel de securitate impus de U.S. Air Force.

2) O.declaraţie sub prestare de jurământ a doctorului Vannevar Bush, depusă în faţa notarului public, în ziua de 22 mai 1950, prin care acesta garanta loialitatea lui Menzel faţă de Statele Unite, motivând că-l cunoştea de foarte multă vreme. În această declaraţie, se precizează că doctorul Menzel a fost adesea asociat unor acţiuni care vizau securitatea naţională. Doctorul Vannevar Bush era cel mai înalt responsabil civil care lucra pentru serviciile tehnice ale Apărării Naţionale. Cititorul îşi aminteşte că inginerul canadian Wilbur B. Smith cita în memorandumul său numele doctorului Vannevar Bush, despre care spunea că a jucat un rol important în cercetările secrete făcute de U.S. Air Force asupra OZN-urilor.

3) o autobiografie a lui Donald Menzel, în care el califică ancheta făcută asupra sa ca fiind „experienţa cea mai traumatizantă pe care a trăit-o vreodată" (sic!). Se înţelege din aceasta că era vorba de cercetările şi testele făcute pentru a determina dacă putea avea acces la un nivel de securitate „ultratop-secret".[23] Şi s-a demonstrat că la americani, există cel puţin un nivel de securitate, dacă nu mai multe, deasupra stadiului «top-secret».

4) o scrisoare a lui Donald Menzel din 3 noiembrie 1960, adresată senatorului John Fitzgerald Kennedy (care ulterior va fi preşedintele Statelor Unite), în care îi mărturiseşte că avea legături încă din 1930 cu un

23 Cel de-al treilea element care confirmă titlul acestei cărți. Potrivit unei surse care trebuie verificată, mai multe nivele de securitate compartimentau clasificarea „ultra-top-secretv; „Majestic-12" ar fî un MAJ1 (Majestic Agency for Joint Intelligence); MAJIC (MAJ1 Controlled) ar fi cel mai înalt nivel de securitate rezervat programelor de cercetare a OZN-urilor. W.M. Cooper (potrivit lucrării An Alien Harvest) a declarat sub prestare de jurământ, în fața notarului, că a văzut niște documente despre un grup de securitate numit „Majority" Majestic-12, în opinia sa, n-ar fi altceva decât o acțiune de dezinformare. Se pare că totuși un asemenea grup există, însă asupra adevăratului său nume domnește confuzia.
M se vedea raportul doctorului Menzel care este reprodus, confirmând printre altele, și aceste deplasări.

organism care avea să devină mai târziu National Security Agency; că fusese în timpul celui de al doilea război mondial consultant al acestui organism, având acces la un nivel de securitate „top-secret”; că a lucrat şi pentru C.I.A., adăugând că nu putea da şi alte detalii într-o scrisoare obişnuită; că ştia foarte multe detalii despre acţiuni întreprinse de preşedintele Eisenhower şi de apropiaţii săi care au avut rezultate contrare aşteptărilor în domenii hipersensibile şi multe alte „banalităţi” de acest gen.

5) „O scrisoare a lui Donald Menzel din 8 decembrie 1960 adresată senatorului John Fitzgerald Kennedy, în care îi confirmă apartenenţa în calitate de consultant timp de treizeci de ani la National Security Agency şi agenţiei care i-a precedat.

6) o scrisoare a lui Donald Menzel din 27, decembrie 1960 adresată senatorului John Fitzgerald Kennedy, în care vorbeşte de doctorul Detlev Bronk (un alt nume care apare pe lista membrilor aşa-zisului plan „Majestic-12”) pe care îl prezintă ca pe cineva „cu o considerabilă influenţă în domeniul spaţial» şi în acelaşi timp ca fiind „foarte puternic”. (sic!)

John Fitzgerald Kennedy, cu destinul tragic ştiut, avea să fie ales preşedinte al Statelor Unite, „în prima zi de marţi a lunii noiembrie”, a anului 1960. Kennedy era preşedinte-ales, în timp ce Dwight Eisenhower era preşedinte în exerciţiu. De remarcat că în ultimele două scrisori, Menzel se adresează cu „dragă Jack”. Acest mod foarte intim de adresare utilizat în raport cu preşedinteleales al Statelor Unite arată existenţa indubitabilă a unui solid ataşament între cei doi.

Potrivit lui Stanton Friedman, Menzel a lucrat şi pentru U.S. Navy, în calitate de criptograf, în timpul celui de-al doilea război mondial. Cunoştea bine germana; ulterior a învăţat şi limba japoneză. A făcut parte din echipa. care a reuşit să afle codurile utilizate marina germană şi de cea niponă, descifrând astfel mesajele transmise de acestea.

Potrivit aceleiaşi surse, Menzel se ducea frecvent la

Washington şi în New Mexico, în perioada 1947 – 1949, în misiuni guvernamentale. Urme ale acestei activităţi se pot găsi la tot pasul, în notele referitoare la cheltuielile de călătorie, documente care sunt disponibile oricui, oricând, la biblioteca Harvard College Observatory. Pentru călătoria sa în New Mexico, Menzel a pretextat efectuarea unor lucrări speciale la Observatorul din Sacramento Peak, care domină White Sands Proving Grounds şi care aparţine

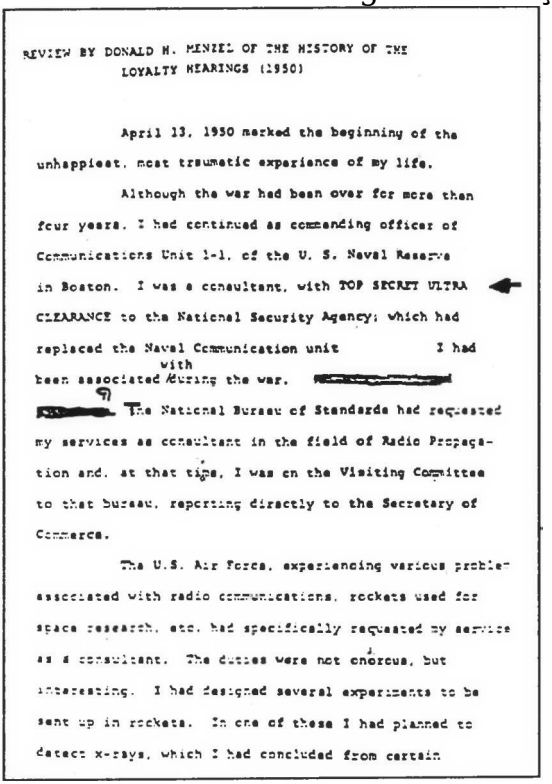

REVIEW BY DONALD H. MENZEL OF THE HISTORY OF THE
LOYALTY HEARINGS (1950)

April 13, 1950 marked the beginning of the unhappiest, most traumatic experience of my life.

Although the war had been over for more than four years, I had continued as commanding officer of Communications Unit 1-1, of the U. S. Naval Reserve in Boston. I was a consultant, with TOP SECRET ULTRA CLEARANCE to the National Security Agency; which had replaced the Naval Communication unit I had been associated with during the war. [redacted] The National Bureau of Standards had requested my services as consultant in the field of Radio Propagation and, at that time, I was on the Visiting Committee to that Bureau, reporting directly to the Secretary of Commerce.

The U.S. Air Force, experiencing various problems associated with radio communications, rockets used for space research, etc. had specifically requested my service as a consultant. The duties were not onerous, but interesting. I had designed several experiments to be sent up in rockets. In one of these I had planned to detect x-rays, which I had concluded from certain

U.S. Air Force, ceea ce nu este cu siguranţă o simplă coincidenţă datorată hazardului.*

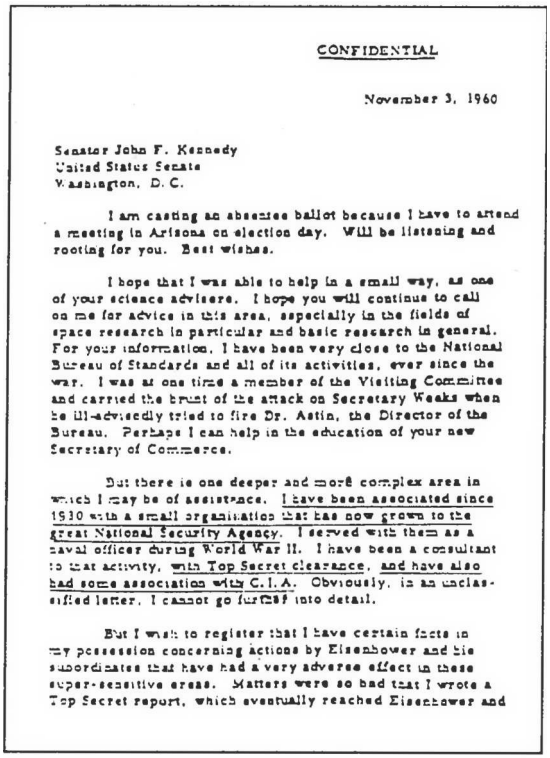

CONFIDENTIAL

November 3, 1960

Senator John F. Kennedy
United States Senate
Washington, D. C.

I am casting an absentee ballot because I have to attend a meeting in Arizona on election day. Will be listening and rooting for you. Best wishes.

I hope that I was able to help in a small way, as one of your science advisers. I hope you will continue to call on me for advice in this area, especially in the fields of space research in particular and basic research in general. For your information, I have been very close to the National Bureau of Standards and all of its activities, ever since the war. I was at one time a member of the Visiting Committee and carried the brunt of the attack on Secretary Weeks when he ill-advisedly tried to fire Dr. Astin, the Director of the Bureau. Perhaps I can help in the education of your new Secretary of Commerce.

But there is one deeper and more complex area in which I may be of assistance. I have been associated since 1930 with a small organization that has now grown to the great National Security Agency. I served with them as a naval officer during World War II. I have been a consultant to that activity, with Top Secret clearance, and have also had some association with C.I.A. Obviously, in an unclassified letter, I cannot go further into detail.

But I wish to register that I have certain facts in my possession concerning actions by Eisenhower and his subordinates that have had a very adverse effect in these super-sensitive areas. Matters were so bad that I wrote a Top Secret report, which eventually reached Eisenhower and

Extras din autobiografia lui Donald Menzel. Se regăseşte aici propria Sa mărturisire referitoare la accesul său la un nivel de securitate „ultratop-secret

Scrisoarea lui D. Menzel către J.F. Kennedy, cel care avea să fie ales preşedinte al Statelor Unite. Aici se găseşte dovada colaborării lui Menzel cu N.S.A. şi C.I.A.

CONFIDENTIAL

Senator John F. Kennedy November 3, 1960

-2-

had some beneficial effect, but the reaction was only temporary. This report can be made available to you and would serve to educate you on the shortcomings -- and successes -- in this area.

Because of my length of service, I probably know more about what has gone on in this agency over the years than almost anyone now within it. I also know the people, many no longer associated with the agency, that can be relied on to contribute.

Sincerely yours,

DHM/db
cc: Prof. A. Cox
Prof. A. Chayes

Donald H. Menzel
Director

HARVARD COLLEGE OBSERVATORY
CAMBRIDGE 38, MASSACHUSETTS

JUN 26 1950
OF WASHINGTON

June 23, 1950

Dr. Vannevar Bush, President
Carnegie Institution of Washington
Sixteenth and P Streets, N.W.
Washington, D. C.

Dear Van:

The hearings were finally completed on June 12 and I am just beginning to come back to life. Of course, some time will be necessary in order to get a full review of the case and a final decision. I shall let you know what the result is but, in the meanwhile, I want to thank you again for your generous help.

I am off for Mexico City and the meetings of the American Physical Society.

Sincerely yours,

Donald H. Menzel

DHM:mgb

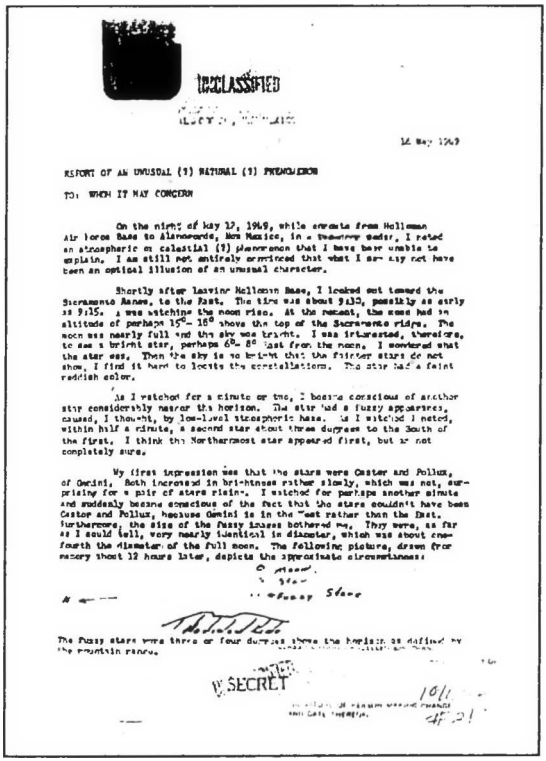

UNCLASSIFIED

12 May 1949

REPORT OF AN UNUSUAL (?) NATURAL (?) PHENOMENON

TO: WHOM IT MAY CONCERN

On the night of May 12, 1949, while enroute from Holloman Air Force Base to Alamogordo, New Mexico, in a two-seat cadet, I noted an atmospheric or celestial (?) phenomenon that I have been unable to explain. I am still not entirely convinced that what I saw may not have been an optical illusion of an unusual character.

Shortly after leaving Holloman Base, I looked out toward the Sacramento Mones, to the East. The time was about 9:30, possibly as early as 9:15. I was watching the moon rise. At the moment, the moon had an altitude of perhaps 15° - 18° above the top of the Sacramento ridge. The moon was nearly full and the sky was bright. I was interested, therefore, to see a bright star, perhaps 6° - 8° East from the moon. I mentioned what the star was. Then the sky is so bright that the fainter stars do not show. I find it hard to locate the constellations. The star had a faint reddish color.

As I watched for a minute or two, I became conscious of another star considerably nearer the horizon. The star had a fuzzy appearance, caused, I thought, by low-level atmospheric haze. As I watched I noted, within half a minute, a second star about three degrees to the South of the first. I think the Northernmost star appeared first, but am not completely sure.

My first impression was that the stars were Castor and Pollux, of Gemini. Both increased in brightness rather slowly, which was not, surprising for a pair of stars rising. I watched for perhaps another minute and suddenly became conscious of the fact that the stars couldn't have been Castor and Pollux, because Gemini is in the West rather than the East. Furthermore, the size of the fuzzy images bothered me. They were, as far as I could tell, very nearly identical in diameter, which was about one-fourth the diameter of the full moon. The following picture, drawn from memory about 12 hours later, depicts the approximate circumstances:

The fuzzy stars were there or four degrees above the horizon as defined by the mountain range.

SECRET

Scrisoarea lui D. Menzel către V. Bush în care Menzel îi mulţumeşte pentru ajutorul generos pe care i l-a dat (în ceea ce priveşte demonstrarea şi garantarea loialităţii sale).

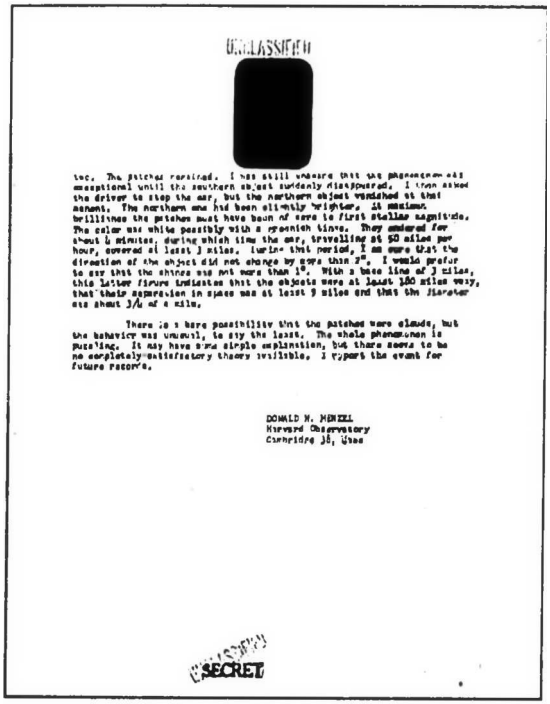

UNCLASSIFIED

[redacted]

toc. The patches remained. I was still unaware that the phenomenon was exceptional until the southern object suddenly disappeared. I then asked the driver to stop the car, but the northern object vanished at that moment. The northern one had been distinctly brighter, its maximum brilliance the patches must have been of zero to first stellar magnitude. The color was white possibly with a greenish tinge. They appeared for about 5 minutes, during which time the car, travelling at 50 miles per hour, covered at least 3 miles. During this period, I am sure that the direction of the object did not change by more than 2°. I would prefer to say that the change was not more than 1°. With a base line of 3 miles, this latter figure indicates that the objects were at least 180 miles away, that their separation in space was at least 9 miles and that the diameter was about 1/4 of a mile.

There is a bare possibility that the patches were clouds, but the behavior was unusual, to say the least. The whole phenomenon is puzzling. It may have some simple explanation, but there seems to be no completely satisfactory theory available. I report the event for future records.

DONALD H. MENZEL
Harvard Observatory
Cambridge 38, Mass

SECRET

Constatare a lui D. Menzel

Textul reprezintă un raport clasificat a fi „secret” şi ar fi un fel de culme a atitudinii duplicitare a lui Menzel, care oricum scrisese deja trei cărţi în care banaliza fenomenul OZN! *De remarcat că în cazul de faţă, Menzel se întorcea de la baza… Holloman*! *Că a depăşit orice limită, este, totuşi, puţin spus*!

Toate aceste elemente indică foarte clar că astrofizicianul Donald Menzel a fost implicat până la nivelul cel mai înalt al secretelor de stat: „ultratop-secret”. În consecinţă, prezenţa sa într-un eventual grup numit „Majestic-12” (sau purtând orice alt nume, dar destinat cu certitudine fenomenului OZN) nu este chiar atât de fantezistă pe cât au încercat să o acrediteze unii contestatari. Ba dimpotrivă, ea corespunde unei situaţii foarte posibile, într-atât încât s-ar putea spune că absenţa sa dintr-o asemenea formaţie ar fi fost anormală. Astfel, se înţelege mai bine care au fost adevăratele motive pentru care Menzel a simţit nevoia să scrie trei cărţi destinate

banalizării fenomenului OZN…

ÎNTÂLNIRE DE GRADUL III ÎN 1943

Din dorinţa de a prezenta informaţii de actualitate, am fost constrâns să modific acest capitol pe ultima sută de metri; aşa se explică faptul că a trebuit să sacrific spaţiul rezervat publicării traducerii integrale a documentului „Majestic-12” şi l-am consacrat prezentării unor date noi pe care chiar cercetătorii americani nu le cunosc. Această traducere a fost publicată în revista *Lumières dans la nuit* nr. 283 – 284, p. 9, pe de-o parte, iar pe de altă parte, documentul de opt pagini a fost considerat fals (chiar dacă unele elemente indică faptul că „Majestic-12” a existat – şi poate mai există încă). Ţinând cont de aceste două argumente, am crezut că nu mai este absolut necesar să-l mai includ în cuprinsul acestei lucrări.

ÎNCEPUTUL

Revista *Lumicres dans la nuit*, în nr. 296, p. 40, a difuzat un comunicat prin care se urmărea efectuarea unui sondaj asupra cititorilor săi referitor la părerile acestora despre cartea mea. Acesta se dorea a fi un studiu de piaţă care, în eventualitatea unui rezultat satisfăcător, ar fi stârnit interesul vreunui editor. Printre cărţile poştale pe care le-am primit se afla şi o scrisoare expediată de un bărbat care îmi spunea că este foarte interesat de fenomenul OZN, încă din 1943!

L-am contactat pe autorul acestei epistole şi l-am întrebat ce l-a determinat să reţină în mod deosebit acest an. Răspunsul primit a fost atât de neaşteptat şi de uluitor, încât chiar a doua zi, mai exact într-o duminică, 25 iunie 1989, ne-am întâlnit pentru a discuta mai mult

Mai întâi de toate, aş vrea să spun că persoana în cauză doreşte să rămână în anonimat. Aş fi vrut enorm ca să accepte să-i fie dezvăluită identitatea. Acest lucru ar fi îndepărtaorice umbră de îndoială în legătură cu cele ce urmează. Însă, în ciuda insistenţelor mele de a-l convinge, a rămas ferm pe poziţie. Mi-a explicat că de când se interesează de OZN-uri a remarcat că martorii au mai multe neplăceri decât avantaje şi, la drept vorbind,

împărtăşesc şi eu această opinie. Din păcate, cel mai adesea, martorii sunt consideraţi a fi nişte debili mintali, nevrozaţi sau, pur şi simplu, nişte amatori de fabulaţii. Ştiinţa, presa şi uneori, chiar anumiţi indivizi care se pretind ufologi se distrează copios pe seama lor, luându-i în derâdere.

Pentru a uşura povestirea, îl voi numi pe martor: S. Theau. Pe la jumătatea anilor 1980, acesta a mai contactat şi un alt cercetător, cu prilejul unui sondaj diferit, dar mărturia sa nu a fost luată în seamă, fiind considerată a fi „prea

— Referire la George Adamski, un celebru «contactat» american.

adamskiană”, adică mult prea senzaţională pentru a fi adevărată. Totuşi, ufologul cu care a vorbit martorul nostru este unul dintre prietenii mei, care consideră că OZN-urile sunt o realitate. Dar să trecem peste toate aceste detalii…

S. Theau locuieşte în Mans, în regiunea Sarthe. Încă de la prima noastră întâlnire mi-a făcut o excelentă impresie. Este un bărbat în vârstă, dar încă se ţine bine, atât fizic, cât şi mental. Bagajul său intelectual, deşi modest, a fost îmbogăţit de-a lungul timpului prin lecturi intensive. Este un autodidact. Discursul său este sobru, clar, lipsit de orice înfloriturі de stil. Astfel, i-am pus câteva întrebări capcană, aparent inofensive, însă răspunsurile primite mi-au demonstrat foarte clar că S. Theau era echilibrat şi părea de bună credinţă. Dacă atitudinea şi comportamentul său n-ar fi fost de încredere, n-aş fi acceptat niciodată să-i fac cunoscută povestea.

PRIMA OBSERVAŢIE: ÎN 1941

S. Theau s-a născut în 1922. În timpul ocupaţiei germane, locuia într-un cătun din Sarthe, la cincisprezece kilometri la sud de Mans, unde avea o slujbă de ajutor de măcelar.

Într-o după-amiază foarte călduroasă din vara anului 1941, se afla pe o străduţă, în satul său – nu-şi mai aminteşte data exactă – când a zărit apariţia bruscă pe cer

a unui „carusel” sau ceva asemănător, la vreo 6.000 – 8.000 metri. Această estimare mi se pare prea exagerată, dacă luăm în calcul detaliile furnizate; oricum, spectacolul se desfăşura sub norii de deasupra terenului de aviaţie al Renaniei, ocupat de aviaţia germană. Era vorba de vreo douăsprezece avioane germane (tip Heinkel şi Stukas) care se învârteau în jurul unui fel de „nor” mare de culoare grimetalizat, în formă de coş de sobă, înconjurat de alţi norişori ca nişte smocuri, evoluând uşor în poziţie verticală, puţin aplecat. Deasupra acestui ansamblu, plutea un alt „nor” luminos şi mai mare, care avea aceeaşi deplasare lentă.

S. Theau ia decizia să vadă mai îndeaproape acest balet aerian straniu. Se urcă pe bicicletă şi pedalează cât poate de repede îndreptându-se spre terenul de aviaţie. Ajuns la o distanţă de doi kilometri de acesta, S. Theau este oprit de un baraj de soldaţi. Avioanele continuau să se rotească în jurul „norului” vertical asemănător unui coş de sobă; manevrele avioanelor lăsau impresia că „norul” este atacat, însă nu s-a tras niciun foc. Când avioanele se apropiau foarte tare, brusc ansamblul se dezmembra, avioanele cădeau uşor ca nişte frunze moarte, pentru ca după câteva secunde să se reabiliteze, ca şi cum li s-ar fi oprit motoarele. S. Theau îşi aminteşte că a stat aproape o oră să contemple ciudatul carusel care continua să plutească lent, deplasându-se de la vest către est; în cele din urmă, obosit, văzând că spectacolul se îndepărta uşor din câmpul vizual, S. Theau s-a întors acasă.

După câţiva ani, după război, S. Theau a încercat să găsească ecourile* acestei întâmplări în presa locală a vremii, la biblioteca municipală din Mans, dar n-a descoperit nimic. Barajul german se afla la Mulsanne şi dacă unii cititori din Sarthe ar putea găsi martori ai ac lui incident, atunci să nu ezite să-mi furnizeze şi alte elemente, fie direct, fie prin intermediul revistei *Lumicres dans la nuit* sau al editorului.

A DOUA OBSERVAŢIE: ÎN 1943

În 1943, promoţia 1942 a fost cerută de nemţi pentru

a face faţă nevoilor Serviciului de Muncă Obligatorie (S.T.O., prin care se explică alegerea pseudonimului). Personajul nostru a fost astfel încorporat în serviciile Deutsche Reich, împotriva voinţei sale. În acest context a ajuns în Polonia, la Gdynia şi la nord de Gdańsk, la ţărmul Mării Baltice. În acea vreme, cele două oraşe nu purtau numele lor polonez, ci erau cunoscute cu denumirile nemţeşti de Gotenhafen şi Danzig. S. Theau a fost transportat într-un lagăr unde fuseseră detaşate echipe care aveau misiunea să construiască fortificaţii pe ţărm pentru a preîntâmpina o eventuală debarcare a sovieticilor. Grosul efectivelor aduse aici era format din muncitori francezi, spanioli, italieni, belgieni, olandezi. Mulţi dintre ei erau voluntari, mai ales italienii şi spaniolii.

În martie 1943, S. Theau soseşte în oraşul natal al lui Lech Wałęsa. La câteva luni de la venirea sa în Polonia, află că o măcelăreasă din Exelgroud, un orăşel în apropiere de Gdynia, căuta un înlocuitor la prăvălie, soţul său fiind prizonier în U.R.S.S… Astfel, S. Theau cere o permisie pentru a-şi găsi de lucru, după ce, în prealabil, se învoise la şeful taberei. Aşa, i se dă liber „chiar în prima duminică după 14 iulie 1943” (sic!) – deci, duminica de 18 iulie 1943.

Ca să ajungă la Exelgroud, n-avea niciun mijloc de transport (autobuz sau taxi); trebuia să meargă pe jos. În ideea de a scurta drumul, S. Theau s-a gândit că traverseze dunele care se înşirau de-a lungul coastei. Astfel, părăseşte lagărul într-o după-amiază însorită, deci în plină zi.

Ajungând în vârful unei dune, zăreşte în valea care o separa de următoarea dună, un aparat metalic bizar, de culoare gri-metalic. Se părea că o porţiune din zona centrală – cea mai largă – era băgată în duna din faţă. Obiectul părea să aibă şi partea de jos cufundată în solul nisipos. S. Theau se apropie de maşina ciudată, care i se părea a fi plată, dar uşor rotunjită, şi remarcă o siluetă umană, aşezată pe vine, chiar lângă aparat, încercând stângaci să dea la o parte cu mâna nisipul care acoperea o

parte din maşină. Individul se afla cu spatele, dar naratorul nostru şi-a dat seama fără greutate că era vorba de o femeie, deoarece plete blonde şi lungi îi căzeau pe spate şi avea şoldurile rotunjite şi talia subţire.

S. Theau s-a gândit că era o femeie-pilot din Luftwaffe. În vremea aceea, la Exelgroud erau şi femeipilot, făcând parte din personalul feminin al bazei Kriegsmarine. Erau multe tehniciene care se ocupau de aranjarea şi transportul torpilelor destinate submarinelor de la baza menţionată anterior. S. Theau n-a îndrăznit iniţial să-şi anunţe prezenţa, temându-se de vreo reacţie negativă, dar femeia, ca şi cum ar fi ghicit că în spatele ei se afla cineva, s-a întors brusc. Era foarte înaltă pentru o femeie, aproximativ 1, 75 m. S. Theau măsoară 1, 60 m şi mărturiseşte că apropiindu-se de ea, aceasta era mai înaltă decât el cu un cap.

Femeia era îmbrăcată cu o salopetă dintr-o ţesătură maronie, foarte strâmtă pe corp, punându-i în valoare formele foarte feminine şi sânii frumoşi. Salopeta era dintr-o singură bucată, fără buzunare, fără nasturi sau fermoar. Nu avea niciun semn care să atragă atenţia. Veşmântul o acoperea de la cap până-n picioare. S. Theau a remarcat totuşi o pernuţă rotundă pe fiecare pulpă, ca şi cum ar fi avut pe dedesubt nişte cizme. La vremea respectivă, S. Theau nu mai văzuse o asemenea vestimentaţie, dar după mulţi ani, a găsit-o asemănătoare cu ţinuta scafandrilor din echipa căpitanului Cousteau.

Femeia avea un chip cu trăsături regulate. Pielea era albă însă, în mod curios, ochii erau uşor oblici, precum cei ai asiaticilor. Pletele blonde căzeau în voie pe spate; coafura era simplă: n-avea decât o cărare pe mijloc. Alte părţi ale corpului care puteau fi observate erau mâinile, despre care S. Theau spune că erau lungi, cu unghiile tăiate scurt, nelăcuite. „Păreau a fi mâinile unei pianiste”, precizează S. Theau. Chipul femeii era lipsit de orice urmă de fard (pudră, rimei, ruj etc.) în afară de o curea lată de vreo zece centimetri de aceeaşi culoare ca şi salopeta, strânsă cu o cataramă plată, pătrată şi argintie, femeia nu

purta nicio altă bijuterie (colier, cercei, brăţări, inele etc.)

Femeia vorbea o limbă necunoscută. Deşi guturală, nu era vorba nici de germană sau de poloneză, nici de vreo altă limbă cunoscută de S. Theau. Martorul crede că nu vorbea rusa, deoarece sunetele care se auzeau cel mai des erau vocalele şi diftongii. După mai mulţi ani de la terminarea războiului, martorul a avut ocazia să întâlnească nişte tahitieni, a căror limbă i s-a părut că seamănă mult cu acea vorbită de „femeia pilot". Este, totuşi, un termen de comparaţie fără rezistenţă, deoarece în mod cert, femeia vorbea o limbă care nu era tahitiana.

APARATUL

Maşina avea forma unei pălării coloniale. Când aceasta a decolat, S. Theau şi-a putut da seama că era vorba de un aparat format din două părţi, ca nişte farfurii puse una peste alta. Dimensiunile au fost apreciate ca fiind: 6 m diametrul, 2 m înălţimea. Pe cupola superioară erau mai multe hublouri pătrate, cu colţurile rotunjite; de altfel, partea superioară era singura vizibilă când aparatul se afla staţionat la sol. Partea de jos era parţial îngropată în nisip. Niciun alt semn distinctiv nu se întrezărea pe suprafaţa carapacei metalice", care părea a fi făcută dintr-o singură bucată, fără vreo urmă de nituri, bulon sau altă încheietură. Centrul format din două spirale – marginile celor două „farfurii" – era construit dintr-o linie adâncită, de culoare mai închisă, separând aşa-zisele spirale. Mai târziu, după război, S. Theau a aflat de existenţa unui Peenemünde, a lui Werner Von Braun, a celor două V.l şi V.2 şi mai ales de Hanna Reitsch, femeia-pilot care a testat aparatul de vânătoare revoluţionar Messerschmitt 163, care a mai pilotat şi un V.4 (V.l avea pilotaj manual), considerat a fi construit pornind de la prototipul Heinkel 111. Elementele pe care le-a adunat S. Theau din cercetările sale, din lecturarea lucrărilor unor experţi în aeronautică din Germania nazistă i-au întărit convingerea că n-a văzut altceva decât un nou avion de vânătoare testat de o colegă a Hannei Reitsch (S. Theau a putut constata din fotografiile celebrei Hanna publicate în diverse reviste

că trăsăturile femeii văzute de el erau diferite de cele ale vestitei femei-pilot a aviaţiei hitleriste). În plus, în condiţiile în care mitul lui V.7 – aparatul aerian cu aripi lenticulare – începuse să circule în presa de vulgarizare a ştiinţei care acceptase să dezbată problema „farfuriilor zburătoare" şi se mai vehiculau şi nişte zvonuri potrivit cărora în America de Sud s-ar fi exilat nişte grupuri de răzbunători nazişti care deţineau secretul de construire al acestor aparate, atunci S. Theau a rămas cu vechile sale convingeri în legătură cu întâlnirea stranie din timpul războiului. Şi a crezut în ele o bună bucată de vreme, cam vreo cincisprezece ani.

UN DIALOG AL SURZILOR

Deşi S. Thâau n-a înţeles un cuvânt din cele spuse de femeia-pilot, totuşi a avut impresia că aceasta înţelegea tot ce el îi spunea în franceză. Numai o impresie, dar nu o certitudine. Din gesturile făcute cu mâinile, S. Theau a înţeles că ea ar fi dorit să o ajute să continue ceea ce începuse: adică să dea la o parte nisipul care acoperea o porţiune din aparat şi care părea să-i jeneze decolarea. S. Thdau, condiţionat să execute ordinele date de nemţi fără să stea prea mult la discuţii, ascultând mai mult de disciplină decât de curtoazie, s-a aplecat zelos să *deznisipeze* „noul aparat de vânătoare", (după cum îl numea la vremea respectivă). După vreo zece minute, treaba a fost terminată. Acum femeia zâmbea fericită, destinsă, plină de satisfacţie. Îi vorbea lui S. Theau, însă din păcate, acesta nu pricepea o boabă. De altfel, femeia şi-a dat seama şi a început să dea semne de iritare. În cele din urmă i-a arătat cerul cu mâna, apoi şi-a bătut de două sau de trei ori pieptul cu palma, făcându-i acelaşi lucru şi lui S. Theau. Apoi a apăsat cu una dintre mâini catarama argintie a curelei sale. Imediat, s-a făcut o deschizătură dreptunghiulară în partea inferioară a aparatului. Astfel, un tablou s-a conturat în carapacea care părea absolut netedă cu câteva secunde înainte; tabloul se dădea câţiva centimetri înapoi, putând fi mişcat prin culisare. Femeia a intrat în aparat după ce i-a făcut semn de adio lui S. Theau.

Apoi „uşa” s-a închis singură, printr-o mişcare inversă celei prin care a apărut. Astfel, carapacea a redevenit netedă ca înainte, fără să se vadă vreo urmă că a existat.

ZBORUL NOULUI „APARAT DE VÂNĂTOARE”.

Prin unul din hublourile care erau transparente (S. Theau nu ştie câte erau în total – vreo patru sau şase erau numai pe partea pe care o vedea S. Theau), martorul nostru a zărit interiorul maşinii de zbor, unde în mod straniu nu era nicio urmă de aparatură. S. Theau a putut să vadă că femeia „se târa pe patru labe”, către centrul aparatului, unde s-a aşezat într-o poziţie asemănătoare celei a unui pilot de motocicletă într-o întrecere de acest tip. Acest detaliu este foarte important; voi reveni asupra lui şi voi prezenta alte două elemente care completează raportul făcut asupra acestui caz.

S-a auzit un zgomot uşor şi cele două spirale ale obiectului – marginile „farfuriilor” – au început să se mişte, rotindu-se în sensul acelor de ceasornic numai „coroana” inferioară şi în sens invers, „coroana” superioară, din ce în ce mai repede. Linia întunecată care le separa a devenit luminoasă, întreaga structură a început să trepideze, apoi maşina a început să se înalţe, mai întâi uşor, pentru ca uiterior să accelereze brusc, îndreptându-se spre nord cu o viteză mult mai mare decât a avioanelor de vânătoare germane ale timpului, dispărând foarte repede în depărtare. De observat că obiectul s-a îndreptat spre nord şi nu spre vest unde se găsea Peenemünde.

Deşi a atins de mai multe ori carapacea metalică, totuşi S. Theau n-a remarcat niciun efect fizic sau fiziologic deosebit asupra persoanei sale în orele care au urmat sau zilele ulterioare aventurii sale neobişnuite; n-a simţit deloc acel *missing time* sau o gaură în timp.

REACŢIILE MARTORULUI

Convins că a văzut un nou aparat de vânătoare nazist, surprins în cursul unei aterizări întâmplătoare, cu ocazia unui zbor experimental, S. Theau şi-a urmat drumul, puternic impresionat de cele văzute, dar decis să păstreze taina.

Contextul acelor vremuri fiind atât de dur, S. Theau a considerat că ar fi mai bine să nu raporteze toate cele văzute, nici măcar să spună câteva impresii tovarăşilor săi din lagăr, printre care, să nu uităm, erau şi voluntari care n-aveau acea bună credinţă a celor care fuseseră aduşi aici cu forţa.

În august 1943, S. Theau a obţinut o permisie pentru a lua parte la funeraliile tatălui său.

A profitat de această împrejurare pentru a trece în clandestinitate, deoarece nu dorească se întoarcă la Gottenhafen (Gdynia), cu atât mai mult cu cât acum nu mai plana nicio ameninţare asupra sorţii tatălui său în cazul în care ar fi „dezertat”.

În 1944, în anul Eliberării, S. Theau a găsit o slujbă într-un atelier al Armatei Aeriene Americane, al cărei per

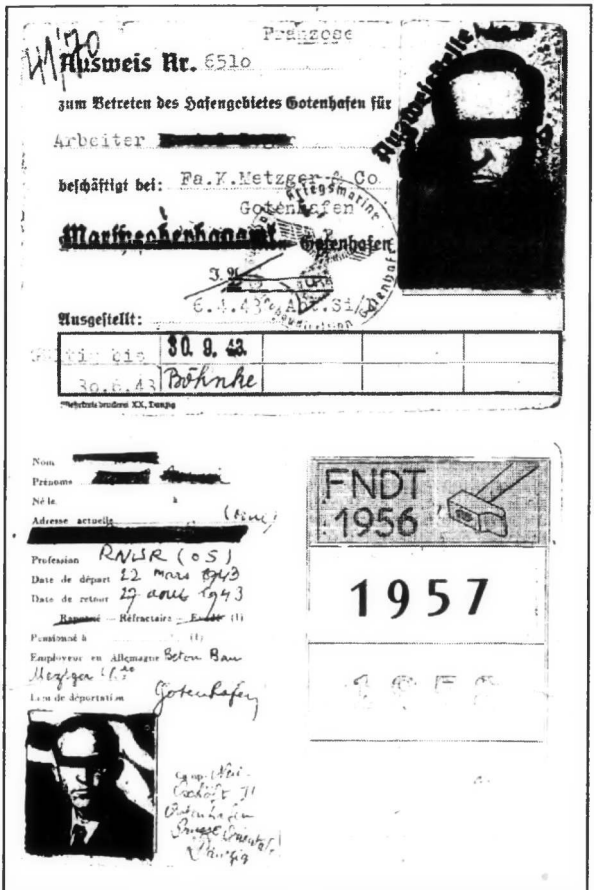

Documente care dovedesc prezenta lui S. Theau în Germania, în anul 1943

sonal era format mai ales din răniţi de război şi handicapaţi ca urmare a rănilor provocate de război, toţi având un statut militar. Această unitate se afla în subordinea direcţiei de Geniu din U.S. Air Force şi avea misiunea de a stoca, repara şi transporta toate tipurile de arme. Aici S. Theau a cunoscut doi foşti militari care i-au mărturisit că în cursul mai multor misiuni au fost urmăriţi de nişte maşini luminoase neagresive, în formă de disc, despre care considerau că aparţin potenţialului aeronautic al nemţilor sau al sovieticilor, pe care le botezaseră *foo-fighters*. Acesta a fost un motiv suplimentar pentru S. Theau ca să se intereseze tot mai mult de primele apariţii

ale „farfuriilor zburătoare”, în 1947. Astfel, a relatat cele văzute în Gdynia unui oarecare sergent-şef, pe nume Chappelaine, subofiţer american de origine canadiană, care se afla la conducerea atelierului unde lucra S. Theau. Chappelaine, al rândul lui, a povestit aventura lui S. Theau chiar colonelului comandant de unitate, care a dorit să audă povestea chiar din gura protagonistului său. La finele anului 1945, S. Theau a părăsit acest loc de muncă, pentru a se angaja la uzinele Renault, unde va rămâne până la pensionare, la începutul lunii martie a anului 1982.

Aşa cum am spus mai devreme, S. Theau a arătat un interes deosebit pentru problema „farfuriilor zburătoare”, apoi a OZN-urilor. Foarte multă vreme, omul nostru a crezut că întâlnirea din timpul războiului n-a fost una neobişnuită, cu un aparat şi un pilot de origine extraterestră. S. Theau a crezut că a fost martorul unui incident, deloc banal, dar care avea o explicaţie: testarea unui nou aparat german de către o femeie-pilot.

Abia prin anul 1958, odată cu apariţia primilor sateliţi artificiali, citind şi foarte multe lucrări referitoare la progresele uimitoare ale aeronauticii şi astronauticii, pe S. Theau a început să-l roadă îndoiala. Atunci a început să citească autorii de specialitate ai timpului: Jimmy Guieu, Aimé Michel… De atunci, convingerile sale sunt împărţite şi episodul trăit în timpul războiului are două versiuni posibile:

1) Fie era un aparat revoluţionar nazist testat de o femeie-pilot din Luftwaffe.

2) Fie era o „farfurie zburătoare” pilotată de o extraterestră.

În realitate, în adâncul sufletului, S. Theau încă mai crede că tehnologia aeronauticii germane a timpului a fost capabilă să construiască prototipul unui aparat cu aripi lenticulare, care n-a putut fi produs în serie, deoarece structurile industriei erau aproape în totalitate devastate de bombardamentele intensive ale aliaţilor.

Fiind o fire timorată, S. Theau a preferat să nu divulge aventura din timpul războiului, în ciuda

numeroaselor contacte pe care le-a avut cu cercetători din prima generaţie: Marc Thirouin, René Foueră şi mulţi alţii, dintre care unii, din păcate, nu mai sunt printre noi. Rezerva impusă de firea sa timorată şi bagajul său intelectual modest a fost motivul cel mai important al reticenţei de a povesti episodul. În plus, constatând din lectura ziarelor că martorii unor asemenea incidente erau, cel mai adesea, consideraţi psihopaţi, mitomani şi farsori, S. Theau a văzut în această atitudine a presei un motiv suplimentar ca să-şi „ţină gura", (sic!)

Pe la mijlocul anilor 1980, S. Theau a cutezat să răspundă apelului unui ufolog, cu prilejul unui sondaj de opinie pe tema fenomenului OZN. A profitat de această împrejurare pentru a semnala pe scurt observaţia sa din anul 1943, dar, din motive pe care nu mai are rost să le evocăm acum, demersul său n-a stârnit niciun ecou. Abia în 1989 corespondenţa noastră s-a materializat prin modificarea acestui capitol.

S. Theau cunoaşte foarte bine literatura ufologică, cel puţin ceea ce a fost tipărit în franceză. Mi-a arătat biblioteca sa care conţine câteva sute de lucrări, dintre care vreo nouăzeci erau consacrate OZN-urilor. După război a încercat o dorinţă irezistibilă de a citi tot ceea ce făcea referire la lucruri insolite sau misterioase. Astfel şi-a manifestat interesul pentru civilizaţiile dispărute, pentru religiile de toate felurile, pentru aşa-zisele ştiinţe „paranormale", şi evident, pentru OZN-uri.

Când l-am întrebat ce crede despre Adamski, celebrul „contactat" american, mi-a răspuns că prima întâlnire poate fi autentică, însă după cele declarate, a fost recrutat şi manipulat de Societatea Teosofică americană şi a început să povestească tot felul de scorneli, (sic!) Pe de altă parte, S. Theau consideră că Adamski a întâlnit nu un bărbat, ci o femeie... Las autorului responsabilitatea celor afirmate.

CARE ESTE CONCLUZIA?

Ţin să subliniez faptul că, după întâlnirea din 25 iunie 1989, impresia de credibilitate acordată martorului a fost

bună. Niciun moment nu m-a indispus cu un discurs dezlânat sau emfatic. Povestea sa, greu de crezut, e drept, mi-a fost totuşi spusă de un om care părea cu capul pe umeri, în deplinătatea facultăţilor mintale. Este vorba de un om de 67 de ani – vârsta pe care o avea când mi-a povestit incidentul – încă vioi, atât fizic, cât şi psihic. Niciun moment n-am avut senzaţia că îşi bate joc de mine. Dimpotrivă, mi s-a părut a fi foarte sincer, fără să cadă în capcanele logice pe care i le-am întins, tocmai pentru a vedea dacă se contrazice în unele puncte. În plus, chiar dacă unii cititori mă vor acuza de prea multă credulitate, totuşi ţin să le atrag atenţia că posibilităţile intelectuale atât de modeste ale lui S. Theau nu i-ar fi putut permite să ţească o intrigă atât de iscusită, fără nicio fisură care să scoată la iveală aranjamentul.

Totuşi, mă va contrazice cititorul cârcotaş, poziţia declarată a femeii-pilot – „în patru labe” – nu pare a fi ceva foarte serios şi diminuează gradul de credibilitate acordat poveştii. În faţa acestui argument, perfect valabil la prima vedere, voi răspunde astfel: tocmai acest detaliu aparent grotesc m-a incitat să cred că incidentul cu pricina s-a întâmplat în realitate. Dar, pentru a ajunge la această concluzie, a fost nevoie să dezgrop un alt element, complet ignorat de cercetători, mai ales de ufologii americani, în care se regăsesc date de aceeaşi natură, însă provenind dintr-o sursă care se află în afara oricăror bănuieli. Acesta va fi subiectul tratat în ultima parte a acestui capitol.

UN ARTICOL ULUITOR

Printr-un curios concurs de împrejurări, cu câteva zile înainte de a programa interviul cu S. Theau, am descoperit în presa locală din 1954, de la Biblioteca Naţională, un articol publicat în *Le Rouergue Republicam*, dar care apăruse iniţial într-un cotidian parizian *La Croix*, ale cărui afinităţi religioase nu sunt străine creditului pe care i-l acord. Astfel, *La Croix* împărtăşeşte curentul Bisericii Catolice şi nu are reputaţia de a face dezvăluiri senzaţionale, excepţie făcând atunci când este vorba de „farfurii zburătoare” şi de întâlnirea cu umanoizi păroşi…

În anul 1954, este foarte adevărat că mărturisirile despre întâlnirea unor maşini ciudate, piloţate de creaturi şi mai ciudate au fost numeroase, mai ales în intervalul septembrie-noiembrie. Dar când veţi afla că este vorba de un incident soldat cu recuperarea unei „farfurii" intacte după fuga pilotului său, incident care s-ar fi întâmplat în Statele Unite, pe de-o parte şi a fost relatat în *La Croix*, pe de altă parte, veţi fi şi dumneavoastră înclinaţi să-i acordaţi mai multă atenţie. Iată deci, integral, articolul din *La Croix*, în numărul din 2 noiembrie 1954, paginile Îşi 5.

„MISTERUL EXTRAORDINAR AL FARFURI
ILOR ZBURĂTOARE
Un tehnician american mărturiseşte:
AM PARTICIPAT LA CAPTURAREA UNEI FAR
FURII, DAR PILOTUL ACESTEIA NE-A SCĂPAT
CA PRIN URECHILE ACULUI!

„În fiecare zi, agenţiile de presă primesc o mulţime de telegrame care relatează apariţii, survolări sau aterizări de farfurii zburătoare. De crezi sau de eşti sceptic, problema este oricum pusă în faţa opiniei publice.

Cititorii vor afla cu uimire „dezvăluirile" extraordinare publicate în cele ce urmează, fără niciun nume de loc sau de persoană. Am luat hotărârea acestui anonimat, tocmai din dorinţa de a nu ne compromite informatorii, foarte mult implicaţi în derularea faptelor pe care le aducem în atenţia publicului larg.

Facem numai precizarea că relatarea de mai jos aparţine unui tehnician american, martor şi actor al evenimentelor care s-au petrecut cu mai multe săptămâni în urmă*, undeva în Statele Unite.

„Lucrez în apropierea unei baze de elicoptere. Într-o zi, pe când eram prins cu treburile curente, am văzut în depărtare o maşină de o formă neobişnuită care ateriza. Am luat binoclul şi am văzut un aparat ale cărui semnalmente corespundeau unei farfurii clasice. O fiinţă aparent umană a coborât din aparat, a strâns câteva pietre, nişte pământ, puţină iarbă şi a făcut un cuib într-un tufiş. Apoi, ciudatul personaj a urcat în vehiculul

neobişnuit şi a dispărut în câteva secunde.

Personalul bazei n-a putut interveni, deoarece totul s-a desfăşurat foarte repede. Faptele au provocat o emoţie puternică în rândurile celor prezenţi. Câteva zile mai târziu, o farfurie a aterizat chiar în mijlocul terenului bazei. Ca şi

— Adică, în 1954.

prima dată, pilotul a coborât şi s-a aplecat ca şi cum ar fi vrut să verifice funcţionarea vehiculului".

PARALIZA ŢI DE UN FLUID MISTERIOS „Hotărâţi să facem lumină în legătură cu această ateri zare, ne-am îndreptat în grabă în direcţia farfuriei. Eram la vreo câţiva zeci de metri de pilotul acesteia, când necunoscutul s-a ridicat, ne-a văzut şi ne-a imobilizat prin Dumnezeu ştie ce fluid sau altă substanţă. Apoi, ne-a privit preţ de o secundă, a înconjurat farfuria şi a sărit într-un fel de „trabuc", aşezat lângă aparat, cu care s-a înălţat în văzduh. Chiar dacă ne recăpătasem libertatea mişcărilor, nu ne reveniserăm din surpriză".

O CREATURĂ SCUNDĂ ŞI ÎNDESATĂ „Farfuria era staţionată la sol. Nu ştiam ce să facem, având încă în minte imaginea creaturii care tocmai fugise. Era scund de statură, foarte îndesat, având o înfăţişare ca de maimuţă. Corpul sau veşmintele sale erau acoperite de peri lungi. Dintre trăsăturile feţei n-am remarcat decât ochii alungiţi şi foarte strălucitori. Dar farfuria se afla în faţa noastră. Ce conţinea ea? Inginerii noştri s-au decis să facă un studiu la faţa locului".

SECŢIONAREA FARFURIEI

„Mai întâi am constatat că farfuria era ermetic închisă.

Nu se vedea nicio urmă a vreunei deschizături. Era formată dintr-o cupolă cu hublouri, fără să se vadă vreun reactor. Aceasta se sprijinea pe trei tije, fiecare pusă pe nişte schiuri mici. Am fost nevoiţi să decupăm o intrare cu aparatul de sudură. Ne-a fost tare greu. Metalul – necunoscut – care era materia primă a carcasei farfuriei, era foarte neted, foarte rezistent şi nu prezenta nicio urmă

de tăietură sau de ambutisaj.

Chimiştii noştri au analizat un fragment. Rezultatul a fost acela că se aflau în prezenţa unui aliaj foarte greu, din aur, plumb şi fier; dar pornind de la aceste elemente şi respectând proporţiile observate, au fost incapabili să-l reconstituie".

NICI URMĂ DE MOTOR

„Interiorul farfuriei era capitonat cu un fel de fibră asemănătoare cauciucului. Un gaz destul de greu ocupa cam două treimi din incinta maşinii: atmosferă artificială? carburant? Câteva manete erau dispuse în jurul hublourilor, însă n-am putut să le acţionăm. De asemenea, *n-am dat de urma vreunui motor*.

Se pare ca pilotul conducea maşina „în patru labe", direct pe sol. Am găsit un fel de ventuze corespunzătoare mâinilor şi genunchilor. Dar, pentru fiecare dintre acestea, am descoperit şase amprente...

Iată tot ceea ce am văzut împreună cu tovarăşii mei. Am fost singurii martori. Autorităţile americane au muşamalizat incidentul. Ar trebui să credem că am fost atât de bulversaţi de ceea ce am văzut încât am fi putut uita?"

Aceasta este mărturisirea pe care am obţinut-o în exclusivitate. Nu putem să ne pronunţăm asupra existenţei reale a fenomenelor observate, însă am ţinut să le prezentăm, măcar ca titlu informativ.

COMENTARIILE MELE

Dacă această informaţie ar fi apărut în orice altă publicaţie decât *La Croix*, aş fi fost mult mai sceptic în a o considera ca fiind conformă cu o anumită realitate, asupra căreia voi reveni la sfârşitul acestui capitol. Cititorul nu trebuie să uite că această informaţie a fost publicată în Franţa şi nu în Statele Unite, ceea ce este şi mai surprinzător. Dacă nu mă înşală memoria, din câte ştiu, incidentul n-a fost niciodată publicat în presa americană a timpului.

ba chiar nici în anii următori. Noţiunea de „farfurie" accidentată era, de altfel, considerată la momentul

respectiv ca fiind o scorneală; respingerea acestui tip de informaţie a durat până când Leonard Stringfield a strâns şi a publicat acele faimoase dovezi referitoare la OZN-uri capturate de U.S. Air Force, uneori chiar cu tot cu cadavrele unor umanoizi.

La originea acestei respingeri s-a aflat Frank Scully, ziarist american care a publicat o carte foarte controversată în 1950 (*Behind the Flying Saucers* – Henry Holt and Co., Inc., New York). Unii cred că Scully a fost înşelat de două personaje dubioase, recunoscute pentru amestecul lor în luptele de influenţă financiară (bătrânii Silas Newton şi Leo A. Gebauer). Alţii consideră că Scully a servit interesele unei manevre de intoxicare (fără ştirea sa) organizată de un serviciu de securitate, această acţiune vizând uciderea din faşă a tuturor „scurgerilor" informaţionale asupra acestui tip de incident.

Odată cu trecerea timpului, ţinând cont de teancul considerabil de date şi documente pe care cercetătorii, în mod individual sau grupaţi, cea de-a doua ipoteză (intoxicarea) este cea mai plauzibilă. În sprijinul ei există două argumente foarte puternice:

1) Numiţii Newton şi Gebauer, care erau amestecaţi în comiterea mai multor escrocherii, potrivit unei anchete efectuate de William Moore, n-au obţinut niciun beneficiu din trăsnăile pe care i le-au povestit lui Scully. Acesta a cunoscut un oarecare succes cu cartea sa, însă nu într-atât încât să câştige o avere.

2) Memorandumul F.B.I. citat în referinţa nr. 17, a cărei autenticitate este dovedită prin scrisoarea pe care am primit-o de la o celebră agenţie americană, care vorbeşte de zvonurile circulate în legătură cu epavele unor OZN-uri recuperate împreună cu echipajele decedate, de către U.S. Air Force, în ziua de *22 martie 1950*. Iată cea mai bună dovadă pentru a demonstra că „scurgerile" se petrecuseră deja, în cercurile agenţiilor de securitate, deoarece agenţii care n-aveau dreptul să ştie au primit confidenţe de la agenţii mai informaţi.

Acestea fiind spuse, cititorul va reţine elementele

incluse (şi subliniate) în articolul din *La Croix*. Pe lângă absenţa urmelor vreunei deschizături, a urmelor de ambutisaj sau de tăietură şi pe lângă lipsa vreunei aparaturi la bord – excepţie făcând manetele din apropierea hublourilor – este o asemănare extraordinară cu poziţia femeii-pilot descrisă de S. Theau: *„se părea că pilotul conducea în patru labe”*. Un element care nu se inventează în fiecare zi, după cât pare de aberant.

S. Theau nu ştia de existenţa acestui articol; l-am interogat imediat asupra acestei probleme. S. Theau n-a avut niciodată ocazia să citească *La Croix*, cu atât mai mult cu cât convingerile religioase nu l-au împins să frecventeze cursurile catolice sau, şi mai mult, să citească principalul organ de presă care reflectă acest curent de gândire. În plus, n-am remarcat o reluare a textului din *La Croix* în presa din Sarthe, cu prilejul cercetărilor făcute de mine la Biblioteca Naţională din Versailles. De altfel, textul n-a fost publicat decât în şase cotidiene şi săptămânale din presa provincială (atât cât am reuşit să aflu, printre acestea fiind şi *Le Rouergue Republicam*, numărul din 8 noiembrie 1954, pagina 4).

În plus toţi cercetătorii pe care i-am chestionat în legătură cu incidentul relatat în anul 1954 de către *La Croix*, habar n-aveau de existenţa acestui articol, ceea ce demonstrează că foarte puţini dintre ei au avut ocazia să-l citească, iar acei câţiva care ar fi păstrat o copie a textului în arhivele lor n-au intenţionat să-l facă cunoscut – niciun autor francez nu-l menţionează în cărţile de specialitate.[24] în consecinţă, S. Theau avea foarte puţine şanse să fi auzit ceva; astfel, ori a fost o întâlnire autentică-cu o extraterestră autentică, ori autorul a născocit o istorie în ideea de abuza de încrederea mea.

O SEMLCONFIRMARE AMERICANĂ

Cititorul cel mai perspicace va fi observat, cu siguranţă, că în relatarea cazului S. Theau am depăşit

24 Am aflat în octombrie 1989 că revista belgiană Inforespace nr. 49, p. 10 a divulgat această informație. însă S. Theau nu este abonat la această revistă.

limitele pe care mi le-am fixat în redactarea acestei cărţi. Iniţial prevăzusem să fac apel numai la surse americane, referitoare numai la evenimentele care s-au produs pe teritoriul american.

Cazul S. Theau reprezintă excepţia care confirmă regula, dar în acelaşi timp mi s-a permis să citez o sursă serioasă care, deşi franţuzească – *La Croix* – obţinuse elemente divulgate de informatori originari din Statele Unite, sursă care a confirmat, cel puţin în ceea ce priveşte un detaliu important, autenticitatea povestirii.

Era interesant de făcut o serie de investigaţii chiar în patria unchiului Sam, pentru a vedea dacă şi alte date strânse pe parcursul ultimilor ani pot veni în sprijinul confirmării autenticităţii acestei poveşti extraordinare. În acest scop, era firesc să mă adresez lui Leonard Stringfield, cel mai mare specialist în prăbuşirile de OZN-uri. L-am întrebat dacă, în cursul numeroaselor sale contacte avute cu agenţiile de stat sau cu organismele militare şi de stat, a aflat vreo informaţie care să confirme spusele lui S. Theau.

Spre marea mea satisfacţie, am putut găsi în *Ufo-Crash Retrievals*: *Amassing the Evidence*. *Status Report III*, relatarea a doua incidente care nu face altceva decât să ne dea şi mai multă apă la moară. Această publicaţie n-a fost niciodată tradusă în franceză, ea nu poate fi procurată decât direct de la autor, iar S. Theau nu citeşte lucrări în engleză. Iată numai câteva argumente care ne conving că niciodată textul n-a fost cunoscut de S. Theau, deci n-avea cum să fie influenţat în relatarea sa.

De fapt, aceste două relatări nu fac altceva decât să confirme povestea din *La Croix*, din 1954, lucru remarcabil, care demonstrează că sursele de informare ale ziarului catolic francez erau efectiv credibile. Iată prima relatare:

Caaul A-2 (potrivit terminologiei folosite de Leon Stringfield)

Este vorba de declaraţia unui fost cadru militar U.S.A.F. care în perioada 1954 şi 1955 a făcut parte din

personalul unei unităţi care s-a antrenat intens pentru recuperarea unor aparate aeriene accidentate şi pentru salvarea echipajelor acestora. Este vorba mai ales de aparatele testate în zonele deşertice aflate sub control militar, de genul celor care formează imensul perimetru din New Mexico, cunoscut sub denumirea de White Sands Proving Grounds (baza de manevre White Sands).

Acest fost cadru militar, cunoscut numai cu iniţialele: K.A., a fost pregătit iniţial la Samson Air Force Base, în apropiere de Geneva, New York, pentru a fi ulterior încorporat la Walker Air Force Base, Roswell, New Mexico. Unitatea în care era încadrat se numea „Rescue 4".

În ziua de 12 aprilie 1954 – data este foarte importantă pentru a confirma cele spuse în *La Croix* – K.A. Se destindea într-o sală de sport din Walker A.F.B., când a fost chemat de urgenţă, la fel ca şi ceilalţi membri ai personalului, pentru a fi trimişi într-o misiune specială. Astfel au fost îmbarcaţi într-un elicopter Sikorsky HI9, pentru a fi duşi într-un loc din „deşert" – fără o altă precizare.

Povestirea originală conţinea foarte multe amănunte fără importanţă pentru tema acestui capitol, motiv pentru care o voi scurta considerabil.

K.A. Îşi aminteşte numai că elicopterul s-a îndreptat mai întâi către nord, vreo 25 – 30 de mile, apoi s-a orientat spre nord-vest – după ce a survolat un lac cale de aproximativ 10 mile. Pe hartă, direcţia corespunde sectorului aflat la vest de Mesa – nu foarte departe de locul unei alte prăbuşiri celebre: cea din iulie 1947 – la aproximativ 60 mile de White Sands Proving Grounds.

Elicopterul a aterizat la vreo câţiva zeci de metri de un obiect rotund luminat cu o mulţime de luminiţe strălucitoare roşii, albastre şi galbene. Era aproximativ ora 19.30 şi se lăsase întunericul. Înainte de a ateriza, elicopterul a pus proiectorul pe obiect şi în fasciculul de lumină, K.A. a putut vedea că era vorba de un obiect metalic de culoare argintie, o „farfurie" clasică aşa cum este semnalată în numeroasele rapoarte de acest gen,

având diametrul între 12 şi 15 metri. Una dintre margini părea afundată în nisip. Avea un dom în centru, dar spirala exterioară care îl înconjura se rotea încă în sensul contrar acelor de ceasornic.

În afara maşinii, la o distanţă destul de mare se aflau patru trupuri întinse pe pământ, aparent lipsite de viaţă. Văzute de la o altitudine de vreo treizeci de paşi, trupurile păreau să aibă o înălţime cuprinsă între 1, 20 – 1, 35 m, având nişte ochi disproporţionat de mari în raport cu trupul scund al creaturilor. Corpurile erau înveşmântate într-o uniformă albastră-bleumarin; pe cap nu aveau nimic. În lumina proiectorului, pielea chipurilor părea strălucitoare şi uşor verzuie.

K.A. n-a făcut parte din grupul care a avut privilegiul să se apropie de „farfurie” şi să vadă ce era în interiorul acesteia. Dar la întoarcere, după ce unitatea şi-a terminat lucrul, unul dintre cei care au avut şansa să vadă, i-a mărturisit că a zărit printr-o deschizătură a aparatului, alte două trupuri de umanoizi identice cu celelalte patru văzute în exterior, a căror poziţie era următoarea: aşezaţi în mâini şi în genunchi, altfel spus: „În patru labe”! Colegul lui K.A. a estimat că cele două creaturi ar fi trebuit să încerce să scape prin deschizătură, prin săritură, astfel fiind explicată această poziţie absolut unică şi neobişnuită.

K.A. pretinde că a fost supus unui tratament „infernal” (sic!) prin care s-a urmărit să-l facă să uite spectacolul la care a asistat, fiind internat trei luni într-un spital militar…

Nu ştiu dacă K.A. a adăugat ceva de la el faţă de cele întâmplate în mod real, însă este singurul element descoperit de Leon Stringfield, confirmând istoria „pilotării pe patru labe”. Pe de altă parte, ţinând cont de data foarte precisă – 12 aprilie 1954 –, incidentul poate foarte bine să corespundă celui prezentat de *La Croix*, dar de un martor diferit, care a asistat la spectacol de la un alt nivel. Istoria din *La Croix* pare să fi fost considerabil scurtată, pentru a fi publicată într-un simplu rezumat. Tehnicianul n-a prezentat decât episodul pe care l-a trăit şi aici a inclus şi

detalii pe care le-a aflat ulterior din alte surse. Este posibil ca el să fi văzut „farfuria” aduse la bază, trupurile pasagerilor fiind duse în altă parte, aşa fiind explicată tăcerea sa în legătură cu acest lucru. În plus, ziaristul a putut să aranjeze derularea faptelor după cum a dorit, pentru a echilibra firul narativ şi pentru a o face mai plauzibilă. Este evident că privirile aruncate de aceşti martori nu sunt decât nişte piese într-un joc de puzzle pe care nu-l poţi reconstitui foarte uşor, deoarece piesele nu sunt numai mici şi numeroase, dar şi lipsesc într-un număr foarte mare…

Cazul B-5 (potrivit terminologiei folosite de L. Stringfield)

Este vorba tot de o declaraţie la fel de „bogată” ca şi precedenta, care va fi rezumată în câteva rânduri. Autorul este un oarecare locotenent-colonel RAB care i-a povestit-o cercetătorului Richard Hall. Nu ştiu dacă RAB este un nume sau sunt iniţiale. Observaţia a fost cunoscută prin intermediul unui martor de mâna a doua, apoi Richard Hall a putut să aibă o conversaţie cu fostul ofiţer, în 1977.

În 1953, se pare – nu este foarte sigur – o farfurie a aterizat forţat în apropierea unui vast perimetru din White

Sands Proving Grounds. RAB a văzut trupurile a patru ocupanţi. Erau nişte umanoizi imberbi, cu o înălţime de 1, 20 m. La vremea respectivă, erau trei „farfurii” la Langley A.F.B., Virginia (baza unde fusese încorporat), farfurii pe care a avut ocazia să le vadă. A putut vedea chiar interiorul aparatelor şi a remarcat că nu se găsea nicăieri vreun tablou de control. Nu se vedeau nici alte mijloace de propulsie. Pe scurt, incinta era aproape goală. Referitor la trupurile umanoizilor, acestea au fost descoperite nu în interior, *ci în exteriorul farfuriei*, ale cărei „uşi erau deschise”.

Cazul seamănă cu incidentul relatat de K.A., deoarece RAB n-a văzut trupurile şi „farfuria” decât după transportul acestora la baza Langley. Astfel deformările sau posibilele interpretări greşite stau la baza explicaţiei unor Tacune şi ale unor aparente mici contradicţii care

sunt prezentate în relatarea sa.

Oricum, acest aspect nou ivit în contextul informaţiilor despre prăbuşirile OZN-urilor, referitor la „pilotarea în patru labe” este interesant pentru cititor, chiar dacă este oarecum amuzant…

Capitolul HI
SPECULAŢII NEBUNEŞTI

Voi aborda în cele ce urmează secţiunea cea mai controversată a folclorului ufologic american. În consecinţă, îl avertizez pe cititor că va trebui să ia o anumită distanţă faţă de cele ce vor fi spuse şi să înţeleagă că toate acestea decurg în mod firesc din toată expunerea de până acum, desfăşurată de-a lungul celor douăsprezece capitole anterioare.

Este vorba mare ales de interpretările provocate de un soi de pesimism galopant care a împânzit anumite cercuri ufologice americane, dintre care câteva fac parte integrantă din ceea ce prin convenţie, este numit „periferia nebună” a ufologiei în patria unchiului Sam.

Ţinând cont de natura deosebit de traumatizantă a unora dintre aceste interpretări, îi recomand călduros cititorului să le analizeze numai urmărind întreaga evoluţie a gândirii autorilor lor, deoarece raţionamentul lor capătă adesea turnura unei nevroze obsesive. Nu trebuie exclusă posibilitatea ca toate aceste ipoteze alarmiste să fie rezultatul diverselor manevre de dezinformare având scopul discreditării lucrărilor unor cercetători serioşi care au reuşit să străpungă, pe ici, pe colo, misterul încă nedesluşit în totalitate al obiectelor zburătoare neidentificate.

Dar înainte de a prezenta aceste ipoteze, am dorit insistent să semnalez trei incidente care indică o legătură care ar putea să existe între:

1) OZN-uri şi mutilările de animale;

2) Utilizarea unei „tehnologii străine” şi U.S. Air Force;

3) Existenţa bazelor secrete şi prezenţa posibilă a unor entităţi extraterestre;

Aceste trei incidente ieşite din comun vor permite cititorului să înţeleagă mai bine mecanismele care au stat la originea vălului de pesimism care a cuprins cercurile ufologilor americani, de o bună bucată de vreme.

CAZUL DORATY

Este vorba de o răpire la bordul unui OZN care a avut loc în mai 1973. Data este importantă deoarece arată clar că acţiunea a avut loc la începutul valului de mutilări ale animalelor, despre care am vorbit în partea a doua a acestei lucrări. Cazul a fost anchetat de doctorul R. Leo Sprinkle, din Laramie, Wyoming. De altfel, în filmul Lindei Moulton-Howe, se poate vedea un fragment din cea de-a patra şedinţă de regresie hipnotică care are drept subiect pe principalul martor: doamna Judy Doraty. Doctorul Sprinkle a considerat că experienţa trăită de această femeie este autentică, avându-se în vedere două elemente extrem de importante:

1) Retrăind întreaga aventură, martorul a încercat o intensitate emoţională absolut autentică, pe care numai un eveniment real i l-ar fi putut provoca.

2) Martorul a fost supus unor teste psihiatrice şi de evaluare a personalităţii, care i-au permis medicului să aprecieze că femeia avea o stare mintală echilibrată, comparabilă cu aceea a unui american obişnuit.

Doamna Doraty se afla la volanul autoturismului său, pe ruta Texas-Houston. Împreună cu ea, se aflau mama sa, fiica, fratele său şi cumnata. Întunericul de lăsase de o bună bucată de vreme. La un moment dat, într-o zonă nelocuită, doamna Doraty a zărit o lumină puternică, stranie, care părea a fi aşezată la altitudine foarte joasă pe bolta cerească, asemănătoare cu fasciculul unui proiector. Doamna Doraty a oprit maşina şi chiar a coborât pentru a vedea mai bine spectacolul. Câteva minute mai târziu, (sau cel puţin, aşa i s-a părut), şi-a reluat drumul, lumina ieşind uşor din câmpul vizual, fiind înghiţită de întuneric. În urma acestei „întâlniri", femeia a început să acuze migrene puternice, intermitente şi să fie cuprinsă de angoase. În 1978, un prieten căruia i-a mărturisit necazurile care o

apăsau, a îndrumat-o spre doctorul Sprinkle.

Prin hipnoză, doctorul Sprinkle a reuşit să afle că doamna Doraty a fost răpită la bordul unui OZN. Femeia îşi aminteşte de o „sală rotundă, de dimensiuni foarte mici" şi „de doi omuleţi" care se agitau în această încăpere. Descrierea sumară pe care a făcut-o celor două creaturi este „clasică": ochi mari fără pupile sau cel puţin, fără clipiri, „asemenea ochilor de şarpe", a precizat doamna Doraty, degete cu unghii lungi.

Doamna Doraty a asistat la disecarea unui viţel. Amintindu-şi de acest spectacol tulburător, pe doamna Doraty a apucat-o greaţa şi a început să plângă. Omuleţii foloseau o mulţime de instrumente tăioase pentru a diseca animalul. După această „operaţiune", fiica sa a fost luată de răpitori şi întinsă pe o masă, fiind adusă într-o stare de inconştienţă „ca şi cum ar fi dormit". Retrăind momentul, prin regresie hipnotică, Judy Doraty a început să ţipe de spaimă, a izbucnit în lacrimi, deoarece se gândea că fiica sa avea să împărtăşească aceeaşi soartă cu aceea a viţelului disecat. A fost nevoie ca doctorul Sprinkle să facă recurs la toate metodele cunoscute pentru calmarea pacientei sale. În realitate, fetiţa nu a fost deloc maltratată, ci numai „examinată". Un umanoid i-a deschis gura şi, după cât şi-a putut da seama doamna Doraty, chiar a prelevat o serie de eşantioane.

Femeia a afirmat că mutilările aveau o legătură oarecare cu deşeurile nucleare. Impresia acesteia a fost aceea că răpitorii ştiau foarte bine ce făceau, acţionând fără să lase să transpară pe chipurile lor nici cea mai mică urmă de emoţie. Doamna Doraty a fost convinsă că a fost răpită la bordul OZN-ului pentru a asista la disecarea viţelului sau mai degrabă la vivisecţia acestuia, deoarece animalul mai trăia încă la momentul începerii mutilării.

CAZUL CASH/ LANDRUM

Betty Cash şi Vickie Landrum, împreună cu băiatul cel mic al celei din urmă, în vârstă de 7 ani, se aflau într-un autoturism care rula pe una din şoselele statului Texas, în ziua de 29 decembrie 1980, în jurul orei 21. Deodată, un

obiect aerian în formă de romb, cu cele două „vârfuri” perpendiculare pe linia orizontului, şi-a făcut apariţia de după un pâlc de copaci, rămânând în zbor staţionar la vreo zece metri deasupra şoselei. Era de mărimea elicopterelor mari. La un interval de câteva secunde, din partea inferioară a obiectului s-a desprins un jet de flăcări, năpustindu-se peste şosea. Betty Cash, în vârstă de 52 de ani, s-a văzut obligată să frâneze şi chiar să oprească maşina, deoarece flăcările puteau fi periculoase. Astfel autoturismul a fost oprit la vreo cincisprezece metri de ciudata maşină zburătoare. Doamna Cash a coborât, în vreme ce Vickie Landrum a urmărit întreaga scenă din spatele portierei autoturismului. Deodată, o „armată” de elicoptere au apărut din senin şi au început să execute un soi de „balet” în jurul obiectului zburător în formă de romb. Martorii au numărat vreo douăzeci-treizeci, prin care se aflau şi câteva cu dublu rotor, identificate mai târziu a fi modelul Boeing CH-47 Chinook. Niciun număr matricol sau alt semn care să indice naţionalitatea n-a putut fi identificat pe aripile sau coada elicopterelor. După ce au înconjurat de câteva ori maşina în formă de romb, întreg ansamblul s-a îndepărtat uşor, părăsind câmpul vizual al observatorilor.

A doua zi, Betty Cash s-a îmbolnăvit, fiind chiar spitalizată. Pe faţă, pe braţe şi pe picioare avea urme vizibile de arsuri, care îi provocau dureri mari (băşici, răni, înroşiri ale pielii). În ciuda îngrijirilor atente care i-au fost acordate, lui Betty Cash a început treptat să-i cadă părul în smocuri, iar medicii care au examinat-o s-au dovedit a fi neputincioşi în a stabili un diagnostic precis. Când s-a vindecat, factura pe care a trebuit s-o achite a determinat-o să adreseze o plângere Ministerului Apărării; Betty Cash a angajat şi un avocat, în speranţa că îşi va recupera banii şi de a obţine chiar unele despăgubiri. Însă n-a obţinut nimic. U.S.A.F., U.S. Army, U.S. Navy au negat vehement faptul că ar fi patronat într-un fel sau altul ciudatul balet al elicopterelor. La momentul în care scriu aceste rânduri, în 1988, cazul este neelucidat, în ciuda unor anchete foarte

minuţioase, desfăşurate de John Schuessler, din grupul Mufon. De remarcat că investigaţiile au scos la iveală alţi martori, din aceeaşi zonă, care au confirmat declaraţiile doamnelor Cash şi Landrum.

CAZUL DIN GROOM LAKE

În imensa suprafaţă rezervată complexului Nellis Air Force Range, din Nevada, în regiunea Groom Lake, se află o zonă „top secret", numită „Area 51", deasupra căreia este interzis zborul oricărui aviort militar sau civil. În 1955, zona era controlată de CIA; la începutul anilor 1970, controlul a fost preluat de serviciile de informaţii din U.S.A.F. În consecinţă, de pe hărţile zonei Nellis Air Force

Range a fost şters lacul secat – Groom Lake – care n-a mai figurat pe niciunul dintre indicatoarele topografice destinate cartografiei regiunii respective.

Din aceeaşi sursă am aflat că locul era rezervat testelor pentru „exotic laser weapon technology" împotriva sateliţilor sovietici. Altfel spus: teste ale unor arme de origine străină[25]. Se pare că şi testele avioanelor invizibile (care nu pot fi detectate prin radar) „Stealth" F-20 au fost efectuate în această bază secretă; autorul articolului citat, un oarecare Ned Day, pretinde că în momentul decolării unor aparate ultrasecrete întregul personal al bazei avea ordin să lase capul în jos şi să se uite în pământ, deoarece era absolut interzis să le privească.

În anii 1980, militarii au reuşit să achiziţioneze încă 36.000 de hectare de teren, în vecinătatea zonei Groom Lake, „din motive de securitate". Din aceeaşi sursă am aflat că zvonurile care circulau pe această temă avansau ipoteza că zona ar fi necesară pentru ascunderea resturilor

---

25 Nu este vorba de o eroare de traducere. Sursa mea citează foarte clar arme laser de origine străină testate împotriva sateliților sovietici. ♦Jacques Marmain, fost director al revistei Aviation Magazine, autorul acestui articol, mi-a confirmat telefonic seriozitatea și autenticitatea acestor informații. Mi-a spus că o deține dintr-o sursă americană foarte credibilă, dar nu poate face nimic mai mult pentru a dovedi autenticitatea celor întâmplate. Cititorul va remarca faptul că este vorba de un caz de missing-Hime comparabil cu acelea observate la abductees.

unui aparat de origine „alien”, adică extraterestră.

Cu un an mai înainte, acelaşi ziar a publicat un articol foarte bine documentat în care se spunea că zborurile de încercare pentru prototipurile „Stealth” FI9 şi F20 au fost efectuate numai noaptea, într-un loc din Nellis Air Force Range numit „Tonopah Test Range”, Ia nord-est de zona interzisă şi că cel puţin 72 de avioane „Stealth” erau staţionate în această bază. Or Groom Lake era aşezat exact la nord-est de Nellis Air Force Range, ceea ce demonstrează că zona „Area 51” era rezervată unor activităţi diferite de cele referitoare la faimosul aparat construit în ideea de a se ascunde de undele radar.

De remarcat că un săptămânal de mare tiraj din Statele Unite, specializat în probleme de aviaţie şi spaţiu, a confirmat achiziţionarea celor 36.000 de hectare de teren şi interdicţia accesului publicului larg din considerente de securitate naţională.

Acum, după ce am fixat reperele importante ale cadrului, să trecem la incidentul care a avut loc aici. Sursa de informaţie este o publicaţie lunară specializată în probleme de aviaţie. Deci, nu poate fi acuzată că a inventat toată această poveste.

Voi cita acele fragmente ale articolului care ne interesează cel mai mult:

„În mijlocul complexului Nellis Range unde se desfăşoară mai ales exerciţiile Red Flag, se află o zonă plină de mister. Având dimensiunile de aproximativ 35 km de la est la vest şi de 40 km de la nord la sud, această zonă, supranumită „Box” este total interzisă oricărei survolări, excepţia făcând avioanele aflate în pericol şi la o altitudine mai mare de 4500 de metri…

Împrejurimile lacului Groom Lake oferă cele mai bune garanţii de discreţie, aşa cum s-a văzut şi din întâmplarea petrecută în 1982, avându-l ca personaj principal pe pilotul unui „Jaguar” englez care participa la „Red Flag”. În timp ce pilota în partea de nord-vest a complexului Nellis-Range, acesta a fost victima unei căderi prin presiune; astfel, a încercat să redirecţioneze aparatul

pe calea cea bună, survolând zona „Box”. Avionul era din ce în ce mai greu de păstrat pe linia normală de zbor, motiv pentru care, zărind pista de la Groom Lake, în ciuda interdicţiei de survol şi de aterizare, totuşi, pilotul a făcut-o.

„A fost reţinut aici mai multe zile; în cele din urmă a fost înapoiat englezilor, fără să-şi amintească însă numele, gradul pe care îl avea şi tot ce se întâmplase în zilele anterioare. Încetul cu încetul, şi-a recăpătat memoria, amintindu-şi tot, mai puţin cele petrecute în timpul sejurului său la Groom Lake. Evident că este vorba de o bază foarte misterioasă.

Aceste trei incidente, adăugate celor expuse în cele douăsprezece capitole precedente, vor permite cititorului să urmărească mai uşor înşiruirea logică a gândurilor exprimate de unii cercetători ufologi. Voi cita în cele ce urmează câteva fragmente reprezentative din ceea ce aceştia au prezentat ca fiind descoperirile şi speculaţiile lor.

FOSTUL LOCOTENENT COLONEL WENDELLE STEVENS

După o conferinţă ţinută în California, cercetătorul Wendelle Stevens a fost abordat de-un bătrân. Acesta îl ascultase pe Stevens evocând posibilitatea ca epava unui OZN să fi fost transportată la Nellis A.F.B. şi avea să-i ofere câteva precizări suplimentare pe această temă.

În 1951, acest informator făcea parte dintr-o unitate medicală din Navy Auxiliary Airfield, subordonată direcţiei Atomic Energy Center. Într-o bună zi, întregul personal al bazei a fost transferat în alte unităţi, excepţie făcând personalul spitalului bazei, situat în Groom Mountains, la nord de Las Vegas şi la sud de Tonopah, întregul personal al spitalului a rămas pe posturi, însă a primit interdicţia de a părăsi clădirile în care activa fiecare. Un batalion de geniu din U.S. Navy a venit la bază, având misiunea de demonta principalele instalaţii şi de a construi nişte spaţii subterane. La sfârşitul anului 1951 lucrarea a fost finalizată şi au fost aduse în amenajările subterane trupe

aparţinând unui oarecare Proiect *Red Light*. Era vorba de un efectiv format din mai mult de 800 (până la 1.000) persoane, care stăteau permanent în incinta bazei.

În jurul zonei interzise erau trei perimetre de securitate, Un detaşament al Beretelor Albastre a fost adus ceva mai târziu pentru a asigura securitatea, printr-o supraveghere permanentă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Câţiva specialişti de primă mână au fost aduşi aici ca să lucreze asupra unor programe de cercetare cu un grad înalt de clasificare.

Bătrânul pretinde că programele de cercetare erau axate pe propulsia OZN-urilor, pe înarmarea acestora şi pe examinarea epavelor unor OZN-uri. La vremea respectivă chiar circulau zvonuri referitoare la posibilitatea repunerii în funcţiune a unui OZN capturat, aproape intact; se vorbea şi de încercări făcute în vederea reproducerii fragmentelor de OZN-uri găsite, precum şi de lansarea unor prototipuri construite pe baze revoluţionare. Potrivit informatorului nostru, în vremea aceea au fost recuperate trei carcase ale unor OZN-uri, două fiind aproape intacte, ultima fiind complet distrusă. Unul dintre OZN-urile aduse la Groom Lake ar fi făcut explozie în timpul zborului, cei doi piloţi aflaţi la bord fiind ucişi.

Acelaşi informator pretinde că a fost amenajată o locuinţă specială, în perioada reconstruirii bazei, cu un ambient specific, destinată celor două creaturi humanoide care se aflau încă în viaţă. În vremea când circulau aceste zvonuri, una dintre cele două creaturi a murit, iar cealaltă a supravieţuit în noile condiţii de existenţă. Acest unic supravieţuitor avea o statură mult mai scundă decât a unui om obişnuit şi pielea gri, uşor „pergamentoasă”.

Stevens pretinde că a găsit la un alt informator, pe care l-a întâlnit în 1981, Ja Indianapolis, confirmarea tuturor acestor elemente. Însă datele referitoare la cei doi umanoizi capturaţi care au supravieţuit prăbuşirii aparatului lor, deşi aparent diferite, pot totuşi să le confirme. Prima creatură ar fi trăit aproximativ un an şi ar fi murit în 1952. Cea de-a doua creatură ar fi trăit opt ani

şi ar fi murit în 1960. Persoana care a trimizat aceste informaţii pretinde că la Wright Field (Wright Patterson A.F.B., Dayton, Ohio) ar fi fost conservate unsprezece trupuri ale unor umanoizi, vreo patru în diverse instituţii medicale şi unul la Fort Riley, Kansas.

Tot potrivit lui Stevens, o a treia persoană care a furnizat o serie de informaţii, întâlnită în 1981, în Colorado, a declarat că a avut o carieră de medic în U.S. Navy. Spre sfârşitul anilor patruzeci sau pe la începutul anilor cincizeci (nu-şi mai amintea anul exact), martorul nostru a fost încorporat la bazele marinei americane, situate la 50 de mile nord-vest de Las Vegas. La vremea respectivă, aici erau stocate arme nucleare. Perimetrul bazei se afla în permanentă supraveghere (reţele de sârmă ghimpată, patrule douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru), iar trecerea prin spaţiul aerian era riguros interzisă. Martorul a confirmat schimbarea survenită în 1951: evacuarea întregului personal, mai puţin cel de la bază, demolarea construcţiilor de la suprafaţă şi amenajarea unor spaţii în interior, toate aceste acţiuni durând vreo şase-opt luni. Persoana respectivă îşi mai aminteşte de un oarecare R.V. Painter, ofiţer în serviciul medical, care a condus unitatea în toată această perioadă de reconstrucţie. Ofiţerul făcea parte din U.S. Air Force, însă baza se afla sub controlul marinei., iar prezenţa sa aici se datora faptului că fusese detaşat provizoriu la urgenţe, unde îngrijea mai ales persoanele cu arsuri grave. Totuşi, persoana respectivă nu spune nimic de epavele unor OZN-uri aduse în unitate, nici de prezenţa unor umanoizi capturaţi, aflaţi încă în viaţă.

Această declaraţie, mai puţin „senzaţională” decât altele, rămâne interesantă din perspectiva faptului că este citat numele unui ofiţer care mai apare şi într-o altă declaraţie referitoare la recuperarea trupurilor ocupanţilor unui OZN prăbuşit în 1967, într-o zonă deşertică.

Trebuie menţionată şi mărturia din 1980, publicată în revista lunară a asociaţiei Muffon, referitoare la „Proiectul Red Light”. Este vorba de un articol scris de David L.

Dobbs, radio-amator şi membru al acestei asociaţii, în care acesta prezintă declaraţiile unei persoane al cărei nume este un pseudonim – Matt Archer – (evident, cititorul va înţelege care au fost motivele).

„Matt Archer", tehnician în electronică, a avut ocazia să lucreze pentru A.E.C., la Nellis Air Force Range, în perioada 1961 – 1963. În acest interval a lucrat şi cu documente secrete şi în misiuni speciale ale Armatei Aeriene a Statelor Unite. Conform celor spuse de el, „Area 51" ar fi plasată la 60 de mile la est de baza principală. Între un lanţ muntos (Groom Mountains?) şi platoul Yucca.

„Archer" afirmă că la vremea respectivă era în curs de derulare o operaţiune foarte secretă, purtând numele cod „Proiectul Red Light", implicând teste făcute asupra unui OZN, recuperat în întregime, care a fost expediat bazei Edwards, în California. Aparatul n-avea un mod de propulsieconvenţional; astfel, zbura fără să facă vreun zgomot. În timpul testelor, legăturile radio s-au întrerupt fără nicio explicaţie. „Archer" a avut ocazia să zărească în grabă aparatul de la o distanţă de o jumătate de milă, când acesta era staţionat. Avea un diametru cuprins între 4 şi 6 metri, fără aripi şi fără coadă. „Archer" îşi aminteşte că a citit un articol într-un număr al revistei *Readers Digest* (din câte îşi mai aduce aminte), în care era descrisă explozia unui OZN în spaţiul aerian de deasupra Nevadei „Archer" estimează că ar putea fi vorba de acelaşi tip de aparat ca acela care a suferit un accident în cursul unui zbor de manevră.

PESIMISMUL-FICŢIUNE

Iată acum ipotezele cele mai puţin fiabile, nu pentru că ar fi „prea" pesimiste – căci istoria omenirii ne-a demonstrat că, din păcate, oroarea nu are limite – ci pentru că autorii lor, construind diverse eşafodaje logice care corespund unor anumite raţionamente, neglijează tocmai autentificarea surselor informaţionale, ceea ce pune sub semnul întrebării întreaga construcţie. Fiindcă toate aceste versiuni împletesc ficţiunea şi realitatea, imaginaţia şi informaţia exactă, am crezut de cuviinţă că

nu merită o respingere totală. Însă cititorul a fost avertizat: lucrurile trebuie analizate cu o oarecare rezervă. Probabil că numai viitorul este singurul care va putea să ne arate în ce măsură trebuie să le dăm crezare.

„Descoperirile" doctorului Paul Bennewitz

Prima aluzie la doctorul Paul Bennewitz a apărut în vara anului 1984, în publicaţia *Stigmata*, nr. 21, o revistă (acum nu mai apare) coordonată de Tom Adams, specialistul american nr. 1 în mutilările de animale. Aluzia din revista citată mai sus se referea la faptul că Bennewitz este unul dintre aceia care au anchetat cazul Judy Doraty (despre care am vorbit anterior). Adams furnizează şi alte amănunte care mărită să fie semnalate cititorului. Doamna Doraty a văzut, spune ea, într-un OZN în care a fost dusă, organe de animale plutind într-o cuvă şi un trup uman aşezat într-un – recipient dreptunghiular. Femeia a fost „examinată" de doi umanoizi care i-au implantat un obiect metalic micuţ în corp, nu numai ei, ci şi fiicei sale. Radiografiile au confirmat acest lucru.[26]

La vremea respectivă, Bennewitz era membru al A.P.R.O. El este şi proprietarul unei întreprinderi unde se produce material electronic, în Albuquerque, iar întâmplarea face că atelierele sale să se afle chiar lângă o zonă de înaltă securitate, dependentă de Kirtland A.F.B., unde Armata Aeriană Americană are mai multe amenajări destinate armamentului nuclear.

Graţie acestei vecinătăţi întâmplătoare, Bennewitz declară că a captat pe un computer personal un schimb de mesaje provenind de la Kirtland A.F.B., din conţinutul cărora reieşea că ar exista un complex subteran rezervat folosirii exclusive de către nişte entităţi extraterestre, aflat la un kilometru sub rezervaţia indiană din Jicarilla, la nord-vest de Dulce, New Mexico.

De remarcat că totuşi indicaţiile furnizate sub hipnoză de doamna Judy Doraty (dar Bennewitz nu intră în

---

26 O posibilă confuzie cu un alt caz de răpire care i s-a întâmplat unei femei și fiului său, în vârstă de șase ani, produs în apropiere de Clayton, New Mexico, la începutul anului 1980.

amănunte) ar fi făcut referire şi la prezenţa unei baze extraterestre în această zonă (a se ţine cont de menţiunea de la pagina anterioară).

Tot fără a da dovezi pentru afirmaţiile pe care le face, Bennewitz afirmă că această bază extraterestră este rezultatul unei cooperări foarte secrete între guvernul american şi extratereştri. După câteva contacte preliminare, extratereştrii ar fi propus, în schimbul anumitor „tehnologii avansate", ca americanii să le permită să se instaleze în cel puţin patru baze militare, sau măcar să li se dea voie să-şi amenajeze patru baze subterane, pentru a-şi putea continua cercetările. De asemenea, au cerut permisiunea să facă mutilări de animale şi să răpească câteva fiinţe umane fără să primească riposta autorităţilor.

Cercetătorul James McCampbell pretinde că a obţinut confirmarea lui Paul Bennewitz însuşi pentru declaraţiile publicate în revista *Stigmata*, oricât de incredibile ar putea acestea să pară. Cititorul îşi aminteşte, desigur, că numele lui Paul Bennewitz figurează într-un document neautentificat, pe care l-am discutat într-un capitol anterior.

După interceptările făcute, Bennewitz a avut naivitatea de a cere să fie primit de comandantul bazei Kirtland A.F.B., căruia dorea să-i explice că a putut afla că în dedesubturile rezervaţiei indiene de la Jicarilla se petreceau lucruri care ridicau mai multe semne de întrebare. Este inutil să mai precizăm că n-a fost deloc primit cu braţele deschise şi a fost sfătuit să meargă urgent să consulte un psihiatru…

Totuşi nota neautentificată care îi citează numele pretinde că doctorul Bennewitz ar fi fotografiat un aparat ciudat care zbura deasupra bazei Manzano (complex militar din Kirtland A.F.B., în apropiere de Albuquerque). Aceste declaraţii pot avea un sâmbure de adevăr. Dovada acestui fapt se află într-o notă, oficială de data aceasta, provenind de la Kirtland A.F.B., în care se vorbeşte de un raport al agentului Richard C. Doty (iarăşi el!!!), redactat

după o vizită pe care acesta i-a făcut-o lui Paul Bennewitz pentru a-i arăta fotografiile cu pricina. Documentul datează din 18 octombrie 1980 şi spune următoarele (rezumat):

„În ziua de 24 octombrie 1980, doctorul Paul Frederick Bennewitz, născut... l-a contactat pe agentul special Richard C. Doty prin intermediul maiorului Ernest E. Edwards... căruia i-a povestit că deţine nişte dovezi cu privire la ameninţarea care planează asupra depozitului de arme din Manzano. Ameninţarea vine de la un fenomen aerian necunoscut observat deasupra bazei Manzano...

Cu ajutorul lui Jerry Miller, consultant ştiinţific al bazei Kirtland A.F.B., l-am interogat pe doctorul Paul Bennewitz în aceeaşi zi, chiar la domiciliul său... care se află chiar lângă perimetrul bazei, la nord de Manzano. Miller este un fost anchetator pentru un proiect al U.S.A.F., numit Blue Book, care a fost transferat la Wright-Patterson A.F.B., Ohio.

Doctorul Bennewitz ne-a arătat fotografiile pe care le făcuse (mai mult de 750 m de negative, pe 8 mm), care înfăţişau obiecte zburătoare neidentificate deplasându-se deasupra şi în împrejurimile zonei depozitului de arme şi a terenului de manevre din Canyon Coyote.

Bennewitz a făcut şi câteva înregistrări electronice. indicând aşa-zise intervale când erau emise unde magnetice şi electrice în zona Manzano/Canyon Coyote. Bennewitz posedă un echipament de supraveghere electronică, alcătuit din mai multe aparate îndreptate spre Manzano, vizând captarea şi înregistrarea impulsurilor şi fasciculelor electrice de înaltă frecvenţă emise, după părerea doctorului Bennewitz, de către obiecte zburătoare neidentificate.

După analizele efectuate de doctorul Bennewitz, Miller a recunoscut că filmul arăta câteva tipuri de obiecte aeriene neidentificate, deşi din acest fapt nu putea fi trasă nicio concluzie referitoare la vreo ameninţare cauzată de prezenţa acestor obiecte deasupra sectorului Manzano/ Canyon Coyote. Miller a considerat că înregistrările

electronice nu erau concludente şi puteau avea şi cauze naturale. Nimeni altcineva din regiune n-a mai observat acest lucru.

Miller a alertat personalul F.T.D. (Foreign Tehnology Division) la Wright-Patterson A.F.B., unde s-a manifestat interes pentru examinarea elementelor furnizate de doctorul Bennewitz.

Paul Bennewitz l-a contactat şi pe poliţistul Gabriel Caldez, despre al cărui rol important în anchetele privind mutilările de animale din comitatul Rio Arriba, New Mexico, am vorbit. Cei doi, vizitând rezervaţia indiană din Jicarilla, au văzut în plină zi un OZN care decola de pe platoul stâncos. Însoţit de fermierul Manuel Gomez, un alt personaj bine cunoscut cititorului (din ferma sa au fost mutilate cele mai multe capete de animale), Bennewitz a observat un aparat cu dimensiunile de 1, 5 pe 3 metri, semănând cu un satelit. Acesta se afla tot în zona rezervaţiei indiene, destinat, pretinde Bennewitz, supravegherii vehiculelor. L-a fotografiat, realizând chiar 1830 m de film în care sunt înfăţişate diferitele evoluţii ale OZN-urilor, dintre care mai mult de 1525 m sunt mai mari de 8 mm.

Potrivit lui Paul Bennewitz, cazul Cash/Landrum, detaliat în acest capitol, constituie dovada incontestabilă că o „tehnologie străină" testată în secret de Statele Unite. Se pare că ar fi fost nişte baze secrete, în care erau făcute asemenea cercetări. Două în New Mexico – Kirtland A.F.B. şi Holloman A.F.B. şi una în Texas (aleasă probabil pentru a justifica cazul Cash/Landrum). În acest sens, Bennewitz afirmă că guvernul a rambursat cheltuielile de spitalizare doamnei Betty Cash, ceea ce nu este adevărat, potrivit cercetărilor făcute de John Schluessler, în investigarea acestui caz. Pornind de la această afirmaţie, se poate măsura foarte bine partea de ficţiune care poate intra în schema construită de Paul Bennewitz, care amestecă adevărul şi falsul, alternând ce poate fi mai bun (fotografiile şi filmul) cu tot ce poate fi mai rău (deoarece aici n-am citat decât o părticică din speculaţiile sale). Pe

de altă parte, Bennewitz are defectul de a nu-şi justifica afirmaţiile. De exemplu, atunci când scrie că OZN-urile pot să se facă invizibile în faţa oamenilor, nu spune pe ce argumente îşi bazează o asemenea afirmaţie. Când declară că ar fi şase rase diferite de extratereştri care ne „vizitează”, dintre care una ar proveni din sistemul solar binar Zeta Reticuli, Bennewitz ezită să precizeze care sunt elementele care l-au determinat să facă o asemenea declaraţie. Cititorul avizat ar putea riposta spunând ca unul dintre argumentele unei asemenea ipoteze ar fi cazul soţilor Hill, deoarece harta cerească reconstituită din memorie de Betty Hill corespunde sistemului solar respectiv, potrivit învăţătoarei Marjorie Fish, autoarea acestei descoperiri.

În ceea ce priveşte mutilările de animale, Paul Bennewitz afirmă că acestea au fost comise de extratereştri, în scopul de a reconstitui „materialul umanoid”, pentru a asigura reproducerea propriei lor specii. McCampbell pretinde că Bennewitz a putu să facă fotografii (prin intermediul ecranului computerului-video, după cât se pare), înfăţişând extratereştri care aparţin unor trei rase diferite: cei umani, umanoizi aproape umani şi piticii cu capul mare. Însă, Bennewitz nu explică cum a putut fi posibil un asemenea lucru.

Tot Bennewitz spune că în 1979 s-a întâmplat ceva la baza subterană, deoarece aceasta şi-a întrerupt activitatea (este vorba de aceea aflată sub rezervaţia indiană din Jicarillas). Bennewitz vorbeşte de o încăierare între extratereştri şi soldaţii americani care s-ar fi soldat cu mai mult de o sută de victime.

Bennewitz pretinde că ar fi conştientizat faptul că mutilările ar fi fost opera extratereştrilor, iar când a făcut cunoscut acest lucru în anturajul său, acestea au încetat, cel puţin în New Mexico. Coincidenţa face că efectiv, din 1980, acest tip de incident s-a produs din ce în ce mai rar – dar motivul invocat nu poate fi acesta, deoarece cu mult înainte de Bennewitz şi alţi cercetători au emis aceeaşi posibilitate şi de asemenea au împărtăşit-o şi cunoscuţii

lor. Au fost şi câteva articole în presă în care aluziile la vinovăţii extratereştri n-au fost deloc voalate.

Cu privire la răpiri, Paul Bennewitz afirmă că extratereştrii puteau să implanteze ceva în corpul captivilor care să le dea posibilitatea să-i utilizeze pe aceştia după bunul plac. În plus, puteau să-i facă pe captivr să uite că au fost răpiţi. Prin intermediul implantului, puteau acţiona asupra martorilor, obligându-i să refuze regresia hipnotică şi radiografia. Această teorie ne-ar determina să credem că sistemul nu era extrem de bine pus la punct, deoarece Judy Doraty, ca mulţi alţi răpiţi, pare să fi dezvăluit toate detaliile experienţei pe care a trăit-o. Excepţie făcând versiunea extremă, căci aşa cum afirmă unii cercetători, este posibil ca „revelaţiile" făcute sub hipnoză de către captivi să aparţină unui scenariu programat în creierul lor pentru a-i înşela şi pentru a-i sustrage unei realităţi care trebuia să fie ascunsă.

Fizicianul din Albuquerque consideră că A.J. Hynek a jucat un rol identic cu cel al amiralului Roscoe Hillenkoetter, care a devenit liderul cercetării ufologice private americane, controlând-o şi canalizând-o chiar în direcţiile dorite de Pentagon. Cititorul îşi aminteşte că o asemenea posibilitate figurează în „raportul Grudge 13", document neoficial detaliat ceva mai devreme. Fostul consilier ştiinţific al proiectului Blue Book era cunoscut ca fiind foarte neîncrezător în poveştile cu răpiţi. Or, Paul Bennewitz pretinde că într-o zi, cu ocazia unei vizite pe care i-a făcut-o A.J. Hynek la domiciliul său din Albuquerque, după ce i-a arătat filmele şi fotografiile, acesta l-a întrebat cu un aer detaşat: „După părerea dumneavoastră, cam câţi oameni au fost răpiţi de OZN-uri?" A.J. Hynek ar fi răspuns fără nici cea mai mică ezitare: „Aproximativ unul din patruzeci".

Bennewitz pretinde şi că baza extraterestră din New Mexico are intrarea pe o „mesa" (platou stâncos), aşezată la 2, 5 mile nord-vest de Dulce. OZN-urile pătrund aici printr-un fel de „puţ" greu de detectat, cu atât mai mult cu

cât zona unde se găseşte se află sub înaltă supraveghere. Astfel, el citează o tentativă de apropiere făcută de un elicopter pentru a localiza intrarea. Era însoţit de sergentul Valdez. Pilotul, mai degrabă nervos, a refuzat să meargă mai departe de un anumit punct. Cei doi oameni şi-au continuat acţiunea mergând pe jos. La un moment dat, au fost zărite două elicoptere ale armatei, staţionate la sol. Valdez s-a apropiat de ele şi a constatat că erau înţesate cu mitraliere MI6 (mitraliere lansatoare de rachete). Elicopterele n-aveau niciun semn de identificare. Totuşi, James McCampbell spune că l-a întrebat pe G. Valdez de acest lucru, însă acesta ar fi negat, afirmând că n-a îndrăznit să se apropie de cele două elicoptere. Încă o dată, se pare că imaginaţia lui Paul Bennewitz a avut o contribuţie mai mare decât raţiunea.

De mai mulţi ani, Paul Bennewitz a refuzat orice contact cu alţi cercetători americani. Se pare că a pus capăt cercetărilor sale, urmând sfaturile psihiatrului său, după cum vorbeşte gura lumii. N-am reprodus toate afirmaţiile sale referitoare la „descoperirile" lui despre OZN-uri şi pasagerii de la bordul acestora, dar este clar că multe dintre acestea nu au argumente solide la bază. Dacă luăm în calcul şi faptul că adesea a adăugat multe din propria-i imaginaţie, este greu să-i acorzi o credibilitate absolută. Este posibil să fi fotografiat şi filmat în 1980 OZN-uri şi/sau prototipuri ale unor aparate aeriene considerate a fi secrete, dar, pornind de la acest lucru, se pare că mintea sa a rămas ancorată într-un univers în care adevărul şi falsul sunt strâns împletite.

În octombrie 1987, un cercetător pe nume Gerald T. Schulz din Tucson, Arizona, a reuşit să-l întâlnească în Albuquerque, timp de câteva minute. Paul Bennewitz i-a deschis uşa, crezând că era un distribuitor de ziare care venise să-şi încaseze onorariul pe săptămâna respectivă. Astfel, Bennewitz a mărturisit că şi-a încetat cercetările şi chiar îi sfătuieşte pe ceilalţi cercetători particulari să facă la fel. Explicaţia acestei atitudini constă în faptul că aspectele cercetărilor ufologice ar putea avea un rezultat

negativ şi un impact dăunător asupra publicului larg; astfel, potrivit lui Bennewitz, ar fi mult mai bine ca adevărul să fie ascuns societăţii umane. Sentimentul acesta este consecinţa tulburătoare a cercetărilor sale, care l-au determinat să creadă că toţi extratereştrii care gravitează în jurul planetei noastre sunt ostili naturii umane. Din punct de vedere tehnologic, aceste activităţi ar fi foarte avansate, însă din punct de vedere etic şi moral ar fi nişte monştri etc... Bennewitz a mai spus că baza subterană de la Dulce, New Mexico, nu mai activa, apoi, dând semne de enervare, i-a trântit agasat uşa în nas lui G. Schulz, fără nicio explicaţie.

Iată, deci, pe scurt, ceea ce se poate spune despre „descoperirile" lui Paul Bennewitz, care se încadrează în perioada de început a „cureptului de pesimism" care a cuprins cercurile ufologice americane.

James McCampbell scrie – într-o scrisoare recentă, adresată cercetătorului J.F. Gille – că este convins că Paul Bennewitz se înşală de la un capăt la altul al cercetărilor sale legate de existenţa pretinsei baze extraterestre din New Mexico şi lasă să se înţeleagă că ar vedea lucruri colo unde alţii nu văd nimic. Se poate paria fără riscuri prea mari ca J. McCampbell are dreptate.

Ipoteza „oribilă" a lui John Lear

John Lear este un nou venit în ufologia americană. Este fiul lui William Lear, un industriaş celebru care a construit avioane cu reacţie de dimensiuni mici (aşa numitele *Lear Jet*). A făcut carieră ca pilot şi a spune că a zburat pe 160 de tipuri diferite de avioane. În noiembrie 1986 a început să se intereseze mai îndeaproape de problemele create de OZN-uri.

În ianuarie 1988, influenţat de toate informaţiile pe care le-a aflat, mai ales de dosarul mutilărilor de animale, de răpirile unor fiinţe umane de către extratereştri, dar şi de „lucrările" lui Paul Bennewitz, John Lear a difuzat un text de 10 pagini în care îşi spunea părerea despre OZN-uri.

John Lear însuşi numeşte această părere ca fiind

„oribilă”. Lear declară de-a dreptul că guvernul american, într-un efort disperat de salva democraţia, ne-ar fi vândut extratereştrilor (sic!), nici mai mult, nici mai puţin. De fapt, autorităţile americane ar fi fost binevoitoare la început, însă au căzut în capcana extratereştrilor, care n-aveau deloc scrupule şi îi considerau pe pământeni ca fiind nişte primitivi.

Înainte de a intra în detaliile acestui „oribil adevăr”, John Lear face apel la ceea ce cititorul cunoaşte: farfuriile zburătoare din 1947», prăbuşirea de la Roswell, planul Majestic-12. Apoi, Lear prezintă starea de spirit care a dominat gândirea autorităţilor: era foarte posibil ca extratereştrii să fie în imediata apropiere a Pământului. Astfel, picături mari de sudoare au început să curgă pe feţele celor din Pentagon, deoarece n-a fost uitată panica provocată în 1938 de emisiunea lui Orson Welles („Războiul Lumilor”), difuzată pe un post naţional de radio. Pentagonul s-a văzut neputincios în acţiunea de împiedica creaturile să facă ceea ce doreau. Astfel, s-a luat hotărârea de a se impune un camuflaj sistematic asupra tuturor aspectelor legate de lumea extraterestră şi de a ridiculiza toate mărturisirile prin intermediul unor pseudoproiecte de cercetare, destinate mai ales inducerii în eroare a publicului şi a mass-media.

Până aici, nimic nou sub soare, veţi spune dumneavoastră, dar toată povestea nu se limitează doar la cele spuse.

După ce-face o scurtă trecere în revistă a primilor ani de tergiversări ale autorizaţiilor, cu tot şirul de „proiecte” puse în practică de U.S. Air Force, în ideea de desfăşura nişte pretinse anchete care s-au dovedit a fi false, John Lear îşi prezintă astfel teoria

— Mai multe farfurii zburătoare au fost recuperate de U.S. Air Force. Una era atât de mare, încât a fost imposibil să fie transportată; în consecinţă, a fost îngropată chiar la loculaccidentului şi acolo se află şi astăzi…

— În ziua de 30 aprilie 1964 a avut loc la Holloman

A.F.B., New Mexico, prima întâlnire şi primul dialog între extratereştri şi reprezentanţii guvernului american.

— Între 1969 şi 1971, M-12 a încheiat un târg cu extratereştri (sau E.B.E.). Astfel, în schimbul „tehnologiei" oferită cu generozitate de creaturi, autorităţile americane ar fi închis ochii, faţă de răpirile practicate deja de extratereştri şi ar fi muşamalizat orice informaţie referitoare la mutilările de animale. E.B.E. ar fi dat asigurări celor din M-12 că răpirile aveau drept scop supravegherea şi numai supravegherea strictă, pusă în slujba civilizaţiilor aflate în curs de dezvoltare.

Dar cu timpul, s-a dovedit că finalizarea acestor răpiri era legată de următoarele intenţii:

1) Introducerea unui obiect cu diametrul de 3 mm, pe căile respiratorii (fosele nazale) în creierul celui răpit, pentru avea un control biologic al acestuia care să permită supravegherea acestuia şi dominarea ulterioară a persoanei răpite.

— 2) Sugestia posthipnotică este destinată determinării „victimei" să facă anumite acţiuni într-un anumit interval de timp.

3) Utilizarea trupurilor unor răpiţi, menţinute în stare de viaţă vegetativă, ca rezervă de organe şi de compuşi biologici.

4) Eliminarea indivizilor care reprezentau un risc pentru continuarea activităţilor desfăşurate de extratereştri.

5) Practicarea experienţelor de inginerie genetică.

6) Fecundarea unor femei răpite şi întreruperea prematură a sarcinii în scopul recuperării fătului hibrid.

Pentru a-l linişti pe cititorul înspăimântat de aceste afirmaţii, voi spune că Lear n-are nicio dovadă şi nu aduce niciun argument în sprijinul declaraţiilor sale. Lear nu citează decât foarte puţine surse şi lasă multă confuzie şi incertitudine în jurul celor care ar fi trebuit să fie imperativ citate. L-am contactat pe Lear, şi într-un prim răspuns cu care m-a onorat, mi-a răspuns că a adunat toate aceste informaţii cu prilejul unui periplu de trei

săptămâni în Colorado, Arizona şi New Mexico, state în care ar fi avut ocazia să întrebe multe persoane, printre care ar fi figurat şi cadre din C.I. A., D.I.A., baza din Sandia, U.S. Air Force şi U.S. Army.

Apoi, întrebându-l mai insistent care era originea exactă a anumitor informaţii, cele mai grave din textul său, mi-a răspuns manifestând multă susceptibilitate şi enervare, arătându-se jignit de faptul că am putut să mă îndoiesc de probitatea sa. Totuşi, deşi ironic în fiecare frază, Lear a acceptat să-mi furnizeze precizările pe care i le-am cerut. I-am pus întrebările într-un stil prefăcut naiv, pentru ca Lear să nu discearnă capcanele întinse; l-am prins repede cu mâţa-n sac… Astfel, faimoasele sale surse nu erau altceva decât nişte „împrumuturi" de la alţi autori: Billy Meier, pseudocontactat care şi-a făcut un mijloc de asigurare a existenţei din vânzările rapide ale unor fotografii înfăţişând nişte OZN-uri, mult prea numeroase şi prea frumoase ca să fie adevărate; doctorul Paul Bennewitz, despre a cărui credibilitate am mai vorbit; Bill Moore, cercetător care a dezgropat cazul Roswell, dar care joacă un rol ce ar putea fi rezultatul unei manipulări; filmul lui Robert Emnegger *Ufos*: *past*, *present and future*, care spune lucruri atât de puţine şi de neinteresante, încât în Europa nici măcar nu a fost difuzat; un oarecare Bill English, fost ofiţer de informaţie în U.S. Army, la Chick Sands, dar sursa nu este autentificată. Şi acestea sunt toate argumentele lui John Lear.

Cititorul nu trebuie să se alarmeze, deoarece sursele lui Lear sunt bazate pe zvonuri, pe interpretări gratuite, pe extrapolări care pot fi uşor contracarate. Cu aceleaşi date furnizate de acelaşi John Lear, aş putea face o ipoteză optimistă sau una neutră sau chiar alta pesimistă, speculând, în stilul meu, aceleaşi elemente, pe care le adaptez opiniei pe care o apăr.

Să reluăm cu sufletul împăcat înlănţuirea logică construită de John Lear:

La început, să presupunem că autorităţile americane s-ar fi gândit că dacă ar fi refuzat „târgul" propus de

extratereştri, aceasta n-ar fi folosit la nimic. În plus, mutilările şi răpirile ar fi fost comise oricum, deoarece era foarte greu să împiedici înfăptuirea lor. Pe de altă parte, dacă persoanele răpite erau mereu aduse înapoi, nu avea nimeni de ce să se neliniştească. Iar mutilările de animale elau chiar un lucru nesemnificativ în comparativ cu numărul de animale care erau sacrificate în abatoare fără să mai îngrijoreze pe nimeni. Astfel, autorităţile s-au gândit că ar fi mai bine să accepte „târgul”, situaţie care le-ar fi dat, probabil, un fel de „drept de a trage cu ochiul” şi, cine ştie, poate chiar o mână întinsă de extratereştri pentru ca militarii americani să dispună de o tehnologie superioară celei sovietice.

Extratereştrii (sau E.B.E.) ar prezenta o deficienţă genetică care consta în atrofierea sistemului lor digestiv, care ar fi evoluat într-un sistem diferit de al nostru.

Probabil că făceau parte dintr-o rasă pe cale de dispariţie, resursele lor genetice fiind în declin. Pentru hrană, ar folosi o enzimă sau o secreţie hormonală extrasă din ţesuturile prelevate de la animale sau de la oameni. Aceste secreţii obţinute din ţesuturi ar fi fost amestecate cu apă oxigenată şi apoi întinse pe piele – numai dacă nu-şi băgau pur şi simplu anumite părţi ale corpului în soluţie. Trupul absorbea soluţia prin osmoză, apoi pielea secreta reziduurile printr-un proces invers.

Necazul este (pentru John Lear) că această afirmaţie nu ţine. Potrivit unui biolog francez de renume care a citit textul lui Lear, apa oxigenată distruge enzimele. Această eroare ar putea fi interpretată ca fiind rezultatul unui proces de dezinformare, pus la cale pentru a-i furniza sursei posibile subterfugii.

Este o tehnică practicată în mod curent de către serviciile de securitate. Astfel, zece persoane sunt informate separat despre aceeaşi chestiune. Fiecăreia i se furnizează un detaliu important diferit, voluntar falsificat. Dacă istoria transpiră, se va şti că cineva nu şi-a ţinut gura. Sau totul poate fi invenţia unei persoane care habar nu are despre acţiunea apei oxigenate asupra enzimelor.

Este o problemă de alegere între cele două posibilităţi!

Apoi, Lear abordează mutilările de animale, trecând mult prea repede peste această problemă, focalizând întreaga atenţie asupra mutilărilor umane. Astfel, citează cazul sergentului Jonathan P. Louette, dezvăluit în „raport Grudge 13”, al cărui conţinut nu este autentificat, însă acest lucru nu-l deranjează nici pe departe. Este foarte probabil că este vorba de un caz de manipulare a opiniei publice, însă John Lear îi acordă o fiabilitate şi o verosimilitate pe care este greu să crezi că le are. De altfel, acesta este unul dintre defectele majore ale „oribilei sale ipoteze”.

John Lear mai spune că mai multe baze secrete subterane ar fi fost construite şi puse la dispoziţia extratereştrilor. Sunt citate că ar fi în această situaţie bazele de la Dulce, New Mexico, Groam Lake, Nevada. Este menţionată şi încăierarea dintre extratereştri şi militarii americani. Lear spune că U.S. Air Force ar fi făcut o încercare de a elibera un anumit număr de oameni reţinuţi cu forţa în complexul subteran din Dulce. Conflictul s-ar fi încheiat cu şaptezeci de victime din partea americanilor, iar captivii tot n-ar fi fost eliberaţi.

Abia prin 1984, autorităţile şi-ar fi dat seama de greşeala făcută prin acceptarea „târgului” propus de extratereştri. Autorităţile ar fi pornit de la premisa că, odată cu trecerea timpului, prin intermediul unei politici de informare bine pusă la punct, publicul ar fi fost adus într-o stare de spirit adecvată, dispus să accepte ideea prezenţei extratereştrilor la noi, fără să provoace panică în mulţime, niciun „şoc cultural”. În acest scop, guvernul ar fi participat la lansarea unor filme de science-fiction precum: „Întâlnire de gradul III”, „E.T”. Şi altele, tocmai în ideea de a obişnui masele cu creaturile cu înfăţişare „bizară”, dar compătimitoare şi binevoitoare faţă de oameni. Ar mai fi fost făcute şi alte acţiuni, însă realitatea s-a arătat a fi altfel.

Tot potrivit lui John Lear, disensiunile ar fi apărut în rândul membrilor grupului secret Majestic-12. Unii dintre

aceştia ar fi dorit ca afacerea să fie dezvăluită publicului, în etape succesive, tocmai pentru a atenua şocul. Alţii s-ar fi opus cu înverşunare, pretextând că situaţia ar fi greu de stăpânit, dacă nu chiar imposibil, iar impactul noutăţii ar putea avea consecinţe imprevizibile, poate chiar dezastruoase pentru ţară.

În cele din urmă, s-a hotărât menţinerea tăcerii, a *black-o*ut-ul*ui*, timp în care s-ar fi încercat punerea la punct a unei arme despre care se bănuia că va fi utilizată împotriva extratereştrilor. Sub acoperirea unui program de inducere în eroare, „Războiul Stelelor" alias *Strategic Defense Initiative* (S.D.I.), care n-avea nimic în comun cu protecţia bazată pe distrugerea de la înaltă altitudine a rachetelor strategice sovietice, un plan disperat a luat fiinţă. Părintele acestuia este Édouard Teller, creatorul bombei „H", care se va afla în fruntea echipelor formate în scopul punerii la punct a remediului-miracol care ne-ar fi debarasat de „vizitatorii" nedoriţi. Doctorul Teller, potrivit lui John Lear, ar fi membru al planului MJ-12, La fel ca doctorul Kissinger, amiralul Iman şi, se pare, amiralul Poindexter.

Înainte de conştientizarea capcanei în care au căzut, autorităţile americane ar fi prevăzut o serie de documentare şi filme video prin care se dorea informarea progresivă a publicului. William Moore posedă o bandă video în care sunt prezentaţi doi ziarişti care se pregătesc să intervieveze un ofiţer asociat al planului MJ-12. Acesta răspunde la următoarele probleme: istoria lui MJ-12 şi a „camuflajului" impus; recuperarea mai multor „farfurii"; capturarea a trei extratereştri în viaţă, dintre care unul încă mai trăieşte (E.B.E. – l; E.B.E. – 2; E.B.E. – 3). E.B.E. – 3 este ţinut într-un complex cu numele de cod YY-II, aflat în Los Alamos, New Mexico. Ofiţerul dă numele membrilor planului MJ-12: Harold Brown, Richard Helms, generalul Vernon Walters, doctoral Theodore Von Karman, precum şi cei citaţi anterior.

Acest ofiţer pretinde că E.B.E. ar fi declarat că l-ar fi „fabricat" pe Hristos şi ar fi arhivat întreaga istorie a

Planetei într-un aparat care înregistrează, extrem. de sofisticat, care putea să difuzeze înregistrările sub formă de holograme. Dar aceasta poate fi o simplă manevră a E.B.E. vizând destabilizarea valorilor noastre tradiţionale, afirmă John Lear. Totuşi, îl avertizez pe cititor că diversitatea şi multitudinea apariţiilor mistice în lume, înclină să infirme această pretenţie singulară (mă refer la apariţiile care au avut loc în faţa mulţimilor, precum la Shoubra, în Cairo, în 1986). Aici, creştinii şi musulmanii au fost martorii fenomenului. Cazul din Crosia, Italia, din 1987 ar putea fi citat ca exemplu.

Apoi, Lear evocă proiectul Aquarius şi proiectul Snowbird, (ultimul se referea la un aparat aerian extraterestru recuperat intact şi testat la Groom Lake, Nevada). Lear consideră că William Moore este un agent guvernamental care a lucrat pentru proiectul MJ-12. Argumentul pe care se bazează este acela că Moore a evitat în Qtdeauna să vorbească de mutilările de animale (pe care le-ar Ţi negat) şi de răpiri (pe care le ignoră cu bună ştiinţă). În schimbul câtorva documente, Moore ar fi făcut jocul celor din MJ-12: admiterea eventuală a existenţei extratereştrilor legate de mutilările de animale şi răpiri. Lear crede şi în posibilitatea unei manipulări a lui Moore prin MJ-12, manipulare pe care acesta n-a conştientizat-o. Moore ar fi dat înapoi în repetate rânduri în ceea ce priveşte difuzarea casetei sale video şi, potrivit lui Lear, ar fi fost responsabil de aceste retractări succesive, fapt care ar fi dovada clară că Moore este un „pian" manipulat de MJ-12. Nu ştiu ce să cred despre toate acestea, însă pot să spun că într-o ultimă scrisoare, pe care mi-a trimis-o, Bill Moore mi-a precizat că ar fi în măsură foarte curând să prezinte dovada incontestabilă privind autenticitatea documentului referitor la Majestic-12. Din nefericire pentru el, mi-e teamă că nu ar mai putea să-şi îndeplinească acest vis... deoarece este acum un fapt dovedit.

Iată deci ceea ce se poate spune despre „oribila ipoteză" a lui John Lear. Aceasta prezintă o anumită

coerenţă generală şi ar fi prea frumos ca să-şi piardă credibilitatea numai din cauză că este oribilă; însă, dincolo de orice, teoria este vulnerabilă prin faptul că nu este bazată pe documente autentificate şi că include un număr mare de afirmaţii gratuite.

„Raportul" lui O.R. Krill

Curba speculaţiilor foarte pesimiste, anunţate de Paul Bennewitz şi continuate de John Lear, avea să atingă un punct culminant cu O.R. Krill, un nume de împrumut ce ascunde un personaj care va fi identificat ceva mai târziu.

La începutul verii 1988, „Krill" a publicat un „raport al situaţiei noilor achiziţii în materie de tehnologie avansată şi influenţa culturilor străine din afara Pământului". (sic!)

Acest text de vreo patruzeci şi două de pagini nu este altceva decât o înşiruire de afirmaţii gratuite, în care se amestecă paragrafe împrumutate de la alţi autori, dintre care mulţi sunt necunoscuţi. se pot găsi aici: contradicţii, interpretări dubioase, afirmaţii profetice, rezumatul unor istorii încâlcite, dar şi unele reflecţii interesante. Este păcat că O.R. Krill a dat crezare tuturor autorilor, dând dovadă de o anumită dezinvoltură. Probabil că textul nu este decât o lovitură sub centură dată cercetătorilor americani, oarecum ca o farsă pusă la cale, însă de prost gust

Fie că textul reprezintă aberaţiile unui psihopat sau ale unui farsor sau se înscrie în acţiunea de intoxicare a opiniei publice, autorul său emite următoarele pretenţii:

— *National Security Agency* reprezintă o extensie a planului MJ-12 şi aparţine „proiectului farfuria zburătoare".

— Indiscreţiile comise de agenţii N.S.A. pot determina eliminarea fizică a autorilor lor, „camuflată" în „accidente" de tot felul, „sinucideri" sau „moarte naturală".

— În 1983, guvernul american aflat la putere ignora toate contactele stabilite între extratereştri şi militarii americani. Abia prin intermediul „descoperirilor" făcute de

Paul Bennewitz a fost pus la curent.

— Contactele iniţiale avute de extratereştri şi militarii americani au avut loc între 1947 şi 1971.

— Extratereştrii „Greys” utilizează un extract din anumite glande ale animalelor pentru a se hrăni.

— Autorităţile americane ştiu că „Greys” răpeau fiinţe umane pentru a pune stăpânire pe materialul genetic.

— Un alt scop al răpirilor îl constituie controlul anumitor răpiţi exercitat pe parcursul mai multor ani, perioadă în care aceştia realizează o anumită acţiune, totul graţie unui ordin imprimat în subconştient într-un mod nedeterminat, a cărui execuţie se transmite prin intermediul unui implant cervical.

— Răpiţii sunt utilizaţi pentru efectuarea unor teste genetice de încrucişări între extratereştri şi fiinţele umane.

— În afara implantului cervical, unii dintre răpiţi mai aveau şi-un minuscul implant discoidal în ţesutul muscular.*

— În intervalul 1968 – 1969, a fost conceput up plan pentru a informa publicul despre existenţa OZN-urilor, în etape succesive.

— Toţi înalţii funcţionari din cadrul C.I.A. sunt controlaţi de „Greys”. În general, extratereştrii au pus mâna pe toate marile agenţii americane de securitate. De asemenea, controlează şi anumite grupuri private din cadrul „periferiei nebune”.

— „Greys” au construit o serie de baze subterane pe Pământ. Una dintre acestea se află sub Archuleta Mesa, la 2, 5 mile nord-vest de Dulce, New Mexico. Se pare că această bază există încă din 1948.

— Din preistorie şi până-n prezent, s-au produs în mod constant mutaţii genetice asupra rasei umane, astfel că trăsăturile care îl apropiau pe om de maimuţă au dispărut. La început, extratereştrii au încercat obţinerea unor modificări genetice prin introducerea unor factori genetici de la extratereştrii de tip „nordic” sau „blonzii uriaşi”. Rasa albă este rezultatul acestei operaţiuni.

— Extratereştrii de tip „nordic” sunt rezultatul unei civilizaţii care a luat naştere pe o planetă care gravitează în jurul stelei Rigel. Această civilizaţie a fost invadată de „Greys” care au adus rasa albă pe Pământ.

— Potrivit cercetărilor lui Budd Hopkins, informaţia este exactă.

— Extratereştrii „nordici” care au reuşit să scape în urma invaziei, s-au refugiat pe o planetă din sistemul Procyon. Întotdeauna a existat un conflict mocnit între extratereştrii „nordici” din Procyon şi „Greys”.

— „Greys” pot să apară în ochii oamenilor sub înfăţişarea „nordicilor”, însă aceştia din urmă nu pot niciodată să se deghizeze în „Greys”.

— Între sistemul Rigel şi sistemul Sirius se poartă un conflict armat.

— În trecut, „nordicii” care veneau pe pământ erau consideraţi îngeri de către pământeni.

— Virusul SIDA este o creaţie a extratereştrilor „Greys”, un „cadou” oferit celor de la C.I.A. pentru a-i elimina pe homosexuali.

— „Oamenii în negru” sau M.I.B. (*men-in-black*) sunt creaturi androide fabricate de „Greys”.

— John F. Kennedy a fost asasinat din ordinul C.I.A., deoarece dorea să divulge adevărul despre OZN-uri.

— „Greys” sunt pe punctul de a controla în totalitate Pământul. Scopul final, prin efectuarea mutaţiilor genetice de-a lungul mai multor generaţii, vizează modificarea codului genetic al fiinţei umane, în aşa fel încât „Greys” să se poată integra complet în rasa umană, pentru a o domina.

Vă scutesc de lectura altor fraze de acelaşi tip, împrumutate de la diverşi autori dubioşi, de la fel de fel de „contactaţi”, din textele hinduse în care se vorbeşte de faimoşii „vimanas”, „discurile zburătoare” ale legendarei Indii etc.

Faptul că O.R. Krill pretinde că anumiţi „contactaţi” şi cercetători din „periferia nebună” au fost provocări şi determinaţi să spună sau să scrie de către „Greys”

reprezintă, după părerea mea, indiciul unei acţiuni prin care se urmărea servirea intereselor unui program de dezintoxicare, pentru a ridiculiza cercetarea ufologică din Statele Unite.

Totuşi, dacă am da la o parte tot ceea ce ţine de un roman prost de science-fiction, se poate observa că de la divulgarea documentului referitor la MJ-12, aceste ipoteze, rod al unor imaginaţii extrem de prolifice, şi-au făcut apariţia una câte una. Această coincidenţă de la cauză la efect trebuie luată în considerare de către cititor. Este mai mult decât surprinzător să constataţi că acest element a provocat această succesiune de ipoteze pesimiste în care Dinele alterna cu răul, mai ales cu răul…

La momentul în care termin acest capitol, am aflat că în Statele Unite a fost editată o carte în care ipotezele lui Paul Bennewitz, John Lear şi O.R. Krill nu sunt altceva decât nişte glume simpatice în comparaţie cu ceea ce autorul acesteia, Valdemar Valerian, ar oferi în lucrare. Neputând să mi-o procur atât de repede, nu mă hazardez să discut despre această carte. Nu fac decât o singură pre %. cizare: prietenul meu J.L. Rivera, care este la curent cu tot ceea ce se publică în materie de ufologic la americani, mi-a mărturisit că lucrarea respectivă ar fi ipoteza lui John Lear ridicată la puterea 10. (sic!) Această ascensiune galopantă se pare că a ajuns la apogeu. Valdemar Valerian este un personaj foarte puţin cunoscut, care difuzează un buletin lunar al unei asociaţii, consacrat problemei OZN-urilor, „contactaţilor”, etc. Se pot găsi şi informaţii heteroclite publicate la grămadă, împrumutate adesea din periodice dubioase, precum The *Weekly World News*, care difuzează aproape tot timpul informaţii în totalitate fanteziste…

Alte zvonuri la fel de nebuneşti au circulat şi în vara anului 1988, referitoare la eventualitatea dezvăluirilor pe care le-ar fi făcut preşedintele Ronald Reagan înainte de a părăsi Casa Albă. Un amator de glume proaste chiar a folosit acest zvon pentru a face o „poantă” extrem de caustică: în timpul conferinţei de presă, preşedintele

Reagan va prezenta un extraterestru viu ziariştilor prezenţi. În domeniul glumei nesăbuite, mai ales în ufologic, nu mai există nicio limită, iar prietenii noştri americani au devenit maeştri în colportarea acestui gen de bancuri. În acest caz, este totuşi deplorabil că ficţiunea este aproape întotdeauna preferată realităţii, de către organele de presă, cărora este evident că le lipseşte un simţ al discernământului.

ÎN LOC DE CONCLUZIE

Cititorul are acum un dosar aproape complet (cel puţin aşa îndrăznesc să cred) despre situaţia actuală a cercetării ufologice, aşa cum se prezintă ea mai ales în Statele Unite, locul predilect de manifestare a activităţii OZN-urilor.

În ideea de a-l ajuta pe cititor să-şi consolideze părerea formată după ce a luat cunoştinţă de tot ce a fost prezentat până acum, voi face o scurtă recapitulare a celor expuse.

În prima parte, am demonstrat, pornind de la documentele oficiale declasificate şi a scrisorilor provenite de la diverse organisme, existenţa unui *black-out* sistematic asupra existenţei, şi activităţii OZN-urilor, instituit de către guvernul american începând cu iulie 1947.

În acelaşi timp, am adus un număr mare de dovezi şi de probe testimoniale care demonstrează aspectul fizic şi material al unor OZN-uri, mai ales cu prilejul relatării prăbuşirii de la Roswell, din 2 iulie 1947. Aşa cum am demonstrat cu ajutorul scrisorilor agenţiilor guvernamentale, am arătat că există cel puţin patru programe şi grupuri secrete destinate cercetării OZN-urilor, patronate de stat: „Moondust”, „Blue Fly”, „Aquarius” şi mai ales „Interplanetary Phenomenon Unit”.

În cea de-a doua parte, am expus rezultatele unei contraanchete pe care am desfăşurat-o personal, cu privire la mutilările de animale care au avut loc în Statele Unite în perioada 1973 – 1985. Aceste rezultate demonstrează fără dubii că incidentele erau comise de o inteligenţă

necunoscută. Am adus şi probe testimoniale care arată că autorităţile americane au ascuns adevărul cu bună ştiinţă, mai ales cu privire la autorii acelor crime, ţinând să le atribuie unor animale necrofage sau de pradă. Numărul stângăciilor comise de anchetatorii care au primit această misiune de dezinformare, adăugat multitudinii de elemente ciudate descoperite, arată cât se poate de clar că mutilările au fost înfăptuite de ocupanţii unor obiecte zburătoare neidentificate.

Am consacrat un capitol răpirilor unor oameni la bordul OZN-urilor, propunând şi un rezumat al celor mai bune lucrări din domeniu care au abordat această problemă atât de delicată. Capitolul pune accent pe caracterul traumatizant al experienţei trăite de captivi. În general, cam două treimi din totalul cazurilor cunoscute îmbracă forma unui model aproape identic în derularea secvenţială a scenelor trăite. Diverse elemente şi mărturii, obţinute de anchetatori serioşi, de formaţie ştiinţifică, în cea mai mare parte, înclină să acrediteze autenticitatea majorităţii acestor cazuri”.

În ultima parte, am prezentat tot ceea ce este inclus într-un folclor de tip nou, care se dezvoltă actualmente în Statele Unite, apariţie determinată mai ales de evenimentele descrise în părţile anterioare. Au ieşit la iveală documente extraordinare – deşi nu sunt încă autentificate într-un mod categoric – multe dintre ele indicând existenţa unui grup special de securitate naţională care ar fi fost. creat pentru a superviza cercetările secrete desfăşurate în materie de OZN-uri.

Această situaţie a incitat anumite persoane să se arate deosebit de vorbăreţe, declarând public cu prea multă uşurinţă ceea ce pretindeau că ştiu despre această poveste. De aici au luat naştere o mulţime de zvonuri, nu întotdeauna foarte serioase, pe seama celor descoperite de autorităţi şi ascunse cu grijă publicului timp de mai bine de patruzeci de ani. Militari, aflaţi acum la pensie, au furnizat mărturii uluitoare despre recuperarea unor maşini zburătoare neidentificate accidentate, venite din spaţiu,

având şi pasageri la bord. Amatorii de bancuri, persoanele care se autointitulează ca fiind foarte bine informate sau specialişti în ale dezinformării în scopul manipulării, au început să vehiculeze zvonul că ar fi fost capturate entităţi extraterestre vii.

Dând curs unui optimism exagerat care a luat naştere în anii 1950, evoluând ulterior spre un scepticism exagerat făcut foarte la modă de aura intelectuală avansată de ştiinţele socio-psihologice, cercetarea înclină din ce în ce mai mult spre un pesimism mai mult sau mai puţin exagerat, în funcţie de persoanele aflate în cauză. Manevrele dubioase ale puterii, afacerea mutilărilor de animale, poveştile spuse de răpiţi, adăugate „şocului" produs de documentul referitor la programul MJ-12, toate acestea au stat la originea acestui curent pesimist.

La ora actuală, în cercurile lumii ufologice americane, circulă teorii dintre cele mai alarmiste, exercitând o influenţă nefastă asupra unor cercetători. Acesta ar putea indica evoluţia unui proces ajuns la maturitate vizând pierderea credibilităţii cercetătorilor serioşi, mai ales a celora care au început să atragă atenţia mass-mediei cu privire la cazurile de răpiri.

În acest folclor modern, realitatea şi ficţiunea se întrepătrund, fiind greu de departajat una de cealaltă. Frontiera între concret şi abstract este greu de distins, spiritele se aprind, iar escaladarea mitului invadatorilor este la îndemână pentru oricine. Până acum se credea că această lucrare îşi găseşte expresia în romanul popular Sau filmele de mâna a doua. Însă s-a văzut că mintea umană este mult mai sinuoasă decât s-a crezut.

Pornind de la dosarul pe care i l-am pus la dispoziţie, cititorului nu-i mai rămâne decât să-şi construiască propria, ipoteză. Nu voi face greşeala de a vrea să-i impun propriile mele puncte de vedere.

Oricum, toţi conştientizăm un lucru esenţial: OZN-urile există. Ele nu sunt produsele ale imaginaţiei unor psihopaţi, unor amatori de glume proaste sau ale unor persoane de bună credinţă care le asemuiesc unor

fenomene şi obiecte naturale.

Alt aspect – problema ridicată de OZN-uri a creat două tipuri de comportamente:

1) Cei care cred în existenţa acestora.

2) Cei care le neagă cu înverşunare.

Un scepticism autentic, în acest domeniu, este imposibil. Ori eşti pentru, ori eşti contra.

Diferenţa dintre cele două comportamente se explică în felul următor:

— Cei care cred în existenţa OZN-urilor au avut grijă să se documenteze asupra problemei.

— Cei care nu cred ignoră tot ce s-a prezentat până acum sau ştiu atât de puţin, încât ar face mai bine să afirme că ştiu; astfel ar evita să-şi arate incompetenţa într-un domeniu care le este străin.

Există totuşi şi excepţii de la „regulă”: cei care cunosc bine dosarul, dar continuă să spună şi mai ales să scrie că OZN-urile nu există. În Franţa, unii cercetători raţionalişti care fac acest lucru consideră că etica vieţii lor profesionale cere de la ei un spirit absolut cartezian. Dacă OZN-urile îi înspăimântă pe unii ufologi, atunci îl pot asigura pe cititor că cercetătorii raţionalişti sunt realmente îngroziţi de ideea că existenţa OZN-urilor ar putea fi acceptată oficial. Aceştia neagă cu forţa disperării şi cu groaza de a nu-şi vedea universul lor fragil antropocentric prăbuşindu-se, dacă din întâmplare, într-o bună zi, extratereştrii ar fi recunoscuţi în sferele guvernamentale.

Paradoxal, în rândul cercetării private particulare, o mână de oameni, care se pretind cercetători şi, uneori, chiar ufologi, s-au apucat să spună celor care vor să-i citească sau să-i asculte că OZN-urile aparţin unui fenomen psihosocial şi că, de fapt, nu este vorba decât de un mit al societăţii.

Departe de mine gândul de a nega interesul unui studiu axat pe analiza comportamentului uman, aplicată martorilor unor apariţii ale OZN-urilor. Numai printr-o analiză serioasă am putea elimina pe acei observatori

impostori. Nu ştiu care ar fi dimensiunile prejudiciului adus ufologiei de către autorii pătimaşi, partizani ai nemaipomenitului cu orice preţ, însă nici demersul opus nu este mai puţin condamnabil, deoarece cade în exces. De asemenea, nu sunt de acord nici cu aceia care utilizând numai psihologia şi sociologia, practică minciuna prin omitere şi înşelătoria deliberată, atunci când fenomenul nu se încadrează în teoriile lor.

Aceste abuzuri sunt cu atât mai inadmisibile cu cât autorii lor sunt oameni care fac apel la ştiinţă şi la raţiune. La originea răului se află un curent sceptic anglo-saxon foarte „la modă", care se cultivă în general în saloane, ale cărui ecouri au fost receptate de un grup de universitari francezi şi cercetători demobilizaţi.

Pentru ultimii, ufologia intelectuală „de cameră" a devenit un fel de snobism, foarte bun pentru a lua ochii unor ziarişti incompetenţi, care habar n-aveau (sau aproape!) de problema de care ne ocupăm, încântaţi să-şi dea aere de iniţiaţi şi să facă pe serioşii pentru a-şi depăşi complexul şarpelui de mare care de amar de vreme apasă pe umerii profesiunii lor.

Această *inteligheţia* a trâmbiţat în stânga şi-n dreapta ideea potrivit căreia OZN-urile n-ar exista decât în imaginaţia oamenilor care pretind că le văd. Acest acte evidente de lipsă de probitate intelectuală (şi aici îmi cântăresc bine cuvintele) m-au şocat. Astfel am considerat că este obligatoriu să restabilesc anumite adevăruri cu datele care au fost expuse şi care sunt, cred eu, cele mai importante elemente ale problemei în discuţie. Cea mai mare parte dintre acestea sunt elemente concrete, nu sunt speculaţii şi interpretări gratuite, cel puţin, în cazurile prezentate în ultimele două părţi.

Ufologia, ştiinţă încă neconstituită, care îşi propune studiul observărilor OZN-urilor, se loveşte, chiar şi în zilele noastre, de dogmele antropocentrice şi geocentrice care domină multe spirite. Există două curente de gândire care se opun dezvoltării normale a ufologiei. Primul, cel mai puternic, vine din lumea ştiinţei şi serveşte guvernele

ţărilor industrializate. Acestea se află la originea progresului ştiinţific, iar cercetarea ufologică se vede contracarată, fiind ţinută la distanţă de guvernele respective. Sau, dacă este tolerată, precum G.E.P.A.N. în cadrul C.N.E.S., în Franţa, este o situaţie care are la bază criterii de etiologie deviate cu bună ştiinţă pentru a o face caducă.*

Cel de-al doilea curent, cel mai grav, este intern: s-a dezvoltat acum câţiva ani în Europa, în rândul unor cercetători dezamăgiţi care au găsit credibilitate pe lângă organele mass-media, îmbuibate de „farfurii zburătoare", insesizabili şi anonimi pentru foarte multă vreme. Aceşti cercetători care pretind că abordează altfel problema ademenesc cu prestigiul noului lor cal de bătaie: socio-psihologia.

Cei mai mulţi dintre ei sunt partizani înfocaţi ai ipotezei extraterestre (I. El.) care s-au reconvertit şi care se autointitulează „sceptici". Discursul lor alunecă pe panta patosului pseudoştiinţific, unde dovada existenţei faptelor este învăluită în ceaţă sau este cusută cu aţă albă.

Pentru aceştia, OZN-urile nu sunt altceva decât traducerea fantasmelor provocate de interpretările greşite ale obiectelor, sau provin din mistificări uşor de demonstrat. Evident, se poate afirma orice când mărturiile sunt aranjate după bunul plac al fiecăruia sau când se folosesc traduceri subiective şi arbitrare, deformând cele spuse de observatori.

Scepticismul pe care îl clamează se transformă adesea într-o negaţie sistematică a materialităţii unor fenomene care ţin de OZN-uri. Acesta nu este comportamentul unor cercetători, ci mai degrabă cel al unor raţionalişti înguşti.

Astfel, pentru mulţi dintre ei, faimosul val al anului 1954, cu mulţimea de cazuri (sute!) atât de bogate în învăţăminte, este bun de aruncat la gunoi. Potrivit opiniei lor, n-ar fi decât elucubraţiile unor jurnalişti în lipsă de altceva mai bun, mărturiile unor beţivi, mitomani sau ale unor sărmani cu duhul...

Respingerea şi acuzarea acestor martori se fundamentează câteva „contraanchete”, făcute în graba mare, având ca subiecţi persoane foarte vulnerabile şi foarte temătoare de a nu cădea în ridicol. Sentinţele date „de aceşti cercetători sunt exprimate într-un jargon pretenţios, înţesat de note savante şi referinţe numai bune pentru a lua ochii naivilor, având scopul de a conferi discursului lor un fel de aură intelectuală.

— G.E.P.A.N. a fost înlocuit cu S.E.P.R.A. (a se vedea dosarul „Europe up-to-date”, ceva mai departe).

Apoi, aceşti cercetători şi-au făcut emuli care s-au prins în jocul nemaipomenitului, apucându-se de o demolare sistematică a cazurilor numite „de beton armat”. Aşa a pierit sub atacurile acestor inchizitori OZN-ul pe care astronomul Bonilla l-a văzut cu telescopul (şi l-a fotografiat) la sfârşitul secolului trecut, la fel şi OZN-ul văzut de fermierul Maurice Masse în 1965, la Valensole, etichetat ca 4CV Renault. Şi multe altele, mult mai grave. Nu în ultimul rând, revistele care se încadrează în linia curentului clasic şi chiar unii dintre redactorii acestora au devenit ţintele atacurilor lor furibunde. Acestui curent i s-au ataşat câţiva cercetători de bună credinţă care, la început, şi-au propus să-şi facă ordine în fişete – intenţie lăudabilă şi o treabă necesară – dar care, în ideea de descoperi unu, doi falşi observatori, au extrapolat pentru, toate mărturiile ceea ce nu era valabil decât pentru câteva dintre ele. Falsul strălucitor al socio-psihologiei le oferea o bază de explicaţie seducătoare, la care au aderat fără scrupule.

Această manie a ipotezei socio-psihologice şi-a făcut destule iluzii în perioada Proiectului Blue Book. Ruppelt vorbeşte de aceasta în cartea sa:

„… Dacă toate rapoartele primite în cursul ultimilor zece ani ar fi atribuite acestui «capriciu psihologic», Proiectul Blue Book n-ar fi existat niciodată. El îşi datorează existenţa unei alte categorii de rapoarte: cele ale necunoscut! lor”.

Aceşti contestatari îşi bat joc de fostul şef al

proiectelor Grudge şi Blue Book. La fel nu s-au sinchisit de bilanţurile publicate regulat de comisiile oficiale de anchetă ale U.S. Air Force de-a lungul mai multor ani. Nu lasă să se vadă decât un „deşeu" format din rapoarte ireductibile depăşind întotdeauna procentul de 28%. Niciodată n-au fost impresionaţi de aceste procente uimitoare, de cifrele furnizate de un personal, care deşi cu o înaltă calificare şi pregătire, a primit ordin să explice totul. Se poate trage concluzia că aceste „deşeuri" ar fi putut fi fără îndoială mai mari dacă echipele de anchetatori n-ar fi fost influenţate să le reducă importanţa.

Acest curenţ de gândire reuşeşte câteodată să atragă în mrejele sale câte un cercetător mai înflăcărat, care doar încearcă marea cu degetul, pentru ca apoi să-şi schimbe brusc atitudinea, retractând cele spuse. Anumite trenuri ale modei impun o condiţie minimală: să le prinzi urcându-te din mers. Lacul artificial al socio-psihologiei exercită din când în când o atracţie irezistibilă pentru unele spirite purtate de valul unui conformism care are o audienţă largă în organele mediatice supuse raţionalismului ştiinţific. Dar acest scepticism pe care îl trâmbiţează în dreapta şi-n stânga nu este altceva decât o comedie tristă jucată de şarlatanii socio-psihologiei.

Ţinând cont de evoluţia excepţională pe care a avut-o cercetarea ufologică privată de mai bine de un an, înclinând investigaţiile spre aspectul fizic şi material al unor fenomene, aducând o mulţime de documente şi de dovezi de mare valoare, preţioase prin calitatea informaţiei furnizate, curentul socio-psihologic este condamnat la dispariţie, mai devreme sau mai târziu. Ultimii simpatizanţi ai acestui curent, prin discursul şi scrierile lor plictisitoare, grăbesc ostracizarea grupului lor, ceea ce va conduce irevocabil spre o formă de faliment intelectual din care nu vor mai ieşi niciodată.

N-ar fi totuşi prea târziu pentru ei să găsească un remediu pentru acest nihilism sinucigaş. Pentru aceasta ar fi suficient să fie obiectivi şi să recunoască faptul că s-au înşelat. Dar câţi dintre ei ar accepta ideea că au urmat o

cale greşită? Perspectiva de a fi suferit un eşec usturător le-ar fi, fără îndoială, insuportabilă şi i-ar incita pe majoritatea dintre ei să prefere o retragere discretă, în vârful picioarelor. Cel puţin să se reconvertească şi să ridice în slăvi alte sfere: parapsihologia, de exemplu, a atras deja mulţi dintre cercetătorii demobilizaţi. Este un domeniu atât de flexibil, încât riscurile unui eşec sunt practic nule.

Fără să placă prea tare acestor contestatari, problema obiectelor zburătoare neidentificate înclină să se restrângă către o soluţie în care fizica are un cuvânt greu de spus. Fiecare cititor va decide care este adevăratul răspuns al acestei enigme şi care ar fi intenţiile ţărilor care îl cunosc şi îl păstrează sub obrocul secretului cel mai teribil.

Adevărurile nu sunt spuse întotdeauna pentru că deranjează, însă întotdeauna ies la suprafaţă! Nu este decât o problemă de răbdare şi de timp. Or, în ufologie, după atâţia ani, am învăţat să nu ne grăbim…

…Iar potenţialii mei detractori[27], înainte de a-mi face reproşuri, să mediteze câteva clipe la o frază frumoasă a lui Steven Weinberg, din cartea sa, „Primele trei minute ale universului”:

„Efortul făcut pentru a înţelege Universul este unul dintre lucrurile rare care ridică viaţa umană deasupra farsei şi îi conferă ceva din demnitatea tragediei”.

DOSARUL „EUROPE UP-TO-DATE” ÎN FRANŢA

STATISTICIIJE OFICIALE ALE C.N.E.S., STABILITE LA ÎNCEPUTUL ANULUI 1978

Cifrele de mai jos provin dintr-o publicaţie a C.N.E.S. „datând din februarie 1979, intitulată „G.E.P.A.N. şi studiul fenomenului OZN”, pagina 11.

---

27 Ar trebui să știe că mă pricep să fac distincția între un SCEPTIC și un RAȚIONALIST, pe de-o parte, iar pe de altă parte, nu toate persoanele care au flirtat cu ipoteza socio-psihologică sunt de condamnat. Unii dintre aceștia au analizat relativ onest fenomenul, deși regret faptul că adesea au neglijat elemente foarte importante. Dar, până la urmă, fiecare face ce vrea cu datele pe care le are...

Statistica a fost făcută după 354 de rapoarte de observaţie întocmite de Jandarmerie, care au fost realizate de G.E.A.P.N. şi pot fi *repartizate după cum urmează, în patru clase diferite, identice celor care au permis clasificarea celor 178 de rapoarte despre care a fost vorba*:

— 4% în clasa A (Identificaţi)

— 37% în clasa B (Probabilitate de identificare)

— 34% în clasa C (Neanalizabili)

— 25%) în clasa D (Neidentificaţi)

89 de cazuri reprezintă „neidentificaţii" şi pot fi repartizaţi în felul următor:

— 42%) lumini nocturne

— 4%> discuri diurne

— 1%) observări radar

— 21%) întâlniri de gradul 1

— 28% întâlniri de gradul 2

— 4% întâlniri de gradul 3

Clasamentul celor 89 de cazuri, în funcţie de „credibilitatea relativa" a martorului:

— 23%) cazuri de maximă credibilitate

— 67‰ cazuri de credibilitate medie

— 10% cazuri de credibilitate minimă

Astfel, numai 4%> din cele 354 de rapoarte au putut să fie atribuite unei cauze naturale... Şi 37%> sunt probabile. Rămâne un „deşeu" de 59%) (34-V25) de cazuri care n-au putut fi identificate. Este oricum o situaţie mult prea îndepărtată de 99%> de cazuri identificate, avansaţi de raţionalişti...

CLASSIFICATION

NOMBRE DE RAPPORTS DE GENDARMERIE ANALYSES

678 RAPPORTS

1974/1978

CLASSE	DEFINITION	NOMBRE	%
A	IDENTIFIE	23	3,3
B	PROBABLEMENT IDENTIFIE	153	22
C	INANALYSABLE	239	35
D	RESTE NON-IDENTIFIE	263	38
	TOTAL	678	

CLASSES A ET B
(résultats partiels)

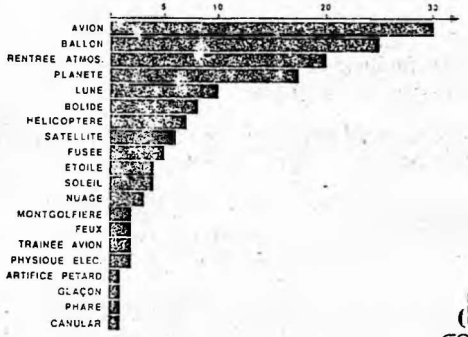

cnes

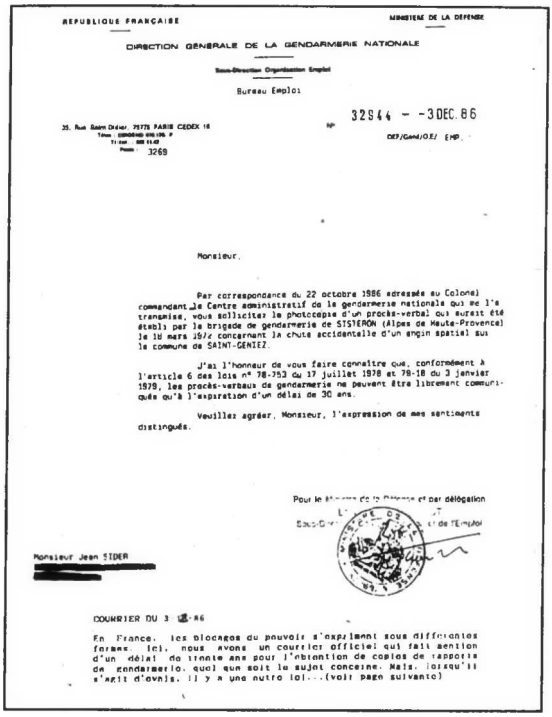

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE — MINISTÈRE DE LA DÉFENSE

DIRECTION GÉNÉRALE DE LA GENDARMERIE NATIONALE

Sous-Direction Organisation Emploi

Bureau Emploi

32944 - -3DEC.86

DEF/Gend/OE/ EMP.

Monsieur,

Par correspondance du 22 octobre 1986 adressée au Colonel commandant le Centre administratif de la gendarmerie nationale qui me l'a transmise, vous sollicitez la photocopie d'un procès-verbal qui aurait été établi par la brigade de gendarmerie de SISTERON (Alpes de Haute-Provence) le 18 mars 19?? concernant la chute accidentelle d'un engin spatial sur la commune de SAINT-GENIEZ.

J'ai l'honneur de vous faire connaître que, conformément à l'article 6 des lois n° 78-753 du 17 juillet 1978 et 78-18 du 3 janvier 1979, les procès-verbaux de gendarmerie ne peuvent être librement communiqués qu'à l'expiration d'un délai de 30 ans.

Veuillez agréer, Monsieur, l'expression de mes sentiments distingués.

Pour le Ministre de la Défense et par délégation

Monsieur Jean SIDER

[redacted]

COURRIER DU 3 [redacted]-86

En France, les blocages du pouvoir s'expriment sous différentes formes. Ici, nous avons un courrier officiel qui fait mention d'un délai de trente ans pour l'obtention de copies de rapports de gendarmerie, quel qu'en soit le sujet concerné. Mais, lorsqu'il s'agit d'ovnis, il y a une autre loi...(voir page suivante)

Realitatea statisticilor:

Iată procentajele oficiale stabilite de un cercetător din C.N.E.S. pe baza a 678 de rapoarte ale jandarmeriei, din perioada 1974 – 1978.

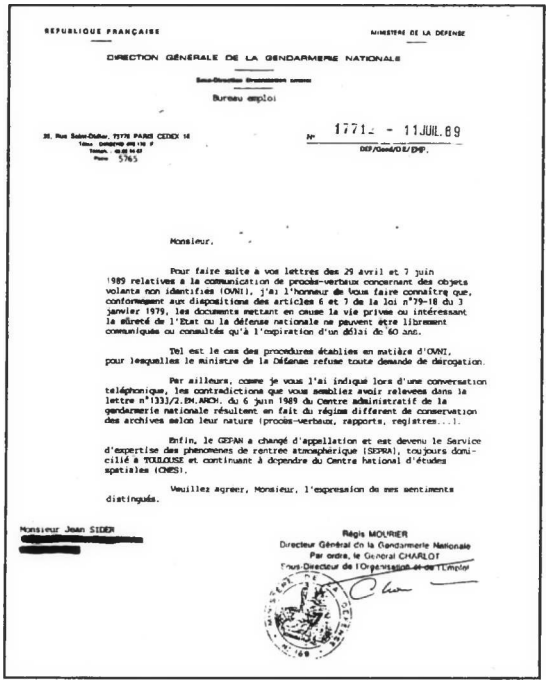

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

MINISTÈRE DE LA DÉFENSE

DIRECTION GÉNÉRALE DE LA GENDARMERIE NATIONALE

Sous-Direction Organisation emploi

Bureau emploi

Nº 1771 - 11JUIL.89

DEF/Gend/OE/BEP.

Monsieur,

Pour faire suite à vos lettres des 29 avril et 7 juin 1989 relatives à la communication de procès-verbaux concernant des objets volants non identifiés (OVNI), j'ai l'honneur de vous faire connaître que, conformément aux dispositions des articles 6 et 7 de la loi n°79-18 du 3 janvier 1979, les documents mettant en cause la vie privée ou intéressant la sûreté de l'Etat ou la défense nationale ne peuvent être librement communiqués ou consultés qu'à l'expiration d'un délai de 60 ans.

Tel est le cas des procédures établies en matière d'OVNI, pour lesquelles le ministre de la Défense refuse toute demande de dérogation.

Par ailleurs, comme je vous l'ai indiqué lors d'une conversation téléphonique, les contradictions que vous semblez avoir relevées dans la lettre n°133/2.EM.ARCH. du 6 juin 1989 du Centre administratif de la gendarmerie nationale résultent en fait du régime différent de conservation des archives selon leur nature (procès-verbaux, rapports, registres...).

Enfin, le GEPAN a changé d'appellation et est devenu le Service d'expertise des phénomènes de rentrée atmosphérique (SEPRA), toujours domicilié à TOULOUSE et continuant à dépendre du Centre national d'études spatiales (CNES).

Veuillez agréer, Monsieur, l'expression de mes sentiments distingués.

Monsieur Jean SIDER

[redacted]

Régis MOURIER
Directeur Général de la Gendarmerie Nationale
Par ordre, le Général CHARLOT
Sous-Directeur de l'Organisation et de l'Emploi

Reţineţi procentul NEIDENTIFICAŢILOR: 38%? Fără a pune la socoteală procentul cazurilor NEANALIZABILE, printre care multe ar intra în categoria NEIDENTIFICAŢILOR. Notaţi numărul cazurilorfarsă: 1 (un Singur caz?). Când te gândeşti că aceia care neagă fenomenul OZN citează întotdeauna un procent al neidentificaţilor care se situează între I şi 5% şi pun accentul pe numărul substanţial al farselor care au fost făcute, atunci îţi dai seama cel mai bine, graţie acestui document oficial, la ce nivel se situează reaua lor credinţă.

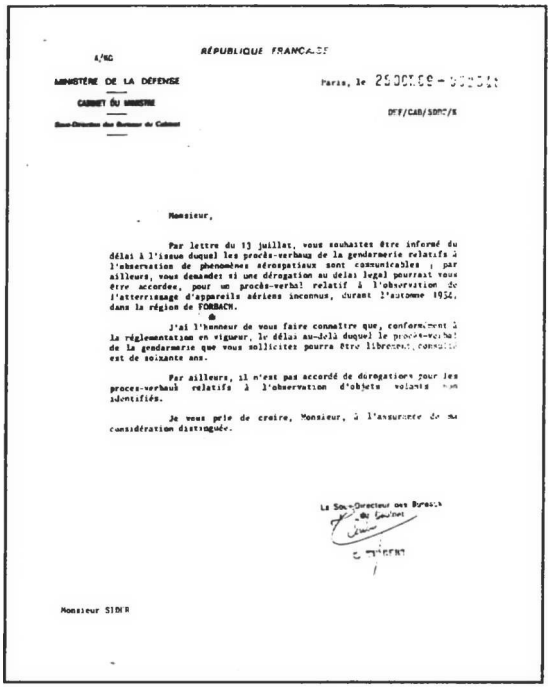

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

A/NC

MINISTÈRE DE LA DÉFENSE

CABINET DU MINISTRE

Sous-Direction des Bureaux du Cabinet

Paris, le 29 DEC. 86 - [illegible]

DFF/CAB/SDBC/N

Monsieur,

Par lettre du 13 juillet, vous souhaitez être informé du délai à l'issue duquel les procès-verbaux de la gendarmerie relatifs à l'observation de phénomènes aérospatiaux sont communicables ; par ailleurs, vous demandez si une dérogation au délai legal pourrait vous être accordée, pour un procès-verbal relatif à l'observation de l'atterrissage d'appareils aériens inconnus, durant l'automne 1954, dans la région de FORBACH.

J'ai l'honneur de vous faire connaître que, conformément à la réglementation en vigueur, le délai au-delà duquel le procès-verbal de la gendarmerie que vous sollicitez pourra être librement consulté est de soixante ans.

Par ailleurs, il n'est pas accordé de dérogations pour les procès-verbaux relatifs à l'observation d'objets volants non identifiés.

Je vous prie de croire, Monsieur, à l'assurance de ma considération distinguée.

Le Sous-Directeur des Bureaux du Cabinet

C. [illegible]

Monsieur SIDER

Scrisoarea din 3 – 12 – 1986

În Franţa, blocajele puterii se exprima sub diverse forme. Aici este o scrisoare oficiala în care se menţionează un interval de treizeci de ani pentru obţinerea rapoartelor de la Jandarmerie, oricare ar fi fost subiectul acestora. Dar, când este vorba de OZN-uri, funcţionează o altă regulă (a se vedea documentul următor).

D'après ce Glaude-là, un ovni s'est posé sur son toit

« LA SOUPE AUX CHOUX » DANS LE TARN

Pour les chercheurs du Centre d'études spatiales de Toulouse, il y a là matière à une enquête très sérieuse. Le mystérieux engin a laissé des traces sur les tuiles...

TOULOUSE
Nicolas FICHOT

« C'ÉTAIT plein de phares dehors. Je suis sorti et il y avait un Ovni sur mon toit. Je l'ai vu. » Cela se passait dans la nuit du 3 au 4 septembre. Pendant une semaine, François Aujoulet, soixante-huit ans, a attendu avant de parler de son étrange vision, mardi, aux gendarmes de Bertre (Tarn). Depuis, c'est la valse des chercheurs et des spécialistes sur le toit du retraité.

« Il faisait nuit noire, sans lune, se souvient encore François Aujoulet. Les fenêtres de la chambre étaient ouvertes. Tout à coup, en me retournant, j'ai aperçu de la lumière dehors. Dans le pré voisin. Il y avait une tache vive de dix mètres sur dix. J'ai voulu m'en approcher et j'étais à moins d'un mètre de cette lueur qui n'était même pas chaude quand elle s'est éteinte.

» Quand je me suis retourné, c'est mon toit cette fois qui était éclairé. Il y avait un engin énorme au-dessus, comme une bouteille de gaz géante de quatre mètres de haut sur trois de large. Sur un côté, il y avait plein de facettes carrées qui éclairaient. Cela a duré à peu près trente secondes et ils sont repartis sans faire de bruit. J'ai réveillé ma femme et puis je me suis rendormi. »

Stupeur, le lendemain matin, quand le retraité observe son toit : de nombreuses tuiles, pourtant neuves, sont noircies. D'autres ont disparu. Quand il prévient les gendarmes, c'est un groupe de chercheurs du Centre d'études spatiales de Toulouse qui déboule, lui demandant aussitôt de garder le plus grand secret sur ce qu'il a vu. Landis qu'avec un hélicoptère, ils prennent des photos de son toit et qu'ils installent un périmètre d'isolement autour de sa maison.

« Les chercheurs reviennent tous les jours depuis. Ils disent que pour une fois ils ont des traces... Ils vont même me prélever des tuiles, vous vous rendez compte ! » ajoute François Aujoulet qui, comme le Glaude de « la Soupe aux choux » aura longtemps attendu avant de partager son secret... avec des scientifiques.

LE PARISIEN — JEU. 14 SEPT. 1989

Scrisoarea din 11 – 07 – 1989

...care menţionează mărirea aşa-zisului termen la şaizeci de ani! De observat că, dacă puterea neagă existenţa OZN-urilor, această scrisoare dovedeşte că există (totuşi) proceduri stabilite special pentru a preîntâmpina astfel de cazuri, ceea ce este un paradox curios...

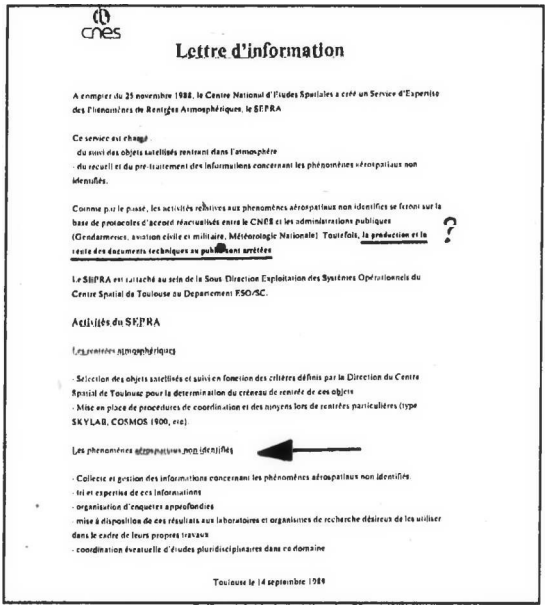

cnes

Lettre d'information

A compter du 25 novembre 1988, le Centre National d'Etudes Spatiales a créé un Service d'Expertise des Phénomènes de Rentrées Atmosphériques, le SEPRA

Ce service est chargé :
- du suivi des objets satellisés rentrant dans l'atmosphère
- du recueil et du pré-traitement des informations concernant les phénomènes aérospatiaux non identifiés.

Comme par le passé, les activités relatives aux phénomènes aérospatiaux non identifiés se feront sur la base de protocoles d'accord réactualisés entre le CNES et les administrations publiques (Gendarmerie, aviation civile et militaire, Météorologie Nationale). Toutefois, la production et la remise des documents techniques au public sont arrêtées

?

Le SEPRA est rattaché au sein de la Sous-Direction Exploitation des Systèmes Opérationnels du Centre Spatial de Toulouse au Département FSO/SC.

Activités du SEPRA

Les rentrées atmosphériques

- Sélection des objets satellisés et suivi en fonction des critères définis par la Direction du Centre Spatial de Toulouse pour la détermination du créneau de rentrée de ces objets
- Mise en place de procédures de coordination et des moyens lors de rentrées particulières (type SKYLAB, COSMOS 1900, etc).

Les phénomènes aérospatiaux non identifiés

- Collecte et gestion des informations concernant les phénomènes aérospatiaux non identifiés
- tri et expertise de ces informations
- organisation d'enquêtes approfondies
- mise à disposition de ces résultats aux laboratoires et organismes de recherche désireux de les utiliser dans le cadre de leurs propres travaux
- coordination éventuelle d'études pluridisciplinaires dans ce domaine

Toulouse le 14 septembre 1988

Se mai stipulează faptul că acum dispărutul G.E.P.A.N. (Grup de studiu al fenomenelor aerospaţiale neidentificate) a fost înlocuit cu S.E.P.R.A., a cărui înfiinţare constituie o operaţiune de dezinformare.

Scrisoarea din 25 – 10 – 1989

Confirmarea din partea Ministerului Apărării a termenului de 60 de ani pentru obţinerea proceselor-verbale de la Jandarmerie, referitoare la observările OZN-urilor. O aşteptare lungă... de şaizeci de ani, pentru obţinerea unor documente care citează obiecte ca fiind inexistente, este totuşi o chestiune mai puţin obişnuită...

În Franţa

Pentru autorităţile franceze, OZN-urile nu există. Nu există... oficial. Însă când lasă urme, se cere păstrarea secretului despre cele văzute.

Cu aceleaşi date, problema se reia, de la capăt!

Document oficial care anunţă dispariţia G.E.P.A.N., care a fost înlocuit de S.E.P.R.A. Primul şi cel de-al doilea au fost create în copul efectuării unor anchete asupra unor cazuri referitoare la FENOMENELE AEROSPAŢIALE NEIDENTIFICATE, care este terminologia utilizată în general pentru a desemna OZN-urile. Cum G.E. PA. N.

făcea exact ceea ce face S.E.P.R.A., aproape acelaşi lucru, cu acelaşi personal, cu aceleaşi mijloace tehnice, se poate pune întrebarea care trebuie să fi fost utilitatea acestei „schimbări”. Răspunsul ar putea fi următorul: NU VA MAI AVEA LOC NICIO DIVULGARE A DOCUMENTELOR TEHNICE PUBLICULUI.

Doar secretul de stat obligă…

ÎN ITALIA OZN-UL FECIOAREI

În ziua de 23 mai 1987, în Crosia, un sat mic din regiunea Calabria, o statuie a fecioarei Maria a început să plângă. Două zile mai târziu, Vicenzo Fullone, în vârstă de 15 ani şi Anna Biasi, în vârstă de 12 ani, au început să aibă viziuni extatice ale Madonei. O mulţime din ce în ce mai numeroasă se adună permanent la faţa locului ca să vadă „miracolul”.

În zilele următoare, au fost semnalate şi alte fenomene: vindecări miraculoase, „dansul soarelui” etc. În ziua de 30 mai 1987, între orele 22 şi 22.30, mai mult de o sută de persoane au stat de veghe în biserica cea veche, centrul tuturor evenimentelor. Printre acestea se numără şi Pascal Campana, un frizer din localitate care a adus cu sine şi o cameră-video, nutrind speranţa de a înregistra scenele cele mai spectaculoase. Deodată, Vicenzo Fullone care tocmai ieşise dintr-o transă extatică, a început să strige: „Fecioara mi-a apărut şi m-a informat că ceva neobişnuit se va produce peste câteva momente. Ieşiţi toţi din biserică şi supravegheaţi cu atenţie cerul!”

Martorii aflaţi în extaz au ieşit afară. Pascal Campana era pregătit, având camera-video pe umăr reglată pentru a porni dacă s-ar fi întâmplat ceva. Dintr-odată, un strigăt de uimire din ce în ce mai puternic s-a auzit în mulţime: „Uite-o!” Un fenomen luminos s-a ivit pe ei, mulţimea gândind că este o apariţie a Fecioarei Maria. De fapt, era vorba de o mică sferă luminoasă, foarte intensă, care se făcea din ce în ce mai mare pe măsură ce se apropia de martori. La un moment dat, bulgărele luminos s-a transformat într-un curios aeromobil lenticular, care avea o gaură în centru şi două „fante” pe margini, diametral opuse. (A se vedea

fotografiile alăturate).

Timp de peste şase minute, frizerul transformat în cameraman a filmat evoluţia uluitoare a „obiectului”: viraje în unghi ascuţit, demaraje nebuneşti, opriri bruşte, căderi abrupte, urcări instantanee pe verticală etc., pe scurt, întreaga panoplie a performanţelor cu care ne-au obişnuit OZN-urile.

Povestea a făcut înconjurul tuturor ziarelor locale, având ecouri şi în presa de specialitate. Televiziunea italiană a cumpărat filmul făcut de Pascal Campana cu trei milioane de lire. Acesta va fi difuzat în exclusivitate într-o emisiune difuzată de R.A.I., intitulată „Incredibil”, moderată de Maria Rosaria Omaggio şi Lorenzo Ostumi.[28]

O copie a filmului a fost realizată şi analizată de Roberto Pinotti şi Corrado Málaga, de la Centro Ufologico Nazionale, una din principalele asociaţii italiene particu

28 în aprilie 1988 pe canalul 2 al R.A.I., potrivit Annei Maria Turi, în Sabato, din 5 martie 1988, p. 9 (un săptămânal italian). Am reușit să-mi procur o copie a filmdlui care conține această emisiune. „Obiectul” filmat este realmente impresionant de urmărit în desfășurarea sa.

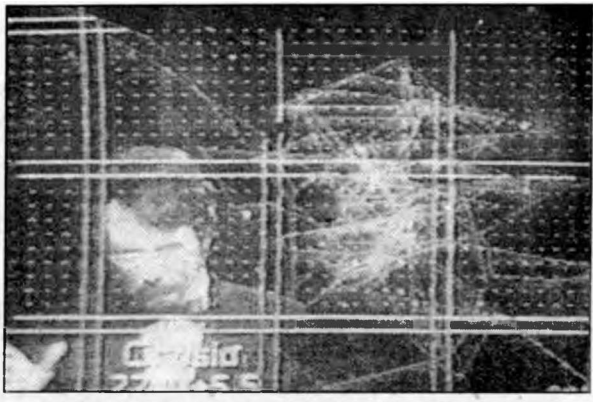

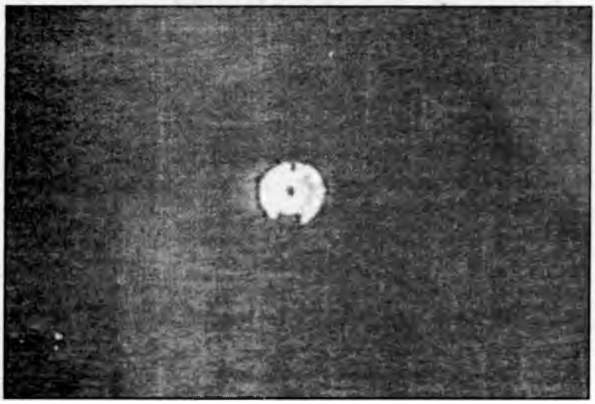

tare care studiază fenomenele OZN. În urma unor analize făcute pe computer, graţie tehnicii digitalizării, s-a ajuns la concluzia că „obiectul” prezintă toate caracteristicile unui aparat aerian material. Totuşi, manevrele pe care le-a efect

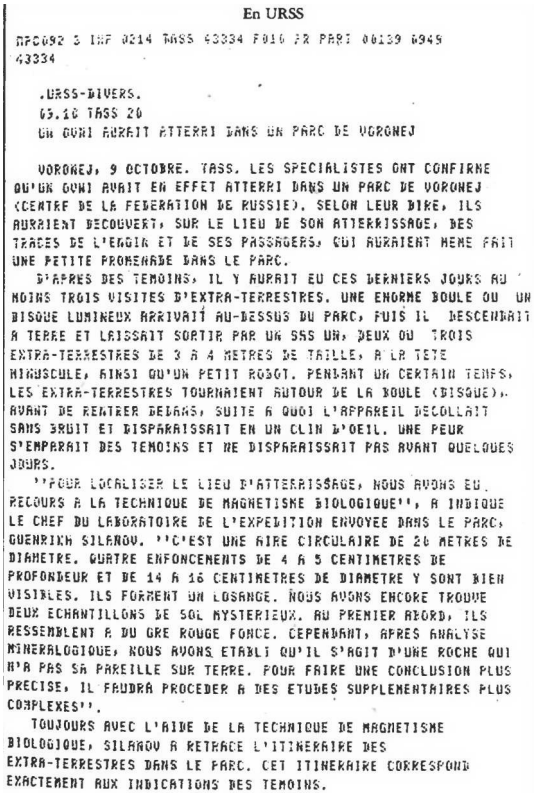

En URSS

MPC092 3 INF 0214 TASS 43334 F010 ZR PARI 00139 6945
43334

.URSS-DIVERS.
05.10 TASS 20
UN OVNI AURAIT ATTERRI DANS UN PARC DE VORONEJ

VORONEJ, 9 OCTOBRE. TASS. LES SPECIALISTES ONT CONFIRME QU'UN OVNI AVAIT EN EFFET ATTERRI DANS UN PARC DE VORONEJ (CENTRE DE LA FEDERATION DE RUSSIE). SELON LEUR DIRE, ILS AURAIENT DECOUVERT, SUR LE LIEU DE SON ATTERRISSAGE, DES TRACES DE L'ENGIN ET DE SES PASSAGERS, QUI AURAIENT MEME FAIT UNE PETITE PROMENADE DANS LE PARC.

D'APRES DES TEMOINS, IL Y AURAIT EU CES DERNIERS JOURS AU MOINS TROIS VISITES D'EXTRA-TERRESTRES. UNE ENORME BOULE OU UN DISQUE LUMINEUX ARRIVAIT AU-DESSUS DU PARC, PUIS IL DESCENDAIT A TERRE ET LAISSAIT SORTIR PAR UN SAS UN, DEUX OU TROIS EXTRA-TERRESTRES DE 3 A 4 METRES DE TAILLE, A LA TETE MINUSCULE, AINSI QU'UN PETIT ROBOT. PENDANT UN CERTAIN TEMPS, LES EXTRA-TERRESTRES TOURNAIENT AUTOUR DE LA BOULE (DISQUE), AVANT DE RENTRER DEDANS, SUITE A QUOI L'APPAREIL DECOLLAIT SANS BRUIT ET DISPARAISSAIT EN UN CLIN D'OEIL. UNE PEUR S'EMPARAIT DES TEMOINS ET NE DISPARAISSAIT PAS AVANT QUELQUES JOURS.

''POUR LOCALISER LE LIEU D'ATTERRISSAGE, NOUS AVONS EU RECOURS A LA TECHNIQUE DE MAGNETISME BIOLOGIQUE'', A INDIQUE LE CHEF DU LABORATOIRE DE L'EXPEDITION ENVOYEE DANS LE PARC, GUENRIKH SILANOV. ''C'EST UNE AIRE CIRCULAIRE DE 20 METRES DE DIAMETRE. QUATRE ENFONCEMENTS DE 4 A 5 CENTIMETRES DE PROFONDEUR ET DE 14 A 16 CENTIMETRES DE DIAMETRE Y SONT BIEN VISIBLES. ILS FORMENT UN LOSANGE. NOUS AVONS ENCORE TROUVE DEUX ECHANTILLONS DE SOL MYSTERIEUX. AU PREMIER ABORD, ILS RESSEMBLENT A DU GRE ROUGE FONCE. CEPENDANT, APRES ANALYSE MINERALOGIQUE, NOUS AVONS ETABLI QU'IL S'AGIT D'UNE ROCHE QUI N'A PAS SA PAREILLE SUR TERRE. POUR FAIRE UNE CONCLUSION PLUS PRECISE, IL FAUDRA PROCEDER A DES ETUDES SUPPLEMENTAIRES PLUS COMPLEXES''.

TOUJOURS AVEC L'AIDE DE LA TECHNIQUE DE MAGNETISME BIOLOGIQUE, SILANOV A RETRACE L'ITINERAIRE DES EXTRA-TERRESTRES DANS LE PARC. CET ITINERAIRE CORRESPOND EXACTEMENT AUX INDICATIONS DES TEMOINS.

tuat indică faptul că ar fi vorba mai degrabă de o proiecţie holografică tridimensională şi nu de un obiect dintr-un material oarecare, deoarece a încălcat regulile stabilite în aeronautică. Astfel manevrele făcute, cu o viteză enormă.

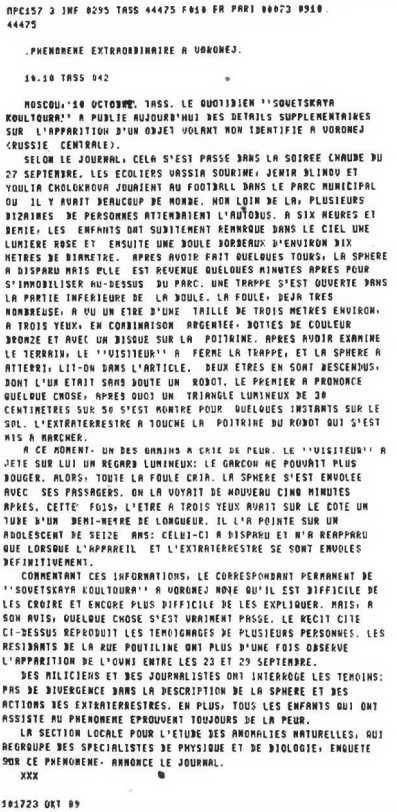

NPC157 3 INF 0295 TASS 44475 F010 FR PARI 00073 0910
44475

.PHENOMENE EXTRAORDINAIRE A VORONEJ.

10.10 TASS 042 *

MOSCOU,'10 OCTOBRE, TASS. LE QUOTIDIEN ''SOVETSKAYA KOULTOURA'' A PUBLIE AUJOURD'HUI DES DETAILS SUPPLEMENTAIRES SUR L'APPARITION D'UN OBJET VOLANT NON IDENTIFIE A VORONEJ (RUSSIE CENTRALE).

SELON LE JOURNAL, CELA S'EST PASSE DANS LA SOIREE CHAUDE DU 27 SEPTEMBRE. LES ECOLIERS VASSIA SOURINE, JENIA BLINOV ET YOULIA CHOLOKHOVA JOUAIENT AU FOOTBALL DANS LE PARC MUNICIPAL OU IL Y AVAIT BEAUCOUP DE MONDE. NON LOIN DE LA, PLUSIEURS DIZAINES DE PERSONNES ATTENDAIENT L'AUTOBUS. A SIX HEURES ET DEMIE, LES ENFANTS ONT SUBITEMENT REMARQUE DANS LE CIEL UNE LUMIERE ROSE ET ENSUITE UNE BOULE BORDEAUX D'ENVIRON DIX METRES DE DIAMETRE. APRES AVOIR FAIT QUELQUES TOURS, LA SPHERE A DISPARU MAIS ELLE EST REVENUE QUELQUES MINUTES APRES POUR S'IMMOBILISER AU-DESSUS DU PARC. UNE TRAPPE S'EST OUVERTE DANS LA PARTIE INFERIEURE DE LA BOULE. LA FOULE, DEJA TRES NOMBREUSE, A VU UN ETRE D'UNE TAILLE DE TROIS METRES ENVIRON, A TROIS YEUX, EN COMBINAISON ARGENTEE, BOTTES DE COULEUR BRONZE ET AVEC UN DISQUE SUR LA POITRINE. APRES AVOIR EXAMINE LE TERRAIN, LE ''VISITEUR'' A FERME LA TRAPPE, ET LA SPHERE A ATTERRI. LIT-ON DANS L'ARTICLE. DEUX ETRES EN SONT DESCENDUS, DONT L'UN ETAIT SANS DOUTE UN ROBOT. LE PREMIER A PRONONCE QUELQUE CHOSE, APRES QUOI UN TRIANGLE LUMINEUX DE 30 CENTIMETRES SUR 50 S'EST MONTRE POUR QUELQUES INSTANTS SUR LE SOL. L'EXTRATERRESTRE A TOUCHE LA POITRINE DU ROBOT QUI S'EST MIS A MARCHER.

A CE MOMENT- UN DES GARCONS A CRIE DE PEUR. LE ''VISITEUR'' A JETE SUR LUI UN REGARD LUMINEUX: LE GARCON NE POUVAIT PLUS BOUGER. ALORS, TOUTE LA FOULE CRIA. LA SPHERE S'EST ENVOLEE AVEC SES PASSAGERS. ON LA VOYAIT DE NOUVEAU CINQ MINUTES APRES, CETTE FOIS, L'ETRE A TROIS YEUX AVAIT SUR LE COTE UN TUBE D'UN DEMI-METRE DE LONGUEUR. IL L'A POINTE SUR UN ADOLESCENT DE SEIZE ANS: CELUI-CI A DISPARU ET N'A REAPPARU QUE LORSQUE L'APPAREIL ET L'EXTRATERRESTRE SE SONT ENVOLES DEFINITIVEMENT.

COMMENTANT CES INFORMATIONS, LE CORRESPONDANT PERMANENT DE ''SOVETSKAYA KOULTOURA'' A VORONEJ NOTE QU'IL EST DIFFICILE DE LES CROIRE ET ENCORE PLUS DIFFICILE DE LES EXPLIQUER. MAIS, A SON AVIS, QUELQUE CHOSE S'EST VRAIMENT PASSE. LE RECIT CITE CI-DESSUS REPRODUIT LES TEMOIGNAGES DE PLUSIEURS PERSONNES. LES RESIDANTS DE LA RUE POUTILINE ONT PLUS D'UNE FOIS OBSERVE L'APPARITION DE L'OVNI ENTRE LES 23 ET 29 SEPTEMBRE.

DES MILICIENS ET DES JOURNALISTES ONT INTERROGE LES TEMOINS: PAS DE DIVERGENCE DANS LA DESCRIPTION DE LA SPHERE ET DES ACTIONS DES EXTRATERRESTRES. EN PLUS, TOUS LES ENFANTS QUI ONT ASSISTE AU PHENOMENE EPROUVENT TOUJOURS DE LA PEUR.

LA SECTION LOCALE POUR L'ETUDE DES ANOMALIES NATURELLES, QUI REGROUPE DES SPECIALISTES DE PHYSIQUE ET DE BIOLOGIE, ENQUETE SUR CE PHENOMENE, ANNONCE LE JOURNAL.

XXX

101723 OKT 89

considerată a fi uneori superioară vitezei sunetului, ar fi trebuit să provoace o undă de şoc şi chiar explozii în interiorul structurii sale.

OZN-ul din Crosia

Fotografia de sus arata o diagrama a evoluţiei OZN-ului prezentată de Lorenzo Ostumi.

Scrisoarea din 9.10.1989

Eveniment care ar putea fi considerat o premieră absolută în materie: este prima scrisoare a agenţiei Tass, care vorbeşte de observarea unui OZN în URSS, o întâlnire de gradul trei.

Scrisoarea din 10 – 10 – 1989

Cea de-a doua scrisoare a agenţiei Tass despre incidentul de la Voronej. „Glasnostul" a trecut peste asta... acum este vorba de o întâlnire gradul patru.

ULTIMELE FRAZE „CHEIE" ALE PREŞEDINTELUI

REAGAN

Mulţi dintre americani consideră că Ronald Reagan trebuie să fi fost realmente obsedat de mitul invadatorilor, fie foarte amator de glume şi butade cu „vizitatori”, dacă ar fi să luăm în considerare diversele sale aluzii la „vizitatorii” ostili. Am citat deja câteva la începutul cărţii. Pentru ca echilibrul ansamblului să fie perfect, voi propune – şi altele, în încheiere.

În ziua de 4 mai 1988, în timpul reuniunii Forumului pentru Strategia Naţională din Chicago, preşedintele a făcut aproximativ aceeaşi remarcă, aproape identică cu declaraţia făcută în 4 decembrie 1*985, la Fallston High School, Maryland (*The Herald*, Boston, 5 mai 1988).

Două zile mai târziu, pe 6 mai 1988, Ronald şi Nancy Reagan s-au urcat într-un avion aflat pe o zonă de staţionare la Casa Albă. Un grup compact de ziarişti s-au îndreptat în grabă spre preşedinte. O cameră a televiziunii naţionale se afla la faţa locului, înregistrând toată scena.

Doamna Reagan a stat în capătul scării mobile, în timp ce soţul său s-a adresat ziariştilor:

„Împreună cu soţia mea Nancy, merg la ferma noastră pentru a ne petrece weekend-ul”, a spus Reagan. Apoi, în timp ce urca câteva trepte pe scara avionului, Reagan s-a întors pe jumătate spre ziarişti şi pe tonul cel mai serios din

Reagan muses on space threat

Invasion might spur world peace, he says in speech

(CHICAGO (AP) — A day after the uproar about the use of astrology at the White House, President Reagan said yesterday he often wonders what would happen if the Earth were invaded by "a power from outer space."

Reagan made the comment during a question-and answer session after a Chicago speech when someone asked what he felt was the most important need in international relations.

He spoke of the importance of frankness and for a desire for peaceful solutions, and he went on to say that there have been "about 114 wars" since World World II, including conflicts between smaller nations.

"But I've often wondered, what if all of us in the world discovered that we were threatened by an outer — a power from outer space, from another planet?" Reagan said.

"Wouldn't we all of a sudden find that we didn't have any differences between us at all, we were all human beings, citizens of the world, and wouldn't we come together to fight that particular threat?" the president said.

Continuing, Reagan said, "Well, in a way we have something of that kind today, mentioning nuclear power again. We now have a weapon that can destroy the world, and why don't we recognize that threat more clearly and then come together with one aim in mind, how safely, surely and quickly can we rid the world of this threat to our civilization and our existence?"

■ Reagan lauds Soviet progress on rights/5D
■ Colorado bigwigs consult the stars/16-S
■ Denverites just may become believers/16-S

"I've often wondered, what if all of us discovered we were threatened by a power from outer space?"

President Reagan

The comment drew applause from the members of the National Strategy Forum, a non-partisan group that specializes in foreign policy and national security issues.

A day earlier, White House spokesman Marlin Fitzwater acknowledged that first lady Nancy Reagan had consulted an astrologer about the president's travel and schedule.

Reagan said Tuesday he has never based any decision "in my mind" on astrological forecasts, but he avoided a question about astrological influence on his schedule.

The revelation that the Reagans follow astrology prompted taunts from Congress and harsh criticism from some scientists who consider astrology worthless.

lume, fără să schiţeze vreun suia complice, fără să clipească măcar, a spus:

„Dacă de întâmplă ceva… ei, bine… sper ca toate popoarele de pe Pământ să se unească… hm… În cazul unei invazii extraterestre”.

Şi fără să mai adauge altceva, a urcat scara şi s-a întors pentru a saluta mulţimea făcând un semn cu mâna. După aceea, a intrat în incinta avionului şi uşa s-a închis după el.

Se pare că preşedintele Reagan avea un simţ deosebit al umorului sec. Iar dacă cititorul găseşte o altă explicaţie… este liber s-o facă!

Scena a putut fi urmărită petrecut pe canalul 1 al B.B.C., în seara de luni, 9 mai 1988, la ora 18. Informaţia am primit-o de la Mary Con, corespondenta mea la Londra. *Thank you very much*, *Mary*!

Rocky Mountains News

Denver, *Colorado*, *5 mai 1988*.

Ultimul exemplu de frază „cheie” pronunţată de preşedintele Reagan.

CUPRINS

INTRODUCERE

PARTEA I – SECRETE BLOCAJE

PĂSTRAREA SECRETULUI ORIGINILE SECRETULUI DOVEZILE SECRETULUI PROIECTELE SECRETE

PARTEA A II-DOUA – ASPECTE MAI PUŢIN CUNOSCUTE ALE CERCETĂRII UFOLOGICE

MUTILAREA ANIMALELOR DATELE PROBLEMEI SABOTAREA ANCHETELOR RĂPIRILE LA BORDUL OZN-urilor

PARTEA A III-A – FOLCLORUL UFOLOGIC AMERICAN

ZVONURI ŞI ŞUŞOTELI DE CULISE LUPTE DE INFLUENŢĂ ŞI ADEVĂRURI NELĂMURITE…

SPECULAŢII NEBUNEŞTI

Nivelele tradiționale de clasificare în toate țările lumii sunt, în general, următoarele (în ordinea creșterii importanței):

1. Difuzare restrânsă
2. Confidențial
3. Secret-confidențial
4. Secret
5. Foarte secret

În Statele Unite, „foarte secret" se traduce prin Top-Secret. Dar în această țară există, mai sus de Top-Secret, diferite grade de securitate pentru toate problemele legate de obiectele zburătoare neidentificate.

Dacă nivelele de clasificare se referă la documente și proiecte, gradele de securitate sunt atribuite celor care au acces la nivelul Top-Secret. Conform unei informații recente, ar exista mai multe grade de securitate deasupra acestui Top-Secret, care compartimentează cercetările secrete despre OZN-uri.

Indiferent de numărul acestor grade de securitate, ele pot fi incluse într-o singură denumire: „Ultra Top-Secret".

ISBN 973-9439-71-3

Editura LUCMAN